

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"İmkansız yürüyen kalpler vardır.
Onlar varsa yollar da vardır."

GRI. MAVI

ZEYNEP SARAÇ

GRI. MAVI

ZEYNEP SARAÇ

İmkânsız...

Eyşan'ın onu yıllardır "İmkânsızım" diye çağırmasına sebep olan bir sır var Emir'in kalbinde. Bir sır ki Eyşan'ın onu hem sevmesine sebep hem de ondan geçmesine...

Ve gece mavisi gözleri var imkânsızın. Gecesi kalbindeki karanlığa tutsaklığın, mavisi ise umudun simgesi...

Şimdi ise Emir'in, Eyşan'a hiç umulmadık bir teklifi var.

Eyşan'ınsa artık bir umudu...

Ama bazen imkânsıza dair sadece bir umut olur. O umudun vaadi ise ateş olur, ateşte yanmak olur.

Görünenin ötesini koşulsuzca seven güçlü bir kalbe sahip Eyşan ve aslında hiç de görüldüğü gibi olmayan Emir. Her şeye ragmen ayakta kalmaktan başka çaresi olmayan iki kalp ve de büyük bir cesaretle verilmiş bir cevap.

"Yak!"

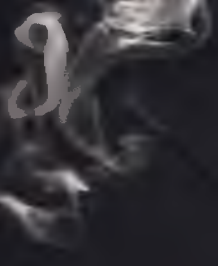
₺ 24

/arunas

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

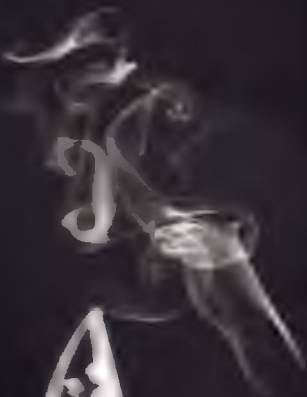

*"Bana sana söyleyemem."
diyerek onu ne kadar iyi
tanıdığını bir kere daha bana
gösterdi.*

*Ben onu zaten hep vermediği
cevaplarla, söylemediği
sözcüklerle tanımıştım. Emir,
benim için sustuklarından
ibaret. Sustukları yüzünden
sevdiğimdi.*

*"Söylemezsin zaten."
Umursamaz bir tavırla
güldüm. Bir süre beni kendi
kelime bıraktıktan sonra
dışeklerini masanın üzerine
koyarak bana biraz daha
yaklaştı.*

*"İki kelime arasında dünyalar
kadar fark var."*

"İmkansızca yürüyen
kalpler vardır.
Onlar varsa yollar da
vardır."

GRI. MAVİ

ZEYNEP SARAÇ

*O masmavi
denizleri
çözemezdim.
Ama iyi bilirdim.
Ardı arkası,
kuytusunu, en
derinleri hep
sırlarla dolu
olsa da bana özel
sırları, herkese
kapalı kıyıları
vardı.*

GRİ MAVİ

ZEYNEP SARAÇ

Copyright © Zeynep Perihan Saraç

Bu kitabın yayın hakları Arunas Yayıncılık'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

zm

Baskı: Mayıs 2017

ISBN: 978-605-4751-95-2

Yayınevi Sertifika No: 15870

Yayın Koordinatörü: Hakan Ovalı

Editör: Nazlı Ozan

Redaksiyon: Emine Sülâr

Kapak Tasarımı: Erkan Ovalı

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

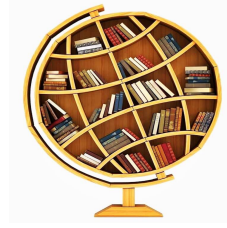
Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 34191

Kirpi Yayıncılık Sanayi Ve Ticaret Limited Şirketi Oruçreis Mahallesi. Tekstil Kent Caddesi. Tekstilkent Ticaret Merkezi. A 16 Blok No:18 Esenler/İstanbul Tel: 0212

438 70 80 Faks: 0212 438 70 93

Arunas Bir Kirpi Yayıncılık Markasıdır

GRİ MAVİ

Zeynep Saraç

Canım Ece'me...

İMKÂNSIZ

ROMEO*: *Ancak seninle yaşar ruhum.*

JULIET: *Binlerce kez iyi geceler sana!*

ROMEO: *Binlerce kez beter olsun gece
senin ışığın yoksa.*

İmkânsız... Eğer imkânsızı istemiyorsanız öyle bir kelimenin hayatınızda yeri yoktur. Eğer benim gibi imkânsız bir isteğiniz varsa bu sözcük sizi yer bitirir. Ben ne mi yaptım? Ona sadece “*imkânsız*” dedim. Ona karşı hissettiğim ve hissetmeye hazır olduğum tüm duyguları o sözcüğün arkasına sakladım gitti.

İçimde onu sevmeye hazır bir kız var. Belki de onu çok ama çok seven bir kız var.

Bilemiyorum.

Pencereden içeri sızan toprak, yağmur ve taze bahar kokusunun vadettiği yenilenmenin bana uğramayacağını bile bile gözlerimi kısıtım. “Miço, biraz önce bir yıldız kaydı ve ben yine aynı dileği tuttum.”

Miyavlamayı pek bilmeyen kahverengi tüylerle kaplı kedim Miço’nun, beni tıpkı dikkatli bir insan gibi can kulağı ile dinlediğini bilerek hızla döndüm. Onu, *onunla* beraber bulmuştuk. O zamanlar küçücük bir yavruydu.

Tam dokuz sene on beş gün önceydi. Miço’yu bana uzatmış

* William Shakespeare’in Romeo ve Juliet eserinden alıntılanmıştır.

“*Senin de hediyen bu olsun,*” demişti. Ah! Elbette benden dört yaş büyük ablamın doğum gününde geçirdiğim kıskançlık krizi yüzünden sokakta iki gözüm iki çeşme ağlıyordum. O zamanlar ona, *imkânsız* dediğim falan yoktu. Sadece çocuktum.

Bu arada biraz önce yaptığım ani dönüşün etkisi ile Miço geriye doğru tırsak bir adım attı. Zaten beş ay kadar önce griye boyattığım saçlarım yüzünden bana epey mesafeli davranıyordu. Sanırım benden biraz da ürküyor ve beni hâlâ yabancıliyordu. Açık kahve gözlü, sarı saçlı Eyšan’a o kadar alışkındı ki gri saçlı hâlimden muhtemelen rahatsız oluyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek boynunu mıncıklamaya başladım. “Hadi ama Miço! Yine onu diledim bak. Biraz eğlenelim.” Kendini oyuna bırakmak yerine öylece durmaya devam etti. “Bu kadar mesafeli olmak zorunda mısın sen? Bozuluyorum bak.”

İç dünyamı tamamıyla bilen tek varlık Miço’ydu. Çenesini bir açarsa(!) bütün sırlarım ortaya dökülebilirdi. “Miço gel buraya!” diyerek onu kollarımın arasında sıkırmaya başladığım anda bu keyifli anlarımız *Bayan Mükemmel*’in sesiyle bölündü.

“Eyšan.” Ablamın ikinci defa adımı seslenmesine fırsat vermeden koşarak yanma gittim. “Efendim.” Elindeki parayı bana uzattı. “Al işte, istediğin para. Bu paraları ne yaptığını bilmiyorum ama bu son artık.”

Zaten dik olan sırtını iyice dikleştirdikten sonra uzattığı parayı almamı bekledi. Zoraki bir hareketle parayı alarak göz ucuyla önünde küçük düştüğüm diğer insana baktım.

Emel, ablamın yatağına uzanmış haince sırtıyordu. Üzerinde minicik siyah bir elbise vardı. Her ikisinin gözünde de ne olduğumu biliyordum; söz dinlemez, asi ve asla bir hanımefendi olamayacak olan hırçın kızdan başka bir şey değildim. Bir de salaş ve vurdumduymaz. Ablamın olmadığı ve dünya yansa bile olmayacağı her şeydim.

Emel'e sahte bir gülümseme verdim. "Yine dışarı çıkıyorsun sanırım. Bu sefer kime kafayı taktın?" Emel hem ablamın en yakın arkadaşı hem de ablamın nişanlısının kuzeniydi.

Ablam rujunu sürdükten sonra sarı kâküllerini şöyle bir düzeltti. "İstersen sen de bize katılabilirsin. Bu arada Emel'in kimseye kafayı taktığı falan yok. O da herkes gibi onu beğeniyor," dedikten sonra sevimli bir yüzü ifadesi ile bize dönerek ellerini iki yana açtı. "Fakat ondan bahsediyoruz. O!"

O mu?

Emel de ablam gibi sapsarı olan saçlarını geriye doğru savurarak şuh bir kahkaha attı. "Of Füsün! Hayallerimi yıkma! Pazartesi günü şirkete gelecek ve ben planlarıma başlayacağım."

Bu ikisinin bilmece gibi konuşması bazen kafamı karıştırtıyordu.

"Hım... Demek işe başlayacak olan yeni takıntın Karahanlı Holding'de çalışacak. Doğru mu anladım Emel?"

Emel yeşil gözlerini kocaman açarak tahminimi boşa çıkardı. "Hayır, yanlış anladın tatlım. İşe falan başlamayacak, zaten... Neyse boş ver. Hadi, git de giyin ve biraz seçkin bir ortamda ablalarınızla takıl. Şu saçma giyimli serseri arkadaşlarından uzaklaş artık. Yirmi bir yaşındasın ve erkenden üniversiteyi bitiriyorsun. İş hayatında öyle tipler yok. Bundan sonra daha kaliteli takılman lazım."

Üzerimdeki yırtık kot pantolon ve süklüm püklüm duran beyaz tişörtte gözlerini gezdirdi. Tıpkı bir böcek görmüş gibi homurdandı. "İy Eyşan!" Eli ile *hadi* der gibi bir işaret yaptı. "Koş, üzerine cicili biçili bir şeyler giy."

Sakin bir nefes alarak tek kaşımı havaya kaldırdım. "Sizinle gelmek istediğimi söylemedim Bayan Mükemmel ve Sayın Cicili Bicili Emel."

Ablam yanıma yaklaşarak bana yumuşacık bir bakış attı. "Hadi tatlım bize katıl. Böyle yabani olma."

“Derdini biliyorum abla. Aklın sıra beni kendi hayatına dâhil etmek istiyorsun.” Omuz silkerek umursamazca tebessüm ettim. “Ama bu ailenin harika çocuğu sensin. Onlara istediklerini vermeye devam et. Ben böyle mutluyum.”

“Şunu zorlama Füsün.”

Bu ikisinin, her şeyi kitabına defterine uygun yaşama istekleri beni fazlasıyla geriyor, hatta canımı sıkıyordu. Ablamın seçimleri ve onu mutlu eden şeyler belliydi: beş yıldızlı otellerde lüks tatiller, sarayda bir düğün, son moda bilmem ne marka ince topuklu ayakkabılar ve arabasının kapısını açan bir koca. Ha! İki de kurdeleli harika elbiseler giyen çocuğa sahip oldukları zaman ablam istediği her şeyi elde etmiş olacaktı. Annemin de onlara baktıkça gözleri dolacak ve bu ailenin büyükannesi olduğu için gururlanacaktı. Çocukları aşırı severdim ama ayrıntısına kadar titizlikle planlanmış bir hayat bana kasvet veriyordu.

İyk! Asla Eyşan’a göre değil. Sıkıcı ve de sıkıcı.

Biz onunla gece ve gündüz gibiydik. Her anlamda... Ablam, mütevazı aile şirketimizi bir diktatör gibi yönetirken ben kendi yolumu çizmek istiyordum. Bence ne istediğini bilmek kadar güzel bir şey yoktu. Her ne kadar ailem seçimlerime pek saygı duymasa da...

Ayaklarımı sürüye sürüye ikisini arkamda bırakırken Emel söylenmeye başladı. “Hala arabasına kimseyi bindirmiyor. Kendimi geçtim, bunu başaran bir kız olursa onu istediği mağazaya götürerek orayı talan edene kadar alışveriş yapmasını söyleyeceğim. Parası benden tabii.”

Ayaklarım âdeta olduğu yere çivilendi. Emel heyecanla konuşmasına devam ederken, aklımdan gelip geçenlerin meydana getirdiği sarsıntı tenimi ürpertti.

“Düşünsene Füsün, Emir iki gündür burada ve hayatını artık burada sürdürecektir olsa bile yine hiç kimse ona ulaşamayacak. Sahi, bu yakışıklı neden kimseyi arabasına bindirmiyor?

Sebebini öğrenene de ayrıca bir güzellik yapacağım.”

Sebebi...

Ablam başını bana çevirdi. “Emir Karahanlı geldi. Sen iki gündür arkadaşlarının evinde kaldığın için haberin yok sanırım. Az önce ondan bahsediyorduk.”

Birden damağım kurumuştu. “Hım... Yürüyen buzdağı artık aramızda demek!” Emel’i bir konuda uyarmam gerekiyordu. “Sen, onunla fingerdeyerek ya da normal kızlar gibi Emir ile önce arkadaş olarak onunla sevgili olabileceğini falan mı düşünüyorsun?”

Ablam neredeyse ilk defa benimle ortak fikirdeydi. “Eyşan haklı Emel. Hayallerini yıkmak istemem ama Emir kimseye kapılarını açmaz. Çizgiyi asla aşamazsın. Dilediğin kadar onunla konuş ya da aşkını ilan et, bir şey çıkmaz bu işten.”

Emir Karahanlı aslında ablamın yaşıtı ve arkadaşıydı. Hepsı o kadar. Ama herkes gibi o da Emir’i biliyordu. Kendimi toparlamak için önce ablama, sonra Emel’e bakarak öksürdüm. “Her neyse konumuz bu değil. Konumuz, ilgimi çeken şu iddia. Yani onun arabasına binen kıza alacakların.”

İkisi de alt dudaklarını sarkıtarak bana küçümseyici birer bakış attı. “Saçmalama Eyşan. Seni onun önüne atacak değiliz. Bebeğin sen. Hem atsak bile onun dikkatini çekecek bir kız değilsin. Aslında kimsenin onun dikkatini çektiği yok. Ayrıca o benim.”

Biraz önce kastettiği kişi Emir olduğu için Emel’in sarf ettiği son üç kelime pek bir iddiasız çıkmıştı. Ayrıca beni kendisine rakip olarak dahi görmeye gerek duymuyordu. *Zaten görmesini de istemiyordum.*

“Sadece arabasına bineceğim ve iddiayı kazanacağım. Sen de karşılığında bana bin dolar para vereceksin Emel.”

İkisi de hayretler içindeydi. Ablam bana çıkışmaya başladı.

“Çok ileri gidiyorsun Eyşan. Bir bu kalmıştı. Artık senin tehlikeli bir işlere karıştığını düşünmeye başlayacağım.”

Emel ayağa kalkarak aramıza girdikten sonra ellerini beline koydu. Ablamı umursamamıştı anlaşılan. “Bak Eyşan, o arabaya binersen sana tam bin dolar vereceğim ama eğer binemezsen bir hafta boyunca bizimle sıkıcı birkaç davete katılacak, istediğimiz kıyafetleri giyeceksin.”

Gıcık. O kıyafetleri giyecek olmanın benim için işkenceden farksız olduğunu iyi biliyordu. Ablamın kahkaha atmasına neden olan bu iğrenç teklif, yine de bana geri adım attırmadı. “Hayır Emel. O benim kardeşim ve asla böyle bir iddiaya girmesine müsaade etmem.”

Emel bilmiş ve ukala bir tavırla ablama dönerek yüzünü ekşitti. “Emir ve ailesi sizin bilmem kaç senelik komşunuz, değil mi? Eyşan’a değil asılmak, onu arabasına bile almayacak kadar soğuk ve mesafeli biri o. Bu durumda sadece iddiaya girmiş olacağız. Eyşan’ın bizimle takılmasını sağlarsız işte. Nasıl olsa binemeyecek.”

Ablamın ağzını açmasına fırsat vermeden “Hadi çıkalım,” dedim kararlılıkla. “Ben böyle geleceğim. O da geliyor, değil mi?”

Tam bir saat sonra, şık gece kulübünün sağır edici müziği ile sarmalanan ortamındaki tek eksik bir çift gece mavisî gözdü. Emel, bu gece burada Emir’in kuzenlerinden Mert’in doğum günü partisi olduğunu söylemişti.

“Gelmeyecek,” diye bağırdı Emel.

“Bu senin sorunun Emel. Ben bu gece paramı isterim. İddiamız bu gece içindi ve sen bana onun buraya geleceğini söyleyerek beni arkandan sürükledin.”

Emel’in derdi kaybedeceği bin dolar değildi. Emir’di. Parmaklarının arasındaki şampanya kadehini doğum günü sahibinin şerefine kaldırırken, dişlerini sıkıyordu dudaklarını kıpır-

datmadan konuştu. “İşte geliyor.” Gözleri uzun masanın diğer ucundaydı.

Derin, çok derin bir nefes alarak deri koltuğun sırtını kavradım ve omzumun üzerinden ona baktım.

Yalnızlık...

Bildiğim hiçbir insana, yalnızlığı bu kadar yakıştırdığımı hatırlamıyordum. Sanki ona mühürlüydü. İnsanın içine işleyen gece mavisi gözlerinden taşan o bakışların ise adı yoktu, ruhu vardı. Uzun boyu, kaslarının ona kattığı erkeksi duruşu, ölçülü fiziği çok ama çok etkileyiciydi. Ve *siyahımsı* dediğim saçları... Ne siyah ne de koyu kestaneydi. Sanki Emir’e özel olan, açık buğday tenine ve gece mavisi dipsiz bakışlarına çok hoş bir zıtlık katan renkti. Belli belirsiz dalgaları ise mükemmel görüntüsünü tamamlıyordu. Muhteşem bir ahenkle hem de...

Koyu lacivert gömleği ve aynı renk kot pantolonu ile doğum günü sahibine yaklaşırken gözleri kuzeninden başka kimseye bakmıyordu. Oysa bana, her şeyi ve de her yeri görüyor gibi hissettiriyordu. Bu kuvvetli etkinin üzerimde yarattığı tedirginlikle Emel’e döndüm.

Yüzümü gördüğü anda dudaklarını büzdü. “Ne oldu vaz mı geçtin küçük?”

Vazgeçmek ve ben. “Asla!” Ona gerekli cevabı verdikten sonra tekrar Emir’e döndüm. Kuzeni Mert ile ayaküstü bir şeyler konuştu. Ardından Mert onu, ciddi bir yüz ifadesi ile onayladı. Emir diğer kuzeni Aras’ın kulağına çatık kaşlarının altından yere diktiği gözleri eşliğinde bir şeyler fısıldadı. Sonra yanlarından ayrıldı.

Gitti.

Emir bir dakika bile durmadan çekip gitti. Bir rüzgâr etmişti sanki.

O rüzgârı sadece bana hissettirmedigine adım gibi emindim çünkü Emir Karahan’ın tüm insanlar üzerinde bıraktığı kuvvetli

bir etki vardı. Fazla konuşmayı sevmemesi bu etkisini daha fazla arttırıyordu.

Emel, bu gidişin siniriyle bir kakhaha patlatarak kulağıma fısıldadı. “Kaybettin. Burada kalmadı bile.” Ona aynı kakhaha ile karşılık verdikten hemen sonra çantamı elime alarak ayağa kalktım.

“Henüz değil canım.”

Koşarak Emir’in yanından geçtikten sonra genzimi tatlı tatlı yakan toprak kokusunu onunla beraber arkamda bıraktım. Boğaz kenarındaki caddeye çıkarak valelerin arasında, kimse-nin dikkatini çekmemeye çalışarak ayakta beklemeye başladım. Sırtım kulübün kapısına dönük, etrafa kaçamak birkaç bakış atarken heyecanlı, tedirgin ve korku doluydum. Yanımdaki duvarın arkasına saklanarak valenin Emir’in arabasını getirmesini ben de onunla beraber bekliyordum. Kalbim yerinden her an fırlayacak gibi atıyordu. Siyah, iki kişilik Corvet kaldırımın kenarına yanaştırıldı ve içinden çıkan vale anahtarı Emir’e uzattı.

Nihayet!

Tüm gücümle koşarak arabayı en az hızla sürmeye başladığı anı kaçırmamak için arabanın yanına geçtim. Emir çoktan arabasına binmiş, arabayı çalıştırmıştı. Direksiyonu sağa kırdığı anda arabanın çıkışını beklemek yerine, ona doğru birkaç adım attım. Siyah metalin dizlerime hafifçe temas etmesinin sebebi yaptığı erken ve ani frendi. Bana çarpmamak için yapmıştı bu hareketi fakat biraz geç kalmıştı.

Hızla arabadan inerek tekerleğin yanında iki büküm duran bedenime doğru eğildi çünkü o hafif temas bile yere düşmeme yetmişti. Bu kısmı numara değildi çünkü yere düşerken dirseğimden destek almaya çalışmış ve onu çok fena incitmiştim.

“Ah!” diye inlediğimde kolumu tutarak sordu. “İyi misin?” Ona cevap vermedim. “Kanıyor, sıyrılmış,” diyerek yüzünü bana çevirdiği anda lacivert göz bebeklerinde tanıdık bir bakış belirdi.

Her daim sert bakan gözleri, önce omzuma düşen gevşek örgülü gri saçlarımın üzerinde keşfe çıktı. Sanırım bu hâlimi bir an için yadırgamıştı. Sonra o sert bakışlar, kahverengi gözlerimin üzerinde durduğu anda ben olduğumu iyice idrak etmiş olmalı ki bir nebze olsun ısındı.

Bir nebze.

“Eyşan.” Şokta değildi. Daha ziyade hedefi belli olmayan soğuk bir öfke ile çıkmıştı konuşmayı hiç sevmeyişi için birçok insandan sakındığı o derin sesi. “Seni görmedim.” Başını kendisine kızar gibi sağa sola salladı. “Hastaneye gitmeliyiz.” Bir eli ile çoktan belimi kavramıştı ve ben ilk defa ona bu kadar yaklaşmışım.

“Gerek yok, sadece bir sıyrık. İyiyim ben.”

“Emin misin?” diye sorduğunda başımla onu onayladım. O da ısrar etmedi. Arkasına dönerek arabasının kapısını hızla çarptıktan sonra eli ile bir taksiye durması için işaret etti.

Nasıl yani? Hadi canım! Taksiyle mi?

“Neden taksi durdurdun?” Beklenmedik sorumu duymazdan gelerek önümüzde duran taksinin kapısını açtı. “Hastaneye gidiyoruz çünkü.”

Şok olmuşum. “Çok kıymetli bir araban var. Kolumdaki kanın onu kirletmesinden korkuyorsun, değil mi?” Cevabını bile beklemeden ondan uzaklaşmaya yeltendim. Sözlerimden etkilenmediğini belli ederek, yanımda duran taksinin ön kapısını tuttuğunda onu da taksiyi de arkamda bırakarak yürümeye başladım.

“Her neyse, gitmiyorum. İdare edebilirim.”

Beni sağlam kolumdan yakalayarak “Arabama,” dedi öfkeyle yanıp sönen mavileriyle. “Kimseyi bindirmekten hoşlanmam.” Sesi sıkıntılıydı. “Seninle bir ilgisi yok.”

“Böyle bir durumda bile mi? Senin hoşlanmadığın bu durum, benim canımdan daha mı değerli? Bana çarptın Emir.”

Kısa süren suskunluğumuz esnasında neler düşündüğü-

nü duyabilmeyi diledim. Bu kadar kalpsiz olamazdı, değil mi? Yaralanmasına sebep olduğu bir kızı, hem de tanıdığı bir kızı arabasına almayacak kadar ukala, vicdansız ve katı olamazdı.

“Canından daha değerli değil. Seninle gelmeme izin ver,” diyerek taksiyi işaret etti. İçinde verdiği savaşa rağmen ikna edici olmaya çalışmıştı.

“Gelmeyeceğim.” Aldığı cevap yüzünden kısılan bakışları öfkeyle çalkalandı. “Hastaneye neyle gitmek istediğini söyleyebilecek durumda olduğuna göre hayati tehlikeden de yoktur, değil mi?”

Yutkunarak geriye doğru bir adım attım. Gafil avlanmıştım. Aynı bakışlar iyice üzerime odaklandığı sırada öfkesini bertaraf etti. Bu sefer duygusuzlaştı ve sesi gibi renksiz bir hâl aldı. “Git buradan Eyşan.”

Her ne yapmaya çalışıyorsam bu durumdan rahatsız olmuş gibi bir hâli vardı ama daha fazlasını bana yansıtmaya niyetli değildi. Bana arkasını dönerek arabasına doğru hareketlendi.

“Emir.”

Omzunun üzerinden bana bakarken sanki onu çağıran ben değilmişim gibi tedirgin hissettirdi. Yine de hemen toparlandım. “Sen kalpsizin tekisin. Hiç kimseye arabandan fazla değer vermiyorsun.”

Bana cevap vermedi. Belki de beni dinlemedi. Hatta beni duymadığına inanmamı sağlayan donuk bakışlarını bile benden sakınmadı. Corvet’ine bindikten sonra sakın akan trafiği inleyen tekerlek seslerini ve beni arkasında bırakarak gecenin karanlığa karışıp gitti.

Ben, arabasına neden hiç kimseyi bindirmediğini çok iyi bildiğim hâlde, bile isteye çok büyük bir hata yaptım.

Onu umursamadım. O acı sırrı bilen iki kişiden birisi olduğum hâlde...

Ve iddiayı kaybettim.

GEÇER Mİ SENCE?

"Aşk iki kişiliktir," derler. Peki ya sevdiğin insanın kalbinin boş olduğunu düşünüyorsan yine de üçüncü kişi mi olursun? Evet, olursun. Bazılarının kaderidir üçüncü olmak, aşkını yaşayamamak ve büyüttükçe büyötmek.

Biliyorum kalbi boş. Belki de değil.

Ne fark eder ki? Buna rağmen ben aşkta üçüncüyüm. Beni görmüyor, duymuyor, görmezden geliyor. Bu da beni, onun hayatında ya da kalbinde birisi olsun olmasın üçüncü yapıyor. Şimdi ya da sonra ben onun için asla yokum. Hani şu filmlerde, kitaplarda ve gerçek hayatta kaybeden, aşkın dışına atılan kimse tarafından seilmeyen o üçüncü kişi... Ama kaybetmeyeceğim. İki Şehrin Hikâyesi'ndeki o adam gibi yüce gönüllü bir âşık olarak asla ölmeyeceğim.

Ben onu öyle ya da böyle yaşayacağım. Onu... Bir süredir deliler gibi âşık olduğum o insanı.

Yüzü hep gözümün önünde. Onun yüzünde hep bir şey vardır. Baş edebildiği ama bir türlü o güzel yüzünden silemediği bir hüznüdür o şey... Herkes göremezdi. Onun sırrını bilenler bunu anlar, bilmeyenler ise onun uzak ve mesafeli bir insan olduğunu düşünürdü. Ben o hüznü de onunla beraber...

Düşünmeyi yine bıraktım çünkü sözcüklerin değil dilime, zih-

nime dahi gelmesini yasaklamıştım. Miço'yu kollarımın arasında ne çok sıkıdığını fark ettiğim an gözlerimi açtım. Zavallı kedicik benim öldürücü sevgimin kurbanı olmaktan son anda kurtulmuş olmasının heyecanı ile yanımdan kaçtı.

“Özür dilerim Miço, sanırım seni aşırı sevgimle bazen incitebiliyorum. Sevmek söz konusu olduğu zaman sınır tanımadığımı en iyi sen bilirsin, değil mi? Her türlü duygum karışıyor işte. Sakın seni umursamadığımı zannetme. Bu benim tarzım, biliyorsun.”

Yatağımın başucundaki komodinin üzerinde durmuş, masum masum beni dinliyordu. Ona kolumdaki küçük yarayı gösterdim. “Geçer mi sence?”

Pazar sabahı için güne hiç de fena başlamamıştık. Yaralı bir dirsek ve uykumda bilinçsizce sarıldığım Miço'mun gözlerindeki korku ile biraz, az biraz farklı bir sabahtı. Odamın kapısını inletemen parmakları saymazsak tabii.

“Efendim abla.”

“Uyandığını biliyorum Eyşan.” Kankisinin sesi de duyuldu. “Hatta biliyoruz.”

“Girin.” Davetimin ardından beyaz yatak örtüsünü üzerime çektim. Sadece gözlerim açıktaydı. Suçlu gibi. Ablamın ve Emel'in makyajsız hâllerine gülmek için yanaklarımın içini ısırmaya başladım. Hani kalplerinin nasıl olduğunu bilmesem onlara *Külkedisi'nin üvey ablaları* bile diyebilirdim. Bu arada ben Külkedisi kadar saf değildim çünkü asla kötülere boyun eğecek bir insan değildim.

“Neden kendini arabanın önüne attın?” Ablamın kızgınlıkla çıkan sesi alçaldı. “Bunun başka bir yolu yok muydu? Ölebilirdin.”

“Sizler gittiğiniz her gece kulübünün valesinden müdürüne kadar tanıdık çevresinde kışkırtırsınız. Demek ben de hemen ispiyon-

ladılar! Kendimi attığımı hemen nasıl anladılar acaba?” Kesin saklandığımı görmüşlerdi.

Emel kibirli bir bakış atarak çenesini dikleştirdi. “Sosyal hayat bunu gerektiriyor tatlım. Neyse sonucu da biliyorum ve kaybettin küçük. Binememişsin.”

Örtüyü sertçe açarak dişlerini sıktım. “Sosyal hayatmış! Şu sokağın sonundaki, her gün ekmeğini yediğiniz fırıncının adını bilmek yerine İstanbul’daki tüm gece kulüplerinin valelerini tanımak sosyal hayat demek!”

Ablam “Saçmalama Eyşan,” diye çıkıştı. “Herhalde bileceğiz, adamlara binlerce dolarlık araba teslim ediyoruz.”

Onları iyice sinirlendirmek için alaycı bir kahkaha attım. “Fırıncının da ekmeğini yiyorsunuz.” Emel altta kalmadı. “Aman, iyi be Eyşan! Sen mevzuya gelsene bakayım. Anlat, neden bindirmedi?”

Omuz silkerek kaşlarımı havaya kaldırdım. “Çok ısrar etti ama ona erkek arkadaşıyla buluşacağımı söyleyerek başımdan savdım.” Emel’in gözleri hayretle büyüdü. “Yalan söylüyorsun. Öğrendiğimize göre seni taksiye bindirmek istemiş.”

“Evet,” dedim çok sıradan bir olaydan bahseder gibi. “Bana o kadar kalpsiz bir insan olmadığını, hiç olmazsa taksi parasını vermek istediğini söyledi.” Yavaş yavaş beliren gülümsemem kahkahaya dönüştüğü anda üçümüzün kahkahaları birden birbirine karıştı.

“Kızım sen gerçekten serseri bir Polyanna’sın. Adam sana çarpmış ve seni arabasına almamış işte. Sen de bununla dalga geçerek iyi bir yön buluyor, olayı eğlenceye dönüştürüyorsun. Resmen gururunla oynamış.”

Üzerimdeki örtüyü atarak ayağa kalktım. “Bu da bir çeşit tepkidir belki.”

Yatağımın etrafını kat ederek çekmecenin dolabımı açtım.

“Şimdi müsaade ederseniz ben çıkmak zorundayım çünkü birazdan Tunç gelecek.”

Ablam yaralı kolumu tutarak mırıldandı. “Neyse, ucuz atlatmışsın. Bu arada Tunç geliyor, eminim ki senin geçirdiğin bu kaza onu kahredecek.”

Ablamın ne demek istediğini biliyordum. Kolumu geri çekerek ona Garfield gibi baygın baygın baktım. “İmkânsız. Ablam iddialı bir ses tonuyla tek kelime etti. “Değil.” Tekrarladım. “İmkânsızdan bile öte bir şey bu abla.”

Odadan çıkacakları sırada Emel arkasını döndü. “Yaralı kolunun hatırına iddianın sonucunu uygulamaktan vazgeçiyorum küçük. Sen bizimle davetlerde vakit harcama, Tunç’u ve seni ayırmış olmak istemem.”

Ona cevap vermediğim hâlde yaptığı hareketi bir lütfmuş gibi gösteren yapmacık bir gülümseme sundu. “Emir’in arabasından da uzak dur.”

Dakikalar sonra Emir’in arabasının birkaç adım ilerisinde, kaldırımın üzerinde oturmuş kucığımda yatan Miço’nun sırtını kaşıyordum. Diğer elimle tuttuğum tostumu ağzıma götürerek kirpiklerimin altından karşımdaki beyaz villaya dik dik baktım. Sonra düşüncelerimi dağıtarak dün gece binemediğim ve şu anda gözüme bir canavar gibi görünen parlak siyah Corvet marka arabanın tekerleğinin dibinde mışıl mışıl uyuyan sokak köpeği Kriko’ya seslendim.

“Hey Kriko, sahibi seni ezerse veterinere götüreceğinin garantisini sana veremem!”

Sabah serinliği ve ıssızlığı ile sarmalanmış sokakta sesimi kolayca duyan Kriko gözlerini açarak hemen dört ayağının üzerine doğruldu ve bir kere havladı. “Kalpsiz mi dedin?” Bir kere daha havladı. “Aynı zamanda *kör mü?*”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Miço’yu kucığımdan indirerek ona elimle *gel* işareti yap-

tım. “Al bakalım!” Tostumu parçalara bölerek önüne koydum. “Tunç’u bekliyorum. Uçağı inmiş olmalı. Birazdan burada olur. Ona anlatacaklarım var.”

Tunç benden iki yaş büyük ve şu anda İngiltere’de bir üniversitede master yapan dostumdu. Bizim villanın bitişiğindeki villa onlara aitti. Tam karşı çaprazımız ise... Başımı *hayır* anlamında sallayarak o villadan gelen kapı tıkırtısına dikkat kesildim. Kapı açıldığı anda bilinçsizce arabasından biraz uzaklaştım.

Kriko’nun dikkatinden kaçmayan bu tepkim kulaklarını dikmesine sebep oldu. Kriko tekrar önündeki bölük pörçük tosta döndüğü anda Karahanlıların emektar hizmetçisi kapıda görüldü. Mehtap teyze, kapının önüne çıktı ve kenarda bir süre ayakta bekleyerek yüzünü evin içine döndü. Bu, sıra dışı olmayan ama bana o an için öyle hissettiren harekete o kadar odaklanmıştı ki beni görmedi bile. Neler olduğunu çözmeye çalışarak ayağa kalkmak ile görünmez olmak arasında tuhaf bir hisse kapıldım.

“Hadi Defne dışarı çık.” Mehtap teyzenin yumuşacık sesi bir yetişkin için çıkmış gibi değildi. Lüle lüle kabarık sarı saçları, omuzlarına kadar uzanan bir kız çocuğu ürkek birkaç adım atarak kapının önünde belirdi. O anda merak, heyecan ve adını bilmediğim bir his beni ele geçirdi. Emir’in bir kız kardeşi yoktu. Hatta kardeşi bile yoktu. Annesi Nergiz Karahanlı ise duyduğuma göre Emir çok küçükken, babasından ayrılmış ve yalnızlığı seçmişti. Söylentilere göre Nergiz Karahanlı onun soyadını oğluna dahi vermesine engel olmuştu. Aslında daha güçlü söylentilere göre de Nergiz Hanım hiç evlenmeden Emir’i doğurmuştu. Bu yüzden Emir, babasının değil de annesinin babası olan Yalçın Karahanlı’nın soyadını taşıyordu. Kimse Nergiz Karahanlı’nın ilk eşini bilmiyordu. Karahanlı ailesinin ağzından, ne ilk eşinin kim olduğu ne de öyle biri olup olmadığı hakkında tek kelime çıkmıyordu. Dedikodulara kulak asmıyorlardı. Dedikodu yapanlar ise bu ailenin gücünden çekindikleri için bu işi gizli saklı yapıyorlardı.

Öyleyse bu çocuk kimdi?

Misafir, elbette küçük bir misafirdi. Sanırım annesi içeride uyuyordu ve kadıncağız, çocuğa hava aldırma için onu bahçeye çıkarmıştı. Çocuk, üzerindeki şeker pembesi pijamaları ile öne eğik başını yerden hiç kaldırmadan usul usul merdivenleri indi. Taş döşemeli ince yolu kat ederek yeşil çimlerin üzerine dökülmüş kumların yanma oturdu.

Küçük kız, kucağındaki oyuncakları kumların yanma dökerek onları üst üste dizmeye başladı. Gözlerini, her seferinde on adet tahta parçayı üst üste dizerek yaptığı kuleden bir an olsun ayırmıyordu. Kuleyi yıkmak yerine, tahtaları tek tek alıyor, yere koyuyor ve tekrar diziyordu.

Mehtap teyze, elinde tuttuğunu sonradan fark ettiğim süt bardağını minik kıza uzattı. Kız hiç tepki vermeden oyununu sürdürdü. Çok sevimli ve güzel bir kız çocuğuydu. Onu izlemek beni keyiflendirmişti. Bu anların ve etrafa saçtığı masumiyetin tadını çıkardığım anda Emir'in arabasının arkasına park eden mavi bir araba ortamın dinginliğini bozdu.

Arabadan inen, kumral uzun boylu, sabahın köründe bile boya küpü gibi görünen bir kadın ve iri yarı orta yaşlı üstü başı dağınık görünen kel bir adam evin bahçesine girdi. Bir süre kız çocuğunu izledikten sonra kadın çocuğa doğru eğildi. Merakla, bu anlamsız bulduğum sahneyi izlerken farkında olmadan tişörtümün kollarını çekiştirmeye başlamıştım. Kadının ucuz parfümü genzimi alev alev yakarken alt dudağımı dişlemeye başladığımda olan oldu.

Çocuk canı yanmış gibi bağırmaya başladı.

Kadının omuzlarına vurarak kendisini yere indirmesi için çırpındı. Dizlerinden kuvvet alarak kadının kucağından kopmaya çalıştığında, daha fazla dayanamayarak Karahanlıların bahçesine doğru fırladım. Arkamdan deliler gibi havlamaya başlayan Kriko ve korkuyla bahçemize kaçan Miço herkesin ilgisini bize çekmiş olsa da bu ilgi kısa sürdü.

Adam kızı sakinleştirmek ister gibi onun sarı saçlarını okşamaya kalktığı anda, kız daha da güçlü bir şekilde ağlamaya başlayarak geri çekildi. Mehtap teyze duruma hâkim olmak için telaşla söylenmeye başladı.

“Birazdan özel eğitim öğretmeni burada olacak. Nergiz Hanım size, Defne’yi onun kontrolünde almanızı söyledi ama siz erken geldiniz.”

“Bir gece kaldı işte. Onun yeri benim yanımdır. Sabrımı taşırmayın,” diye söylendi kadın. “Buna da müsaade etmeyebilirim.”

Kızın ağlamalarının arasına karışan bu uyarının ardından evin kapısı sertçe açıldı. Ben dâhil hepimizin içine korku salan bu ses, Emir’in öfkeli bakışları ile perçinlendi. Kurşuni pijama altının üzerine geçirdiği beyaz tişörtünü aceleyle düzeltirken gözlerini yoğun ve baskın bir öfkeyle kadına dikmiş, onu bakışlarıyla öldürüyordu. Bir an için bu duygusunu öteleyerek kıza yaklaştı. Kızın durmayan ağlamasına rağmen temkinli davranarak ona dokunmadan kadına emretti.

“Onu yere indir.” Kadın kızı yere indirse de küçük kız ağlamaya devam etti. Mehtap teyze “Defne gel, beraber oynayalım,” diyerek küçük kızın yanına diz çöktü ve eline küçük ahşap parçalardan bir tanesini aldı. Defne’nin kumların üzerine sabitlenmiş bakışları Mehtap teyzenin elindeki oyuncaklara yöneldiği anda daha çok gözyaşına bulandı.

Bu sefer şiddetli bir ağlama krizine girdiği için Emir kadını sertçe uyardı. “Oyuncakları hemen bırak.” Kadıncağzı hemen Defne’nin yanından uzaklaştı. “Özür dilerim, onlara dokunmam gerektiğini biliyordum ama onu susturabileceğimi düşündüm.”

Emir elinden bir şey gelmeyişinin öfkesi ile yumruklarını sıkiyordu. İçinde bulunduğu çıkmaz ruh hâli ise kızın gözyaşlarından besleniyor gibiydi.

Kumral kadın “Defne ne olur ağlama bırak,” diyerek ona

doğru eğilse de Defne'nin gözleri hâlâ oyuncaklarındaydı. Zaten şimdiye kadar hiç kimsenin yüzüne bakmamıştı.

Kısa bir an Emir'le göz göze geldiğimizde olduğum yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Ne yapacağımı tam olarak bilemeyen bir hâlde gözlerimi Emir'inkilerden kopardığım sırada dudakları aralandı. "Oyuncaklara sakın..." *Dokunma* diyeceğini biliyordum. Sözünü keserek ona karşılık verdim. "Bunu yapmam." Bahçeye, küçük kız için özel olarak getirildiğini düşündüğüm kumlarla oynamaya başladım.

Küçük kızın ağlaması ile dağlanan yüreğimden sızan gözyaşlarımı bastırarak zorla gülümsedim. Çocukların ağlamasına hiç dayanamazdım zaten. Ellerim hızla kumların ortasında telaşla çukur açarken kızıdan gözlerimi kaçırdım. Onu ürkütmek istemiyordum.

Ağlamaklı sesimle "Defne," diye seslendim. "Buraya senin harika kulen için bir çukur açıyorum. Ağlamasının şiddeti biraz daha sürdü ama ben sözlerimi tekrarladıkça ilgisini çekmeyi başardım. "Defne için yapıyorum." Defne'nin kesik bir hâl alan ağlaması hareketlerimi ağırlaştırdı. "O kuleyi buraya yapmak ister misin? Hadi Defne kule yapsın!"

Yaptığım çukuru izlediğini hissedebiliyor ancak yüzüne bakmaya korkuyordum. Onu huzursuz etmemek için şu anda elimden gelen her şeyi yapabilirdim. "Biliyor musun yakında benim de bir sürü çocuğum olacak. Öğrencilerimle bu kulenin aynısını yapacağız. Fakat önce nasıl yapıldığını görmem gerekiyor. Defne benim için yapar mı?"

Gözlerimin içine bakmadan o da yere çöktü. Kare tahtalardan bir tanesini alarak çukurun ortasına koyduğu zaman ağlaması istemsiz hıçkırıklara dönüşmüştü. Kısa bir süre sonra da sakinleşti. O sırada kumral kadın altı yedi yaşlarındaki minik kıza doğru eğildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
 "Bu kuleyi daha büyük bir kumun ortasına yapabilir Defne.

Önce arabaya binmelisin ama. Al bu çantaya koy onları.” Minik kız, bu sözlerin üzerine tüm oyuncakları ağır ağır toplayarak çantaya koydu ve onu kucağına aldı. Gözlerini oyuncaklardan ayırmadan bahçe kapısına doğru yürümeye başladı.

Kadın, Defne’nin birkaç adım önüne geçerek, onun kendisini takip etmesini sağladı. Ona dokunmadan arabanın arka koltuğuna bindirdikten sonra Emir’le göz göze geldi. Emir’in soğuk ve uzak duruşunun ağırlığı ile başını öne eğerek arabaya bindiği anda Emir arabaya doğru hareketlendi. Kızın bulunduğu tarafın kapısını usulca açtı. Ona doğru eğildiği zaman ben de artık bahçenin dışında tekrar ortaya çıkan Miço’ya sımsıkı sarılmış, onları seyrediyordum.

“Seni almaya geleceğim bebeğim.”

Emir’in söylediklerini duyduğum anda Miço’yu kucağımdan düşürmemek için ona daha sımsıkı sarıldım. Emir Karahanlı kendisine bakmadığı hâlde küçük kıza saf, katıksız, gözlerini pırıl pırıl parlatan bir gülümseme sundu.

Kıskanılası ama asla ondan alınamayacak bir gülümseme...

O sırada “Eyşan,” diye seslenen Tunç’un sesi düşüncelerimi darmadağın etti. Sokağın diğer ucunda duruyordu. Emir’in başının bize dönmesine sebep olan bu sesin ardından Tunç yanıma yaklaşarak Miço’yu kollarımın arasından aldı. Tunç “Görmeyeli ne kadar değişmişsin sen Miço,” dediğinde, Emir kaşlarını hafifçe çatarak sokağı terk eden arabanın ardından bize doğru yürümeye başladı. Tunç sırtındaki çantayı yere bırakmak için Miço’yu tekrar bana uzattı.

“Bu serseriye bulduğum zaman yağmurdan sırlıslam olmuştu. O anda, Miço’nun da senin gibi ağladığına yemin edebilirim. Neyse ki şu anda ikiniz de harika görünüyorsunuz.”

Sonra da bana ve Miço’ya özlemle sarıldı.

KALPSİZ

Tunç ile beraber öğlen sıcağında arabayla sahil turu atıyorduk. “Aklıma takılan bir şey var.” Tunç’un yüzüne dökülen kah-verengi saçlarından bir tutamı sertçe çektim. “Bana bak.”

“Araba kullanırken mi?” Yine de başını kısa bir an bana çevirdi. “Söyle şımarık kız.”

“Emir neden o sabah sana o kadar soğuk davrandı? hâlâ bana sebebini söylemedin. Sonuçta bu şehirdeki en yakın arkadaşısın ve siz neredeyse bir senedir görüşmemiştiniz.”

“Aramızda bir sorun yok. Kuruntu yapma. Bir haftadır buradayım ve en az seni gördüğüm kadar onu gördüm sayılır.”

Gözlerimi devirerek ayaklarımı arabanın konsoluna dayadım. “Arabamı kirletme Eyşan,” diyerek kahrkaha attı. Bana kızmayacağını biliyordum. “Eyşan...” dedi ciddiyetle. “Defne ismindeki küçük kız ben gelmeden önce ağlıyormuş. Annem görmüş. Muhtemelen o yüzden biraz gergindi. Annem, Emir’in o kıza çok düşkün olduğunu söyledi. Ama Emir ve ben bu konu hakkında çok az konuştuk. Babasının öldüğünü, kızın da ona emanet olduğunu söyledi. Hepsi bu.” Sanki Emir’in açıklaması onu pek tatmin etmemiş gibiydi. “İnsanlar farklı şeyler söylüyor. Çocuğun babasının kim olduğunu açıklamıyor. Annesinden de haber yok. Durumu geçiştirdiğini kastediyorlar.”

“Daha fazlasını sana anlatmadıysa bize hiç anlatmaz. Yani onun kim olduğunu söylemez.” Başımı arabanın açık penceresinden dışarıya doğru çevirdim. “Emir henüz yirmi yedi yaşında.

Defne ise en fazla yedi...”

Tunç sıkışık trafiği fırsat bilerek arabasını durdurdu. “Hey, onun çocuğu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Senin ve diğer insanların aklınızdan geçenleri dile getiriyorum. Bana numara yapma şimdi Tunç. Ortada gizemli ve gözleri Emir’e çok benzeyen bir kız var.”

Aslında bir şey düşündüğüm yoktu. Emir’in ona olan sevgisine gözlerimle şahit olduğum o andan beri. Defne’nin kim olduğunu bilmiyordum ama Emir o kıza sadece küçük bir çocuk olduğu için değil, çok büyük bir sevgi beslediği için öyle gülüm-süyordu.

“Onu çok sevdiğini düşünüyorum,” dedikten sonra konuyu kapattım. “Hey, baksana bana! Ceren ve sen nasılsınız? İlişkiniz nasıl gidiyor?”

Tunç rahat tavrımdan huzursuz olmuş gibi öksürse de hemen toparlandı. “İyi. Olması gerektiği gibi. Daha da güzel olacağına inanıyorum.”

Buna gerçekten inandığını belli etmek ister gibi çenesini dik-leştirdi. “Onunla mutluyum Eyşan. Bana inan.”

Başımı öne eğerek “İnanmak istiyorum,” diye mırıldandım ve ekledim. Suçlu hâlimden sıyrılmamı istercesine saçlarımı okşadı. “Bu senin suçun değil. Böyle olma.”

“Sen de çok mutlu ol,” diyerek başımı omzuna yasladım. “Sonuna kadar hak ediyorsun.”

Arabanın içini kaplayan hüznün havasını dağıtmak için mü-zığın sesini iyice açtım. Arabanın açık camlarından içeri dolan mayıs havasının tadını nihayet çıkarıyorduk. Ta ki önümüzdeki siyah Corvet’e iyice yaklaşıp kadar... Başımı Tunç’un omzun-dan kaldırdım.

34 KRN 3434. Bu plakayı unutmam artık mümkün değildi. İçinde onun olduğunu biliyor olmak ve o gece yaşadığını küçük

düşürücü olayı hatırlamak bir anda bütün kaslarımı sertleştirdi. Çenemle arabayı işaret ettim.

“İşte yine karşımda. O ve sırları hep her yerde. Oysa dokuz senedir sadece yazları bu şehre geliyor. Kimi zaman en fazla bir ay kalıyor. Ama hep buradaymış gibi hissettiriyor çünkü varlığı iz bırakan şu insanlardan biri. Yani sadece benim için değil; tüm sokak, hatta Karahanlı erkeklerini tanıyan herkes onun hayatını ölesiye merak ediyor.”

Tunç bu sözleri benden defalarca duymuştu. “Yine mi Defne’yi soruyorsun? Yoksa sokakta benden başka bir tek sen bildiğin hâlde Amerika’ya yerleşme sebebini tekrar duymak mı istiyorsun? İnan bana, ben de o olaya dair hiçbir ayrıntı bilmiyorum. Sadece olay... Buna ismi de dâhil Eyşan. “

Emir’in Tunç’a anlattığı bu sırrı, Tunç bir tek bana söylemişti. Mecbur kalmıştı.

“Bence Defne, Emir’in çocuğu olsa bile asla söylemez,” diye bir tahminde bulundu Tunç. “Karahanlıların sırları meşhurdur. Çok sıkı saklarlar.” Kaslarımı kaldırarak başımı geriye yasladım. “Ben öyle düşünmüyorum. Bence söyler.”

Arabayı kırmızı ışıktaki durdurduğunda artık Emir’in arabası ile yan yanaydık. Anlaşılan işten dönüyordu. Buz mavisi gömleğinin üzerindeki kravatı gevşetilmiş, saçları hafif karışmış ve alnının kenarlarına dökülmüştü.

Tunç eli ile ona selam verdikten sonra bana sarıldı. Ben de Emir ile göz göze geldim ama bana selam vermedi. Aslında bunu yapardı. Kendimi arabasının önüne attığım geceye kadar İstanbul’a geldiği zamanlarda beni her gördüğünde bana selam verir, durup benimle konuşurdu. Bazen bu konuşmalar dakikalarda sürerdi. Nasıl geçtiğini bilemediğim dakikalar...

“Sence o kız Emir’in çocuğu olsaydı ve Emir bir hata sonucu ona sahip olmuş olsaydı yine de söyler miydi Eyşan? Bu kadar saf olma. Elbette saklardı.

Başımı çevirerek Emir'in yüzünün yandan görünüşünü, aklındaki düşünceler eşliğinde izledim. Tıpkı yüksek bir dağın zirvesindeki korunaklı, ulaşılmaz ve kendinden emin bir kale gibiydi. Hiçbir şeyin kendisine zarar veremeyeceği ve ona atılan taşların değil duvarlarını yıkmak, ona ulaşamayacağı güçlü bir kaleydi.

“Asla!” diye mırıldandıktan sonra sesimi yükselttim. “Asla böyle bir şeyi saklamazdı. Söylentilere ya da kendisine zarar verecek durumlara aldırmayacak ve onlardan korkmayacak bir insan o.”

“Onu çok iyi tanıyor gibi davranıyorsun,” diyerek omzumu sıvazladığımda Tunç’a sözlerinden dolayı sinirlendim. “O kızı nasıl istediğini gördüm. Kızı olsa neden saklasın?”

Arabanın camı açık olduğu hâlde başımı bir daha ona doğru çevirmedim. Ama arabasında çalan İngilizce müziği zor da olsa duyabildim. U2 dinliyordu. *Deniz kayaların nerede olduğunu bilir. Ve boğulmanın günah olmadığını da...*

Işık yandığı anda bizden uzaklaştı. Tunç’un bakışları, cadde yerine Emir’in arabasının üzerindeydi. “Onu biraz fazla savunuyorsun sanki. Seni sever. Biliyorsun, bu sokakta senin o yüksek, sevimli enerjine o bile kayıtsız kalamayarak seninle konuşurdu.”

“Bu bir lütuf mu sence? Daha fazlası hiç olmadı. Zaten bu saatten sonra onlar da olmayacak.”

“Neden?” diye sordu birden bana doğru dönerek. Kuruyan damağımı ıslatmak için yutkundum. “Ben öyle istiyorum,” diyerek omuz silktim ve yolu izlemeye başladım. Tunç kendine engel olamadan bu kararımdan hoşnut olduğunu belli eden bir gülümseme verdi. “İyi. Buna sevindim.” Ama çok şaşkındı.

Arabayı hızlandırarak yönümüzü evlerimize doğru çevirdi. “Yarın gidiyorum.” Sesi bu gidişin onda yarattığı sıkıntıyla doluydu. Ardından arabanın konsoluna uzandı.

“İki bin dolardı, değil mi?” Başımı öne eğdim. “Evet.” Ondan utanmıştım aslında. “Yazın ödeyeceğim.”

“Önemli değil ama ailen bu parayı senden sakınacak insanlar değil. Sanırım onlara karşı kredini doldurdun. Neler olduğunu anlatmayacak mısın?”

Başımı caddeye doğru çevirdim. “Özür dilerim, senden bir şey saklamaktan nefret ediyorum ama anlatamam.”

Kolumu tutarak beni kendine doğru çektikten sonra gözü yolda olduğu hâlde yanağıma minik bir öpücük bıraktı. “Tamam. Sadece kendine dikkat et ve başını derde sokma. İnsanlara çok fazla güveniyorsun. Bu huyundan nefret ediyorum.”

Derin bir iç çekerek sesini sertleştirdi. “Artık değişmelisin Eysan. Büyüdün. İnsanlar senden faydalanabilir. Herkese uyum sağlamak ve kolayca arkadaş olmak gibi bir sorunun var.”

“Ben böyleyim Tunç. Ablam bu huyuma çok sinirleniyor ama elimde değil.”

“Haklı,” dedi. “Fusun çok haklı.” Ona cevap vermeye gerek duymadan başımı arkaya yasladım ve evimizin yoluna girmeyi bekledim.

Emir bahçelerindeki beyaz sandalyelerden bir tanesine oturmuş ve ayaklarını diğerine uzatmış bir hâlde telefonla görüşüyordu. Bizden önce varmıştı. Açıkçası onu pek sık bahçede gördüğüm söylenemezdi.

Tunç’la beraber arabadan indiğimiz esnada Tunç’un telefonu çaldı. “Efendim Ceren.” Eli ile *hoşça kal* işareti yaparak yanımdan uzaklaştı.

Görünmez bir külçe ayaklarımı olduğu yere mıhlamaya çalışıyormuş gibi zar zor birkaç adım attım. Sanki bir şeyler beni tutuyordu. Seslenişi tüm zerremi kısıvrak yakaladığında yanılmadığımı anladım. “Eysan...”

Bir daha seslenmedi. Hala ona dönmemiş olsam da bana

çaktığına neredeyse emindim. “Efendim,” dedim sırtım ona dönük bir hâlde.

“Seni bekliyordum.”

Sözlerini duyunca çok derin bir nefese ihtiyaç duydum. Ona doğru döndüğüm zaman ayağa kalkmış olduğunu gördüm. Elleri cebinde, başını hafifçe yana eğmiş beni seyrediyor, bekliyor, belki de aklımı okuyordu. Dünya onun lacivert bakışlarından ibaretti sanki şu an.

“Buraya gelir misin?” Ona cevap vermeden bahçeye doğru yürüdüm. Tam karşısında durduğum zaman aramızdaki neredeyse otuz santimetrelilik boy farkı yüzünden başımı ona doğru kaldırdım.

“Ne istiyorsun?” İddialı sorumu alçacık ama buz gibi bir ses tonuyla sarf etmiş olmam bakışlarını sertleştirdi. “İçeri gelir misin? Seninle konuşmak istediğim birkaç mesele var.”

Heyecan ve gerginlik, şu anda hissettiğim her duyguyu ıslah etmişti. Onunla bir tek meselemiz vardı. Cevabımı beklemeden villaya doğru hareketlendi. Onu takip ederek içeri girdiğimde evde kimsenin olmadığını fark ettim. Endişemi anlamış olacak ki ışıkları açarken beni kendince rahatlatmıştı. “Konuşmamız çok kısa sürecek.” Aydınlanan salonun ekru renkli şık koltuklarından bir tanesini işaret etti. “Lütfen otur.”

Üzerimizdeki gerginliğe rağmen “Bir şey içer misin?” diye sordu.

Daha da kuruyan damağımı serinletmek için ağzımı şırıl şırıl akan bir çeşmeye dayamak istedim o an. Ancak başımı hayır anlamında salladım ve umursamaz tavrımı takındım. Kırılan bir gururum vardı ve kırık değil, iyi görünmeliydi.

“Teşekkür ederim,” diyerek konuya girdi.

“Ne için?”

“Defne konusundaki yardım için.”

“Teşekkür etmene gerek yok, kim olsa aynısını yapardı. Hem önemli değil ama biraz geç olmadı mı?” Son sözlerimdeki iğnelyici hava onu yıldırmadı. “Eğer Tunç’un yanından biraz ayrılısaydın teşekkürümü daha erken edebilirdim. Malum, bunun için önce seni görebilmem gerekiyordu.”

Gözlerimi devirerek arkamı döndüm. “Bitti mi?”

“Hayır.”

“Devam et öyleyse. Fazla vaktim yok.”

“Kolun nasıl oldu?”

“En az araban kadar sağlamdır herhâlde. Hoş, onun kadar değerli değil ama yine de işimi görüyor.” Yanımdan geçerek karşımda durdu. Kasılan çenesine rağmen kaygısız bir ifadeye bürümeye başardığı yüzünü ovaladı. “Ve son bir şey daha...”

“Evet,” dedim küstah bir tavırla. “Söyle çünkü sıkıldım.”

Bir süre yüzümü öylece izledi. Onun, öylesine yaptığı sıradan bir hareket karşısındaki insanın bam telini sızlatacak bir güç barındırıyordu. Böylesine güçlü bir etki yaymak herkesin harcı değildi. Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl?

“Hadi, söyle Emir!” Aramızdaki hava negatif elektrik yüklüydü. Haddinden misli misli fazla... Bence o da bu hâlimizi garipsiyordu. Biz böyle değildik. Değildik. Değildik. Gerçekten biz bu iki insan değildik. O hep bana çok iyi davranırdı. Şimdi de kötü davranmıyordu ama bu hâli normal değildi. O gecedен sonra her ikimiz de birbirimize karşı normal davranışlar sergileyemezdik. Bana çok öfkeliydi. Bense bile bile boyumu aşan bir hareket yapmışım.

Masum değildim.

Hiç de görüldüğü gibi olmayan bir hareket değildi bu. Bunu her ikimiz bilsek de o, benim gerçeği bildiğimi bilmiyordu. Bence bana hâlâ kızgındı. Çok kızgındı. O gece arkasından “Kalpsiz,” diye bağırarak bana rağmen şunları bana olan kız-

gınlığını yadırgamıyordum. Benimsiyordum. Haklıydı.

Uyarı dolu sözleri içimi titretse de dışım çelik gibiydi. “Bence anlamını bilmediğin kelimeler kullanmaktan vazgeçmelisin.”

“Ha ha!” Sahte kahkahamın peşinden gelen sözleri ve ciddi hâli aklımı karıştırdı.

“Sana öyle bir şey yaparım ki Eysan, kullandığın o kelimenin ne demek olduğunu öğrenirsin.” Sinirli görünmüyordu ama pek de sevecen olduğunu söyleyemezdim açıkçası. Ne kastettiğini bu sefer merak ederek ukalaca sordum. “Hangi kelime?”

“Kalpsiz.” Kendinden emin tavrı içimi ürperten bir havayı tenime sızdırdı.

“Yap o zaman. Umurumda olmadığını gör.” Oralı olmadı. “Sen gerçekten sana söylenildiği gibi serseri bir Polyanna’sın.”

Küçüklüğümden beri bu sokakta, zaman zaman böyle anı-lırdım ancak onun ağzından ilk defa duyuyordum ve hiç mi hiç hoşlanmamıştım bu tavrından. “Ne istiyorsun?” diye mırıldan-dığımda sorum sanki aramıza taş duvarlar ördü.

“Bence kendine haksızlık ediyorsun,” diyerek elini cebine soktu. “Değmez.”

Gizemli ses tonu, kalbimi sıkın bir mengeneyle dönmüşüdü. Söyledikleri beni yerin dibine soktu. “Bin dolar için kendini asla kimsenin arabasının önüne atmamalısn.” Sözlerinin peşi sıra ce-binden çıkardığı dolarları bana uzattı. “Burada daha fazlası var, belki hatamı telafi eder.”

Ve o anda içimde can yakıcı lavlar patladı.

Düştüğüm aşağılık durum ruhumu bedenimden sıyırdı.

Küçümseyici bakışları ile beraber boynumun kenarında esen nefesi, beni parçalara bölerek ezip geçti.

“Alsana,” diye fısıldadı. “Al ve bir daha böyle bir aptallık yap-ma.”

İddiayı asıl şimdi kaybetmiştim.

Kirpiklerimi aşağı doğru indirerek elimin tersi ile parmaklarının arasındaki paralara tüm gücümle vurdum. Hepsi, gözümün içine dalan ateş parçaları gibi yerlere saçıldığında gururumu kurtarma çabam olarak algıladığı durum onu gülümsetti. Ama o sabahki gibi değil. İnsanın ışığını sömüren, susturan kurşun gibi ağır bir gülüştü.

İsmimi, kelimenin üzerine basa basa vurguladı. Sanki beni avuçlarının arasında sıkıttığını hissettirir gibi. “Ölmeni asla istemem Eyşan,” dedi. “Bunu gerçekten istemem. Arabamdan uzak dur.”

SÖZCÜKLER BİLE SUSUYORDU

*JULIET: Cömertliğim uçsuz bucaksız denizler gibi.
Denizler gibi derin sana olan sevgim.
Sana ne kadar verirsem o kadar çoğalıyor bende kalan.
Sonsuz çünkü ikisi de.*

Emir'in yaptığı hareketin üzerinden tam on beş gün, Tunç'un gidişinin üzerinden ise on dört gün geçmişti. Tunç giderken hava alanında "Ceren..." demişti. "Benim için çok önemli ama..." Sözlerinin gerisini biliyordum. Zaten o da getirememişti. Sonra da yanaklarımı avuçlarının arasına almış bana bir şeyler ima etmeye çalışmıştı. "Keşke tek kişilik bir sevgi her iki kişiye de yetebilse Eyşan." Ona cevap vermek istemesem de kollarımı beline sarmıştım.

"Keşke..." Sonra da gitmişti.

Bizimkisi böyle karşılıksız bir aşktı. Bir tarafın diğerine yıllardır, deliler gibi âşık olduğu ama diğerinin karşısındakini incitmemek için elinden gelen her şeyi yapıp, bu aşka üzüldüğü ve dürüstçe diğerini reddettiği tek kişilik koskoca bir aşktı. Böylece her iki taraf da aynı hassasiyeti yaşıyordu, her ne kadar âşık olan kalp daha çok sızlasa da. Biz dosttuk. Karşılıksız bir aşkın aramıza girmeyeceğine yemin etmiştik.

Okuduğum devlet üniversitesinin kapısında bir misafirim

vardı. Dostluğuna en az Tunç kadar bağlı olduğum Nil, benden iki yaş büyük olmasının avantajıyla bir süre önce iş hayatına atılmıştı. Ellerini lake masadan çekerek ceketinin düğmesini açtı.

“Buraya nasıl girdin?”

“Kütüphaneyi kullanacağımı söyleyerek kimliğimi bıraktım,” dedi bezgin bir hâlde. Sonra da beni baştan aşağıya süzdü. “Şu anda senin yerinde olmak için neler vermezdim serseri.”

“Bana şu şekilde seslenme artık.” Alt dudağını sarkıtarak yüzüne düşen birkaç perçemi kulağının arkasına attı. “Sen böyle şeylere takılmıyordun. Ne zamandır bu konuda bu kadar hassaslaştın?”

Omuz silkerek ayağa kalktım dizlerimin üzerine kadar uzanan beyaz salaş tişörtümü şöyle bir düzelttim. “Ne içersin? Hoş burada pek seçenek yok ama...”

“Otur şuraya, buradaki öğrenciler bile şu anda senden benden daha zengin. Ya da en azından ne borçları var ne de paraları var.”

Daracık eteğine rağmen bacak bacak üzerine atarak ellerini göğsünün üzerinde bağladı. Kendimi zar zor tutuyor olsam da bastırmaya çalıştığım kıkırtım yavaş yavaş büyüdü ve bulaşıcı bir kahkahaya döndü. “Ablam gibi görünüyorsun Nil.”

Onun gülüşü daha çok sinir bozukluğundan ileri geliyordu. “Şu hâline bir bak. Tamam, sen her zaman şık ve bakımlıydın ama bu hâlin...” Elimle üstündeki gri renkli etek ceket takımını işaret ettim. “Bu sen değilsin ve ben başka birisi ile arkadaş olduğumu düşünüyorum.”

Nil siyah saçlarındaki tokayı çekerek onları dağıttı. Kendince, şirket çalışanı havasından kurtulmuştu. “Diktatör ablamın dağınık saçlı hâli oldun bu sefer.” Yüzünü ekşiterek saçlarını iyice dağıttı. Nil de ablam gibi fazlası ile ilgi çekici bir fiziğe sahipti. Ancak şu an asıl kastettiğim şey ablamın tavırlarıydı. Onlar seksi, kadınsı ve şık.

“Sus artık serseri.”

“Polyanna’yı sevmiyorum. O kız çok ileri gidiyor. Artık mekanikleşmiş gibi her şeyin iyi tarafını görüyor. O kadarı da hastalık.”

“Sen farklısın, biliyorum ama taktık işte bu ismi bir kere sana. Başına gelen kötü olaylar seni pek sinirlendirmiyor da ondan sanırım.”

“Sadece ders alıyorum,” dedim yüzümü kırıştırarak. “Daha fazla kötü deneyime ihtiyacım yok.”

Nil birden sıkıntıyla ofladı. “Bana *deneyim* deme!”

Derdinin ne olduğunu hemen anladım. Kantindeki uğultulara rağmen sesimi alçalttım. “Ne kadara daha ihtiyacımız var?”

Sıkıntıyla gözlerini yumdu. “Beş bin dolar daha...”

Ben de aynı duygu ile sarmalanmış bir nefes aldım. “Of! Beş bin mi? Tükendik artık. Ben de metelik yok.” Etrafımızdaki insanların bizi duyamayacağını bildiği hâlde sesini alçaltma ihtiyacı hissetti.

“Vakit yok Eyşan. Borcumuzu ödememiz şart.” Nil bileklerini tutarak burnumun dibine kadar sokuldu. “Ailem son zamanlarda çok para harcadığımı söyleyerek artık daha az dışarı çıkmama izin veriyor.”

“Merak etme, ben de aynı duruma düşmek üzereyim.” Onu keyiflendirmek için omzuna vurdum. “Babasından izin alamayan iş kadını seni. Gerçekten şapşalın tekisin.”

Sözlerime gülmek istemese de kendine mani olamadı. Omuzları birkaç kere yukarı inip çıktığında artık kendisini serbest bıraktı. “Salak şey! Ailelerimizin maddi durumu iyi olabilir ama haftalardır kör bir kuyu gibi dolar çekiyoruz ikimiz birden. Dikkat çekti işte. Hem seni hiçbir şey üzemez mi Eyşan? Senin o çok sevdiğin özgürlüğün de tepun ağzında ama gayet rahat görünüyorsun.”

Boş ver dercesine ayaklarımı diğer sandalyeye uzatarak oturduğum yere iyice kaykıldım. Nil, rahatlığım karşısında iyice gerildi. “Murat zaten borcun büyük kısmını ödedi ama artık o da tükendi. Malum daha şirketi yeni kurdu ve piyasaya karşı henüz yerleşmemiş bir güven sorunu var. Ha deyince kredi bulamıyor.”

Murat, Nil’in kendisinden beş yaş büyük erkek arkadaşıydı.

“Son beş bin dolar,” diye mırıldandı. “Eğer onu da bulursam adam rehin aldığı mücevherleri geri verecek ve gerisini bir şekilde hâlledeceğiz.” Çaresizce yüzüme baktı. “Ne Murat ne de bende metelik kalmadı.”

“Bana Miço gibi bakma artık. Üzülüyorum. Benim de senden farkım yok.”

Nil başını iyice bana yaklaştırdı. “Bulacağız. Son bir defa daha Eyşan.” Ona olan sonsuz güvenim ile “Tamam,” dedim. “Ama kimden?”

“Buğra.”

Başımı geri çekerek yüzüne dik dik bakmaya başladım. “O kadar çok kişiden borç aldın ki sanırım hatların karışıyor. Ondan on bin dolar aldın zaten.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Ama sen almadın.”

Elimi boynuma bastırarak “Ben mi?” diye sordum hayretle. “Buğra senin okul arkadaşındı. Hatırlıyorsan bizi tanıştıran da sendin. Yani ben ondan nasıl borç isterim? O kadar samimi değilim onunla.”

Bana cevap vermeden gözlerini kısıtı. “Aptala yatma Eyşan. Buğra ile defalarca aynı ortamda takıldık ve gayet eğlenceli vakit geçirdik. Sen zaten kolayca samimi olan bir tip olduğun için onunla da oldun. Hem bence sen öyle düşünmesen bile eminim Buğra öyle düşünüyordu.”

Birden yüzümü eksittim. “O çocuk son zamanlarda beni biraz geriordu, bu yüzden bir süredir onun bulunduğu ortam-

lardan uzak duruyorum. Hem biliyorsun, babası için pek de iyi şeyler söylemiyorlar. Tamam, babası öyle olabilir ama sanki Buğra da ona benzemeye çalışıyor gibi.”

Nil dudaklarını masum bir çocuk gibi büzdü. “Buğra hiç düşünmeden o parayı sana verecektir çünkü çok parası var. Hem çok yardımsever bir insandır.”

Bu Nil beni öldürecekti. Nil, şu hayatta tanıdığım en saf, en art niyetiz ve de en çektiğin yere gelen kızlardandı. Nil gibi saf kızların aşırı istekleri olmamalıydı. Onlara ulaşmaya çalışırken kolaylıkla tökezleyebilirlerdi. Nil’e şiddetle itiraz ettim. “Çünkü nereden geldiği belli olmayan çok parası var ve öyle tiplerin en büyük kozu karşılıksız görünen iyiliklerdir. Hiç mi mafya filmi izlemedin sen?”

“Hadi ama Eyşan, bu son şansımız. Seni sever. Aman zaten seni herkes sever. Düşmanların bile.”

Tatlı ısrarına karşılık başımı hayır anlamında sallıyor olsam da bunun, o an için *evet* demek olduğunu biliyordu. Ayağa kalkarak rahatlayan yüz ifadesi ile bana baktı. “Akşam sendeyim. Buğra’yı ararken senin yanında olurum.”

Nil, yatağının kenarındaki sallanan sandalyeye dikkatlice oturmadan önce salep dolu beyaz fincanlardan bir tanesini bana uzattı. “Al bakalım. Senin evinde, seni ağırlıyorum.”

Yatağının üzerinde bağdaş kurmuş, Miço’nun tüylerini öylesine elimle tarıyordum. Ona aldırmadığımı görünce dikkatimi çekmeye çalıştı. “Aklından ne geçiyor senin?”

Aslında aklımdan geçenleri iyi biliyordu ve benim onları değil dilime, aklıma getirmeyi bile sevmediğimi de.

“Hadi Eyşan! Söyle de rahatla. Onun bu seferki gelişinden sonra iyice değiştin sen. İyice âşık oldun, değil mi?” Tehditkâr bakışlarım Nil’i susturmak içindi. Susmadı. “Cesur kızsın sen.

Susma söyle. Altı üstü ‘Ben ona aşığım,’ diyeceksin ve bunu hem bana hem de kendine yüksek sesle itiraf edeceksin.”

Cümleler, ümitler hatta sözcükler bile susuyordu. Hiçbirisi kalbimden sızmaya cesaret edip aklıma dahi gelmeyi başaramıyordu.

“İtiraf edecek bir şey yok Nil. Olsa ederdim.” Gözlerim Miço’nun kahverengi tüylerindeydi. “Aslında bir şey var.” Hemen dikkat kesildi. “Düşüncelerim bile benim gibi susuyor. Yani bir şey düşünemiyorum. Beni kırabilecek bir kelime ettiği zaman sadece verilmesi gereken cevabı veriyorum. Zihnimden ona duyduğum hisler gelip geçemiyor. O anda her şey donuyor, tüm ruhum susuyor ve dilim başka başka şeyler söylüyor. Son gelişinde ona çok kırıldım. Çok.”

Nil arkasına yaslanarak fincanından bir yudum aldı. Onunla bu konuyu pek konuşmazdık. “Kendini üzme artık Eysan.”

“Ne üzmesi Allah aşkına! Hayatıma devam ediyorum,” diye söylendim. Artık Nil’in bana acımasını istemiyordum.

“Evet, kimseyle çıkmayarak ve de peşinde sürünenlere hiç şans vermeyerek...” diye tarzımı kendince eleştirdi. “Hiç sevgilin olmadı ki Eysan senin.”

Beyaz yastığıma yaslanarak Miço’yu sevmeye devam ettim. “Sevdiğim var ama...” Bir süre düşüncelere daldım. Dalgınlığımı Nil’in sesi böldü. “Hadi Buğra’yı ara ve ona beş bin dolardan bahset. Mümkünse yarın almak istediğini de ekle.”

Nil’in dediğini yaptıktan sonra onu evine uğurladım. Buğra’dan rica ettiğim parayı alabilmek için onunla sık sık karşılaşacağımız bir kafede buluşacaktık. Fakat sabah olduğunda katlanmam gereken bir muhabbet vardı.

“Bana hâlâ inanmıyorsun ama...” diye geveledi Emel. “Olayın gerisini ancak dün gece öğrendim. Bak Eysan, bana kızgın olduğunu biliyorum. Neyse ki Emir, iddiayı öğrendiğini sana şaka yollu anlatmış ve boşuna korkutmuş.”

Emel'e elime uzatılan beni küçük düşüren dolarlardan elbetre bahsetmemiştim. "Anlat Emel." Odamın bulunduğu koridoru kolaşan ederek sesimi alçalttım. "Lütfen sessiz konuş çünkü anem ve babam duyarsa hiç iyi şeyler olmaz."

Emel kolumdan tutarak beni odaya sürükledi. "Kaç gündür Emir'in bu iddiayı nasıl öğrendiğini çözmeye çalıştım ve en sonunda başardım."

"Hah! Ne büyük başarı!"

Sözlerimi hak ediyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra yatağımın üzerine oturdu. "O gece, valelerden bir tanesi yanıma gelerek bize senin başına gelen olayı anlattı. Ben de aldığım alkolün etkisi ile Füsun'a aynen şunu söyledim:

Siktir! Şu serseri Polyanna'nın bin dolarlık iddia için yediği boka bak. Kesin o arabanın önüne bilerek atladı. Yapar o.

"Bu kadarını anlattın zaten pis küfürbaz."

Emel ayağa kalkarak "Ama..." diye fısıldadı. "Emir'in oradan ayrıldıktan sonra tekrar geri döndüğünü ve senin kimlerle geldiğini sorduğunu dün gece öğrendim. Anladığım kadarı ile endişelenmiş ve geldiğin kişilere haber vermek istemiş. Ablan seni telefonunu arayarak eve dönüş yolunda olduğunu öğrendiği sırada o yanımızda olan vale meğerse beni duymuş ve olanları Karahanlı'ya yumurtlamış ve tabii olaydan zaten haberimizin olduğunu da."

Dişlerimi sıktım. "Valenin seni duyduğunu akıl edemedin mi?" Emir'in benim için endişelenmiş olmasına takılmadım çünkü inanmıyordum.

Kaşlarını bir suçlu gibi kaldırdı. "İı... Hepsini dün gece kan-kam olan kulübün müdüründen öğrendim çünkü Emir bunu duyunca öfkelenmiş. İsrarla valeye doğru söyleyip söylemediğini sormuş."

"Ne güzel!" dedim ellerimi iki yana açarak "Bin dolar Eysan oldum artık gece âlemlerinde. Neyse hiçbir şey olmaktan iyidir.

Artık beni yanınızda gururla taşırsınız.”

İnsanların ne düşündüğünü asla kafama takmadığımı iyi bilirdi. Asla öyle bir hataya düşmezdim çünkü bunu yapmak kendi özgürlüğünü yok etmek demektir benim için.

Emel alnını kaşıyarak “Özür,” dese de sesi bir zavallı gibi çıktı.

“Tamam, gerek yok. Özür dilemesi gereken sen değilsin.” Emir’di. O dilemeliydi.

Emel üzgün bir hâlde odamı terk ettiğinde Buğra’nın yanına gitmek için üzerime turkuaz mavisi bir tişört ile siyah bir kot pantolon geçirdim. Saçlarımı öylesine fırçalayarak olmazsa olmazım olan kırmızı rujumu sürdüm. Ablam, sürdüğüm bu kırmızı rujun beni seksi bir kızdan ziyade sevimli ve ilgi çekici gösterdiğini söylerdi. Bense sadece onu sürmeyi severdim. Evde bile. Hepsi o kadardı. Evdekilerle yine bol bol nasihat dinlediğim bir kahvaltı yaptıktan sonra bahçeye çıktım. Ve içimden bir ses oraya bakmamı söyledi.

Tam karşı çaprazımızdaki beyaz villaya...

Sadece birkaç saniye sonra koyu kahverengi çelik kapı aralandı ve bakışlarımı oraya doğru çeken kişi görüldü. Hem de ona inanılmaz yakışmış olan siyah tişörtü ve koyu renk kot pantolonu ile... Saçlarında yüzen güneş ışıkları onlara kısa bir an parıltı verse de dikkatim, yaptığı harekete kaydı.

Bana yaklaşıyordu.

Benim ismim Eyşan’sa Emir bana doğru geliyordu.

Gözlerini üzerimden ayırmadan, sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi hızlı adımlarla basamakları indi. Dar sokağımızın birkaç adımlık yolunu kat etti ve karşımda durdu. Bu arada yine ayaklarım olduğu yere çivilenmişti. O lanet, yoğun bakışları bunu yapmaya yetmiş de artmıştı.

“Ne istiyorsun?” Bu soruyu ona kim bilir kaçınıcı defa soruyordum.

“Eyşan,” dedi gergin bir ses tonuyla. Bir süre düşündü. Onu tanımasam bir tür çıkmaza düştüğüne yemin edebilirdim. “Benimle gelir misin?”

Hayretle dudaklarımı araladım. “Bu sefer elime vermek yerine yüzüme çarpacağın başka dolarların mı var yoksa balık hafızalı olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır.” Cevabı bu kadardı. Hayır.

“Öyleyse kabul etmeyeceğim bir özrün olacak ama için rahat olsun, asla kimseye karşı kin duymam. Sadece onlara karşı daha tedbirli olurum ve şu anda da aynı şeyi yaparak seninle gelmeyeceğim.”

Başını sokağın sonuna doğru çevirerek çenesini ovaladı. Sanırım biraz sıkıntılıydı. Arabama doğru bir adım atacağım anda “Gitme,” diye seslendi. “Eğer gidersen o evden Defne’yi yalnız başıma alamam.”

Sözlerinin ardından bakışlarım yumuşadı. Beklenti yüklü hâli ile beni biraz daha süzdü. Defne’yi ara sıra evine götüren o kadının evinde olmalıydı küçük kız. Geriye doğru bir adım atarak başımı, içimde küçük kıza beslediğim koşulsuz sevginin etkisi ile salladım. “Elbette gelirim.” Birden başını bana doğru eğdi. Dudakları aralandı ama bana cevap veremeden tekrar kapandı. Muhtemelen şaşırmıştı. Sanırım onu inandırmam gerekiyordu.

“Geleceğim. Hem de seve seve...” Hatta bunu ne kadar içten yaptığımı anlaması için gülümsedim. Öyle şartsız, sebepsiz bir onay verdim ki ona başka hiçbir şey sormak istemedim. Sadece Defne’yi alabileceğim konusunda, bana bu kadar güveniyor olmasının üzerimde meydana getirdiği tedirginliği belli ettim. Hâlâ yüzüme bakıyordu. Ne güzel bakıyordu! Koyu ve mavi... Sıcak ve mavi...

“Gelirim ama onun bir öğretmenini olduğunu zannediyordum. Onunla beraber gitmeniz daha doğru olmaz mıydı?”

“Öğretmeni aniden rahatsızlanmış, benimle gelecek durumda değil ve benim Defne’yi bugün mutlaka almam gerekiyor. Defne’yi gördün...” Cümlesini tamamlamadı. “Anla Eyšan. Defne özel bir çocuk.”

“Tamam,” diyerek arabasına doğru baktım. “Seninle gelirim ama nasıl gideceğiz? Malum, arabana kimseyi bindirmiyorsun.” İmalı sözlerim ve tavımdan zerre kadar etkilenmedi çünkü şu anda Defne ile doluydu.

“Arabam zaten iki kişilik.” Benim kırmızı arabamın arkasından duran siyah son model BMW’yi işaret etti. “Bizi Cemal götürecekt.” Arabanın yanında duran ellili yaşlarındaki sert yüz ifadeli sarışın adamdan bahsediyordu.

Arabaya doğru ilerlediğimde şoför kapıya doğru çevik bir hamle yaptı. Emir onu bakışlarıyla durdurarak kapıyı bana o açtı.

O! Emir!

Hayretler içindeydim. Alt dudağımı kıvrarak yüzüne baka baka arabaya bindiğim esnada nedense bakışlarım şoföre takıldı. Gözleri dünyalar kadar büyümüşü. Ya görüldüğü kadar duygusuz değildi ya da Emir’in birisine ilk defa kapı açtığını görüyordu. Arabaya bindiğim zaman kapımı sertçe kapatarak ön koltuğa geçti. Adam arabayı çalıştırdığı zaman “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Emir arkasını dönmeden “Karşıya,” diye cevap verdiği anda küçük ama çok önemli isteğimi dile getirdim. “O zaman köprüye girmeden önce adresini vereceğim kafeye uğrayabilir miyiz? Aslında benim bir randevum vardı. Kısa bir süre de olsa arkadaşımı görmek zorundayım.”

Bu sefer başını bana doğru çevirmedi. Sesi sebebini çözeceğim bir şekilde soğudu. “Telefon ederek erteleyemez misin?”

“Maalesef, bu mümkün değil.”

“Neden?” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arkama yaslanarak ellerimi göğsümün üzerinde bağladığıktan sonra, bu sefer bana bakacağına emin olarak çenemi dikleştirdim. Aynı duyguyu yüzüme de yansıttım.

“Çünkü buluşacağım insandan beş bin dolar alacağım.”

Ve yaptı da. Başını usulca bana çevirse de lacivert okyanuslarındaki öfke dalgaları tokat gibi yüzüme çarptı. Ona yarım ve imalı bir gülümseme verdim. “Gördüğün gibi sözünü tutuyorum. Bin dolar için hayatıma kastetmiyor, kendimi kimsenin arabasının önüne atmıyorum.”

Aynı o gece ismimi sertçe vurguladığı gibi ben de sözcükleri vurguladım.

“Sadece onun yanma uğrayacağım. Böylesi daha kolay, değil mi?”

Umursamaz tavrıma karşılık hiç beklemediğim bir hareket yaptı, Cemal’e soğukkanlı bir sesle emretti.

“Arabayı durdur.”

Sokağımızdan henüz çıkmıştık. Onu çıldırtmıştım. Bunu başarmıştım. Bana karşı öfkeyle çarparsa da... Kalbi hayattaydı. Toprağın altında gömülü ve ölü değildi. Değildi.

Sanırım sokağımızdan henüz çıkmış olmamıza rağmen beni arabadan kovacaktı. Defne’yi bensiz alamayacağını düşündüğü hâlde... Yüz ifadem bana duyduğu kötü duygular ile Defne’yi alma isteğini tartmasını isteyen bir meydan okumayla doluydu. Oysa ben, Emir’e duyduğum kızgınlığa rağmen Defne’yi önemsemiş ve isteğini kırmamıştım. O ne yapacaktı? Elbette ondan bekleneni. Onun karakteri benim gibi değildi.

“İn,” dedi sert bir fısıltıyla. “Çabuk ol.”

3,4... 3,4...

Oyunun dışındaydım. Bir süredir öyleydim. Onu bu dünyada kıracak en son insan bendim. Bu hâlimi neye veriyordu acaba? Aptallığıma mı? Bence herkes gibi o da beni ciddiye almıyordu. Yanlış yapıyordu. Onu sevdiğim içim mermer gibi sert dışım ipek gibi yumuşacık oluyordu ona karşı.

Sözleri, arabanın içinde soluduğumuz havaya bıçak gibi saplandığı hâlde ben sağlam kaldım çünkü Emir'in hedefi ben değildim.

Adam, aldığı komutun etkisiyle Emir'i ikiletmeden direksiyonu sağa kıvrırmış ve diğer arabalara, tehlikeli denilebilecek birkaç makas attıktan sonra kulakları tırmalayan lastik seslerini takiben arabayı durdurmuştu. Arabaya ve bize, birkaç saniye içinde sert bir kasırğa yaşatan hızlı şoför artık yanımızda değildi.

Emir ile hâlâ göz gözeydik ve her ikimiz de arabanın hareketlerinden zerre kadar etkilenmemiş gibi görünüyorduk. Çünkü şu anlarda bizim içimizde kopan fırtınalar, bir diğerimizi bakışlarımızla yoklayan kasırgalar bambaşkaydı.

“Adresi söyle. Eğer inersem bir daha bu arabaya binmem. Defne'nin bulunduğu eve kendim geleceğim. Beni kovamazsın. Buna izin vermem.”

Kapının kolunu kavradığımı gördüğü anda çenesi kasıldı. Sanki son cümlelerimi, onların arasında un utrak etmek ister gibi

sımsıkı sıkı ve hızla arabadan inerek arka koltuğa geçti. Yanıma, bu kadar haşın bir hareketle binmesinin gerekçesini açıklar gibi bir anda bileğimi yakaladı.

Çiğime çektiğim havanın yolunu tıkayan tutuşunun sebebi, dokunuşunun yokluğuydu. Hangi insan, bir diğerine bu şekilde dokunabilirdi ki? Hiç dokunmuyormuş gibi... Oysa parmakları, tenimi benden almak ister gibi tenime sımsıkı kenetlenmişti. Ve ona, tenime, dokunduğunu bilmiyorlarmış gibi kör, uzak ve yoklardı.

Kol kısımları zaten kısa olan tişörtüm yüzünden açıkta kalan dirseğimi yakalayarak iç tarafına dikkatle baktı. Zaten bembeyaz olan tenimde gözünden kaçmış olabileceğini düşündüğü bir iğne izi arıyordu. Aynı hareketi diğer koluma yapacağı sırada kendi isteğimle kolumu ona gösterdim. “Kendini yorma. Uyuşturucu falan kullanmıyorum. O kadar geri zekâli değilim.”

Diğer koluma bakmaya gerek duymadan, ona verdiğim güvencenin etkisiyle başını bana doğru kaldırdı. Anlaşılan az önce bu kadar sinirlenmesinin sebebi, iyiliğimi düşünüyor olmasıydı.

“Bu tavırların ve birkaç bin dolar için yaptıkların...” Duraksadı. “Sana neler oluyor Eysan?” Sesi de içindeki fırtınalar gibi dinmiş, durulmuştu.

“Gördüğün gibi hiçbir şey olduğu yok.” Umursamaz bir tavırla kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. “Sadece bir arkadaşımın para alacağım.”

Bu açıklamamı sakın karşılamasını beklemek aptallıktı çünkü biraz önce onu bile bile tahrik etmiştim.

“Alabilirsin, bu gayet normal bir durum ama önce bin dolar için kendini arabamın önüne atar, sonra da bana birisinden beş bin dolar gibi bir para alacağını söylersen bunu normal karşılamamı bekleme.”

Kendisini yatıştırılmaya gerek kalmadan, her an bir öfke

patlaması daha yaşayabileceğini belli eden sesi gerçekleri aradı. “Şimdi bana, doğru düzgün bir açıklama yap. O paraları ne yapacaksın? Bundan çok daha önemlisi, neden bu parayı aileden almıyorsun?” Kendi sorusunu kendisi yanıtladı. “Yeterince aldın, değil mi? Artık vermiyorlar çünkü bir açıklama yapamıyorsun.”

“Seni ilgilendirmez. Artık gidelim çünkü geç kalıyorum. Sen de kalıyorsun.”

“Gitmeyeceğiz,” diye fısıldadı. “Sen, bana doğru düzgün bir açıklama yapana kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz.”

“Seninle inatlaşmayacağım Emir ancak bunu sana açıklayamam. Hem sana neden açıklayayım ki?” Tereddütlü birkaç kelime ettim. “Öyle değil mi?”

Değildi. Değildi. Gerçekten değildi.

Sözlerimin peşi sıra, başını öne eğerek baş ve işaret parmakları ile burnunun üzerini sıktı. Ardından da parmaklarıyla küçük daireler çizerek ovaladı. Ses tellerini değil de düşüncelerini silkeleyen öksürüğünün izinden gelen sözleriyle o geri döndü. Bildiğimden, gördüğümden daha fazlası olan Emir... Soğuk nezaketi ile sınırları asla aşmayan ama kendi sınırlarını da aştırmayan insan...

“Haklısın,” dedi arkasına yaslanarak. Sesi hiç de bozulmuş gibi çıkmamıştı. Aksine, beni rahatsız eden bir anlayış yüklüydü. “Anlatmanı istemiyorum. Şimdi istediğin yere gidelim ve sen arkadaşından parayı al.”

İşte, bir kere daha beni şaşırtmayarak ulaşamadığım o insan oldu.

“Teşekkür ederim,” dedim onu kendi silahıyla vurur gibi. “Gerçekten çok anlayışlı bir insansın ve sırlarıma saygı gösteriyorsun. Tam da senden beklediğim bir hareketti.” *Bir şey değil* der gibi ellerini iki yana açtı. “Kendine dikkat et. Artık büyüdün.”

“Büyüdüm.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yanımdan ayrılarak ön koltuğa tekrar geçtiği zaman bize arkasını dönmüş bir hâlde bekleyen Cemal yerine geçti ve bizi, benim istediğim yere götürdü.

Buğra'nın beklediği kafenin önünde arabadan inerken "Hemen geleceğim," dedim. "İleride bekleyin. Sizi görmesini istemiyorum. Eğer seni tanıyacak olursa parayı neden senden istemediğimi düşünebilir." Malum, Emir ve ailesi oldukça şöhretli insanlardı. Kapıyı kapatacağım anda "Neden istemiyorsun?" diyerek hiç ummadığım bir tepki verdi.

"Bir düşün bakalım," diyerek göz ucuyla şoföre baktım. "Son yaşadıklarımızı hatırla." Ona, dolarları hatırlatmış olmamdan zerre kadar rahatsız olmadı.

Ben de onun rahatsız olmamış olmasını dert etmedim. Bu bir bedeldi ve Emir'in bana verdiği kendince haklı bir tepkiydi.

Kafeye doğru ilerlemek için kapıyı kapattım. Elbette siyah BMW yerinden hareket etmedi. Kafenin içini olduğu gibi gösteren cam kapıyı açmama gerek yoktu çünkü Buğra, kırmızı tişörtü ile tıpkı bir deniz feneri gibi hemen varlığını belli ederek gözüme ilişti. Elimle dışarı çıkması için işaret ettiğimde arka masasında kendisini beklediğini hemen anladığım iri yarı bir adam da onunla beraber ayağa kalktı. Sanırım artık yakın koruma ile geziyordu.

Buğra, yüzüne sinsi sinsi yayılmaya başlayan bir gülümseme eşliğinde yanıma yaklaştıkça yine gerilmeye başladım. Başını yandaki adama doğru çevirerek onunla bir şeyler konuştu. Arkama doğru döndüğüm sırada Emir'in çoktan arabanın dışına çıkmış olduğunu, arabaya yaslanarak ayaklarını birbirine doladığını fark ettim. Bu adam söz dinlemez miydi? Neyse ki Buğra'yı ve beni duyabilecek durumda değildi. Yine de bu durumdan rahatsız değilmiş gibi oldukça sakın bir yüz ifadesi ile beni izliyordu. Daha doğrusu ne halt yediğimi biliyor ve bu durumun, artık onu hiç ilgilendirmedigi mesajını veriyordu.

“Eysan...” Buğra’nın ağzını doldurarak sarf ettiği ismim yalnız kalmadı. Onu, bana yapmacık gelen bir iltifat ile süsledi. “Seni tekrar görmek içimi açtı.”

“Acelem var Buğra.” Buğra parayı hemen istediğimi belli etmeye çalıştım. “İyiliğin için teşekkür ederim. İki ay sonra ödeyeceğim.”

“Sana bir şeyler ısmarlamama izin vermeyecek misin?”

“Maalesef, çok acil bir işim çıktı.”

Buğra, kendisini, olduğundan daha olgun ve ciddi göstermek için takındığı sahte tavırlarını gözümün önüne serdi. Sanırım bunları babasından öğreniyordu. Bana siyah kirpiklerinin altından sözde havalı bir bakış atarak, reddimin onu hiç etkilemediğini kendince bana gösterdi. “Başka zaman öyleyse. Sen nasıl istersen öyle olsun.”

Adamının uzattığı zarfı gözlerimin içine bakarak ondan aldı. Sonra da onu, keyifli bir gülümsemeyle bana uzattı. Parmaklarım zarfı kavradığı anda onları gevşetmeme sebep olan sözlerini sarf etti. “İstedğin zaman ödeyebilirsin. Vadesi kıyamete kadar uzanıyor. Sadece senin için...”

Birden bedenime yayılan ürperti dalgası yüzünden suratım asıldı. “Ucu açık borçlar almam Buğra. İki ay sonra getireceğim.”

“Nasıl istersen. Senden bu parayı alacak değilim,” dedikten sonra arkasını dönerek kafe yerine onun birkaç metre ötesindeki otoparka yöneldi. Beni, gideceğim yere bırakmayı teklif etmedi çünkü asla kabul etmeyeceğimi iyi biliyordu. Emir’in arabasına binmeye çalışmış olabilirdim ama şimdiye kadar Tunç dışında hiçbir erkek arkadaşımın arabasına binmemiştim. Böyle bir takıntım vardı.

Ne büyük bir tezat, değil mi?

Emir’in arabasına binebilmek için onun arabasının önüne kendini atan kız için ne de büyük, acınası tutarsız bir durumdu!

Arabaya tekrar bindiğim zaman Emir sessizdi. Sanırım yaptığım hareket, Defne'ye daha çok yakınlaşmış olmamızın gerginliğini alt edemedi.

Araba, eski bir mahalleye girdikten sonra diğer gecekondulara göre daha lüks sayılabilecek, duvarları bordoya henüz yeni boyanmış bahçeli bir evin önünde durdu.

Büyük bir kum yığınının yanında tek başına oynayan sarı saçlı meleğin, saçlarına değen gün ışığının yankısını aradım. Orada... Emir'in lacivert denizlerinde... Tam da beklediğimi buldum.

Defne'ye cömertçe sunduğu gülümsemeyi başka insanlara yaptığı gibi benden de gizleyerek bana döndü. "Sana güveniyorum Eyşan. Onu eve götürmem gerekiyor." Kararlılığından ödün vermediğini gösteren ses tonuna rağmen küçük kıza ulaşamayacağından endişe eder gibiydi. "Onu ikna etmelisin."

Başımı bilinçsizce birkaç defa sallayarak bulaşıcı endişesini ötelemeye çalıştım. Emir'i ilk defa bu kadar tedirgin görmüşüm. Sanki dokunursa kırılacak bir eşyanın üzerine titriyor gibiydi. Beraber kızın yanına doğru yürüdük. O sırada gecekondunun demir kapısı, yangından mal kaçırان birileri içeriden çıkıyormuş gibi telaşla açıldı. Daha önce onu almaya gelen kadın, ağızındaki sakızı daha hızlı çiğnemeye başlayarak yolunu kestti.

"Sadece iki gün Emir, iki gün sonra onu almaya geleceğim. Onun evi burası. Bunu sen de biliyorsun. Yasal olarak o çocuk benim. Sana sırf iyi niyetimden dolayı izin veriyorum."

Kadının ukala tavrına karşılık Emir'in ağızında büyüyen sözler var oldu sanki. Kadına söylemediği, Defne için susup içinde tuttuğu sözlerdi bunlar. Tahmin ettiğim gibi kadına tek kelime etmeden Defne'nin yanına yaklaştı. Defne'nin nesi olduğunu bilmediğim kadın, Emir'den önce kızın yanına giderek ona doğru eğildi. "Emir Defne'yi almaya geldi bebeğim."

Nedense sözlerindeki sıcaklık hatta samimiyet insanı tuhaf bir şekilde rahatsız ediyordu. Emir, gözü oyuncaklarında olan Defne'nin yanına yaklaşarak bir dizini toprağın üzerine koydu.

"Defne..." diye fısıldadı, küçük kızın ismine, dünyanın tüm güzel duygularını sığdırmıştı. Evet, öyle yapmıştı.

"Ben geldim. Emir."

Aklımda beliren soru işaretlerinin sırası değildi ama Emir onları bir bir kaldırdı, attı.

"Defne," dedi bir daha Emir'e has sınırlardan çoktan sızıldığını gösteren, küçük bir çocuğa seslenişindeki şefkatin bile ötesinde olan bir ses tonuyla. Sanki bizden kendi isteğiyle uzaklaşmış ve Defne ile her ne olursa olsun kurmayı çok istediği o bağ için her şeyini, *her şeyine* açmıştı.

Şoka girmiş bedenim öylece orada dururken Emir, ne pahasına olursa olsun Defne için her şeyi yapacağını ilk sinyali verdi.

Elimi tuttu.

Küçük kızla iletişim kurabilmem için beni biraz çekti. "Konuş onunla Eyşan. O gün olduğu gibi..."

Dizlerim kendiliğinden yere temas ettiğinde Defne ahşap kulesini bir kere daha yükselterek "3, 4, 3, 4," dedi. Defne'nin tatlı sesini ilk defa duymuş olmanın heyecanı ile Emir'e döndüm. Emir, bir anda aydınlanan yüzündeki ışıltı eşliğinde "Evet," dedi Defne'ye. "Eğer gelirsen seni ona bir daha bindiririm. Aynı annenin evinin önünde olduğu gibi."

Farkında olmadan elini elimden çekerken geride bıraktığı tende can kalmadığını da biliyor muydu?

"Arabam yine senin olur Defne, yine binersin ona," dediğinde küçük kız Emir'in, hiç kimseleri bindirmediğini iyi bildiğim arabasının plakasını tekrar etti.

"3,4...3,4..."

SADECE SEV

*JULIET: Ama farkına varmadan ben, seni sevdiğimi
Ağzımdan işitmişsin. Ne olur başıyla beni!
Hafifliğe yorma sakın,
Karanlık gecenin açığa vurduğu çaresizliğimi.*

Zihnime üşüşen altüst edici sorulardan ve beni yıkan gerçeğin içinden sıyrılarak Emir'in kurallarını altüst etmiş meleğe döndüm. "Evet, Defne o arabaya yine binecek. Yine onun içinde oynayacak."

Defne oyuncaklarını aceleci olmayan hareketler ile minik çantasına doldurdu. Gözlerini sürekli bizden kaçırarak ayağa kalktı ve tek kelime etmeden arabaya doğru yürüdü ve birden durdu. O anda Emir yumruklarını sıktı. Sanki olacakları biliyor gibiydi. "Arabaya binmeyecek. Plakayı görmek istiyor."

O sırada Defne'nin ağlama sesi duyuldu. Gözlerini arabanın plakasına sabitlemiş başını sağa sola sallayarak ağlıyordu. Emir, Defne'nin yanına giderek ona doğru eğildi.

"Buna bineceğiz ve 3,4'e gideceğiz."

Küçük kızın ağlaması ısrarcı bir hâl aldı ve Emir'e karşı geldi. Emir'in gözleri kısa bir an benimkiler ile buluştu. Bu bir yardım çağrısıydı. Gerçekten duruma nasıl müdahale edeceğim hakkındayken en ufak bir fikrim olmadan yanlarına doğru gittim. Defne'nin boyuna inebilmek için dizlerimin üzerine çöktüm.

“Bu arabayla salıncaklara gidebiliriz ama diğeri ile gidemeyiz çünkü o farklı.”

Defne beni duymuyordu bile. Yanaklarından süzülen göz yaşları benim de gözlerimi doldurdu. Avuç içlerimi gözlerime bastırarak başımı öne eğerek Defne’yi ikna etmek için bir şeyler düşünmeye başladım. Minik kızın gitgide azalmaya başlayan ağlama sesi, iyice yok oldu. Başımı hafifçe ona doğru kaldırdığım sırada, miniğin Emir’e benzeyen koyu mavi gözlerini saçlarıma sabitlendiğini fark ettim. Onları hiç kırpmadan ilgiyle gri saçlarımı seyrediyordu. Onu rahatsız etmemek adına olduğum yerde kaldım. Emir fısıldadı. “Ayağa kalk Eysan.”

Dediğini yaptım. Defne’nin vereceği tepkiyi her ikimiz de nefesimizi tutmuş beklerken, minik kız etrafımda bir tur atarak yavaşça arkama geçti. Hiç kimsenin yüzüne bir kere olsun çevirmediği masum bakışları saçlarıma odaklanmıştı.

Ağır adımlar ile arabaya doğru yürümeye başladığım zaman, Emir bir adım yana çekilerek bize yol verdi. Zaten açık olan kapıdan içeri girdikten sonra başımı Defne’ye doğru çevirmeden pencerenin yanına yaklaştım. Defne’nin de sessizce arabaya bindiğini anladıktan sonra gri saçlarımdan bir tutamı omuzlarımın üzerine doğru getirerek onun ilgisini canlı tuttum.

Emir’in ön koltuğa binmek yerine Defne’nin yanına binmesi ile küçük kız ortamızda kaldı. Gözlerimi birkaç defa kırpıttım.

“Neden öne binmiyorsun?”

“Defne’nin yanında olacağım,” derken fısıldama gereği duydu. Onu ürkütmek istemiyor, Defne’ye yanlışlıkla bile dokunmaya korkuyordu. Defne’nin, kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını zaten o sabah anlamıştım. Ancak Emir’in küçük kıza yakın olmak istediğini yeni fark edebildim.

“Peki öyleyse, gördüğün gibi arka koltuk epey geniş.”

Emir sözlerime, göz kapaklarını bile kıpırdatmadığı imalı bir bakışla karşılık verdi.

Sessiz yolculuğumuzun henüz yarısına geldiğimiz sırada Defne'nin sesi, gerginliğimizi de sessizliğimiz gibi böldü.

"Sallancam, sallancam, sallancam..."

Sarışın buklelerin sahibi bir yandan bedenini sağa sola sallayarak diğer yandan aynı kelimeyi ısrarla tatlı tatlı tekrar etti. "Sallancam, sallancam, sallancam..."

"Cemal hemen bizi en yakın parka götür."

Emir'in buyurgan ve sert sesine karşılık alt dudağımı sarkıttım. Bu hareketimi yakaladığını belli ederek beni hemen uyardı. "Defne, kendisine verilen hiçbir sözü unutmaz."

Haliyle ona bir savunma sunmadan duramadım. "Ben de verdiğim sözü unutmam. Zaten onu bizim sokaktaki parkta sallayacaktım."

Birkaç dakika sonra ağaçların arasındaki çocuk parkının önündeydik. Emir, Defne'ye biraz ötedeki salıncağı işaret ederken sanırım onu ilk defa bu kadar samimi ve doğal hâli ile gördüm. Sanırım değil, eminim. "İşte orada, istediğin kadar sallanabilirsin."

Sesindeki mutluluk vaadi insanı imrendirecek derecede gerçekçi ve ondan beklenilmeyecek kadar olağanüstüydü. Onun birisini mutlu etmesi çok zordu. Çok...

Bence o da böyle bir şey istemiyordu.

Az sonra üçümüz de etrafta kimseciklerin olmadığı çocuk parkındaydık. Emir, salıncağa binmek için çabalayan Defne'ye yardım etmek için yanma yaklaştı. Defne bu yardımı istemediğini belli ederek geriye doğru bir adım attı.

"Salıncak çok yüksek. Yardım etmem gerekiyor."

Emir'in sözlerini dinlemeyen Defne zor da olsa kırmızı salıncağa binerek beklemeye başladı. "Söz verdim, onu ben sallayacağım," diyerek Defne'yi sallamaya başladım.

Emir'i saf dışı bırakmış olmamama rağmen Emir hâlinden

çok memnun bir vaziyette Defne'nin önüne geçerek, sanki tüm dünyası Defne'ymiş gibi onu izlemeye başladı.

Bir Defne'ye bir Emir'e bakarak düşünmeye başladım. Bu küçük kız sadece ona emanet olamazdı. Buna neredeyse eminim. Peki kimdi? Sanki tüm bu soruları sesli soruyormuşum da beni duymuş gibi ağır ağır yanıma yaklaştı. Bilinçsizce sağa doğru bir adım atarak Defne'yi sallamasına müsaade ettim.

“Çok tatlı bir çocuk.”

“Öyle,” dedi. “O bir melek.”

“Gözleri sana çok benziyor hatta aynısı.”

Emir'in başını bana çevirmesine sebep olan sözlerim, kesinlikle kendiliğinden dudaklarımdan dökülmüştü. Buna rağmen amacı, gözlerini bana göstererek aklımdan geçenleri onaylatmak değildi. Kuşkulu bulduğu sözlerimi zaten kendisinin de onayladığını bana göstermek, belki de meydan okumaktı.

“Biliyorum.” Kendinden ölesiyeye emin bir tavırla söylenmiş kelime. *Biliyorum.*

Peşi sıra gelecek açıklamaları kendine saklarcasına yanıma yaklaştı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Bu soruyu kendime birkaç defa sorarak gece mavilerinin içine süzüldüm. Onların benim için ne ifade ettiğini, bana ne kadar uzak ya da yakın olduğunu hatırladım.

Ne öğrenmek istiyordum?

“Hiçbir şey,” dedim ve sanki beynimdeki paragrafı okuduğuna eminmişim gibi ekledim. “Defne'nin kim olduğu önemli değil. Bir şey merak ettiğim yok. Etsem de bunun bir önemi yok. Belki de senin hayatında olan biten hiçbir şeyin benim için bir önemi yok.”

“Neden?” diye sordu. Durgundu.

“Neden olsun ki? Zaten Defne'nin senin için ne olduğu ortada. Bu yeter.” Yutkunarak bir adım geri çekildim ve salıncığın demirine yaslandım.

“Senin, zaman zaman çok meraklı bir kız olduğunu düşünmedim değil.”

“Demek ki artık öyle değilim ya da merakım herkes için ve her durum için geçerli değil.”

Bana barışçıl bir adım attım. “Ve bana çok sinirlisin. Malum yaşadığımız son olaylar ortada.” Haklıydı. Aramız fazlasıyla bozuktu ama şu anda, biz şu anda, bambaşka bir dünyadaydık. Defne’nin kim olduğu ile ilgili mevzuya geri döndü. Biraz alaycıydı. “Yine de Defne’nin kim olduğu ile ilgili fikirlere sahip olan insanlar var, değil mi?” Alaycı ifadesi yüzünden silindi ve fazlasıyla ciddileşti. “Bu fikirleri onaylamak zorunda kalsam bile sana bu konu hakkında tek kelime söylemeyeceğim. İnsanlara söylediklerim senin için geçerli değil.”

“Neden?” Şaşırmıştım.

“İstisnasın,” dedikten sonra gözlerini bana çevirdi. Tuhaf bir sahiçilik barındıran bakışlarını üzerimden çekti. “O iddia kendini arabanın önüne atana kadar mıydı yoksa devamı var mıydı?”

Alt dudağımı dişleyerek iddianın devamını düşündüm. Arabasına binecektim...

“Sana ne?”

Beklentisini karşılamayan cevabım onu incitmedi ya da öfkeliendirmede. Cemal denilen şoför elinde üç adet dondurma ile yanımıza gelene kadar tek kelime etmedi. Defne’ye sevinç çığlıkları attıran dondurma paketleri Emir’i gülümsetti.

“Defne çilekli dondurmayı çok sever ve onlar gelmediği takdirde saatlerce burada sallanabilir.”

“Onu çok iyi tanıyorsun,” diyerek Defne’nin yanına yaklaştım. Şoförün elinden dondurmaları aldıktan sonra dondurmalarından bir tanesini Defne’ye diğerini de Emir’e uzattım. Üçüncüyü yemek için paketi açmaya çalıştığım sırada bana küçük bir bozgun yaşattı.

“Aslında üçü de Defne’nindi ama istersen sana da alırsın.”

Tam bir aptal gibi davranmıştım. Biraz da bozulmuş-tum. “Tamam, öyle olsun. Senin dondurma yiyeceğini düşün-mek gerçekten büyük bir saçmalıktı. Güzel şeylerden uzak dur-duğunu herkes bilir.”

Defne elimdeki dondurmalara uzanarak onları benden aldı. Neyse ki hepsi küçük boydu.

“Sana ‘Anlamını bilmediğin kelimeler kullanmamalısın,’ de-miştim, şimdi bu duruma cümleleri de dâhil ediyorum. Güzel olan her şeyden uzak duruyorsam...” dedi ve başını yana doğru eğdi. “Defne’ye haksızlık edersin çünkü ondan uzak durmam mümkün değil.”

Gözlerimi kısarak, bir kere daha tanışmış olduğum ukala ta-rafından hiç hazzetmediğimi belli ettim. “Bu kadar düz mantık bir insan olduğunu bilmiyordum Emir. Defne’yi bu yorumu-mun dışında tuttuğumu biliyorsun.”

“Biliyorum,” diyerek derin bir nefes aldıktan sonra Defne’ye baktı. “Sadece fikrimi söyledim. Yine de sana sormak isterim. Kendini de mi kastetmedin?”

Ne? Ne dedi o? Niye bu soruyu beni suçlar gibi sordu böyle? Ah, elbette Emir Karahanlı’dan bahsediyorduk! Duygusuz. Ama benim duygularla aram epey iyiydi. Yanaklarım alev alev yanma-ya başladı. Emir ve bu sözler...

“Senden uzak durmam mümkün değil gibi. Defne adında-ki güzelliğe ulaşabilmek için kapma geldim farkındaysan.” Bana mecburen geldiğini kastediyordu.

Emir işte. Emir... Emir... Emir...

Emir ama ben de Eyşan. Bana mecburen de gelse ben Defne’ye Emir’e yakın olabilmek için yakınlaşmıyordum.

Defne dondurmasının keyfini sürdüğünden bir süredir ses-sizdi. Ardından koşarak birkaç metre ötedeki ahşap banka otur-

du. Onun yanına doğru yönelttiğimiz aylak adımlarımızın üçlü dünyamızın ilk taşlarını ördüğünü ve bu dünyadaki Emir'in diğerinkinden çok farklı olduğunu her ikimiz de iyi biliyorduk. Öyle farklıydı ki son günlerde yaşadığımız kırıcı olaylar yokmuş gibi davranıyordu. Ben de farksız değildim. Defne'yi aramıza alarak yanına oturduğumuz sırada, ona sarılmak istediğini açıkça belli ediyor olsa da bundan ölesiye çekindiği ortadaydı.

"Kimsenin dokunmasına izin vermiyor mu?"

"Sadece annesine izin veriyor," dediğinde sesini kaplayan keder dikkatimden kaçmadı. Emir ve Defne'nin annesi. Bir anda aklımda beliren sorudan uzaklaşarak başka bir soru sordum. "O nerede?"

Dudaklarını araladı ama Defne'nin yanında bunu söylemekten çekindiğini belli eder gibi onları tekrar kapattı. Defne diğer elindeki dondurmayı yemeye başladığı sırada Emir biten dondurmanın çubuğunu almak için elini ona uzattı. Defne elini hızla kaçırdığı için Emir'in olası yardımını boşa gitti. Bundan daha da önemlisi, Defne'ye yakınlaşma çabaları...

Emir'in ayağa kalkarak bizden uzaklaşmasına sebep olan bu durumu düzeltmek için arkasından gittim. "Önemli değil."

Bana saçma sapan bir şey söylemişim gibi kızgın bir yüz ifadesi ile bakarken tekrarlardım. "Önemli değil Emir. Eğer birisini kalpten seviyorsan bazen bu sevginin dışında hiçbir şey önemli değildir. Senden uzaklaşması ya da sana yaklaşmaması da buna dâhildir. Neden ondan uzaklaşıyorsun?"

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diyerek Defne'yi işaret etti. "Mutlu olmamı mı?"

"Elbette bunu beklemiyorum. Ama çok tedirginsin. Endişe ediyorsun. Onun için elinden gelebilecek her şeyi yapabileceğini görüyorum. Karşılığında ona dokunamıyor, sarılamıyor olabilirsin. Ama inan bana, bunlar da sevdiğin insan için bir şeyler yapmaktır. Bunun bir parçasıdır. Katlanmaktır. Fedakârlıktır."

Bu sözler kalbimin ortasındaki yangın yerinin bana yaşattığı ve de öğrettiği gerçeklerdi. “Bazen birilerini ya da bir şeyleri böyle sevmek zorunda kalabiliriz.” Sesimi alçalttım. “Güçlü ve de cesur olmaktan başka seçeneğin yoktur böyle zamanlarda.”

Onu ikna etmek için çabaladığımı belli eden sesim daha da yükseleceği anda “Bu öyle bir şey değil,” dedi.

“İnan bana, öyle. Yapman gereken tek bir şey var.”

”Ne?” dese de sözlerimin faydasız olduğuna inandığını belli ederek parkın diğer ucuna bakmaya başladı.

“Sadece sev.” Ellerimi iki yana açarak Emir’in katı, değişmeyeceğine emin olduğum bakış açısını yıkmaya çalıştım. “Vereceği ya da vermeyeceği tepkilere karşı koyma. Sadece sev ve sev.”

Kaşlarını havaya kaldırdı ama benimle alay etmedi. “Sadece sev demek!” Bunun Defne ile sağlıklı bir ilişki kurabilmesi için yetersiz olduğunu belirtti. “Asla tahmin edemeyeceğim kadar seviyorum zaten ama durum ortada.”

“Bence pes etme Emir.”

Sinirlenmek üzereydi çünkü Defne ile gerçekten iletişim kurulabilmesi için ona sunduğum tek öneri buydu. “Yetmez. Benim yerimde olmadığın için bunu anlayabilmen mümkün değil.” Söylediklerimin aptalca olduğunu ima edercesine burnundan bir nefes verdiğinde aniden başımı ona doğru kaldırdım. Sonra gözlerimi kaçırdım.

“Ben öyle yapıyorum,” dedim. “Sadece sevdiğim, başka hiçbir şey yapamadığım bir insan var hayatımda.” Sessizlik... Emir’in sessizliği havayı ya buz gibi yapar ya da yakardı. Bu sefer üşüttü. “Aynı durum değil Eysan.”

Mırıltı hâlinde ama inatla söyledim. Başım hâlâ öndeydi. “Aynı, senin Defne’ye dokunamadığın gibi ben de onun kalbine dokunamıyorum.”

Beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum. İtirafım hakkın-

da ne düşündüğünü bilmiyordum. Sorduğu soru onun soracağı, tarzı olan bir soru değildi. Yine de sordu. “Bir gün onun kalbine dokunabileceğine inanıyor musun?”

Bu konudaki güvensizliği gösterircesine başımı sağa sola salladım. “Söyledim sana. Sadece seviyorum.” Başımı ona doğru kaldırdığımda gözlerim nemlenmişti. Sevdiğim insana duyduğum büyük sevginin kanıtını gözlerimin içinde görmek yüzüne belli belirsiz bir keder yerleştirdi. “Onun hakkında düşlediğim bir şey var Emir.”

“Nedir?” dese de bu soruyu tereddütle sormuştu.

Hiç düşünmeden itiraf ettim. “Kalbinde bana yer açması.”

Başını ağır ağır salladığı sırada göz kapakları güzel gözlerini örttü. Daha doğrusu düşüncelerini tastamam geçitsiz kıldı. Hiçbir şey söylemedi. Sevdiğim insana kavuşmamı, onun kalbine dokunmamı bile dilemedi ya da beni teselli etmedi.

Tekrar Defne’nin yanına oturduğumuz zaman aramızda geçen konuşma sanki hiç olmamış gibi Defne’ye gülümsedi. “Eve gittiğimiz zaman Defne’ye bir hediye var.”

Defne onu duymazdan gelerek dondurmasını yemeye devam etti.

“Emir’in Defne’ye çok güzel bir hediyesi varmış,” diyerek Defne’ye kısa bir açıklama yaptığım zaman Defne başını sevinçle sallamaya başladı. Emir’in kendi kendine gülümsemesine sebep olan durumdan bir tespit çıkardı. “Sesin...” dedi. “Birçok kıza göre baskın, çok iddialı ve net. Biraz da otoriter. Defne’nin dikkatini çekiyor. Öğretmen olacaksın ve bu durum senin için avantaj.”

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak “Sen benim ses tonumun kalın olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Ne dediğimi duydun. Sadece konuştuğun kişi üzerinde ikna edici olabilecek kadar kendinden emin ve baskın konuşuyorsun. Kalın demedim.”

Kendi ses tonunun hükmedici etkisinden ve insanı diplere sürükleyen ahenginden haberi yoktu sanırım. Ama az önce Defne'ye o sözleri sarf ederken sesini alçaltmıştı. Biraz önceki sözleri beni muallakta bırakmıştı bu arada.

"Bu bir iltifat mı peki?" Emir Karahanlı ve iltifat kelimeleri yan yana gelirse bir kelimedenden diğeri katil olabilirdi.

"Hayır, iltifat değil. Sadece, *mıy mıy* konuşan kızlardan biri olmadığını kastettim."

Mıy mıy olmadığımı sevinmiştim. Öyle kızlardan hiç hazzetmezdim zaten. Defne tekrar salıncağa doğru gitmek için ayağa kalktuğında ben de aynı hareketi yaptım. Salıncaklara gitmekten vazgeçen Defne başını yukarı kaldırarak tekrar saçlarını izlemeye başladı. Farkında olmadan geriye doğru bir adım atarak, güvenli bir limana sığınır gibi Emir'in dizlerine yaslandı. Emir'in gözlelerinden, hatta nefesinden bile küçük kıza akan sessiz sevginin ucu bucağı yok gibiydi.

"Defne," dedi onu ürkütmemek için alçak ses tonuyla "Eyşan'ın saçları çok güzel."

O an saçlarımı onun gözünden görmeyi çok istedim. Defne birkaç saniye daha orada öylece durduktan sonra koşarak salıncığın yanına gitti. Onu sallamak için hareketleneceğim anda Emir ayağa kalkarak usulca kolumu tuttu.

"Teşekkür ederim Eyşan."

"Teşekküre gerek yok," diyerek ellerimi iki yana açtığımda, Cemal ismindeki şoför yanıma yaklaşarak telefonu ona uzattı.

"Emir Bey."

Emir'in çatılan kaşları bir adım geri atmama sebep oldu çünkü bir anda fazlasıyla sinirlenmişti. Adam, Emir'in neye sinirlendiğini anlamış gibi "Özür dilerim, Defne Hanım'ın yanındayken kimseyle görüşmediğinizi biliyorum ama acil bir durum çünkü annesi arıyor."

Emir'in, olduğu yerde kalmasına sebep olan sözlerin etkisi bu kadar değildi. Omzunun üzerinden şoförüne bakarken yüzüne yerleşen belli belirsiz ışıık nedense başımı öne eğmeme sebep oldu. Az sonra telefonu eline alarak kulağına götürdü. "Pınar..." dedi oldukça sıcak bir ses tonuyla. "İyisin, değil mi?"

İSTANBUL'U...

Nihayet onu görebildim. Nefesim kesildi ve ben yine de onun karşısında normal davranmayı başardım. Hatta benim için ne anlam ifade ettiğini ima eden birkaç cümle bile ettim. O gün, onun hayatında birileri olduğunu anladım. Ondan vazgeçecek miyim? Asla!

Babamın ismini seslenmesi ile düşüncelerimin arasından sıyrılarak yine o sahte hayatıma geri döndüm. Merdivenleri inerek yemek masasına şöyle bir göz attım. Bana ait olan sandalyeye doğru yürüdüm. Bu evde asla bir kimliğim olmayacaktı. Ben hiçbir zaman onun gibi sevilmeyecektim. Ve ben hayatımı bir de buna adanmıştım; kendimi ispat etmeye. Ona ulaşmaya... Bunu yapmadığım takdirde bir hiçtim.

Tıpkı onun için olduğum gibi...

Beyaz masa örtüsünün üzerindeki tüyleri didiklerken gözüm henüz bitirmedığım yemeğimin üzerindeydi. On beş gün önce Emir ile aramızda geçen o konuşma ne kadar da kısaydı.

“Demek annesinin ismi Pınar?”

“Evet Pınar.”

“Neden burada değil?”

“Çünkü hapishanede.”

Son iki kelime bana, Defne ve annesi arasında derin bir acının hikâyesini yazmıştı. Ne olduğu, ne fark ederdi? Yanında değildi işte. Olamıyordu. Belki hak etmişti, belki de etmemişti ama o bir anneydi. Bana göre iyi bir anneydi çünkü annesi gittikten sonra Emir'in söylediğine göre Defne susmuştu. Eğer kötü olsaydı onun yanında konuşur muydu hiç? Peki ya Emir ve Pınar... Bilmiyordum. Anlatmamıştı.

Merak ediyor muydum?

Ö-lü-yor-dum.

Ama sadece meraktan değil.

Annem, çatalını tabağına bir hanımefendi gibi bıraktıktan sonra her daim makyajlı olan yüzüne şefkatli ve bir o kadar da anlamlı bir tebessüm yükledi. "Emir ile vakit geçiriyor olman çok hoş bir durum Eyşan. Şu saçma arkadaşlarından uzak durman beni çok mutlu ediyor."

"Sanırım son zamanlarda yaptıklarım içinde onayladığınız tek durum bu." Annem bana hak verircesine ağır ağır başını salladı. "Senin de ablan gibi *her anlamda* doğru seçimler yapmanı istemek suç mu tatlım?" Emir ile evlenmemi mi istiyordu yoksa?

"Tabii ki değil anneciğim ama ben şimdiye kadar yanlış bir seçim yaptığımı hatırlamıyorum." Konu yine kendi yolunu çizme meselele gelmeden hemen masayı terk etmeliydim. "Ben müsaade istiyorum. Emir ile beraber Defne'yi teyzesinin evine bırakacağız. Bu arada doğru seçim demişken KPSS'yi kazanamadığımı bilmenizi isterim."

Ablam, kaçak oynadığımı fark ederek arkamdan seslendi. "Babam şana çok iyi bir kolejde yer ayarlayacak."

Ah, tahriklere kapılmak ve gaza gelmek benim tarzım değildi! Ailemin, özellikle de ablamın benim seçimlerimi eleştirmesine alışkındım ama yargılamalarından artık bıkmıştım. Yine de ona gülümsedim. "Alternatif planlarım var ablacığım."

Ablam yüzünü ekşiterek arkamdan söylendi. “İnatçı şey. Yine de İstanbul’dan gideceksin, değil mi?” Sonra babama döndü. “Bırak gitsin. Bakalım nasıl geçinecek? Bir süre ona para falan göndermeyelim de görsün hayatın ne kadar zor olduğunu. Onun derdi öğretmenlik yapmak olsaydı ve senin ona bir kolejde iş ayarlamandan gerçekten rahatsız olsaydı çoktan gider, kendisi bulurdu. Eysan her zamanki gibi kafasının dikine gidecek dikkat çekmek istiyor.”

Ablama cevap verme gereği dahi duymadım. Biraz haklıydı. İdealist bir öğretmen adayı olduğum söylenemezdi. Yine de tam olarak haklı da değildi. Kalıplara koyulmuş hayatlar beni sıkıyordu. Kendi yolumu çizmek istiyordum.

Koşarak kendimi sokağa attım. Sokağa çıktığım zaman Cemal ve yanında durduğu ışıklarını yakmış arabası bizi bekliyordu. Ben Cemal’in varlığını her ne kadar yeni öğreniyor olsam da ailem, onun Emir yeni doğduğu zamanlardan Emir on dört yaşma gelene kadar Nergiz Hanım için çalıştığını söylemişti. Hatta söylediklerine göre Cemal’in, Emir’in babası olduğunu düşünenler bile varmış. Aklımdaki bu düşüncelerin etkisiyle Cemal’i dikkatlice inceledikten sonra bu yaptığımı gerçekten aptalca bularak gözlerimi ondan kaçırdım. Utanmıştım da.

Saniyeler içinde kapıda beliren Emir ve Defne gözüme takıldı. Gerçekten harika görünüyorlardı. Emir’in Defne’ye olan bağlılığına hayrandım. Artık Defne, onu teyzesinin evinden alırken ya da oraya bırakılırken ağlamıyor, her iki durum için kolayca ikna oluyordu. Ama hâlâ kimseyle ne göz teması ne de başka türlü bir temas kurmuyordu. Buraya her geldiğinde onunla saatlerce oynuyordum. O anlarda, en az onun kadar mutlu olduğuma ve eğlendiğime yemin edebilirdim.

Ve sorular... Onlar bazen beni kemiriyor, merakımı körükliyor bazen de aklıma dahi gelmiyordu. Emir’e, Defne ve Pınar hakkında bir daha soru sorma şansım yoktu. Ne zaman bu konu-

yu açmak için gözlerimi ona çevirsem Emir'in tavizsiz tavrı yüzüme tokat gibi çarpıyor ve beni durduruyordu. Soramıyordum.

Üçümüz beraber arka koltuğa oturduktan sonra kısa ve sessiz yolculuğumuz su gibi akıp geçti. Defne'nin öğretmeni ile yapması gereken bu işi, Emir artık benimle yapıyordu. Soruyordu ve ben de hiç tereddütsüz gidiyordum. Defne'nin beni çok sevdiğini söylüyordu.

Defne'yi mütevazı gecekondu kapısının önüne getirdikten sonra ona doğru eğildim. "Tekrar geleceğiz. Bu sefer en büyük kuleyi yapacağız."

Emir'in onu buraya bırakmaktan hiç hoşlanmadığını biliyordum. Yine de bu hoşnutsuzluğunu çok iyi saklayarak "İyi akşamlar Defne," diyerek ona gülümsedi. Küçük kız Emir ile hiç yüz yüze gelmemişti. Ancak Emir'in ona sunduğu ve Defne'nin bir kere bile görmediği gülümsemelerin sihirli bir etkisi olduğuna şüphem yoktu. Boşa gitmediğine de... Çünkü Defne, Emir'in yanında çok mutluydu. Öyleyse onları kalbinde hissediyordu.

"Eyşan, Eyşan, Eyşan..."

Hepimizi inanılmaz bir şokun içine çeken sesin sahibi Defne'ydi. Şimdiye kadar kimseye ismi ile seslenmemiş olması ve buna rağmen ismimi tekrar etmesi umulmadık bir durumdu.

"Evet, Eyşan ve sen yine oynayacaksın?" Defne'yi bu sözler eşliğinde apar topar içeri davet eden teyzesinin yüzüne bile bakmadan oradan ayrıldıktan sonra tekrar arabaya bindik.

"Beni Zencefil adındaki kafeye bırakabilir misiniz?"

"Olur," dedi olağan isteğime gayet makul bir ses tonuyla karşılık vererek. "Seni istediğin yere bırakabiliriz."

"Teşekkür ederim."

Kafenin önüne geldiğimiz sırada Buğra ve çam yarması şeklindeki yassı burunlu kumral korumasının henüz inmiş olduğu

arabanın arkasına park ettik. Nihayet Emir'in ilgisini çekmeyi başarmıştım.

"Bu sefer kaç dolar alacaksın bu heriften?"

Arabadan ineceğim sırada arkamdan savurduğu soru beni sarstı ama kımıldamadım. Durgun sesinin arkasında kıyametler kopuyor gibiydi. Birden sinirlenmişti. Haddini aşmıştı. Daha birkaç dakika önce ne kadar da normal sayılırdık oysa. Sözlerinden etkilenmemiş görünerek dudaklarımı alaycı bir gülüşle kıvırdım. "Bilmem. Açıkçası Buğra'yı burada görmeyi beklemiyordum ama hazır görmüşken birkaç bin dolar isterim artık."

Kapıyı çarparak arabadan indikten sonra kendimi koşa koşa önce salona, sonra da tuvalete attım. O an için تنها olan tuvaletin içindeki aynanın karşısına geçtikten sonra gözlerimi avuç içlerimle kapattım. Çünkü neredeyse dolmak üzereydiler. Neredeyse... Yüzüme çarptığım suların ardından bir nebze de olsun ferahlamış sayılırdım.

Nil'e ve beceriksizce bilardo oynayan sevgilisine doğru attığım her adımda o üç sözcüğü beynime bastıkça bastım.

Hak ettin Eyşan.

Hak ettin Eyşan.

Arabasının önüne atladıktan sonra aramızda geçen sürtüşme bile sandığımdan daha çabuk sönmüştü ama Buğra'yı gördüğü anda sanırım yine alevlenmişti.

Nil ve Murat'a yaklaştığım sırada, ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum. Derin bir nefes alarak neşeli hâlime dönmeye çalıştım. Yaptım da. "Hey, 'Kim yeniyor?' diye sormama gerek yok sanırım?"

"Tabii ki ben," diyerek masanın üzerine doğru uzanan Nil'in yanından geçerek onları izlemeye başladım. İlerideki puslu kalabalığın arasından sıyrılarak bize doğru yaklaşan Buğra görüş alanıma girdi. "Onu sen mi çağırdın Nil?"

Nil hoşnutsuz tavrıma karşın ağzını yaya yaya kendisini savundu. “Arkadaşım olur kendisi. Neden çağırılmayayım sence? Ayrıca sen sonradan aradın ve yanımıza geldin.”

“Onun geleceğini bilmiyordum,” diyerek gözlerimi devirdiğim esnada Buğra bir adım karşımda durdu. “Eyşan ve ben bir tur oynayacağız.”

Buğra’nın gizli dayatmasının sebebini Nil ve ben hemen anladık. Ona olan borcumuzu inceden inceden yüzümüze vurarak beni küçük bir eğlenceye mecbur ediyordu.

“Sanmıyorum,” diyerek kaşlarımı havaya kaldırdım.

“Neden?” Buğra’nın ukalalaşan sesi bir an için ortamı gerse de geri adım atmadım.

“Çünkü bilardo oynayacak havamda değilim.”

“Daha önce seninle defalarca oynadık. Küçük bir fedakârlık senin için bu kadar zor olmamalı Eyşan. Malum, arkadaşlar arasında bazı şeylerin lafı olmaz.” Yaptığı iyiliği başa kalkıyordu.

Nil’in imalı öksürüğü diğer arkadaşlarımızın dikkatinden kaçmadı. Buğra küçük sırrımızı ifşa etmenin eşiğine geldiği anda Nil, aceleyle elime ıstakayı uzattı. “Bir tur Eyşan. Benim hatırım için.”

Buğra ile göz göze verdiğimizizi savaşa rağmen öfkeyle ıstakayı elime aldım ancak onu sadece birkaç saniye tutabildim. Çünkü birisi elimden onu çekip aldı. Emir’in, Buğra’yı yok sayarak ikimizin arasına girmesi ile beraber bir adım geri attım. Şaşkınlığıma rağmen sordum.

“Neden geldin?” Az önce yaşadığımız gerginlik meğer hâlâ hücrelerimdeymiş.

“Konuşmamız gerekiyor.”

Onun, buraya beni Buğra’nın yılışık tavırlarından korumaya gelmiş olabileceğini düşünmek saçmalıktı zaten. Emir’e hiç de uygun olmayan bu davranışı sanırım rüyamda bile göremezdim.

“Konus yleyse.” hâlâ ona sinirliydim. Hem de çok. Çok. Çok.

“Dışarıda,” diyerek ıstakayı usulca masaya bıraktı. Buğra’nın sessizliğinden anladığım kadarıyla Emir Karahanlı ile karşı karşıya gelmek istemiyordu. “Başka zaman oynarız Eyşan. Bana bir ma borcun oldu.”

Buğra’nın imalı sözlerine ters bir bakış fırlatan Emir birkaç adım attı.

“Defne ile ilgili bir durum mu var?”

“Hayır.”

“yleyse neden arabada söylemedin?”

“Zaten arabada söyleyeceğim,” diyerek hayali satranç tahtamızda beni rahatsız eden bir hamle yaptı. Ben de hamlesine karşılık verdim. “Tamam, söyle. Sonra buraya tekrar döneceğim.”

“Sen bilirsin,” dedikten sonra varlığını fazlasıyla belli eden endamıyla kapıya doğru ilerledi. Ben de arkasından gittim, Buğra’dan uzaklaşmak istiyordum.

Az sonra sıcak haziran havasının yüzümü okşamasına sebep olan hareketi yaparak kafenin kapısını araladı. Sonra da hep yaptığı gibi arabanın kapısını açtı. Cemal’in de binmesi ile sessiz ama içimizdeki gürültüyle dolu olduğuna emin olduğum bir yolculuk yaptık.

Boğaza nazır küçük tepelerden bir tanesine geldiğimiz zaman şehrin ışıkları, karanlığın içinde salınan ağaçlar ve şirin kafenin boş sandalyelerinin oluşturduğu manzaraya biz de dâhil olduk. Sanki yapacağımız her hareketi biliyormuşum gibi usulca beyaz sandalyelerden bir tanesine oturdum. O da karşıma geçmek yerine sandalyeyi yanıma çekerek bakışlarını İstanbul’a dıktı.

İstanbul’u seyretmeyi birbirimizin gözlerinin içine bakmaya tercih ettik. Yeri, boşluğu ya da öylesine bir yerleri değil.

İstanbul’u...

İyiymi çünkü İstanbul, gece mavisi gözlerinden sonra en güzeliydi. İyiymi çünkü gözlerimin yerine baktığı yer İstanbul'du.

Sevdiğimi, hep sevdiğim şehirdi.

Bu arada siparişleri almaya gelen garsona beni işaret etti. "Hanımefendi için neli dondurmalarınız var?" Kaşlarımı çatarak yüzüne tuhaf tuhaf baktım. "Dondurma yemek istediğimi de nereden çıkardın?"

"Sana borçluyum. Defne'ye dondurma aldığım gün sana sormayı unutmuştum."

Birden yanaklarım kızardı.

"Sanırım sana istediğin dondurmaya ısmarlamadan bir türlü rahat edemeyeceğim." Ne kadar düşünceliydi! İsteddiği zaman... Defne'ye alınan dondurmalarından bir tanesini yemeye kalktığı o olayı Emir'in unutmamış olması beni heyecanlandırdı. Buna sevindim. Kalbim çarptı ve çok büyük bir mutluluk yaşadım. İşte bu kadardı. Onun tarafından mutlu edilmek benim için bu kadarcıktı.

"Böğürtlenli ve limonlu olsun öyleyse."

Emir yüzünü ekşiterek garsona döndüğünde onun yüzünü izlemeye başladım. Siparişlerimizi alarak giden garsonun ardından zorla yutkunan Emir'e sormadan edemedim.

"Limondan hoşlanmıyor musun?"

Bu sefer bir yandan gülümsüyor, diğer yandan başını sağa sola sallıyordu. Sonra istemsizce yüzünü ekşitti. Birden gülmeye başladım. Hem de ne gülme! Bir türlü duramıyordum. Sonunda karnımı tutarak iki büklüm olduğumda başını yana eğmiş bir hâlde keyifle beni seyrettiğini fark ettim. Hâlimden oldukça hoşnut görünüyordu. Onunla dalga geçer gibi kahkahalar attığım için bana sinirli değildi. Gerçekten sevilesi bir insandı ama izin vermezdi. Daha fazlası ancak o isterse olurdu.

"Çok güzel gülüyorsun," dedi ve sustu. Bu üç kelime beni

ansızın susturduğunda başımı önüme eğdim. “Biliyor musun Emir?”

“Neyi?”

“Beni hiç şaşırtmıyorsun.”

“Ne konuda Eyşan?”

Biraz sıkılğan bir tavır sergileyerek parmaklarımı birbirine kenetledim. “Mutlu etmeyi bildiğini biliyordum.” Beni hem deliler gibi güldürmüş hem de hiç beklemediğim cümle ile havalara uçurmuştu. “Bir başka şey daha biliyorum.” Başımı ona doğru kaldırdım. “Emanet bir mutluluk yaşıyorsun. Sanki her an...” Sözlerimi tamamlayamadım. Emir de sormaya gerek duymamıştı zaten. Aslında Emir’i ona anlatıyordum. Tedirgin eden kişiliğinden bahsediyordum. Dünyalar kadar mutlu etse de bir o kadar mutsuz edecekmiş gibi hissettirmesinden... Çünkü öyle bir havası vardı.

Yine bana tek bir cümle dahi etmedi. Sözlerimi yabana attığını da hissettirmedi. Konuşmayı sevmeyen tarafı, bu sözlerimin ardından bir kere daha kazandı ve sustu.

Dondurmamı yediğim esnada ara sıra yüzünü ekşitti ama benimle başka konularda ara sıra sohbet etmeyi kesmedi. Onunla Defne hakkında konuştuk. Sonra da sessizliğin hükmüne girdik.

“Eyşan,” dediğinde içimden bir şeyler koptu. Sanki dakikalardır ertelediği bir tatsızlık dilinin ucundaydı. “Seni buraya çağırdım çünkü beni dinlemen gerekiyor.”

“Seni dinliyorum.” Kollarımı göğsümde kavuşturarak baskın dediği sesimle söylendim. “Ne konuşacaksın? Umarım çok önemli bir konudur çünkü seninle...” Nefes aldıktan sonra sözlerimi sürdürdüm. “Az önce geçirdiğimiz harika dakikaları saymazsak eğer konuşmayı pek bilmiyoruz. Sadece Defne varken... Sonra bambaşka bir insan oluyorsun. Ya elime para uzatıyorsun ya da sözlerini çarpıyorsun.” Elbette ona biraz haksızlık ediyordum.

Bunu sıradan bir cümle gibi sarf etti. “Öyleyse rahat dur.”

“Hah! Seni rahatsız mı ediyorum?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Durgun sesindeki ürpericilik kollarımı sıvazlamama sebep oldu. “Arabama...” Biliyor muydu? Bildiğimi biliyor olabilir miydi?

Sözünü keserek konuyu geçiştirdim. “Arabandan uzak duruyorum ve duracağım.”

O da üstelemedi. Geniş omuzlarını yükselten bir nefes aldıktan sonra bana döndü. “Buğra’dan uzak durmalısın.” Beni bunu söylemek için mi çağırmıştı?

“Biliyorum,” diyerek gözlerimi devirdim.

“Öyleyse neden hâlâ onun yanındasın? Babası tehlikeli bir insan. Buğra da onun oğlu. Bu yeterli sanırım.”

Aslında bir mafya babasından korkan ya da ondan çekinen bir insan gibi değil de onları iyi bilen bir insan gibi sarf etmişti sözcüklerini. Emir’in Amerika’da yazılım şirketi olduğunu bilmesem, ailesinin bu ülkedeki en büyük holdinglerden bir tanesinin sahibi olduğunu bilmiyor olsam, Emir’in onları tanıdığını bile düşünebilirdim. Ama onları yakından tanıması gerekmiyordu. Buğra’nın babasını tüm ülke biliyordu. “Tamam duracağım. Uyarın için teşekkür ederim. Yine de bunu Buğra’yı kapıda gördüğün anda da söyleyebilirdin.”

“Söyleseydim yine giderdin. Ben de içeri girmeni ve seni sonra oradan almayı tercih ettim.” Yine bakışlarımız İstanbul’un keşfindeydi. “Yani bekledin?”

Emir Karahanlı bu soruya asla cevap vermezdi. Kibir ile kendine tam anlamıyla güvenmek arasındaki o ince çizgi Emir’in mekânıydı. “Seni aldım,” diyerek hakkındaki düşüncelerimi perçinledi. Sesi oldukça mütevazı ama sözleri fazlasıyla netti.

Benim cevabım da öyleydi. “Tekrar gideceğim.”

Alnını kaşıyarak bir süre sessiz kaldı. Bir B planı var mıy-

dı bilmiyorum ama durum onu aşıyor gibi görünüyordu. “Gideceğine eminim,” dedi benimle baş edemeyeceğini düşündüğünden olsa gerek. Sonra da şu yolu seçti. “Artık hayatımdan çıkmalısın Eyşan.”

Bambaşka cümlesi onun taş kalbinden kopup gelerek dizlerinin bağına çözdü. Ne demek istiyordu? Neden böyle konuşuyordu?

“Hayatında değilim ki!”

Sesi öyle ikna edici ve samimiydi ki. “Öylesin. Sadece bunu bilmiyorsun.”

Kararlı sözleri bir de yoğun ama ne olduğunu anlayamadığım duygularla sarmalanmış bakışları destekledi. “Defne için yaptıkların konusunda sana çok teşekkür ederim. Defne’yi istediğin zaman görebilirsin fakat onu teyzesinin evine almaya ya da onunla gezmeye gittiğim zamanlar artık seni çağırmayacağımı bilmelisin. Çünkü daha fazlası seni incitebilir.”

“Nasıl?” dedim bilinçsizce ayağa fırlayarak.

“Bunu sana anlatamam.”

Hayatımda onun gibi güzel olan şeyleri böylesi soğukkanlılıkla bir çırpıda yıkıp dağıtma gücünü kendisinde bulabilen başka bir insan daha tanımamıştım. Sanki mutluluk onu rahatsız ediyordu.

“Defne ile iyi anlaşıyor olmam seni huzursuz mu ediyor?” Artık o da benim gibi ayaktaydı. Sert çıkışım bir an olsun bakışlarını yumuşatmadı. “Bilmediğim neler var bilmiyorum ama benim adıma karar verme Emir. Beni incitmek kolay değildir. Ben çıtkırıldım bir kız değilim. Emin ol, kolay kolay incinip sızlanmam.”

“İncinme zaten,” diyerek ellerini cebine soktu. “Ayrıca sadece sen ve Defne değil, ben üçümüzden bahsediyorum.” Aklından her ne geçiyorsa bu geçenler sonraki sözcüklerini söylemesini engelliyormuş gibiydi. Başımı *hayır* anlamında sağa sola salladım.

“Üçümüz ya da ikimiz diye bir şey yok. Sadece Defne ve ben varız. Bir de sadece ben varım.”

Sözlerini dolaylı olarak onaylamış olmam elleri ile yüzünü sıvazlamasına sebep oldu. “Seni Defne’nin yanına sürekli çağıran benim. Bu bir hataydı. Artık sona ermeli.”

Sona mı ermeli? Çalmaya başlayan telefonuma bakmak için birkaç adım geri attım. Boynumda çapraz şekilde asılı duran minik çantamdan çıkardığım telefonumun ekranında Tunç yazıyordu. Emir ekrandaki yazıyı istemsizce okuduktan sonra uçuşumun kenarına doğru yaklaşarak benden uzaklaştı. Beni yalnız bırakmasını fırsat bilerek telefonu açtım.

“Tunç neden burada değilsin?”

Boğuklaşan sesim onu endişelendirmişti. “Ne oldu Eyşan?”

“Bir şey olmadı. Seni çok özledim. Siz iyi misiniz?”

“Biz iyiyiz ama sen değilsin. Anlat bana. Emir ile sık sık görüştüğünüzü biliyorum. Öyle olmayacağını söylemiştin.”

Bir elimle saçlarımı geriye doğru savurarak Emir’e doğru döndüm. Onu baştan ayağa süzerek kalbini düşündüm. Oysa ben onun kalbinin toprak altında gömülü de olsa hâlâ var olduğunu düşünüyordum. Öyle düşünmek istiyor, bunun için son demlerimi yaşıyordum.

“Evet, görüşüyoruz ama bundan sonra görüşmeyeceğiz.” Sesim gitgide azaldı. “Bunu istemiyor.”

Tunç’un aldığı derin nefesin ardından “Özür dilerim,” diye fısıldayarak elimle ağzımı kapattım. Emir’in dudaklarını okumasını ya da fısıltımı duymasını istemiyordum. “Sana bunları anlatmamalıyım. Seninle bunları konuşmak doğru değil.”

“Hayır,” diyerek itiraz etti.

“Ben sordum. Şimdi telefonu kapatıyorum. Eve döndüğün zaman beni ara.”

Tam telefonu kapatacağım sırada Tunç beni neşelendirmeye çalıştı. “Eyşan biraz önce sesin o kadar berbat geliyordu ki yine Miço’yu kaybettiğini düşündüm.”

Miço'yu sık sık kaybettiğim malum bir durumdu. Hepsinde de kolayca bulurdum ama bir sene önceki o yağmurlu günde onu aramadığım yer kalmamıştı. Onu Tunç'un ellerinin arasında gördüğüm anlarda ise dünyalar benim olmuştu. Miço'yu kaybetmekten nefret ediyordum. "Merak etme Tunç. Miço çok iyi. Uzun süredir kaybolmadı."

Telefonu kapattıktan sonra Emir'e bir bakış attım. Son sözlerimi duyabilmesi için yüksek sesle konuşmuştum. Bu arada gözlerim hâlâ az önceki konuşmamız yüzünden dolu doluydu. Birkaç damla yaş da sızıp yanağımdan kaymıştı. Yanıma yaklaşıp yıllar önce yaptığı hareketi yaptı. Bir eli ile gözyaşlarımı sildikten sonra hikâyemizin başladığı anları fısıldadı. Miço'ya ilk sahip olduğum o günden bahsetti.

"Miço'yu ablanın doğum gününde, sokakta bulup sana verdiğim günde de böyle ağlıyordun."

Onu bana hediye ettiği günü hatırlamak, yüzüne ona çok yakışan bir gülümseme yaydığında sözlerini sürdürdü. "Ama Tunç'tan öğrendiğim kadarıyla onu kaybetmişsin ve çok üzülmüşsün."

"Geçen seneydi. Tunç iki gün boyunca onu her yerde aradı ve sonra da buldu." Hüzünlü bir tebessümle başımı ona doğru kaldırdım. "Ben," dedim. "Onu kaybettiğim için çok üzüldüm."

Nasıl üzülmezdim? Onu bana o hediye etmişti. İmkânsızım. Emir... Ondan uzak durmamı isteyen, bu isteğinin bana ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmayan sevdiğim. Çok ama çok sevdiğim...

ÇIĞ GİBİ

JULIET: *Ah, git artık! Ortalık giderek ağarıyor.*

ROMEO: *Ortalık ağardıkça bahtımız kararıyor.*

Tam iki hafta olmuştu. Beni hayatından çıkarmıştı. Bir cümlesiyle beni, beraber kurduğumuz o harika dünyanın dışına atmıştı. Gerekçesi ise benim zarar görebileceğimdi. Beni tanımıyordu. Tanımıyordu.

“İmkânsızım,” diye mırıldandım Miço’nun sırtını sakın sakın okşarken. “Seni bana hediye ettiği gün çocukça bir minnet ve sevgi duymuştum ona. Bir gün apar topar Amerika’ya gitti ve ben onu yazları görmeye başladım.” Suratım birden asıldı. “Gidişinin gerçek sebebini Tunç’tan öğrendiğimde on yedi yaşındaydım. O günü hatırlıyor musun? Sana sımsıkı sarılmış, ‘Emir şimdi bana yasak,’ diye ağlamıştım. Yasaklar daha çok istenmez mi sence? Ben de hep öyle yaptım. İstedim.”

Emir beni, günler önce hayatından çıkarmış olsa da hâlâ hayatıydım. Ben son ana kadar ayakta kalıp son raddede dağılan şu insanlardandım. Yıllar önce, Emir’in sırrını öğrenmeden sadece birkaç dakika önce, Tunç’a Emir’in ne kadar da suskun, soğuk ama iyi bir insan olduğunu söylemiştim. Tunç gözlerini kısarak o sırada arabasına binen Emir’i işaret etmiş ve sormuştu. “*Onu beğeniyor musun yoksa?*”

“*Aksi mümkün mü?*” diyerek Emir’i şöyle bir süzmüş ve eklemiştim. “*Ondan çok hoşlanıyorum, sanırım içimde ona âşık olma-*

ya hazır bir Eyşan var.”

Dürüstlüğümü Tunç’a söylediğim diğer sözlerle sürdürmüştüm. “*Suskunluğunu kendi tercihiymiş gibi jansıtması çok ilgimi çekiyor Tunç. Bunu neden yapıyor? Neden insanlara karşı bu kadar mesafeli? Merak ediyorum. Daha doğrusu tuhaf bir şekilde ilgimi çekiyor bu hâlleri. Belki de onunla daha da yakınlaşmalıyım. Bilirsin beni sever. Neden onunla daha yakın olmayayım ki?*” diyerek omuz silkmiştım. Tunç da beni uyarmak ister gibi gözlelerini kocaman açmış “*Sakin Eyşan!*” demişti. “*Sadece üzölürsün. Emir’den uzak dur.*”

Birden abartılı bir endişe duymuştu benim adıma. Ona kapılacağımı düşünmüş olmalıydı. Sonra da eğer ona âşık olursam olabilecekleri ve Emir’in seçimlerini anlattı. Emir’in son yıllarda nasıl bir yaşam tarzı seçtiğini de aktarmıştı.

Ve onun ağır sebebini...

Tunç’un bana anlattığı o sırdan sonra Emir’den uzak durdum. Yemin ederim, durdum. Uzak durmam gerektiğini, onu kendime yasakladığım hâlde ona, o sırrı yüzünden daha çok çekildim. Sonra da onun adını *imkânsız* koydum. Yine de her şeye rağmen o duyduklarımdan sonra bana “*Beni sev Eyşan,*” deseydi gözü kapalı severdim. Dememişti ama ben yine de sevmiştim işte.

İnsanların görüp bildiği değil de Eyşan’ın Emir’ini sevmiş, kalbine dokunmak istemiştım. Yürekte inanıyordum; benim sevdiğim insan dışarıdan görüldüğü gibi duygusuz ve soğuk bir insan değildi.

Miço’ya sımsıkı sarıldım. “Ondan daha fazla uzak duramam. Duramıyorum gördüğün gibi.” Miço’nun sırtına yanağımı yasladım. “Onu çok seviyorum. Çok daha fazla ve çok daha güzel seveceğim. Hatta onu yeryüzünde en güzel ben seveceğim çünkü Emir sevmeyi çok hak ediyor. Buna aklım her ne kadar inanmasa da kalbim böyle haykırıyor.”

Kollarımdan kurtulan Miço yine benden kaçtı. Koridora çıkarak arkasından seslendim. “Yüzüme vurma Miço. Ben biraz hoyrat severim, biliyorum.” Parkelerin üzerinde attığı yavaş adımlarını fırsat bilerek onu ansızın kucağıma aldım.

Ablamın bizi gördüğünü fark etmemle sesini duymam bir oldu. “Sen’ ve Miço’ya duyduğun abartılı sevgin... Sevgisiyle insanları öldüren şu tiplere benziyorsun Eyşan. İyi ki erkek değilsin. Sevme tarzınla çok tehlikeli olabilirdin.” Mutlaka beni küçümseyecek bir konu bulurdu ya da yargılayacak hatta hakkımda hüküm verecek bir fikri olurdu.

Ablamın odasının önünden geçerken durakladım. “Sevmek iyidir abla. Ayrıca bir daha beni o adamlara sakın benzetme.” O sırada Emel’in kıkırtısı duyuldu. Tırnaklarına oje sürüyordu. Emel çenesini açtığı anda buz kestim.

“Nil için hiç iyi şeyler duymadım. Yakında yer yerinden oynayabilir.”

Dudaklarımı kemirerek oradan sıvışmaya karar vermemin sebebi, Emel’in antenlerinin yine çok iyi çalıştığından şüphe duymamamdı. Etrafı fazlasıyla genişti. “Duyduklarına inanma Emel, her neyse ben gidiyorum.”

Koşar adım odamdan arabamın anahtarını aldıktan sonra merdivenlerden süzüldüm. Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Tunç yaz tatili için buraya geliyordu. Akşam geç saatlerde burada olacaktı. Bahçe kapısından çıktığım zaman on beş gündür *merhaba* kelimesinden başka bana tek kelime etmeyen o insanı gördüm.

Hayatından beni ne çabuk ne kolay çıkarmıştı. Canını sıkın bir şeye sırtını döner gibi bana sırtını dönmüştü. İşte orada, öğlen güneşine aldırmadan bahçedeki beyaz sandalyeye oturmuş Defne’yi izliyordu.

Yine bu dünyada değildi.

Defne’yi çok özlediğimi hissederek usulca bahçe kapılarının

önünde durdum. İçeri girmeden bir metre yüksekliğindeki kapının demirini kavradım. Emir geldiğimi fark ettiği hâlde yüzünü bana bir an olsun çevirmedi.

Yine de “Defne,” diye seslendim neşeli sesimle. Defne’nin mavişlerini örten göz kapakları birkaç defa kırpıldıktan sonra ayağa kalktı. Emir’in başını merakla hafifçe yana çevirmesine sebep olan bu hareketin ardından Defne gözlerime hiç bakmadan yanıma koştu.

“Eyşan, Eyşan, Eyşan.”

Sevinçle kapıyı açtıktan sonra boyunun hizasına gelebilmek için dizlerimin önüne çöktüm. “Evet buradayım. Eyşan burada.”

Defne yine arkama geçerek sabah örgü yaptığım uzun, gri saçlarımı izlemeye başladı. Dudaklarımı birbirine bastırarak Emir’e buruk bir tebessüm ettim. Emir’in merakla çatılan kaşlarının ardından sırtıma minik bir elin dokunduğunu hissettim.

“Eyşan’ın saçlarını istiyorum.”

Defne’nin kurduğu cümle kalbimi pır pır etti. Gri rengi onun çok ilgisini çekiyordu. “Defne,” dedim ona dönerek “Onları çok seviyorum ama yapabilseydim eğer onları Defne’ye seve seve verirdim.”

Defne’nin neşeli sesinin Emir’in üzerinde meydana getirdiği etki yine o mucizevi tebessümdü.

“Hayatta üç şey Defne, üç şeyi çok severim. Saçlarım, kedim ve...” dedikten sonra Emir’in beklenti yüklü bakışların ile karşılaştıktan sonra kaşlarımı ukalaca havaya kaldırdım. “Ve üçüncüyü unuttum Defne ama...” Defne neşeyle başını salladı. “Onları bir tek Defne ile paylaşırım çünkü ben Defne’yi çok seviyorum,” diyerek ellerimi iki yana açtım.

Defne saçlarıma bir süre daha dokunduktan sonra koşarak çok sevdiği oyuncaklarının yanına döndü. Onu bir süre daha gözlemle seyrettikten ve Emir’e el işaretiyle *hoşça kal* dedikten sonra oradan ayrıldım.

Eve doğru attığım adımlar esnasında Emir'in yüzü gözümün önündeydi. Bir de yüzünde kimselerin göremediği, benimse ona tutulma sebeplerimden biri olan hüznü onun yüzündeydi.

Arabama binmek yerine tekrar eve dönmeye karar verdim. Miço'yu Defne'ye götürmek istiyordum çünkü Miço hiçbir zaman bensiz o eve gitmiyordu. Bir yandan koşar adım merdivenlerden çıkarken diğer yandan kahverengi tüy yumağıma seslendim. "Miço, gel tatlım."

Sesimi duyan ablam yine otoriter sesiyle bana seslendi. "Eyşan."

Gözlerimi devirerek odasına koştum. Ellerini beline koymuş, bir ayağı ile sinir bozucu bir ritim tutuyordu.

Çok sinirliydi.

"O paraları ne yapıyorsun sen?"

İspiyoncu Emel'e ters ters bakarak "Ne parası?" diye sordum. "Bana bak Eyşan, Emel'e değil. Sen de mi Nil ile beraber o kulübe takılıyorsun yoksa?"

Öğrenmişti. En azından yarım yamalak öğrenmişti. "Bu da nereden çıktı abla?"

"Nereden olacak? Aklı olan herkes bu bağlantıyı kurar. Nil, kulüp, paralar ve sen..." Sesi gitgide yükseldi. "Sıra dışı bir şekilde bu aralar fazla para harcıyorsun. Söyle başkalarından da para istedin mi?"

Gözlerim kocaman açıldı ve elimi ağzıma kapattım. Burnumun dibine kadar sokuldu. "Yerimde olsaydın Nil ile yakın dostluğunuzu gözeterek sen de böyle bir çıkarım yapmaz mıydın?"

Yutkunarak kendimden emin bir tavırla gözlerinin içine baktım. "Hayır. Yerinde olsam kardeşimi daha iyi tanıyor olurum. O yüzden bin defa hayır." Ablamın burun delikleri biraz genişleyerek öfkesini dizginlemesine yarayan bir nefesi içeri aldı. "Hayır mı? Demek hayır!"

Kolumu tutarak beni kapının dışına doğru sürükleyeceği sırada durdu ve bana sertçe çıkışmaya başladı. “Öyleyse her şeyi babama açıkla. Hemen şimdi! Akşam evde olmayacaklar. Bu çok ciddi bir mesele. Sana her konuda destek olurum ama şu gitme meselen ve bu para konusunda asla!”

Hala susmuyordu. “Babam bunları öğrendikten sonra emimim seni bir psikoloğa götürecektir. Zaten buna ihtiyacın vardı bence. Şimdi de kumar bağımlılığı ha!” Haksız suçlaması iyice sinirlerimi gerdi.

Ablamın en büyük özelliği buydu. Bana zarar gelebileceğini düşündüğü anlarda anlamsız bir paniğe kapılır, uzlaşmacı bir tavır takınmak yerine daha kuralcı ve katı davranırdı. Mükemmel bir abla olma isteği bazen her ikimize de anlaşılmaz ve içinden çıkılmaz zararlar verirdi. Yine öyle oldu.

“Beni suçlamayı ve bilip bilmeden konuşmayı kes artık abla. Önce beni dinle.”

Kolumu sertçe geri çektiğim anda duvarda asılı duran seksen senelik kemana çarptım. Aile yadigârı keman, ablama dedem tarafından hediye edilmişti. Asılı durduğu yerden düşen kemanın narin gövdesi parçalara ayrılıp, telleri oraya buraya fırladığı anda odanın içi ölüm sessizliğine büründü.

Ablam ellerini ağzına kapatarak küçük çaplı bir şokun içine girdiğini daha da irileştirdiği gözleri ile belli etti. Yerde paramparça duran keman ablamın mükemmel bir evlat olma yolunda ilerlediği yolda, onun bayrağı, simgesi, sevdiği en çok sevdiği şeydi ve şu anda yerde dağılmış bir hâldeydi.

“Ö...özür dilerim.” Hayatımda ilk defa bir şeye bu kadar üzülüyor ve konuşurken kekeliyordum. “Abla gerçekten istemedi.”

Ablam kıpkırmızı olmuş donuk bakışlarını üstüme yöneltti. “Sen...” dedi acı dolu bir yüz ifadesiyle “Sen busun. Vurdumduymaz, umursamaz ve başkalarının değer verdiği şeyleri ciddiye almayan bir varlıksın Eyşan.”

“Hayır,” diye itiraz etsem bile beni duymadığı belliydi. “Şu anda hiç üzülmediğine öyle eminim ki. Çünkü hiçbir şey seni mutsuz edemez. Hiçbir şey senin neşeni kaçırılmaz.” Sesi iyice yükseldi. “Öyle değil mi? Sen hep güler eğlenirsin ama kalbin aslında taş gibidir çünkü sadece kendi bildiğini okursun. Şimdi de sadece numara yapıyorsun.”

“Ben... Abla ben gerçekten çok üzgünüm. İstemedim oldu.” Eli ile kapıyı işaret etti. “Defol!”

İlk defa beni odasından kovdu. İlk defa bana bu kadar ağır sözler söyledi ve ilk defa ben onun çok değer verdiği bir şeye zarar verdim. Sesi kulaklarımda uğuldarken ben de bir tür şoktaydım. Gerçekten benim bu kadar zalim ve gaddar bir insan olduğumu mu düşünüyordu? On beş gündür kan ağlayan kalbime rağmen Emir’e gülümsediğimi duyan birisi de böyle mi düşünürdü?

Ruhsuz bir hâlde odama giderek, kendimi yüzüstü yatağın üzerine bıraktıktan sonra başımı pencereden tarafa çevirdim. Bomboş hissediyordum. Emir’in hayatından çıkarılmış, ablam tarafından duygusuzlukla suçlanmışım. Hiçbir şey için sızlanmamak ve güçlü olmak suç muydu? O yüzden mi böyle düşünüyordu? Gözümden bir damla yaş süzülürken ablamın en değer verdiği eşyasına zarar vermiş olmaktan ziyade, onun kalbini yaralamış olmanın üzüntüsünü yüreğimde hissettim. Asla ona yansıtamayacağım bir şekilde çok fazla üzülsem de ben böyleydim. Acılarımı hep neşemin arkasına gizlerdim.

Aşkımı da...

Şimdi neşem mi suçluydu yoksa duygularımı onun arkasında yaşamayı tercih eden ben mi?

Birden içime dolan ağlama hissi eşliğinde uzun yıllar sonra sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Dakikalarca ağladım. Kemana, ablamdan duyduğum can yakıcı sözlerle ve ona.

Göz kapaklarım daha fazla açık kalamayacak olmalıydı ki bir süre sonra uykuya daldım. Ne kadar süre öylece uyuduğumu bilmiyordum. Acıyan göz kapaklarımı zorla aralayarak başımı

pencereden dışarı baktım. Gökyüzü kapkaraydı. Başımı usulca havaya kaldırdığım zaman başımda bir tuhaflık hissettim. Ne olduğunu çözmeye çalışır gibi elimi saçlarıma götürdüğüm anda elime daha fazlası gelmedi.

Saçlarımin daha fazlası...

Hızla yataktan fırlayarak ışığı açtıktan sonra dolabımın üzerindeki boy aynasının önüne geçtim. Kapıldığım dehşetin gerçek olup olmadığını iyice idrak edebilmek için belime kadar uzanan saçlarıma aramak için ellerimi onlara dokundurdum. Hiç olmadığı kadar kısacık görünüyorlardı.

Büyük bir panik dalgası eşliğinde yatağa döndüğüm anda sabah Defne'nin minik elinin dolaştığı örgüyü orada gördüm. Bembeyaz çarşafımın üzerindeydi. Fırlayarak ablamın odasına koştuktan sonra sertçe kapısını açtım. Yatağından hemen doğruldu. Uyku mahmurluğundan bir anda sıyrılarak ayağa kalktı ve karşıma geçti.

"En sevdiklerini kaybetmek çok zormuş, değil mi Eyşan?"

Bir adım geri attım. "Sen bu kadar vicdansız olamazsın." Tüm gücümle bağırarak ellerimi başımın iki yanına dayadım. "Olamazsın abla. Neden saçlarıma kestini? Neden yaptın?"

Beni susturmaya gerek bile görmedi. Ailemizin evde olmayışı ve bizi kimsenin duymuyor olmasının rahatlığıyla o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Vicdansız değilim," dedi bana meydan okurcasına. "Değilim ama sen öylesin. Öyle vicdansızsın ki eğlenmek ve kendi hayatını yaşamak dışında bizi umursadığın yok. Senin çok iyi bir derse ihtiyacın vardı. Bize ve değer verdiklerimize duyarlı olabilmen için sevdiğin bir şeyleri kaybetmen gerekiyordu. Miço, gözün gibi baktığın o saçların, Tunç ve Nil. Senin dünyan bunlar. Bunların dışında kalan herkes birer hiç. Biz ailen bile senin için birer hiçiz. Asla onlar kadar önemli değiliz senin için."

“Önemlisiniz,” dedim alçacık bir ses tonuyla. “Gerçekten öylesiniz abla.”

Ablam, yaptığı hareketin arkasında olduğunu belli ederek çenesini dikleştirdi. “Umarım sevdiğin bir şeyi kaybetmenin ne olduğunu öğrenmişsindir bu gece.”

Kemanını benden daha çok mu seviyordu? Ya da beni affedecek kadar beni sevmiyor muydu? Sevdiğin bir şeyi kaybetmek mi? Bunu benden daha iyi kim bilebilirdi ki?

Ona sahte bir gülümsemeyle “Asla!” dedim. “*Onu asla kaybetmeyeceğim.*”

Koşarak odasından çıktıktan sonra karanlık koridordaki ışığı açmaya gerek duymadan sokak kapısına doğru ilerledim. Saçlarımın yokluğunu hisseden bedenimdeki eksiklik artık yerini bambaşka bir acı ile dolduruyordu. Zihnim bu kaybı, başka muhtemel bir kayıp ile kıyaslıyor ve kalbim daha fazlasına izin vermiyordu.

Katlanamazdım. Artık katlanmayacaktım.

Tüm vücudum ve düşüncelerim uyuşmuştu. Her şey, sonradan patlayacak bir lav yığını gibi içimde birikmiş ve zihnim sadece onu kaybetmemeye odaklanmıştı. Ayaklarım gideceği yerin bir adım ötesinde durduğu anda hızla kapıyı çaldım. Ellerimi acıtan gürültü ortalığı velveleye verir gibi çıkmıştı. Tunç kapıyı endişe ile açtığı anda kollarımı boynuna doladım.

“Eyşan neler oluyor?”

“Tunç.” Sesim boğuktu ama yaşamak, yeniden yaşamak için can atan bir insanın heyecanı ile çevrelenmişti.

“Artık daha fazla uzaklık istediğimi sanmıyorum. Bu kadar yeter.” Nefes nefeseydim. Heyecanlıydım ama en önemlisi fazlasıyla kararlıydım.

Tunç kollarımı tutarak beni biraz geri çekmek istedi. “Bu da ne demek yoksa?”

“Evet, öyle Tunç. Daha fazla susmak sadece acı veriyor. Konuşmak istiyorum.”

Tunç kimden bahsettiğimi hemen çözdüğü için biraz telaşlı bir tavırla benden uzaklaştı. “Tamam, sakinleş, iyi görünmüyorsun.” Bu sırada kahverengi gözleri saçlarıma takıldı. Hayretle dudaklarını aralayacağım sırada elimi ağzına bastırdım. “Sakin bir şey sorma. Sorun yok, tamam mı?”

Evet, anlamında gözlerini kırptığı anda sesini alçalttı. “Bu doğru mu sence Eyşan? Belki biraz düşünmelisin ya da bunu sabah konuşmalıyız. Seni kırabilir ki muhtemelen öyle olacak.”

Ne kadar kararlı olduğumu anlamalıydı. “Hayır, Tunç. Şimdi hemen! Bak arabası burada. O, evde. Onunla konuşacağım.” Fısıldadım. “Ona, onu ne kadar sevdiğimi söyleyeceğim. En azından söylemiş olacağım. İçimde bunun pişmanlığını asla taşımayacağım.”

Tunç beni verandadan biraz uzaklaştırmak isteyerek birkaç adım attı. Yapacağım şeyin bir hata olduğunu daha iyi anlamamı ister gibi başka bir hatamı yüzüme vurdu.

“Tuhaf davranıyorsun. Çok sevdiğin saçlarını kestiriyorsun, sana defalarca anlattığım o olaya rağmen onunla olmak istediğini söylüyorsun ve...” dedi bana sinirlenerek. “Ve kendini o arabanın önüne atıyorsun. En berbat olanı da bu, değil mi?”

Nereden duyduğunu bilmiyordum ama duymuştu. Muhtemelen Emel geri zekâlısı söylemişti çünkü ablam, Emel ve Tunç oldukça samimiydi. Yine itiraf etmedim. Sessizliğimin ne demek olduğunu hemen anladı. Çok ama çok daha sinirli bir hâlde fısıldadı.

“Emir’in neden arabaya hiç kimseyi bindirmediğini bildiğin hâlde bunu mu yaptın? Ailesinden başka bunu sadece sen ve ben biliyoruz. Ayrıca sen beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın.”

“Beni dinle Tunç. Yaptım çünkü...” dedikten sonra kollarını

tuttum. “Sebeup iddia,” diyerek bana kırgın olduğunu belli etti.

“Değil Tunç, iddianın canı cehennem.”

O sırada, o ses buz gibi bir rüzgâr estirdi. Hani insanın ilikle-rine kadar süzölen ve ruhunu bilen üşöten o soğuk sert rüzgarı. “Ben çıkıyorum Tunç.”

Tunç neden onun evde olduğunu bana söylememişti?

Önce Emir’in dalga dalga üzerime gelen kahredici ve soğuk-kanlı bakışlarına tutuldum sonra da onlardan kurtularak Tunç’a döndüm. Emir ile konuşuyordu.

“Sen arka bahçedeyken kapı çaldı. Biraz daha sohbet edece-ğimizi zannediyordum,” dedikten sonra beni onun öfkesinden sakınır gibi koltuğunun altına çekti ve saçlarımın üzerine sakin-leşmemi arzuladığını belli eden bir öpücük bıraktı. “Eysan bana *hoş geldin* demek istemiş.”

Emir’in ne duyduğunu arayan tedirgin duruşumuz gün gibi ortadaydı. Emir’in dikkati ise omzumun hemen üzerindeki kısa-cık saçlarımdaydı. Bu hâli sadece birkaç saniye sürdü.

“Keyfinize bakın. Benim çıkmam gerekiyor artık.”

Sözlerinin ardından yan bahçeden bir kapı sesi duyuldu. Nil simsiyah bir gece elbisesinin içinde oldukça şık görünen hâli ile merdivenlerden inerek arabasına doğru ilerlemeye başladı. Hepimizin ilgisi birden ona kaydı. Tam arabasının kapısını aç-açağı anda Emir ona seslendi.

“Nil!” Nil pek beklemediğı sese doğru başını çevirdiğı anda bize zar zor gülömsedi. Emir’e şaşkın şaşkın baktığı sırada hiç-birimizin ummadığı o sözler kalbimi aldı, yerinden söktü, sonra da oraya çığ gibi büyüyen bir yangın koydu.

“Oraya benim arabamla gidebiliriz Nil. Ayrı ayrı gitmemize gerek yok. Nasıl olsa akşam beraberiz.”

“Çığ gibiydi,” diyorum çünkü sözleri, yüce bir dağın zirve-sinden gelen bir kar kütlesi gibi koptu. Arabaya doğru attığı

Gri Mavi

adımlar, o kar kütlesini büyüttü. Nil'in, bana, en yakın arkadaşına rağmen o arabaya doğru yaklaşması ise kar kütlesini devasa boyutlara taşıdı.

Emir'i ve Nil'i, Emir'in herkese kapalı kalbinin alameti olan kimselerin binemediği o siyah arabanın içinde yan yana gördüğüm anda o çığın altında kaldım.

YASAK DÜNYA

Onun kalbini kazanmak ve dolambaçlı yollar ile elde etmek arasında bir yerdeyim. Sahi, kaç tane âşık ikinci yola başvurur ki? Bu bir alçaklık mı yoksa savaşıklık mı? Bunu sorgulamayacağım. Onu seviyorum. Ve benim gibi bir insanlar eğer birisini seviyorsa saf, tertemiz bir aşkla sevemez. Üçüncü kişi olmayacağım. Bu sefer değil.

Ben her şeyi kazanan gibi görünen ama aslında baştan kaybetmiş olan şu insanlardanım. Ben, asla görüldüğü gibi olmayan ama istediği gibi de davranamayan bir evlat, bir âşık belki de bir arkadaşım.

Ben tutsağım.

Üzülmüyorsun.

Eğer başına çok daha kötüsü geldiyse bir öncekine üzülmüyorsun.

Hatta “Her şey üst üste geldi,” bile diyemiyorsun çünkü o an yaşadığın üzüntü, senin duyularını uyuşturup, başka hiçbir şey ile boş ölçüşemeyecek kadar büyük oluyor, acı oluyor ve asla geçmeyecek gibi hissettiriyor.

İşte bu yüzden, her şey üst üste gelmiş olmuyor.

O üzüntü her şeyin de üstünde oluyor. Tek oluyor.

Yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş dizlerimin üzerinde du-

ran, biraz önce ablam tarafından acımasızca kesilmiş olan saçlarım boş boş bakıyordum. Bunu yaparken de saçlarımın kesilmiş olmasına zerre kadar aldırımıyordum. Gözlerimin önünden silip atamadığım o görüntü, sanki tüm dünyayı, daha doğrusu dünyamı kaplamıştı.

Emir ve Nil...

Kapı sesine cevap bile vermedim. Nasıl olsa ben şu anda başka bir dünyadaydım.

“Tunç geldi.” Ablamın donuk ve biraz suçlu çıkan sesine sadece omuz silktim. Gecenin bu saatinde Tunç’un bizim eve gelmesi ablamı şaşırmamıştı anlaşılan. Şu anda yüzünü görmüyor olmama rağmen bakışlarının kucagımda duran saçların üzerinde olduğuna yemin edebilirdim. Sabah bana, saçlarımı kuaföre götürüp kaynak yaptırmamı teklif edecekti. Saman alevi gibi sönen öfkesi, üzüntüme çareler arayan durgun bir denize dönüşecekti. Ama ben o denizde yüzmeyecektim çünkü çare aradığım falan yoktu.

“Neden kaçtın?” Tunç, odama üçüncü defa girerken sorduğu sorunun cevabını adı gibi biliyordu. Pencerenin perdesini hafifçe araladı. “Bu kadar üzülme artık. Eğer Emir sana bu sırrı söylediğimi duyduysa, bence duydu, bu durum daha da üzücü olacak çünkü önce bana olan güvenini kaybedecek sonra da senden belki de...” dese de sözcükler ağzından çıkamadı.

“Evet,” dedim ayağa kalkarak “Benden nefret edecek.” Sonra da asabice gülümsedim. “Bu da bir duygu, değil mi? Asla hak etmediğim bir duygu.” Sonra da olayın suçlusunu biraz da Tunç ilan ettim. “Hem onun sırrını neden söyledin ki?”

Tunç inanmaz gözlerini üzerime dikti. “Emir’i sevmenin taş bir duvarı sevmekten farksızlığını görmeni istedim. Bana ‘Ona âşık olmaya hazırım,’ demiştin hatırlıyorsan. Ben de olursan ne ile karşılaşacağını bilmeni istedim.”

“Sağ ol, çok faydalı oldu. Gördüğün gibi onunla ilk yakınlaş-

tığım anda yelkenleri hepten suya indirdim. Umursamaz olmak iyidir Tunç ama umursamaz gibi görünmek bir halt değildir. Bunu iyice öğrendim. Su şavkını buluyor. Bak işte!” diye bağırdım.

Tunç ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Ona âşık olman gerekiyordu Eyşan.” İsyankâr tavrı canımı sıktı. Avucumu kalbimin üstüne birkaç defa sertçe vurdum. “Ona söz geçiremedim diye beni mi suçluyorsun? Ayrıca hiç de pişman değilim.”

Tunç’a biraz sert çıkmıştım. “Her neyse bunu tartışmak çok anlamsız, değil mi?” Telefonu elime alarak kendimden emin bir tavırla söylendim. Oysa bu tavrımın arkasında kızılca bir kıyamet kopuyordu. “Tamam, Nil ve Emir diye bir gerçek var mı öğreneceğim?”

“Neden?” dedi çok ama çok mantıklı bir soru sorarak.

“Neden olacak, psikopat bünyem daha fazlasını istiyor da ondan. Bir de onları öpüşüp koklaşırken görmeliyim.” Gözlerimi devirerek telefonu kulağıma götürdüm.

İnanmıyordum çünkü ben, Emir’in taş kalbine her şeyden çok inanıyordum. Pınar’ı, daha doğrusu Defne’nin annesi olan Pınar denilen kadınla olan bağı konusunda, ölüp ölüp dirilme me rağmen Emir’in onu sevmediğini bir şekilde biliyordum.

Emir sevmezdi.

Emir kimseyi sevmezdi. Sevemezdi.

Nil’e de çok güveniyordum. Yine de neler olduğunu öğrenmeliydim. “Alo Murat...” Murat’ın sesi oldukça sıkıntılıydı. “Nil’e ulaşamıyorum?”

“Birazdan buluşacağız.” Ufakık bir ferahlama nasıl olup da üzerime tüm serin rüzgârları estirmişti ki?

“Nerede?”

“İl... Eyşan bunu sana söyleyemem.”

“Peki, sadece ikiniz mi olacaksınız?”

Murat sorduğum sorularımdan kaçarcasına “Kapatıyorum,” dedi. Çenemi dikleştirdim. “Hayır. Bunu bana borçlusun Murat. Kimseye yaptığım iyilikleri başa kalkmak gibi bir huyum yok ama...” Sesim gitgide sertleşti. “Bunu bana borçlusun.” Gözlerim yatağımın üzerinde duran saçlarıma kaydı. “Hatta düşündüğünden çok daha fazlasını...”

Sinirli hâlim pek de alışkın olmadığı bir durumdu. “Peki Eyşan, kulüpтейim. Nil de biraz sonra buraya gelecek. Yeterli mi senin için?”

“Hangi kulüp?” Sustu. “Her neyse, ben bulurum.” Başımı ağır ağır sallayarak telefonu yüzüne kapattım. “Benim çıkmam gerekiyor Tunç.”

“Ben de geleyim. Nereye gidiyorsun?” İsrarın faydasız olduğunu iyi bilirdi. Kafama koyduğumu yapar ve giderdim. “Sana bunu söyleyemem. Müsaade edersen giyineceğim.”

Sessizce odamdan çıktığı anda çok da fazla elbisemin bulunmadığı dolabımı açtım. Alışveriş yapmak pek tarzım değildi. Ablam ve annem bu açığı kapatmakta epey becerikli sayılırlardı. Oradan, saks mavisi diz üstü bir elbiseyi askısından çıkararak üzerime tuttum.

Askısız elbiseyi üzerime geçirdikten sonra belden sonrasının bol ve dökümlü oluşuna dua ettim. En azında seksi görünmüyordum. Daha çok gri saçlı, sevimli, dökümlü etekleri olan bir elbise giymiş oyuncak bir bebek olabilirdim. Saçlarımı yandan ayırarak sımsıkı bir at kuyruğu yaptıktan sonra saydım. Tam üç parmak uzunluğundaydı artık. Telefonu elime alarak o numarayı çevirdiğim anlarda kırmızı rujumu çoktan sürmüştüm. Artık gözlerim açık kahverengiydi. Ağlamaktan...

“Buğra,” dediğim anda heyecanlı sesini benden saklayamadı. “Senin için ne yapabilirim Eyşan?” İç çekme gereği duydu. “Bu saatte aramazsın sen. Hatta neredeyse hiç aramazsın.”

“Senden beni bir yere götürmeni rica edeceğim. Hem oranın

yerini bilmiyorum hem de tek başıma girmek istemiyorum.”

“İstedğin zaman,” diyerek sustu.

“Öyleyse şu gizli kumarhaneye gitmek istediğimi söylesem...”

“Ben de ‘Nil’in ve sevgilisinin takıldığı mı?’ diye sorarak emin olmak istesem...”

Her şeyden haberi olan bir mafya bozuntusunun aynı kendisi gibi olan çocuğundan ne beklenirdi? Piç kurusu ,o paraları kendisinden neden istediğimizi bildiğini böylece bana üstü kapalı itiraf etmiş oldu. “Evet.”

“Tamam, seni almamı ister misin? Malum kimsenin arabasına binmiyorsun?”

“Adresi ver. Kendi arabam ile geleceğim.”

Yarım saatten fazla süren yolculuk boyunca neden onları tekrar bir arada görmek istediğimi düşündüm. Bir sebep vardı, tek bir sebep. İnanmıyordum. Böyle olduğunu, şimdi, şu an görmeye ihtiyacım vardı.

Nil’in Emir’in arabasına binmiş olması, Emir’in o büyük tabusunu yıkarken beni dağıtıp paramparça etmişti zaten. Ona yardım edebilmek uğruna saçlarımı kaybettiğim, dostluğumuzun hatırına, sırf kumar borçlarını ödeyebilsinler diye ondan bundan para dilendiğim Nil bunu bana yapmazdı.

Buğra’nın tarif ettiği devasa villalar ile dolu ıssız siteye geldiğim anda, kalbim karanlığın içinde beliren bir görüntü ile avuçlandı. Emir’in siyah arabası.

Arabayı park ederek sitenin otoparkında etrafı kolaçan etmeye başladım. O anda arabamın camı tıkladı. Buğra’ya mesafeli bir gülümseme ile “Merhaba!” diyerek dışarı çıktım.

“Vay canına!” dedi kaşlarını havaya kaldırarak “Vay canına Eyşan! Başka bir şey söyleyemiyorum.”

“Söyleme.” Tatlı sert uyarımın ardından ondan uzaklaştım.

Elbette kendine gelerek, muhtemelen babasının aynısı olan ağır parfüm kokusu ile beraber tekrar yanıma yaklaştı. Bu arada koyu renk takım elbisesini de babasının elbiselerinden bir tanesine özenerek giydiğine şüphem yoktu. Neyse ki simsiyah düz saçları jöleli değildi ve şu ayı kılıklı koruması yanında yoktu. Bizi takip eden başka bir koruması vardı. “Korumanı değiştirmişsin Buğra.”

“Diğeri meslek hastalığına tutuldu. Birkaç gün istirahat etmesi gerekti.” Anlaşılan adamcağız bir yerlerinden yaralanmıştı. Buğra’nın derdi başkaydı. “Sen de saçlarını kestirmişsin Eyşan.”

“Değişiklik iyidir,” diyerek büyük sarı villalardan hangisine gireceğimizi bilemediğim için ona döndüm. Eli ile en uçtaki ve diğerlerinden daha büyük olan, iki villanın birleşiminden oluşan evi işaret ettiği sırada gözleri hâlâ bendeydi. “Ne haltlar karıştırıyorsun, bilmiyorum ama iyi yapıyorsun. Seni görmek, hem de böyle görmek çok hoşuma gitti güzel kız.”

“Sadece eğleneceğim.”

“Peki, kumar oynayacak mısın?”

“Tabii ki hayır.” İki kanatlı ahşap kapının önünde durdum. Nil’in ve sevgilisi Murat’ın paçasını bu işten kurtarabilmesine yardım ederken zaten tükenmiştim. Kumar oynamadığı hâlde, onunla ilgili acı tecrübeler edinen nadir insanlardan bir tanesi de ben olmalıydım.

“Tamam, o zaman biz de sadece canlı müzik dinleriz. Hem ben de birkaç arkadaşım ile görüşmüş olurum.”

İri yarı bir fedai. Bu tiplere fedai denirdi, değil mi? Hani çam yarması gibi gövdeleri olup sadece adam dövmeye programlanmış gibi bakan tipler, kapıyı açarak kulaklığını ağzına yaklaştırdı. “Buğra Bey ve misafiri geldi.”

Buğra kasılarak yan döndükten sonra eli ile içeri geçmem

için yolu açtı. Tedirgin görünmemeye çalışarak, içeri ilk adımımı attığım anda siyah topuklu ayakkabılarım kırmızı halının yumuşacık zemini ile buluştu.

İşte, başka ve yasak bir dünyadaydım. Emir de buradaydı.

Geniş, kırmızı halı kaplı merdivenleri usul usul inerken “Burası ses geçirmiyor,” dedi Buğra. “Adamı bağırta çağırta kesiyor olsalar bile Allah’tan başka duyan olmaz.”

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun sen?”

“Korkmaman gerektiğini söylüyorum aslında. Ben yanındayken kimse sana bir şey yapamaz.” Buğra artık haddini aşmaya başlıyordu. Oralı olmadım.

Ürperti ile kollarımı sıvazlayarak kumar aletleri ile müziğin karışık seslerinin kulağıma çalınmaya başladığı yere kadar yürüdüm. Uzun sayılabilecek bir koridoru da geçtikten sonra nihayet villanın büyük bodrum katındaydık. İçeriye şöyle bir gözlerim ile tarasam da loş ışık ve puslu hava bana *istediğimi* vermedi.

Yaklaşık yirmi adet masa, etrafları insan dolu ne olduğunu bilmediğim kumar makineleri, küçücük bir sahneden yumuşacık melodiler mırıldanan genç bir müzisyen ve onu dinleyen kumar masalarından bağımsız olarak sohbet eden bir kısım insan... Hepsi buydu. Şık ve bakımlı kadınların yanında duran takım elbiseli erkeklerden oluşan küçük, kaçak Las Vegas’ın hepsi bu kadardı.

Buğra elini sırtıma hafifçe bastırarak beni müzisyenin önündeki sandalyesiz yüksek masalardan bir tanesine yönlendirdi. Sırtımı müzisyene vererek, ortama hâkim olabileceğim bir açıyla ayakta durmaya başladığım anda Nil’in masalardan bir tanesine doğru ilerlediğini gördüm. Siyah dar ve uzun elbisesinin içinde çok alımlı ve şık görünüyordu ve şu anda onun hakkında hiç iyi şeyler düşündüğüm söylenemezdi. En nihayetinde geniş yuvarlak bir masaya oturdu.

Emir'in yanına...

O sırada bana ne içmek istediğimi soran Buğra'yı başımdan savmak için kola dedim. Buğra ortalıkta gezinen beyaz ceketli garsonlardan bir tanesine siparişlerimizi verdi. Bu arada Nil, Emir'in kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra Emir omzunun üzerinden gayet sakın bir tavırla benim olduğum tarafa baktı.

Ve o bakış, bedenimden hiç çıkmayacak bir kurşun gibi bana ulaştı. Sonra da kalbimi titretti. Oysa birkaç saniye bile sürmemişti.

İlgimi dağıtan ses Buğra'ya aitti. "Seni böyle yerlere getirmemeliyim."

"Suçluluk mu duydun yoksa?"

Sorduğum soru ile aklımdan geçenlerin uzaktan yakından alakası yoktu. Emir'in kumar oynadığına hâlâ inanamıyordum. Acaba Amerika'da mı alışmıştı? New York'ta bir de böyle mi vakit geçiriyordu?

"Suçluluk ve benim olmayana karşı duyduğum acayip bir kıskançlık. Şu hâline bir bak Eyşan. Adamı katil edersin sen."

Buğra pek kibar bir erkek değildi ama doğal ve içten konuşurdu. Kıro ile salon adamı ortasında bocalayan tarzı, daha çok salon adamı kısmına yakın sayılırdı. İyi bir insandı ama kötü olmak zorundaymış gibi hissettirirdi. Bu hâli de onu, benim gözüüm de çok savunmasız yapardı. Ona acıyordum aslında. Yüzü de teni de bebeksi bir beyazlığa ve şekle sahipti. Daha çok, ders-ten başka bir şey düşünmeyen şu çocuklar gibi duruyordu. Siyah takım elbisesi ve tek düğmesi açık gömleği ile asla ve asla olmak istediği insan gibi görünemiyordu.

"Yani ben senin erkek arkadaşın olsam kesin katil olurum. Böyle bir mavi ve bu kadar açık bir elbise giyilir mi hiç?" Neyse ki samimi tarzı yüzünden ona pek aldırımıyordum. "Boş ver Buğra, eğlenmene bak. Ben şu anda yeni şeyler keşfediyorum."

O sırada Buğra çalan telefonuna daha rahat cevap verebilmek için gürültülü sayılabilecek ortamdan uzaklaştı. Ben de onları iyice seyredebilmek için loş ortamı berraklaştırmayı arzulayan gözlerimi iyice oraya diktim. Bu doğru olabilir miydi?

Nil ve Emir masada yan yana oturmuş, tuhaf ve gizemli bir hava ile birbirlerine yakın oldukları izlenimi veriyorlardı. Hem de karşılarında oturan ve kaçamak bakışlar ile onları süzen Murat'a rağmen... Nil'in erkek arkadaşının bir midesi olduğundan artık şüpheliydim. Takım elbiseli bir görevli yanıma yaklaşarak "Emir Karahanlı burayı terk etmenizi istiyor," dediğinde kalakaldım.

Adama "Neden?" diye karşılık verdiğim anda sorumu yanıtladı. "Kendisi çok özel bir misafirimiz ve sizin burada olmanızı istemiyor."

Hah! Buğra'nın babasının forsu buraya kadardı. Bir mafya babasının oğlunun misafiri, Karahanlı Holding'in varislerinden bir tanesinin canını sıkın kız olabiliyor ve mekândan gayet doğal kovulabiliyordu.

Ona itiraz etmedim. "Peki, siz bunu Buğra'ya söylerken ben de makyajımı tazeleyeyim, olur mu?" Ani çıkışları sevmezdim. Buradan, böyle kolay çekip gitmeyecektim elbette. Adam başı ile *olur* der gibi bir işaret yaptı. Ben de Emir'in bulunduğu masaya doğru ilerledim.

Dalgin dalgın kumar oynayan Murat, dağınık sarı saçlarının altından bakan gözlerini bilinçsizce bana çevirdiği anda ağzı bir karış açık kaldı. Oysa buraya geleceğimi biliyor sayılırdı. Elini Emir'in omzuna atmış ona bir şeyler mırıldanan Nil, hayretle yüzünü bana döndü. Ama Emir dönmedi. Başını çevirip de bir daha benimle yüz yüze gelmedi.

Yarılanmış göz kapaklarımın altından Nil'e imalı bir şekilde bakarak lavaboya doğru ilerledim. Onu çağırıyordum aslında.

Sadece birkaç saniye, bana bir asır gibi gelen birkaç saniye boyunca Nil'i beyaz seramikler ile kaplı tuvalette bekledim.

“Eyşan düşündüğün gibi değil.” Nil rüzgâr gibi bir hızla kapıyı açarken tam da bu kelimeleri söyledi. Ben de aynı hızla yanına yaklaşarak onun omzuna vurdum. O benim en yakın arkadaşım, dostum, kardeşimdi. İşte tüm bu ona biçtiğim roller, öfkemi hem arttırdı hem de onu dizginleyebilmem için içimde bir güç aradı.

Omzunu ovalayarak canının yanmasına aldırmadan yan lava-boda ellerini yıkayan kıza baktı. Sesini alçaltarak “Anlatacağım,” dedi. “Külâhıma anlat,” diye bağırarak önce yüzümü ovaladım sonra da saçını çektim. Onu hem dövmek istiyor hem de kendimi engellemek istiyordum. “Neden sevgilinin yanında değilsin sen? Neden Emir’in yanındasın. Elini omzuna koydun. Gördüm! Kulağına fısıldadın!”

Karmakarışıkım.

Elim Nil’in siyah saçlarını sımsıkı kavramıştı.

“Çek Eyşan! Bu seni rahatlatacaksa çek.” Gözleri fal taşı gibi açıldı. Benim saçlarımı görmüştü. “Sus,” diye bağırdım. “Ağzını açarsan elbiseni yırtarım. Emir’in yanma öyle oturursun.”

Emir kelimesini son kullandığımda sinirlerim iyice zıpladı. Ve topuklu ayakkabımın sivri topuğu ile ayağına sertçe bastım. “Ah!” Canını çok yakmıştım. Gözlerim dolu dolu bir hâlde ayağımı geri çektim.

“Niye yaptın Nil? Ben senin ve ahmak sevgilinin, buraya yaptığı kumar borçlarını temizlemenize yardım etmek için meliksiz gezerken sen bunu bana nasıl yaptın?”

“Sen bana inanma, tamam mı? Hemen yargıla çünkü zaten burnu boka batmış güvenilmez biriyim ama sen değilsin yani bunlara inanacak birisi değilsin.” Bu sefer kolunu cimcikledim. “Aptalım ben. Hiç aklıma gelmedi tabii. Milletten topladığımız o paraları geri ödeme zamanı çoktan geldi. Emir’den mi aldın? Bana niye söylemedin?”

Kendimi Nil tarafından ihanete uğramış, Emir tarafından da aşağılanmış hissediyordum.

“Sussana Eyşan. Kafandan hikâyeler uydurma. Senin şirret olduğunu biliyordum ama bu kadarını asla tahmin edemezdim. Sana ihanet falan etmedim ben.”

Bugün çok berbat bir gündü. Saçlarım gitmişti. Emir gerçeği duymuştu. Ona, ona duyduğum aşkı anlatamadan benden nefret etmişti belki de. Bir de Nil'i arabasına almıştı.

“Emir'in arabasına bindin,” diye onu suçladım. “Her çağırının yanına gitmek zorunda mısın sen?”

“Ne olmuş? Bu konuya bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyordum.” Evet, bilmiyordu. Bildiklerimin ve istediklerimin yarısını dahi bilmiyordu.

Gözleri ile kızı işaret ederek saçını başını düzeltti. “Şimdi git buradan.”

Ellerimi belime koyarak ona diklendim. Dolaylı olarak Emir'e de. “Sen git. Sırf o kasıntı gitmemi istiyor diye buradan gitmemi beklemeyin benden. Canım ne zaman isterse o zaman giderim. Hem buraya Buğra ile geldim.”

“İyi bok yedin.”

Tam tekrar ona uzanarak kolunu cimcireceğim anda can havliyle geri çekildi. “Gitsene be Eyşan.”

Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kocaman açtı. Makyajını tazeleyen kızı yine işaret etti. Konuşamadığını anlamıştım. Derin bir nefes vererek “Umurumda değil,” dedim. “Ne olduğu ya da olmadığı artık umurumda değil. Ne hâliniz varsa görün. Yine de gidip ona beni kovmanın ne demek olduğunu soracağım.”

Arkamı dönerek tuvaletin gri kapısını sımsıkı tuttum. Nil'in dostluğundan hiçbir zaman şüphe duymazdım. Ama bu kadarı, gördüklerim ve yaşadıklarım ağır gelmeye dengemi bozmaya

başlamıştı. Yapacağı ve yapamadığı açıklama, şu anda hissettiğim garip duyguların altında kalıyordu.

Ne tür bir açıklama kırılan kalbimi onarabilirdi ki?

Nil, bana “Aslında biz Emir ile kardeşiz,” dese bile sert bir rüzgâr esmiş, beni oraya buraya savurmuştu. Emir’in beni buradan kovması ise dağılmış parçalarımın üzerine toprak örtmüştü. Yine de söyledim. “Bu şey her ne ise bence önceden bilmem gerekiyordu Nil.”

Kapıyı açtığım anda yine onunla yüz yüze geldim. Kapının bir adım gerisinde durmuş beni bekliyordu. Bence beni bekliyordu. “Emir Bey sizi buradan almamı söyledi.”

“Sana da merhaba Cemal ve hoşça kal!” diyerek Emir’in su ratsız şoförünün yanından hışımla geçeceğim anda beni engelledi; geçiş yolumu iri gövdesiyle kapattı.

“Bu taraftan Eyşan Hanım.”

“Değil Cemal Bey, ben burada eğleniyorum. Burada kalacağım.”

Hayır anlamında başını salladı. “Bak Cemal, içeride arkadaşım ve masanın üzerinde duran bir adet çantam var.”

Minik siyah çantamı bana uzattı. “Çanta burada, Buğra Bey ile Emir Bey ilgilendi. Duyduğum kadarıyla Buğra Bey’in acil bir işi çıkmış zaten. Sizi arıyordu. Gitmek istediğini söyleyecekmiş.”

“Ne?” dedim ağzım bir karış açık hâlde. “Ne yaptığını sanıyorsun? Buğra’yı da kovdu, değil mi? İş falan çıkmadı Buğra’nın.”

Cemal’in sabrı taşıtı. Kalıp gibi duran takım elbisesinin içindeki omuzları yukarı çıkıp indi. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes solumuştu. Sonra da kolumdan tutarak beni geldiğim aks yönünde bir koridora soktu. “Derhal yürüyün Eyşan Hanım. Buğra Bey gittiğine göre bu tehlikeli yerde yalnız kalmamalısınız.”

Belki de en iyisi arabama binerek evime dönmekti. Buğra'nın gitmiş olmasıyla ilgilenmiyordum. Bu iğrenç yerde daha fazla kalmasam da olurdu. Yine de Emir'e duyduğum öfke geçmemişti. "Bunu ona ödeteceğim," diyerek kolumu sertçe geri çektim.

Cemal'e öfkeyle baktığım anda o sert, duygusuz adamın ilk defa tebessüm ettiğini gördüm. "Buna şüphem yok Eysan Hanım. Eminim ödeteceksiniz. O öder mi orasını bilemem."

"Sen nece konuşuyorsun Cemal?"

"Sanırım bu kadar yorum yapabilirim Eysan Hanım." Az önce indiğimiz merdivenler ile alakası olmayan dar, uzun merdivenlere doğru açılan kapıyı benim içim araladı. Beraberce merdivenleri çıktıktan sonra Cemal'in arabasını gördüm.

"Buyurun."

"Kendi arabamla gideceğim."

"Mümkün değil." Kapıyı açarak alaycı bir sesle beni bildirdi.

"Özür dilerim ama çantanızı ben açmadım. Emir Bey açtı ve anahtarı aldı. Sizin buradan eve döneceğinize emin olmak istedi."

"Çantamı mı açtı? Derdi ne onun?"

Duyduklarım karşısında alık alık yüzüne bakıyor olmama kayıtsız kalarak kaşlarını çattı. "Emir Bey, işini asla şansa bırakmaz. Amerika'da da öyleydi, hâlâ öyle."

"Ben iş değilim Cemal. Ona bunu öğreteceğim."

Kapıyı, Emir'e olan öfkemden dolayı sertçe çarparak arabaya bindiğim anda, Cemal şoför tarafının kapısını açtı. "Sizi biraz bekleteceğim Eysan Hanım."

"Neden Cemal, yoksa bu arabanın anahtarını da mı aldı?"

"Onun gibi bir şey. Birazdan burada olacak."

"Kendi arabası da burada ama."

“Onu ve sizinkini almaları için birilerini aradık. Birazdan gelirler.”

Saçmalığın daniskası olan bu harekete itiraz etmek istedim. Kapıyı açmak için bir hamle yaptım ancak Cemal kendi kapısını kapattı ve arabayı kilitledi. Kapıyı zorladım. Faydasız olduğu hâlde cama vurarak Cemal’e seslendim. Değil yüzüme bakmak, kılını bile kıpırdatmadı taş kalpli şoför. Bu arabadan inmek istiyordum. Çünkü onu görmek istemi-yordum.

Onu görmek istiyordum.

Ona bağışlamak, çağışmak istiyordum.

Ona sarılmak, onu da kaybetmek istemediğimi haykırmak istiyordum.

Kollarımı bağlayarak arkama yaslandım. Birbirini yoran, kovan, kavga eden düşüncelerim ve duygularımın arasından sıyrılmak ister gibi gözlerimi yumdum. Son birkaç saatte olanlar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken önce saniyeler, sonra da dakikalar tükendi. Bu arada telefonum da ortalarda görünmüyordu. Onu da almıştı.

Arabanın kilit sesi duyulduğu anda başımı sola yöne çevirdim. Arabanın kapısını açarak yanıma oturdu. İlk defa bu hareketi Defne yanımda olmaksızın yaptı.

Yüzünü görmediğim insanın toprak kokusu, sertçe vuracak bir kasırgaya ev sahipliği yapacağını haber verir gibi usul usul ruhuma sızdı.

TOPRAK KOKUSU

JULIET: Bir görürlerse sana kıyarlar

ROMEO: Hayır.

Daha çok tehlike saklıdır senin gözlerinde onların yirmi kılıcından.

Tatlı bak, yeter!

Her ikimiz de gayet sakindik. Elbette uyduruk bir sakinlik. Oysa ne çok öfkeyle doluyduk birbirimize karşı.

“Beni oradan kovdun ve arabamın anahtarlarını gasp ettin. Söylesene, bu hakkı kendinde nasıl buluyorsun?”

Karanlıkta parlayan lacivertleri, elbisemin üzerinde kısa ama hoşnutsuz bir tur attığı sırada üsteledim. “Sorularımın cevabını öğrenebilir miyim?”

Düşünmedi bile. “Öğrenirsin Eyşan,” diyerek ummadığım sözlerini sürdürdü. “Orada olmaman gerekiyor.”

Gerçekten çok soğukkanlıydı. Hatta uzlaşmacı olduğuna bile ikna olacaktım. Neredeyse... Bana çarptığı hâlde beni bindirmediği arabasına benim yerine Nil'i bindirmemiş olsa... Kaşlarımı havaya kaldırdığım sırada ağzımın içindeki sözcükler, şaşkınlığımla beraber büyüdü. “Peki, nerede olmam gerekiyor Karahanlı?”

“Evinde ve yatağında...”

Aramızdaki kasırganın biçimini değiştirerek onu kendince böyle kontrol ettiğini gösterdi. Öfkesini, benimle sürdürdüğü bir sinir harbine dönüştürmüştü.

“Miço ile beraber uyuyor olman gerekirdi.” Bana kızgınlığını aktarmak yerine küçümseyici sözler sarf etmeyi tercih etti. “Çünkü sen, sevimli kedisi ile mutlu mutlu yaşayan küçücük bir kızsın Eyşan.”

Kelimeleri vurguladı. Harflerin üzerine bastı ve başını bana doğru eğdi. “Öyle değil mi? Sen hâlâ küçük bir kızsın. Büyümüş olsaydın kendini arabamın önüne atmazdın.”

Ani bir tepki vermemek için kendimi tuttum. Bizi duymuştu.

Üstü örtülü tehdidi, elimden cevap hakkımı alıyor ve beni onun gözünde hâlâ küçük bir kız olarak gösteriyordu. “Bana cevap ver. Hâlâ küçüksün, değil mi?”

Evet dersem bu evet olurdu. Asla olmaması gereken bir evet. Ama bana bir çıkar yol sunuyor, beni affedebileceğinin sinyalini veriyordu. Ve bunu yaparken de bana asla kabul etmek istemediğim bir seçenek sunuyordu; onun gözünde hâlâ büyümediğimi.

“Kahretsin Eyşan,” diyerek sesini alçalttı. “Her şeyi bile bile böyle bir hareket yapmadığını söyle.”

Suskunluğum, kendini dinlemesine fırsat verir gibi göz kapaklarını kısa bir an yummasına sebep oldu. “Söyle,” diye fısıldadı sertçe.

Dudaklarımı bir şey söyleyecek gibi açıp kapattım. Ancak lanet olası kelimeler dile gelmedi. Denedim. Ona her şeyi söylemeyi denedim.

Bir cesaret “Ben,” dediğim anda sesimin karanlığı yüzünden bakışlarını öfkeyle kıstı. Ve dudaklarımı aralayacağım anda Emir’in telefonuna ait zil sesi beni kurtardı. Sessizliği bozdu. Muhtemelen beni hayatından tamamen silme kararını almasını erteledi.

Telefonun ekranında gördüğü isim sonrası göz ucuyla bana bakarak telefonu açmadan önce arabadan indi. Sanırım arabanın sessizliği yüzünden benim, hattın diğer ucundaki kişinin sesini

duyabileceğimi düşünüyordu. Yine de benden uzaklaştığı sırada bir şeyler duydum. “Pınar daha iyi artık,” dedi.

Konuşması on beş saniye bile sürmedi. Bu kahrolası on beş saniye ruh hâlimi baştan aşağıya değiştirmeye yetti ve fazlasıyla arttı. Ona olan kızgınlığımın yanına bir de tedirginliğim eklenmişti. Pınar ile ilgili ne olduğunu bile bilemediğim bir tedirginliklikti bu.

Bu sefer benim yanıma geçmek yerine ön koltuğa oturdu. Cemal denilen şoför de bindikten sonra ani ve sert bir kalkış ile yola koyulduk.

“Acelelerimiz var?”

Emir bana döndü. Onun da ruh hâli tamamıyla değişmişti. Yüzünde bir ışık vardı. Hatta bunun benim safsatam olduğumu düşünerek başımı biraz ona doğru yaklaştırdım. Sert bakışlarını kıran o ışık gerçekten oradaydı. Kaza meselesini bir kenara bırakmak zorunda kalmıştı anlaşılan.

“Biraz acelemiz var. Bir yere uğrayacağız.”

Dudaklarımı aşağıya doğru kıvrıdım. “Bu saatte? Öyleyse önce beni eve bırakın, ondan sonra acele etmeye devam edin.”

Bir süre yüzümü seyretti. Belki de bana bir şey söylemek istiyor ve bunu yapıp yapmayacağının kararını veriyordu. Söylemeye çekindiğini düşünmeme gerek yoktu çünkü onun bir şeyden çekinebileceğini rüyamda görsem inanmazdım.

Tavrımı ukalaca bulduğunu ima edercesine yarım bir tebesüm sundu. Şu huzursuz edici olanlarından. Aynı şekilde sahte bir gülümsemeyle ona karşılık verirken içimden, içime dökülenler başkaydı. *Sana bu gece seni asla kaybetmek istemediğimi söyleyecektim.* Ses verdiğim kelimeler ise başka başka. “Bu saatte kim çağırır seni? Elbette arabana bindirdiğin başka bir kız.”

“Bunlar mı?” diyerek bir süre sustu. “Yaptığın çıkarımlar bunlar mı?”

“Hı hı!” dedim gayet rahat bir tavırla. Sanki ansızın esen bir rüzgâr aramızda yaşanan tüm gerginliği silip süpürmüştü. Daha doğrusu ertelemişti. Alt dudağını dişleyerek bana biraz daha yaklaştı. Sesini alçalttı ve derinleşen bakışları eşliğinde bir soru sordu. “Sır saklayabilir misin Eyşan?”

“Bunu benden daha iyi yapabilen bir insan olduğuna inanma, tamam mı?”

Beni takdir eder gibi başını ağır ağır salladı. “Buraya sadece on dakika uzaklığında bulunan bir eve uğramak zorundayım. Bunu yapmaya şu anda mecburum. Bu durumda sen de benimle geleceksin ve aslında gelmemiş olacaksın.”

Durumu kavradığımı belli ettim. “Yani oraya hiç uğramamış olacağız.”

“Kesinlikle öyle. Bu bizim sırrımız olacak. İkimizin...”

Kayıtsızca söylendim. “Umurumda değil. Dert etme.”

Aynı şekilde görünmeye çalışarak başımı çevirdiğimde o da tekrar yola doğru döndü. Asılan suratımın camdaki yansımasını görüyordum ve şu anda saçlarımın görüntüsünden, Emir’in bilmediğim sırrından, bana sunduğu seçeneklerden, belki de bu gece yaşanan her şeyden nefret ediyordum.

En çok da ona söyleyemediklerimden...

“Neden önce beni eve bırakmıyorsun? Bırakırsan geç kalacaksın, değil mi? Öyleyse nereye gittiğimizi söyle. Bu da sırrımızla dâhil olur. Bana güven.” Yine beni şaşırttı. Beni şaşırtmasına bayılıyordum. “Güveniyorum. Eğer söyleyebilseydim emin ol, sana her şeyi söyledim ama bilmemen gerekiyor.”

“Öyleyse yalan söyle,” diyerek saçmaladım. “Yalan da olsa bir açıklama yap.”

Varlığını kabul et. Beni, Eyşan’ı, kabul et. Ben varım. Bu hayattayım.

Bilmiyorum, yüzünü görmüyordum ama havayı, içten gelen

bir gülümsemenin enerjisi ya da ışığı sarmıştı. Şu anda gülümsüyordu. Sesi bunu ele verdi. “Sana yalan söylemem.”

“Neden?”

Soruma şöyle cevap verdi. “Çok fazla soru soruyorsun Eyşan.” Sonra, arabayı henüz park eden Cemal’e döndü. “Onunla kal.” Emir bana da kısa bir talimat verdi. “Sen arabada bekleyeceksin. İçeri girmemen gerekiyor.”

“Neden? Görmemi istemediğin birisi mi var? Sorun değil. Kim olduğumu açıklarsın ve biter.”

Aslında içeri girip girmemek dert değildi. Sadece ne yaptığımızı anlamaya çalışıyordum. “Evet,” diyerek ağaçlar ile kaplı yoldaki tek tük villalara göz atmaya başladı. “Hangisi Cemal?”

“Şu ışıkları yanmayan villa Emir Bey.”

Bembeyaz bir villanın önünde durduğumuz anda Emir arabadan indi. İnmeden önce bana dönerek şu iki kelime ile emretti: “Uslu dur.”

Gözlerimi öfkeyle kısararak ona cevabını vermiş oldum. Kapıyı kapattığı anda Cemal’e döndüm. “Kiminle buluşacak?” Sessizlik. “Peki, buluşacağı kişinin cinsiyetini söylesen?”

Yine sessizlik. “En azından yaşını söylersen merakım biraz gider.”

Bıktığım sessizlik ve arabanın çalışan motoru sinirlerimi iyice gerdi. “Neden motoru kapatmıyorsun?” Bana cevap vermedi.

“Neden arabamın anahtarını aldı ki? Ne güzel eve giderdim!”

“Eyşan Hanım.”

“Evet Cemal Bey.”

“Emir Bey’i ne kadar tanıyorsunuz?”

Adamın tavrı hiç de şaka yapıyor gibi değildi. Zaten şu anda kısmen gergin olduğunu da söyleyebilirdim. Ben de tüm ciddi-yetimle cevap verdim. “Bu dünyaya geldiğimden beri...”

“Bence hiç tanıımıyorsunuz. Eğer tanısaydınız sizi neden kendisi gelmeden eve göndermediğini hemen anlardınız.”

“Emin ol, anlamaya çalıştım ama sonuç sıfır oldu Cemal.”

İçinde bulunduğum durumdan sıkıldığımı belli ederek öylesine arkama döneceğim sırada Cemal arabanın torpido gözüne uzandı. “Ne arıyorsun sen Cemal?”

Bu arada gözüm arkadaki tuhaf arabadaydı. “Bu insanlar ne kadar da dikkatsiz. Adamın, gecenin bu karanlığına rağmen arabasının farlarını yakmayı unuttuğuna inanmıyorum. O hâlde araba kullanıyor. Birinin ona çarp...” dediğim anda Cemal ani bir hareketle arkasına döndü. Bahsettiğim, farları kapalı arabayı gördü ve henüz önüne bile dönmeden, o hâlde gaza bastı.

Ani sarsılışımızın etkisi ile başımı arabanın kapısına vurdum. Gözlerim bir an kararsa da hemen kendime gelerek bağırdım. “Ne yapıyorsun? Beynimi patlatıyordun neredeyse!”

Bu arada Cemal’in elindeki gümüş rengi silah ile beraber direksiyonu nasıl kavradığını fark ettim. “İnanmıyorum. Beni kaçırıyor musun?”

“Eğer bir arabanın farları kapalıysa çok tehlikelidir Eysan Hanım. Trafikte oluşturduğu tehlikeden bahsetmiyorum,” dedi aceleyle. Aman Allah’ım filmlerde görmüştüm. Gizleniyorlardı. Kimden? Neden?

Cemal arabayı villanın arka tarafına sürdükten sonra sert bir fren yaparak arabayı durdurdu. Patlamaya başlayan silah seslerinden sonra kulaklarımı kapatarak “Hayır! Bu olamaz Cemal,” diye bağırdım. “Sesler evin içinden geliyor. Emir içeride.”

Cemal dışarı çıkmak ile çıkmamak arasında kaldığını belli ederek bana döndü. “Kahretsin, onun yanında olmalıyım ama sizi asla bırakmam.”

O duygusuz görünümlü yaşlı adam çıkmazlardaydı.

Patlayan her silah sesi kalbimi delip geçiyordu. O sırada çalan

telefona aceleyle cevap verdi. “Tamam.” İçinde kaldığı çıkmazın yok olduğunu telefonu kapattıktan sonra direksiyonu sınımsız tutarak belli etti. “Burada kalıyorum.”

“Ne yapacaksın? Emir’e yardım etmeyecek misin?”

Artık silah sesleri iyice çoğalmış, evin içinden gelen güm-bürtüler artmıştı. Ellerimi yüzüme kapatarak içimden çığlık çığlığa haykırdım. “Hayır, hayır, hayır, sana bir şey olmayacak. Yanıma geleceksin ve ben bu sefer sana, her şeye rağmen içimdekileri söyleyeceğim. Seni asla kaybetmeyeceğim. Asla, asla, asla!”

Şoka girmek üzereydim. Emir ölmüş olabilirdi. Duyduğum her silah sesi, sanki beynime bir kurşun saplıyor, beni derin bir şokun içine çekiyordu. Her zerremle Emir’e bir şey olmuş olma ihtimalini reddediyordum. Öyle kuvvetli bir hisle onun hayatta olduğuna inanmak istiyordum ki aksi durumu aklıma getirdiğim anda kalbim göğsümü parçalayacak gibi atıyordu. Kararan ruh hâlime rağmen kendimi telaşla telkin ettim.

“Şimdi gelecek. Şimdi gelecek.” İçine girdiğim şokun etkisi ile bir yandan ellerimle yüzümü kapatmış bir yandan da titriyordum. “Emir gelecek.”

Artık kurşun sesleri yoktu. Belki de vardı. Bilemiyordum. Bu dünya ile bağım kopmuş olabilir miydi? Boğazımda yavaş yavaş belirmeye başlayan zehir gibi bir düğüm nefesimi kesti.

Nefes alamıyordum. Hemen arabanın kapısına yapışarak tüm gücümü onu açmaya harcadım. Kapı kilitliydi. “Kapıyı aç, nefes alamıyorum. Lütfen aç.”

Daha fazla konuşmadan gözlerim iyiden iyiye karardığında göğsüm çoktan hızla inip kalkmaya başlamıştı. Hiç tanımadığım bir acı, hiç gitmediğim bir sevgilinin içinde bulunduğu tehlike ve onun, Emir’in yokluğu bir şeyleri yok etmeye başlamıştı bile.

Havayı, nefesimi, yarınları, şimdiyi, geçmişi ve ikimizi.

Sesimi şu anda sadece kendim duyuyor olmalıydım. “Cemal nefes...nefes alamıyorum.”

Belki de dünya durdu. Ya da benim dünyam... Gözlerim zifiri bir karanlığa çekildi. Nefesim artık benimle değildi.

Sonra o sesi duydum. “Eyşan... Bana bak.”

Birisinin güçlü elleri omuzlarımı sarstı. “Aç gözlerini.” Sonraki kelimeleri zar zor duyabildim çünkü bir türlü ayılamıyordum. “şoka girmiş. Onu hastaneye götürelim.”

Birkaç defa tekrarladı. Zor da olsa gözlerimi araladığım anda içime derin bir nefes çektim. Sımsiyah gecenin içinde ışık saçan lacivert gözleri gökyüzüydü sanki o anda.

“Bana bak Eyşan.”

Gözlerimi açtığımı gördüğü anda “Eyşan,” dedi hızla savrulup giden arabanın içinde beni sabit tutmaya çalışarak. “Buraya gel.” Beni kollarının arasında sımsıkı sardı. Sesi beni rahatlatmak kendisine ise huzur vermek ister gibi çıktı. “Buraya gel.” Saçlarımı okşayarak başımı göğsüne bastırdı. “Buraya gel, sakın gitme.”

Ve ben ilk defa ona hem ruhen hem de bedenen bu kadar yakın oldum. Teninin saf kokusunu duydum. Gerçekten toprak gibi kokuyordu. Tıpkı yağmur sonrasındaki toprak gibi...

KAÇ KERE KAYBEDİLİR?

Yol boyunca her yer toprak koktu. Yol boyunca hep sustu.

Bir insan nasıl bu kadar gürültülü susabilirdi ki? Nasıl böyle sessiz kalıp sarıldığı insanın ruhuna sızabilirdi?

Ve hangi insan, sarıldığı insana o anlarda bu kadar uzak kalabilirdi?

Sabah gözümü açtığımdan beri dün gece ona sorduğum soruyu ve alamadığım cevabı düşünüyordum. Oysa düşünecek ve kırılacak ne çok şey vardı. “*Neler oldu?*” demiştim, o da bana hiçbir şey olmamış gibi sadece sarılmış “*Sırrımız,*” diye cevap vermişti.

“*Sana güveniyorum Eyşan, bu bizim sırrımız.*” Sonra da çenemi tutarak kendisine bakmamı sağlamış, eve gidebilecek durumda olup olduğunu sormuştu. Onun, o evde sapaşğlam çıkmış olması bir armağandı ve ben silah seslerini çoktan unutarak kendime gelmiş, bir süre sonra eve gidebilecek kadar iyi hissettiğimi söylemişim.

Annemin ısıltılı çatal bıçaklar ve bembeyaz örtüler ile bezediğı kahvaltı sofrasındaki bütün başlar bana döndü. “Eyşan.” Annemin sorgulayan bakışları üzerimdeydi. “Saçlarını kestirmeni beklemiyordum.”

Sıra dışı bir karar vererek yaptığımı düşündükleri hareket, babamın da ilgisini çekmişti. “Ben de beklemiyordum. Demek ki bazı alışkanlıklarından vazgeçiyorsun.”

Ablamla kesişen bakışlarımız ortalıkta neredeyse yıldırım etkisi yaratacaktı. “Anı bir karardı. Yaptım işte.”

“Pişman olmuş gibi görünüyorsun.” Annem parmaklarını birbirine kenetledi ve ellerini çenesinin altına koydu. Asla açık bırakmadığı saçları yine kusursuz bir topuz yapılmıştı. “Aynen öyle anne,” diyerek ablama döndüm. “Ortada çok büyük bir pişmanlık var ama bu saçlarımı geri getirmez.”

Ablam başını öne eğerek portakal suyunu eline aldı. “İstersen kaynak yaptırabilirsin yani o kadar pişman...” Sözünü kestim. “Böyle bir derdim yok.”

Annemin karşısına geçtikten sonra hiçbir şey yemeyeceğim sofraya oturdum. “Elbisen bugün geliyor. Şahane bir şey seçtim. Göz kamaştıracaksın.”

Annem, en samimi arkadaşlarımdan bir tanesinin nişan gecelerini, gitmem gereken ve gitmez isem çok büyük bir hata yapacağım bir mevzu gibi görüyordu. “Düğününe gitmen yetmez. Aylin senin samimi bir sınıf arkadaşındı. Yanında olacak olmana sevindim. Hatta bu organizasyonlara katılmayı çok seven, süslü püslü sosyal bir kız olmalısın.”

Ona cevap vermedim. Emir’e benzemeye başlamıştım. “Neden diğer genç kızları mutlu eden şeyler seni mutlu etmiyor? Neden her şeyi boş veriyor ve sadece birkaç kişiye ve birkaç olaya odaklanıyorsun?” Annemin eleştirel sesi yükseldi. “Aylin senin o kadar yakın arkadaşın olmasaydı gitmeyeceğine öyle eminim ki...”

“O tarz yerleri sevmiyorum. Aylin başka ama her nişana da gitmek zorundayım diye bir gerçek yok bence.” Annem yine o ciddi yüz ifadesini takındı. “Senin normal bir şeyler yaptığını görmek istiyorum.”

Bu cümlemin altında yüzlerce cümle vardı. “Merak etme anne. Akşam ailemizi çok güzel temsil edeceğiz.”

Masadan ayrılırken babamın yanağına bir öpücük kondurdum. Bu aralar, bu evde aramın en iyi olduğu insan oydu.

Şimdi hesap zamanıydı.

Koşarak Nil'in evinin bahçesine girdim. Siyah Corvet'in varlığını görmezden geldim ama olmadı. Kapıyı, neredeyse yıkarcasına yumruklarım ile dövdüm. Nil onu panikle açtı. "Eyşan sakın ol, tamam mı?"

"Olamam, annenle babanın kulübe kahvaltıya gittiğini biliyorum." İçeri dalarak kapıyı sertçe kapattım. "Sen... Sen... Sen..." desem de hangi kelimedenden başlayacağımı bilemiyordum.

Dostunu satan.

Arkasından dolap çeviren.

Sinsi.

Emir'in arabasına benden önce binen ama asla binmemesi gereken.

Emir'in omzuna elini koyan ve beni kıskançlıktan çatlatan.

Hepsi, aslında sadece birer ihtimaldi. Hâlâ Nil'e güveniyor ama yine de ona bunları söylemek istiyordum.

"Evet, ben. Söyle, söyle de içinde kalmasın. Neyim? Emir'e âşık mı?"

İşaret parmağını sallayarak bana öfkeyle baktı. "Bak, eğer bunu düşündüysen ki düşündüğünü biliyorum."

Saten sabahlığını şöyle bir düzelterek aramızdaki gerginliğe son vermek için benden biraz uzaklaştı. "Bana bak Eyşan. Dün eğer telefonuma cevap verseydin sana Emir'le planladığımız her şeyi anlatacak ve önceden haberinin olmasını sağlayacaktım ama sen telefonu açmadığın gibi bir de beni suçladın."

Dün uyuduğum sırada aramıştı ama ben bu çağrıyı ancak Buğra'yı arayacağım zaman görmüş ve görüşmeyi ertelemiştim. "Pardon Nil Hanım, sen aradığında uyuyordum çünkü ablamın kemanını kırmıştım."

Nil, ablamın tepkisini tahmin ettiğini belli etti. “Fusun ne yaptı? Çıldırılmış olmalı.”

“O kelime az kalır. Her neyse anlat çabuk.”

“Dün Emir beni aradı ve seninle benim, oradan buradan topladığımız paraları ne amaçla topladığımızı öğrendiğini söyledi. Kısacası Murat’ın ve benim o kumarhaneye olan borcumuzu öğrenmiş.”

“Ondan da mı istemiştin yoksa?”

Nil, böyle bir şeyin mümkün olmadığını gösterircesine gözlerini kocaman açtı. “Tabii ki hayır.”

“Nereden öğrendi o zaman?”

Nil dudaklarını kıvrarak krem rengi koltuğa oturdu. Sanırım bunu bilmiyordu. “Bana yardımcı olabileceği bir konu olup olmadığını sordu.”

Küçük çaplı bir şok geçirerek kendimi koltuğa bıraktım. Nil bir süre yüzüme öylece baktı. “Sonra da bana tüm borcu ödemek istediğini söyledi.”

“Atladın mı hemen?” diyerek ona çıkıştım.

“Atlamadım Eyşan ama bana farklı bir yardım daha teklif etti ve ben de kabul ettim.”

“Hah!” dedim ayağa kalkarak. “Ne teklifi, onunla kumar ortamı mı oldunuz? Artık arkanda Karahanlı Holding’in kasası mı var? Hem sen bana, ne Murat’ın ne de senin bir daha o kulüpten içeri adım atmayacağınızı söylemedin mi?”

Suçlamalarımı ve sorularımı sürdürmek adına biraz soluklandığım anda hışımla ayağa kalktı. “Bana bak küçük hanım, o tür yerlerden elini kolunu sallaya sallaya öylece çekip gidemiyorsun. Adamlar senin donuna kadar almadan seni rahat bırakmıyor,” dedi ve sesini alçalttı. “Ben de sonradan öğrendim. Herifler Murat’ın fabrikasına ipotek koydurtmak istedi. Murat’ın oradan ayrılmasına izin vermayerek onu tehdit ettiler. Zaten milletten topladığımız borçları geri ödeyeceğiz diye helak oluyoruz. Bir

de bu çıktı başımıza. Murat'a ve bana huzur vermiyorlar. Sık sık arayarak bazen kibarca bazen de tehditkâr bir şekilde kulübe kumar oynamaya davet ediyorlar."

Şaşkınlıktan elimi ağzıma kapatarak "Hadî!" diye mırıldandım. "O kadar ha!" Nil başını ağır ağır salladı. "Emir bunu bildiği için beraber oraya gitmemizi teklif etti. Yardımı buydu: Murat'ı ve beni oradan tamamen kurtarmak." Son sözlerini anlamamı ister gibi resmen bana bağırды çünkü ona haksızlık ettiğimi düşünüyordu.

"Karahanlı ailesinin bir üyesini orada görünce adamların dip-leri düştü tabii." Sırtarak sözlerini sürdürdü. "Emir, bir şartla masada kalacağını Murat'ı orada görmek istemediğini, asla kulüpten içeri adım atmasına izin verilmemesini söyledi. Yani onu kulüpte istemiyormuş ayağına yatarak sahte bir kapris yaptı. Adamlar da Emir'in bu kaprisinin sebebinin ben olduğumu düşündü. Yani işte Murat'tan ayrılan ben, artık Emir'in yanındaydım."

Zeki sevdiğim benim! Ama kıskandım. Gözlerimi kısarak Nil'in üzerine doğru yürüdüm. "Bak Nil. Şakası bile beni çileden çıkarıyor. Yüzüme bak."

Nil bir kakhaha attı. "Şakaydı be deli! Rol yaptık işte."

Hemen asıl mevzuya döndüm. "Murat'ı kovdurdu mu?" diye sordum kendi kovuluşumu hatırlayarak. "Arada beni de kaydattı kasıntı." Ama kıskançlığım tekrar alevlendi. "Rol yapıyor bile olsanız ona neden o kadar yakındın? Ne gerek vardı?"

Nil bir kakhaha atarak kendini koltuğa tekrar bıraktı. "Aşkına nasıl kumar oynayacağını öğretiyordum. Hangi kâğıdı atması gerektiğini falan... Aslında yolda ona biraz bilgi vermiştim ama..." dedi ve daha yüksek sesli bir kakhaha attı. "Gerçekten berbat. Hatta çok kötü."

İçimde patlayan havai fişeklerin gözlerimden fışkırdığına emindim. Dün neye üzüleceğimi bilmezken bugün neye sevineceğimi bilemiyordum.

Nil'in gizemli bakışları üzerimde gezdi. "Sen ve mavi elbisen oraya gelince şansını tersine döndü. O ana kadar süregelen ace-mi şansını uçuşturdu ve epey para kaybetti. Seni oradan kovmakta haklı bence."

Yine, yeniden gülmeye başladı. Bu arada ben de alt dudacağımı dişleyerek kendimi tutmaya çalıştım. Daha fazla dayanamayarak kendimi koyuverdim.

"Söylesene," diyerek mutfağa ilerledi. "Onu neden seviyorsun?" Sanki Emir'in iç dünyasını çözmeye çalışıyordu. "Hiç konuşmuyor. Ama konuşmadığı için değil, bence konuşmayı sevmiyor. İsterse kısa cevaplar veriyor ve yanındaki insanı umursamıyor bile. Arabada giderken yüzüme bile bakmadı. Bana tek bir kelime bile etmedi. İçin rahat olsun, tamam mı?"

"İçim rahat artık. Delirdim işte," diyerek omuz silktim. "Beni bilirsin ve..." Sözümü kesti ve bana göz kırptı. "Delisindir. Ayrıca Emir'i kimselere vermezsin." Bir daha omuz silktim. Yine de Nil sözünü sakınmadı. "Deli Eyşan. Emir yandı."

Dolaptan bir şişe süt alarak ikimize birer bardak doldurduktan sonra bardağın bir tanesini bana uzattı. "İç ve ikimize de birer tane omlet yap. Açlıktan geberdiğine eminim. Koşa koşa buraya geldin, değil mi?"

"Herhalde..." dedim ukalaca. Sonra da dolaptan iki tane yumurta aldım. "Saçlarını neden kestin?" diyerek sarı renkli mutfak sandalyesine oturdu. Sesi epey durgun ve ciddiydi.

"Fusun yaptı. Senin ve Murat'ın oraya gittiğini öğrenmiş, sonra kavga ettik ve keman..."

Nil yanıma gelerek kollarını bana doladı. Çok üzgün görünüyordu. "Ben sebep oldum. Özür dilerim Eyşan ama eğer seni teselli edecekse ben de senin için bunları yapardım. Biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak "Hı hı!" dedim.

“Ama beni dövmeye kalktın ve benden şüphelendim.”

Nil asla kindar bir insan değildi. Konuyu hemen kapattı. “Bu arada akşam Aylin’in nişanına tek başına mı gideceksin?”

Yüzümü ekşittim. “Evet. Ne olmuş ki? Nişana gitmek için nişanlı mı olmam gerekiyor?”

“Neyse, siz ikiniz dün gece nereye gittiniz?”

Birkaç dakikalığına da olsa unuttuğum silah sesleri beynimin içinde tekrar patladı. “Cehennem dibine gidiyorduk ama son anda vazgeçtik.”

Omletin pişmesini beklerken garip ses tonumun Nil’in üzerinde ne tür bir etki yarattığını merak ediyordum. Ona “sırrımızdan” bahsetmeyecektim. Zaten Emir’in diğer sırrından da bahsetmemiştim. O kızdan...

Onun yerine Emir’in Amerika’da sevdiği bir kız olduğunu söylemiştim. Nil aklımı okumuş gibi “Bence onunla yakınlaşıyorsunuz,” dedi. “Yani Amerika’daki kızı bırakarak buraya geldiğine göre ondan vazgeçmiş olmalı. Bir ara görüşmediniz ama...”

Sessiz kalarak omleti ikiye böldüm ve yarısını Nil’in tabağına koyduktan sonra diğer yarısını kendi tabağıma servis yaptım. “Olmaz. Çünkü Emir hiçbir zaman kalbini kimseye açmayacak.”

Nil umutsuzluğuma isyan edercesine “Hadi canım!” diyerek elindeki çatalı masanın üzerine bıraktı ve bana odaklandı. “Bu kadar karamsar olduğuna inanmak istemiyorum. Sadece Emir, sadece o seni bu kadar karamsar yapıyor ve aynı zamanda da umutlandırıyor. Her şeye rağmen onu sevmekten vazgeçmiyorsun. Yani hayatının güneşi gibi... Yapraklarını hem kurutuyor hem açtırıyor ama sen onunla ve ona olan aşkınla yaşamayı öğrenmelisin. Bunun için de dayanmalısın Eysan.”

Yanaklarımı şişirerek ofladım. “Her neyse, kapat artık. Onun karşılıksız aşkına dayanıyorum ama onunla ilgili konuşmaya dayanamıyorum.” Kalbim çok acıyordu ondan bahsetti-

ğimiz zaman. Efkar mı diyorlardı buna? Merhaba efkar. Ben Eyşan.

“İlginç kızsın vesselam. Yerinde olsam ondan bahsederek rahatlardım.”

İkimiz de kıkırdayarak kahvaltımıza döndük. Sorular, umutsuzluklar ve de imkânsızlıklar dikenli bir sarmaşık gibi kalbimi sıkarken aslında yoğrulduğum tek bir duygu vardı. Dün yaşadıklarımından sonra bir tek duygu: onu kaybetmek.

Kesilen saçlarımda, Nil’in yanında onu gördüğüm anlarda, patlayan silahlarda daha çok perçinlenen bu duyguyu susturmanın bir yolunu bulmak istiyordum.

Ona söy-le-ye-cek-tim.

Tüm cesaretimle, dürüstlüğümle söyleyecektim çünkü onu kaybetmenin eşğine geldiğim ve o duyguyla tanıştığım dün geceyi düşündüğümde bunu yapmak bana daha kolay geliyordu.

Hava kararırken, tam da gün ile gece birbirine kenetlenmiş bir hâldeyken, evden çıktım. Kuaförde, uçlarının yamukluğunu düzelttiğim düz fönlü saçlarım, uçuk pembe renkli elbiseli hâlîm annemi mest etmişti. Dizlerimin üzerine kadar uzanan, belden oturtmalı kabarık etekli ve kalın askılı elbisenin rengi aslında hoşuma gitmişti. Böyle belirsiz belirli pembeyi severdim. Annem kızını tanıyordu.

Yakın arkadaşımın nişanında bulunarak onun mutluluğuna şahit olmak beni çok mutlu etti. Bir de kalbimi burktu. Sanırım nişanda biraz duygusallaşmışım. Hayır, hayır, ben de böyle bir mutluluk yaşamak istemişim.

Nişan töreninin ardından kendimi boğaza hâkim, o tepedeki kafenin sandalyelerinden bir tanesinde otururken buldum. Biraz hava almaya ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Üzerimdeki gece elbisesinin varlığı umurumda bile değildi. Neredeyse tek kişilik gibi duran ahşap masaya, genç garsonun şaşkın bakışları arasında gelen çayımı yudumlarken üzerimdeki elbisenin tadını çıkardığımı fark ettim. Saatlerce burada oturabileceğimi düşünerek arkama yaslan-

dım. Dünden beri yaşadığım her şeyi gözümün önünden akan bir film şeridi gibi boğazın lacivert sularında izledim. Sonra da o lacivert sular, aklıma fikrime onu, bu sefer sorularla düşürdü. O evde ne işi olduğunu, Defne'yi, Pınar'ı ve kalbindeki gömülü insanı.

“Buradasın.”

İçimi titreten ve derinden gelen sesin geldiği yöne başımı çevirdim.

“Nişanın ardından böyle bir elbiseyle buraya gelecek kadar kimseyi umursamıyorsun,” dedi. Karşımdaki sandalyeyi geriye doğru çekerek üzerine oturdu.

“Beni nasıl buldun?” Heyecandan ölebilirdim ama sesim hiç de öyle çıkmamıştı.

“Ben bulmadım.” Gözleri ile arkamda bir yerleri işaret etti. “Cemal buldu. Daha doğrusu hiç kaybetmedi.”

Kaşlarımı çatarak bir Cemal'e bir Emir'e baktım. “Beni takip mi ediyor?”

“Dün gece yaşananlardan sonra bugün ondan seni yalnız bırakmamasını rica ettim. Tedbir amaçlı. Korkma, güvendesin. Bir daha böyle bir şeye gerek olmayacak.”

Güvende olduğumu biliyorsa neden gelmişti?

Arkasına yaslanarak bir süre beni izledi. Elbisemi, saçlarımı ve yüzümü... Bakışları yüzümde bir süre asılı kaldı. “Dün geceden sonra nasıl olduğunu merak ettim.”

“Korktum ama düşündüğün gibi değil.”

“Çok endişelendim. Dışarı çıktığımda seni o hâlde gördüğüm zaman çok korktuğunu düşündüm.”

“İnan bana, içerde olsaydım daha az korkardım.” *İçerde, senin yanında* kelimelerini kendime sakladım.

“Bence dışarısı senin için daha güvenliydi,” dese de gerçek bir taneydi. Mesele onun yanında olmaktı.

Dün gece ona sorduğum sorunun bir benzerini tekrar sordum. Onu iyice tanımak ya da daha fazlasını öğrenmek için değil çünkü daha fazlasına gerek yoktu. Ama bu soru yine onu

benden uzaklaştırdı. Yine aramıza o mesafeleri ördü ve yine lacivert denizlerini benden aldı götürdü.

“Orada ne işin vardı Emir?”

Kısa süren ama asırlar boyu gibi gelen sessizlik sonunda “Bunu sana söyleyemem,” diyerek onu ne kadar iyi tanıdığımı bir kere daha bana gösterdi.

Ben onu zaten hep vermediği cevaplarla, söylemediği sözcüklerle tanımıştım. Emir, benim için sustuklarından ibaretti. Sustukları yüzünden sevdiğimdi.

“Söylemezsin zaten.” Kendime güldüm. Bir süre beni kendi hâlime bıraktıktan sonra dirseklerini masanın üzerine koyarak bana biraz daha yaklaştı. “İki kelime arasında dünyalar kadar fark var.”

“Hı hı!” diyerek onunla alay ettim. Bu tavrım onu yıldırma ya da ruh hâlini etkilemedi.

“Sana çok güvendiğimi biliyor musun Eyşan?”

“Tamam Emir, dün gecedен kimseye bahsetmeyeceğim.”

Bu sefer alay saklı gülüş onun güzel dudaklarındaydı. “Derdimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” Sonra kendi sorusunun cevabını kendisi verdi. “Hayır.”

“Öyleyse neden yarısına şahit olduğum bir olayın, diğer yarısını benden saklıyorsun?”

Dudakları yine o sorunun cevabına kilitlendi sonra da başka bir cevaba çözüldü. “Oraya eli silahlı adamların geleceğini bilmiyordum. Bana inan, tamam mı?”

“Sana hep inanıyorum,” diyerek hiç beklemediği bir cevap versem de şaşırdığını bana yansıtmadı.

Önce kısa bir suskunluk, ardından da kısılan o koyu mavi keskin bakışlar... Bu tavrı yaz akşamında bile içimi ürperten bir serinliği etrafıma sardı. Öyle ki dudaklarından dökülecek kelimelerin hangimizin canını daha çok acıtacağını kestiremiyordum. Ama birilerinin canı yanacaktı. Öyle bakıyordu. Yaralayacak gibi...

“Eyşan,” dedi başını hafifçe yana eğerek, söyleyeceklerinin aksini duymak istediğinin beklentisi içinde olduğunu bile bile belli eden ses tonu kulaklarımda yankılandı. “Sırlarımın sende güvende olduğuna çok inanıyorum. Ve sen şimdi içimdeki o şüpheyi yok et.”

“Nasıl?” Ona bunu sorarken aslında cevabı iyi biliyordum. Kalbim deliler gibi çarpıyordu. Onu kaybediyordum. Dün gece yarım kalan bir şeyler vardı.

Başka bir insanın kalbinde saklı olan insan diğerinin kalbine zehir olur muydu?

Oldu.

Emir’in o sözleriyle oldu.

“Araba kullanırken *sevdiğim insanın* ölümüne sebep olduğumu bildiğin hâlde, arabamın önüne atlamadığını söyle. Aptal bir iddia uğruna böyle bir şey yapmadın, değil mi?”

Bakışları zihninden geçenleri benim zihnimde bas bas bağırdı. *Beni en hassas noktamdan vurmadığını söyle, bana o gece kalpsiz derken, kalbimin yıllardır toprak altında olduğunu bilmediğini söyle Eyşan.*

Öyle demese de aslında söylemek istedikleri bunlardı.

O anda her şey sustu. Kalbim durdu. Ölü bir kız, Emir’in sevdiğim dediği kız, onu durdurdu.

Vereceğim cevapla sanki onsuzluk yağmuruna tutulacaktım. Hem de sonsuza kadar...

“Bunu sana ilk ve son defa soruyorum. Her ne olursa olsun bana doğruyu söyleyeceğini biliyorum. Bu kadar umursamaz olmadığını söyle,” dedi ve sesi bana yalvarırcasına alçaldı ama son cümlesinde sesi gitgide yükseldi. Sanki hem kendine hem bana... “Bilmiyordum de.”

Bir insan bir gün içinde kaç kere kaybedilirdi ki?

JULIET: *Romeo...*

ROMEO: *Söyle sevgilim.*

Evet, onun büyük acısını -onu deliler gibi istememe sebep olan, içinden söküp de almak istediğim, kalbini iyileştirmek için kendi kendime savaş verdiğim sonsuz acısını- umursamıyor gibi görünmüştüm. O acı, bana onu sevmeyi yasaklamıştı. O acı, Emir'i herkesten uzaklaştırmıştı. Ama ben ona daha çok çekilmiş, onu daha çok sevmiştim.

Şimdi, onun gözlerinin içine baka baka ona "*Evet bilerek yaptım,*" dersem ne olurdu? Ne mi olurdu?

Gözlerindeki kara sağanak ikimizi de yokluğa bulardı. Zaten *kazanamadığımı* kaybederdim. Onu, onunla olma ihtimalimi de toprak kokulu kalbini de yitirirdim.

"Anlamıyorum," diyerek bir nefes geriye kaçsam da aslında sonsuzluk kadar uzağa gittim. Sonra ondan kaçarcasına ayağa kalktım. O da aynı hareketi yaptı.

"Anlıyorsun." Ağır ağır sallanan başı, bana her ikimizin de gayet iyi bildiği cevabı veriyordu. "Hadi Eysan!" diyerek bana doğru bir adım attı.

Beni köşeye sıkıştırmış olmaktan ziyade, duyduklarının gerçek olmamasını istediğini açıkça belli ediyordu. Nasıl etmezdi? Benim bu kadar zalim bir insan olabileceğimi kabul etmiyordu. Değildim. Masum olmadığım gibi ben aslında suçlu da değil-

dim. Bunu ona nasıl açıklar, beni anlamasını nasıl beklerdim?

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazımdaki düğüm Emir'in gözlerinin içine baktıkça büyüdü. Nefesim daha çok ke-sildi ama söyledim.

"Biliyordum," diye fısıldadım. Sonrasında ağzımdan dökülen her bir harf kalbime saplandı. "Ben... Senin çok sevdiğin kız arkadaşını, bir araba kazasında kaybettiğini biliyordum."

Sesim de benim gibi küçüldü. "O arabayı senin kullandığını da..." Arkamı döneceğim sırada Emir masanın etrafındaki sandalyelerden bir tanesine sert bir tekme attı. Ansızın kulaklarıma çarpan gürültüden değil de Emir'in içinde patlayan devasa öfke yüzünden irkildim.

"Neden?" diye kükrediğinde gözlerimi sımsıkı yumdum. Sesi normale döndü dönmesine ama bu hâli benim hesabımı çoktan kestiğinin bir alametiydi aslında. "İddia mı yoksa küçük bir eğ-lence miydi Eyşan?"

Ona söyleyebileceğim binlerce söz vardı ama puslu zihnim, umutsuzluk içinde yoğrulmuş kalbimdeki o sözcükleri kendine hapsetti. "Her ikisi de değildi Emir."

"Öyleyse?"

Yutkundum. "Sana bir açıklama yapamam. Beni anlayamaz-sın. Ama yalvarırım bana inan."

Derin bir iç çekerek duygularını kontrol altına aldı. "Yapacağın bir açıklama mı yok, yoksa canın yapmak mı istemi-yor?" Cevapları alamayınca haykırdı. "Neye inanayım Eyşan?"

Sustum.

Birkaç adım uzağıma doğru gitti ve oradan bana yoğun ve de-rin bir bakış attı. Bir, belki de birkaç saniye sürdü. Sakinleşmişti. "Git artık Eyşan." Bana bağırmadı. Soğuk da değildi. Bence acı-yordu.

Bu hâli artık alacağını aldığını işaret ediyordu. Onu en sa-vunmasız olduğu yerden incitmiştim ama aklımdan her ne geçi-

yor, bana karşı şu anda ne hissediyorsa büyük bir çoğunluğunu kendisine sakladı.

Bir saniyede ona sırtımı döndüm. O bir saniye içinde gözlerime tonlarca yaş, kalbime ağır bir acı yığıldı. Sanki umutlarım, arkamda, arkamda bıraktığım ile kaldı.

Arabama doğru attığım her adımda o iddiayı düşündüm. Emir'in on sekiz yaşında yaptığı kazayı, on yedi yaşındaki kız arkadaşının ölümünü... Emir'i tüketen bu acı onu bitiriyordu. Emir o yüzden böyle soğuktu. Gerçeği bildiğim için Emir'in derinliklerine ulaşmak ve onun güzel kalbini yine yaşama döndürmek istiyordum. Yine de böyle düşünüyor olmam, ona karşı kendimi affettirmek için yeterli değildi.

Cemal'in nedenini bilmediğim umut yüklü bakışları, göz yaşlarına şahitliğinin ardından yok oldu. "İyi misiniz Eyşan Hanım? İsterseniz arabanızı çıkarabilirim."

Onun kullandığı araba ile Emir'in siyah Corvet'i arasında kalmış kırmızı arabamı kastediyordu. İlk defa böyle bir kabalık yaparak yardım teklifine değil teşekkür etmek, cevap dahi vermedim. Arabanın kapısını açarak mekanik hareketler ile tıpkı ruhsuz bir oyuncak bebek gibi direksiyonun başına geçtim. Buraya kadardı.

Gözlerimi kısa bir an yumarak alnımı direksiyona yaslamak istesem de kendimi sıktım. Kendimi bırakamazdım. Biliyordum, beni izliyordu. Kulağıma gelen motor sesi ile irkildim. Arabayı çalıştırdığımı bile fark etmemiştim. Bakışlarımı, direksiyonu sımsıkı kavramış olan parmaklarımın üzerinde gezdirdiğim sırada arabayı nasıl kullanacağımı bilmiyor gibiydim. Hatta nasıl nefes alacağımı bile...

Birden ani bir gürültü ile sarsıldım. Yüzümde önce bir uyuşukluk sonra da etrafta bir karartı hissettim. Başımı direksiyonun üzerinden geriye doğru çektiğim anda burnumdan elbisemin üzerine sızan kanları fark ettim. Emir'in arabasına çarpmıştım. Cemal'in

kapıyı açıp çenemi tutması ve ardından Emir'in onu sertçe bir tarafa savurması, omuzlarımdan tutarak benimle konuşması... Tüm hatırladığım bunlardı.

"Sen beni mi yoksa kendini mi öldürmeye çalışıyorsun?"

Kopan filmi devam ettiren sözcükler bunlardı. "Ne olduğunu bilmiyorum," diyerek parmaklarıma düşen kan damlalarına baktım. Emir başımı geriye yatırdı. Endişeli ve bir o kadar da sinirliydi. "Gaza neden öyle bastın?" diye bağırmayı da ihmal etmedi. Cemal'in elinden aldığı beyaz bir mendili burnuma bastırdı. "İyisin, değil mi?"

"Evet, iyiyim."

İyiydim. Ne olduğunu anlayabilmek için şöyle bir etrafı taradım. Emir'in kurşunların arasında kaldığı gecede olduğu gibi yine küçük çaplı bir kopukluk yaşamıştım.

Kanı durdurmak için mendilin ucunu burnuma sokarken Emir'in arabasının ne hâle geldiğini iyice fark ettim. Farı kırılmıştı ama benim yüzüm de direksiyona çarpmıştı.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım. Sanırım gaza ne kadar yükleneceğimi ayarlayamadım." Bana pek inanmış gibi görünmüyordu. Bir eli ile yüzünü ovalayarak bana yaklaştı. "Ve emniyet kemerini bağlamadın ve arabayı geri vitese almadın ve direksiyonu kıvrımadın."

Bu ukala ve asabi söylemlerinin ardından kemerimi bağladım. Aslında onunla konuşamayacak kadar bitkindim. Fiziki anlamda değil. Burnumun acısı, kalbiminkinin yanında bir hiçti. Kahretsin onu kaybetmiştim. "Şimdi hepsini yapacağım. Hatırlattığın için teşekkür ederim," dedim güçsüz sesimle.

Kapıyı kapatmama fırsat vermeden kemeri çözdü. "Tüm bunları hâlâ kanayan bir burunla mı yapacaksın?"

"Durdu," diyerek mendili burnumdan çektim.

"Hastaneye gideceğiz." Kolumu tutarak beni arabanın dışına doğru çekti.

“Hayır, ben iyiyim.”

“Değilsin.”

Aramızdaki çekişme Cemal’i bizden birkaç metre öteye savurdu. Hem de bastırmaya çalıştığı gülüşü ile beraber... Anlaşılan bizi yalnız bırakmanın daha iyi bir fikir olduğuna dair bir düşünceye kapılmıştı.

“Gitmeyeceğim, şimdi kolumu bırakır mısınız?” Parmaklarını üzerimden çekti ama kısılan gözleri sanki beni ruhumdan yakaladı ve tabii ki otoriter sesi. “Benimle geleceksin Eysan. Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Gelmiyorum.”

“Neden böyle davranıyorsun?” Pes etmedi ama bana bir şey daha sordu. Ellerini iki yana açarak sanki tastamam, en doğru, dünya üzerindeki tek soru oymuş gibi bıkkınlıkla sordu. Çünkü yaptıklarım onu yormuştu. “Ne istiyorsun Eysan?”

Arabadan inerek ona belli etmeden derin bir nefes aldım. O nefes, aklımdaki, fikrimdeki her şeyi sildi süpürdü. Zamanları, mekânları, olasılıkları ve de olmazları yok etti. Şimdi yeryüzünde sadece biz vardık. Dudaklarımı aralarken kendimi hiç böyle güçlü hissetmemiştim. “Ben,” dedim.

Ne söyleyeceğimi beklerken önce başını öne eğdi, sonra da kaşlarının ortasını sıkarak, bu davranışlarımı şımarıklığımdan yaptığımı dem vuran bir iç çekti. Ta ki ben ona ne istediğimi söyleyene kadar... “Söyle.” Yüzüme bakmadan bu sözcüğü sarf etti.

“Seninle olmak...” dedim yeryüzündeki en büyük dileğimi çok sıradan bir şeymiş gibi söyleyerek. Sustum ve tüm ruhumu onun karşısında cırılcıplak bıraktım.

“Lütfen kalbinde bana yer aç.”

SEN OLMAMALIYDIN

ROMEO: *Hiç nefret yok, kin yok yüreğimde.*

Başını aniden yukarı kaldırdı. Daha önce hiçbir şeye bu kadar ani bir tepki verdiğini görmemiştim. Ve bu kadar tepkisiz kaldığını... Öylece, birkaç saniye, belki de birkaç bin saniye beklenti yüklü gözlerimi, ağlamamak için titreyen dudaklarımı ve de önüne serdiğim ruhumu keşfe çıktı. Sanırım parkta ona bahsettiğim, kalbinde bana yer açmasını dilediğim kişinin kim olduğunu artık çok iyi biliyordu.

Söylemiştim işte. Her şeyi, hatta kendimi bile onun iki dudağının arasına bırakmıştım.

“Eyşan,” dediğinde sesi dümdüzdü. Bana bir adım daha yaklaşıp, alnını alnıma değdirmekten başını bana doğru eğdi. Yine sessiz kaldı. Fırtına yüklü ve de kahredici bir sessizlikti.

Sessizliği bir çırpıda silip attım. “Hayır Emir. Ben o gece sana haykırdım. Beni görmeni istedim.” Ona bu sözlerin ne kadar saçma geldiğini gösterir gibi yüzüme ifadesizce bakmaya başladı. Beni küçümseliyordu ama bence inanmıyordu da. Kim inanırdı ki? Benden başka... Tıpkı şu küçük çocuklar gibiydim; ailesinin dikkatini çekebilmek için evin eşyalarını bile bile kıran o küçücük çocuklar. Ama büyüdükçe insanlar eşya yerine kalp kırıyor, öyle belli ediyorlardı belki varlıklarını. En azından ben öyle yapmıştım.

“Beni anla,” diye fısıldadığımda yine ağzını açmadı. “Sana seninle olmak istediğimi söyledim işte.”

Sonunda bir cümle etti. “Bunu söyleyen sen olmamalıydın.”

Başımı öne eğerek, altüst olan düşüncelerim ve umutlanıp umutlanamayacağını dahi bilemeyen kalbime rağmen, “Kim olmalıydı? Bu ne demek Emir?” dedim.

“Hiçbir şey,” dedi gerçekten söylediklerinin hiçbir şey olduğunu kast eder gibi. “Lütfen artık arabaya bin.”

Başımı ona doğru kaldırdığım zaman beni, iç dünyasından en ufak bir iz vermeyen denizleri karşıladı. Yine de ona hüznü bir tebessüm verdim. “Neden böyle söyledin Emir?”

“Söyleyemem Eyşan.” Samimiydi. Biraz önce aramızda geçen konuşma esnasında onu kalbinin en hassas noktasından yaraladığımı itiraf etmiş olmama rağmen bunu benim yüzüme vurmadı. Suçlamadı. Belki de öfkesinin geri kalanını içine sakladı.

Kalbimde ona duyduğum aşkı ve ona karşı yaptığımı düşündüğü hatayı birbirinden ayırdı. Bir diğersinin öfkesi ile beni kırıp dökmedi. Ama en çok da yaptığım bu sıra dışı aşk itirafına rağmen bana kendimi huzursuz hissettirmedi.

Ve ben bir kere daha anladım doğru insanı sevdiğimi.

Ve ben bir kere daha anladım onun bana asla ama asla gelmeyeceğini.

Kendi arabama doğru hamle yaptığım anda Cemal’in sesi duyuldu. “Eyşan Hanım lütfen bu arabaya geçin. Bu şekilde araba kullanmamalısınız. Hem arabanız iyi görünmüyor.”

Ona itiraz etmeden arabamdaki eşyalarımı aldıktan sonra dediğini yaptım. Kendimi sil baştan bir imkânsızlıkla dolmuş gibi hissediyordum. Sesindeki tavizsizlik, söylediği cümledeki belirsizliği yok etmişti. O sözleri söyleyen kim olmalıydı? O kız mı? Ondan mı duymayı istemişti? Ne tekrar soracak ne de cevabı duyacak bir hâlim vardı. Sonuçta bana gelmemişi.

Arka koltuğa oturarak parmaklarımı birbirine kenetledim. Cemal direksiyonun başına geçtikten sonra arabayı çalıştırmadan bir süre bekledi. “İyi misiniz Eyşan Hanım?”

“Her zamanki gibi...” diyerek iç çektim. “Yani iyiyim. Daha doğrusu benim için iyi olmak bu. Ne görüyorsan o işte.”

Bu adam, tuhaf bir şekilde içimden geçenleri ona söylememi sağlıyor, beni rahatlatıyordu. Belki de Emir’e bu kadar yakın olduğum için içimdekiler Cemal’in kulaklarına koşuyordu.

“İyi olmanıza sevindim. Biraz önce sizin için çok endişelendim. Burnunuz acıyor mu?” Kederli gülümseme rağmen ona cevap verdim. “Burnum acımıyor Cemal.” Kalbimdi o acıyan. “Artık gidebilir miyiz?”

“Emir Bey’i bekliyorum,” dediği anda başımı geriye doğru çektim. “Onun arabasında büyük bir problem yok. Bence kendi arabası ile gidecek.” Özellikle biraz önce aramızda geçenleri hatırlayınca bu tahminimden neredeyse emin oldum. “Gelecek. Onu tanıyorsunuz.”

“Arabası buradayken, sence böyle bir şey yapması büyük bir saçmalık olmaz mı?”

“Söz konusu kişi oysa bu saçmalık olmaz.”

Oysa ben Emir’in artık benim bir metre yakınım bile yaklaşmak istemediğini düşünüyordum.

Cemal arabanın kontağını çevirdiği anda, ben de bilinçsiz bir hareketle başımı geriye doğru çevirdim. Emir arabasına yaslanmış, ellerini pantolonunun ceplerine koymuş bir hâlde denizi seyrediyordu. Az sonra doğruldu ve içinde bulunduğumuz arabaya vakur bir havayla yürümeye başladı.

Emir, arabanın ön koltuğuna oturduğu hâlde yol boyunca varlığını benden bir şekilde koparmayı başardı. Sanki bu arabaya hiç binmemiş ya da ben burada değilmişim gibi davrandı.

Bir süre sonra nihayet sokağımıza vardığımızda ona bir şey söylemek istedim. Dilimin ucundakilerle verdiğim savaş yüzünden arabanın kapısını henüz açamamıştım. Sonunda söylemeye karar vererek ben kazandım ya da kaybettim.

“Sana bir şey söylemek istiyorum.”

Cemal hızla arabadan indiğinde ben arka koltukta başım öne eğik, Emir ise ön koltukta sessizce oturuyor, yüzüme dahi bakmıyordu.

Arabanın tüketici sessizliği, aldığım nefesi bile yutuyordu. “Her şeyi başlatan benim. Senin acı dolu kalbinin arkasında bambaşka bir insan olduğuna öyle eminim ki... O insana tutuldum ben Emir.” Ağlamayacaktım. Bana gelmeyen bir insana içimde ona karşı ne var ne yoksa onları da verip gönderecektim onu. “Defne ile olan ilişkisinde o insandan parçalar görüyorum. Sevmeyi öyle güzel biliyorsun ki.”

Omuzlarının hafifçe yükseldiğini fark ettim ancak hâlâ bana dönmemişti. “Ben sana inanıyorum. Sen de kendine inan Emir ve...” dedim. “Beni affet çünkü o hareketi yapmamın sebebi sana ulaşabilmektir. Aksine seni umursuyordum. Seni çok istediğimi böyle anlatıyordum sana. Sana ben dahil başka hiçbir kız normal bir şekilde ulaşamaz. Bunu en iyi sen biliyorsun.” Sesim neredeyse bana ihanet etmek üzereydi. Kapının kolunu sıkıca kavradığımda metal kol canımı acıttı. “Lütfen...” dedim. “Bana gelmeyeceğini biliyorum ama beni affet. En azından dene.”

Kapıyı araladığım anda “Eyşan,” dedi. Eyşan... Öyle bir seslendi ki ismimi, her zerreme Emir’in varlığı doldu. Zerrelerimi korkuttu. Ardı sıra gelecek sözcükler rengini belli etti. Siyah... “Bu,” dedi. “Düşündüğün gibi bir şey değil.”

Biliyordum. Çok zordu. Kim beni affederdi ki?

“Anlıyorum,” diyerek bir ayağımı arabanın dışına attığım anda nihayet o güzel koyu mavi gözlerini gördüm ve orada öldüm. Öldüm çünkü “Ben evleniyorum Eyşan,” dedi. “Bu söylediklerinden sonra bunu önce benden duymalısın.”

Ölüm... Sevdiğinin mutlu olduğuna inandığın an da bir çeşit ölümdür aslında. Tabii eğer benim gibi bencil bir aşık... Ölümün soğukluğu tüm ruhumu soğuttu. “Sana mutluluklar dileyecek kadar ikiyüzlü bir kız değilim Emir. Dünya yıkılsa bile

bunu dilemem.” Altında kaldığım yıkıntıya sızan tek ışıktan ona bahsettim. “Ama yanılmadığımı görüyorum. Bir kalbin varmış.”

Bir şey vardı, boğazımdaki acımı erteleyen, Emir’in karşısında fire vermemi engelleyen beton düğümün arkasında. Bir şey... Ona mutluluk da diletmedi. Karşısında ağlatmadı da. Beni taşla döndürdü.

O bir şey, o günden beri oradaydı. Acı desem değil, hüznün hiç değil, keder ya da mutsuzluk. Bunlar da değil. Kendine has, tarifsiz bir şeydi işte. Onsuzluk... Adı buydu sanırım.

O günün ertesi günü Emir Amerika’ya gitmiş, bir ay orada kalmış, on beş gün önce de dönmüştü. Kiminle evleneceğini öğrenmiştim. Kız, Amerika’da yaşıyordu. Onun yakın arkadaşısıydı. İsmi Nihal’di. Yakında sade bir nikâhları olacaktı. Emir’in annesinin anneme söyledikleri bunlardı.

Nil, ben, Tunç ve artık Nil’in nişanlısı olan Murat ile beraber Nil’in ailesine ait evin bahçesinde kahvaltı yapıyorduk. Hiç kimsenin Emir’e yaptığım itiraflardan haberi olmadığı gibi Nil tarafından korkaklıkla da suçlanıyordum. Düşüncesine göre ben Emir’i o kıza kaptırmıştım.

Nil’in nişanlısı Murat çayını yudumluyordu. “Nişanlımı dövmeyle kalktığını bilmediğimi zannetme.”

Bu sersem neden bana Emir’i hatırlatan bir konu açmıştı ki? Tunç’un kahverengi gözleri hayretle irileştiğinde Nil, Murat’ın dizine sert bir yumruk attı. “Rüyada gördün herhâlde Murat. Ne dövmesi? Baksana şuna, zaten kaşık kadar bir şey.”

Murat kumarhane mevzusunu açmaması gerektiğini nihayet çözdü. “Aynen öyle. Eyşan çok minyon bir kız.”

Bir kakhaha atarak ağzıma bir dilim peynir attım. Onu çiğnedim ve Murat’a pis pis gülümsedim. “Görünüşe aldanma enişteciğim.”

Bu sefer Tunç eğlenceli bir kakhaha attı. “Onu her hâliyle

seviyorum ben.”

Buz gibi... Ben ve Nil buz gibi olduk. Daha çok ben.

“Hadi aşkım boşları topla. Yeni çay koyalım.”

Nil ortamı soğutan bu sözlerin ardından Murat’ın elini tutarak içeri girdi. Tunç yaptığı hatanın farkına vararak bana doğru döndü. “Arkadaşça söyledim,” dedi. “Sana hissettiklerim yüzünden benden uzaklaşırsan hayatım boyunca kendimi suçlarım. Kendini bana zorla sevdirmedin sen.”

“Bence uzaklaşmalıyız Tunç.”

Şiddetle itiraz etti. “Bana hiçbir zaman ümit vermedin Eyşan. Sana karşı olan hislerim yüzünden, arkadaşça sarf ettiğim bu cümleyi bana yasaklayamazsın. Bana haksızlık yapma.”

Birisini kalben sevmek ne zaman suç olmuştu? Tunç’u suçlamazdım. Bunu ona yaparsam kendime de aynı şeyi yapmam gerekirdi.

“Kalbini serbest bırak artık Tunç. Ceren ile arkadaşlığınızın aşka dönüşmesine izin ver. Ona haksızlık ediyorsun. Seni çok seviyor. Adı konmamış bir ilişki yaşıyorsunuz. Sürekli berabersiniz ama daha da mutlu olabilirsiniz.”

Deneyeceğini söyler gibi gülümsedi. “Kendini suçlu hissetmeyi bırak artık. Onunla her şey yolunda. Ona karşı dürüst oldum. Beni anlıyor ve bence sabrediyor.”

Tunç’un suratı asılır gibi oldu. Gözleri, on beş gün önce Amerika’dan dönen Emir’in odasının penceresindeydi. “İyi ol Eyşan,” dedi. “İnan bana, onunla olamazdın sen. Seni mahvederdi ve sana hiçbir şey yapmadan yapardı.”

Tunç da Emir’in evleneceğini bildiği için rahatlıkla konuştu. “Emir sana gelseydi bile bir an, bir yerlerde onun aslında sana hiç gelmediğini sana hissettirir ve bu durum yaşadığınız her güzel anı bitirirdi.”

“Yeter artık!” diyerek ağzıma bir tane zeytin attım. “O, bana

son olaylar dışında hiçbir zaman kötü davranmadı. Evleniyor ve de başkasıyla oluyor diye onun kötü bir insan olduğuna inanmam. Hayatına devam ediyor,” diyerek omuz silktim.

İçimdeki depremler, enkazlar ve de onsuzluk bana saklı kaldı. Sanırım buna aşk diyorlardı. Beni öldürüyordu ama hâlâ gülümseyebiliyordum.

ÇOK GÜZELSİN

Babam yine sinirliydi. "Bu dava bitmeden bana ölüm yok." Onun bu soğukkanlı tavırları bana kendimi darağacında hissettirirdi. Yine yüzüme bakmadı. Yine bana hayatında yer alan bir fazlalıkmışım gibi davrandı. Adımı dahi telaffuz etmeye gerek duymazdı. "Bana bak," dedi. "Ortalarda fazla gezme. Bir de seninle uğraşmak istemiyorum."

"Peki," dedim ama başımı öne eğmedim. "Ne yapmamı istersin?"

Beni baştan ayağa süzdü. Benden ne tür bir halt olabileceğini düşünüyordu çünkü onun gözünde hiçbir işe yaramaz varlığın tekiydim. Burun deliklerini genişleten bir nefes aldı. Dudaklarını beni küçümsercesine kıvrıdı. Yine beni kıyaslıyordu. Beni onunla kıyaslıyor ve benden öğreniyordu. Eli ile yanımdan git der gibi bir işaret yaptı.

"Evlen ve git. Yapacağın tek doğru düzgün iş bu olacaktır. O da belki."

Kaynamaya başlayan kanım ısındıkça ısındı. Gözlerimi kısarak boşluğa odaklandım. "Sana ispatlayacağım," diye mırıldandım. "Bu, benim hayatıma dahi sebep olsa kendimi sana ispatlayacağım ve senin bana yaptığının aynısını yaparak sana sırtımı döneceğim."

Ben var olacağım. Yok ettiğin varlığımı, kendi ellerimle var edeceğim.

Ondan vazgeçmiş miydim?

Denedim. Çok uğraştım, çok fazla denedim.

Vazgeçmek istiyordum, vazgeçmeyi öğreniyordum.

Bazen ruhunuz, kalbiniz ve aklınız ondan vazgeçmek istese de başka ama yine size ait bir şeyler bunun olmasına izin vermiyordu. Bana evleneceğini söylediği gecenin ardından üç gün boyunca, görünür de hiçbir sebep olmaksızın ateşlenmiştim. Sanırım vücudum da isyan etmişti. Annem, konuyu dönüp dolayıp o hâlime getiriyordu.

“Çeşme’ye anneannemin yanına gideceğim. Sonra da İzmir’deki birkaç koleje başvuracağım.” Bütün başları bana çeviren sözlerim daha bitmemiştir. “En kısa sürede gidiyorum.”

Sonbahara koşan güneş ışıklarının yakıcılığından korunmak için altında oturduğumuz çardakta bir kahve fincanı sesi duyuldu. Annem, birden titremeye başlayan elindeki fincanı masanın üzerine bıraktı. “Buna asla müsaade etmem. Gitmeyeceksin. Kaç gece ateşler içinde yandın geçen ay. Orada sana kim bakacak Eyşan? Daha bebedirsen sen.”

“Anneannemden bahsediyorum anne.”

“O Çeşme’de yaşıyor.”

“İzmir oraya bir saat uzaklıkta. Bu kadar endişeli olma lütfen.”

Hışımınla ayağa kalkarak üzerime doğru yürüdü. Benim için duyduğu endişe kızgınlığını körükledi. “Sen artık haddini aşıyorsun. Bu ailenin bir mensubu olduğun sürece bu tür özgürlük anlayışlarına göz yummamı bekleme. Ne yaparsan burada yap!”

Babamdan alabileceğim olası bir destek adına gözlerimi ona çevirdim. Hafta sonu tatilini, bu tatsız mevzuyla berbat etmiş olmamın sıkıntısıyla yüzüme baktı. Suratı asık olmasına rağmen annem kadar sinirli ve keyifsiz görünmüyordu.

“Annen haklı Eyşan. Neden burada kalmıyorsun? Bu ailenin reisi olarak isteğini asla onaylamıyorum.”

“Son sözün bu mu baba?”

“Artı, eğer bize karşı gelirsen sana hiçbir şekilde maddi bir destekte bulunmayacağımızı bilmeni isterim. Bu yaptığın çok büyük bir şımarıklık.”

“Sizden para istemiyorum.”

Annem “Hayır!” diye bağırdı. Yine otoriter hâline bürünmüştü. “Benim kızım, böyle bir hayata sahip olduğu hâlde, ne istediğini bilmeyen bir bebek gibi davranamaz. Anneannenine evine ziyaret amaçlı istediğin zaman gidebilirsin ama oralarda yaşamana asla izin vermem. Senin hayatın burada. Biz buradayız.”

“Ben kendi yolumu çizm...” dediğim anda annem sert bir tavırla sözümü kesti. “Konu kapanmıştır. Biz bir aileyiz. Eğer bizi ezip geçersen hepimizi karşına almış olacaksın. Gidersen bir daha asla seni affetmem.”

Annemin sözünü dinleten bir kadın olduğunu tüm çevremiz bilirdi. Söylediklerinden asla geri adım atmaz, sabit fikirlerini ve hayat tarzını kolay kolay değiştirmezdi. Benim gidişimi onaylaması için beyninin içinde küçük çaplı bir devrim yapması gerekiyordu. Onun doğruları vardı.

Şimdilik daha fazla üstelemek istemiyordum. “Ben dışarı çıkıyorum.”

Onları arka bahçede bırakarak evin içine girmeye niyetlendiğim anda karşı evin bahçesinde bir kıkırtı duydum. Kulaklarım bu sesi çok özlemişti. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Defne’nin, önünde duran kuleyi devirdiğini gördüm. Ona gülüyordu. Rahatlıkla oraya gitmemin sebebi, ortalıkta görünmeyen siyah arabaydı.

Benimle konuşmuyordu. Beni gördüğü hâlde görmezden geliyordu ve beni sevmiyordu. Aramızda olan ve olmayan her şey buydu. Daha da zor olanı ise artık bir başkasının olacaktı.

Bir süre keyifli bir yüz ifadesiyle Defne’yi izledim. Yanında evin emektar çalışanı Mehtap teyze ve Defne’nin özel eğitim öğ-

retmeni olduğu düşündüğüm, kırklı yaşlarında bir bayan vardı. Defne kıkırdamalarını bitirdikten sonra tekrar kulesini yapmaya başladı. Öğretmeninın oyuncaklarına dokunmasına izin veriyordu. Onu görmediğim zamanlarda, anlaşılan durumu epey gelişme göstermişti. Defne'nin daha iyiye gidiyor olması o gecedan sonra ilk defa yüzüme tarifsiz bir sevinç oturttu. Çok mutlu olmuştum.

“Kızım hadi gelsene.”

Mehtap teyzenin seslenişi ile irkildim. İstemsizce kısa saçlarıma dokunarak arkamı döndüğüm sırada Defne'nin sesini duydum.

“Eyşan, Eyşan, Eyşan...”

Sesi gitgide boğuklaştı ve ardından ağlamaya başladı. Hızla demir kapıyı açarak ona doğru yürüdüm. Durumdan haberi olmayan öğretmen telaşla yanımıza geldi.

“Saçlarımı kısa görmek onu ağlattı.” Kadın başını sallayarak durumu kavradığını belli etti. “Çok seviyor olmalıydı.”

Defne, Emir Amerika'da bulunduğu sırada bu eve hiç gelmemişti. Döndükten sonra ise çok çok nadir gelmiş olmalıydı ki bu, onu ilk görüşümdü. Sanırım bir terslik vardı. Defne'nin karşısında diz çökerek, yaşlarla dolan gözlerimi ondan sakındım. Ablamın saçlarımı kestiği günden beri ilk defa, onları kaybettiğim için bu kadar üzgün ve öfkeliydim. Defne arkama geçti.

“Saçların Defne'nindi. Onlar Defne'nindi,” dedikçe göz yaşlarım ardı ardına süzölmeye başladı. Boğazımdaki düğümü bastırarak ona döndüm. “Onlar hâlâ Defne'nin. Bak, hâlâ buradalar.”

O an, ilk defa yüzüme baktı. Gözlerimin içine olmasa da yanaklarımdan süzölen damlalara odaklandı. “Eyşan ağlamasın, ağlamasın.”

Hala süzölmekte olan gözyaşlarıma rağmen gülümsedim. “Tamam. Bak geçti.”

“Ağlama Eyşan.” Saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı. “Eyşan'la yatcam. Eyşan ağlıyor.”

Defne'nin sözlerinin ardından öğretmeni "Elbette Defne," dedi. "Eğer Eysan isterse onunla yatabilirsin."

Sonra benden onay almak ister gibi yüzüme baktı. Kadına gülümseyerek ayağa kalktım.

"Defne bazen öğlen uykusuna yatar. Burada olduğu zamanlarda ise Emir Bey'in odasında uyur. Başka bir yerde yatmayı asla kabul etmiyor. Yanında ona masal okuyabilirsiniz."

Göğüs kafesimin sıkıştığını ve nefessiz kaldığımı hissediyordum. "Emir'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Defne elimi tuttu. "Eysan'a sarılıcam." Beni çekiştirmeye başladı.

Ona itiraz etmeden mecburen arkasına takıldım. Sevinçle, hoplaya zıplaya eve girdi ve üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Şu anda bacaklarım titriyordu. Defne'nin benim elimi tutuyor olmasından medet umuyordum.

"Eminim Defne'nin bir odası vardır. Neden orada yatmıyoruz?"

"Emir'in odasında, Defne Emir'le uyuyor."

"Peki," diye mırıldanarak kapalı beyaz kapıya baktım. Defne, minik elleri ile kapıyı açtığı anda yüzüme çarpan toprak kokusu, hüznüyle gözlerimi yummama sebep oldu. Sonra da o hüznün, ruhumun en derinlerine kadar yayıldı, gitti.

Koyu lacivert çarşaf ve yatak örtüsü ile kaplı geniş yatağın yanında duran bir komodinin, onun karşısına koyulmuş koyu renkli bir dolap, duvarda asılı duran bir televizyon ile ona bağlı birkaç teknolojik alet. Hepsi buydu ama aslında çok daha fazlasıydı.

Çünkü oda onunla doluydu.

Defne, zıplayarak yatağa çıktı ve bir süre orada zıpladı.

"Defne'nin kitabı nerede acaba?" Sorumu duyduğu anda yatağın yanındaki komodinin en üst çekmecesini açtı. "Orada."

Defne'nin neşesine diyecek yoktu. Kaybettiğim saçlarım yü-

zünden beni teselli etmeyi unuttuğunu sanmıyordum. Bir şeyleri kolaylıkla unutan bir çocuk değildi. Sanırım canı şu anda masal dinlemek istiyordu.

“Hangi masalı okuyalım?”

Dudaklarım Defne’ye böyle sözcükler dökerken ruhum Emir’in olmayan varlığıyla sarıp sarmalanmıştı.

“Prenses ve Bezelye Tanesi.”

“Tamam.” Ardından onun örtünün altına girmesini bekledim. Örtüyü üzerine örttüğüm anda gözlerini öylesine bir yerlere dikti.

“Prenses, neden bezelye tanesinden rahatsız oluyor?” diye sorduğunda ona gülümsedim. Ancak beni görmedi. “Defne çok soruyor. Hep sorar. Eyşan hep cevap versin.”

“Prensesler öyle olur Defne.” Sözlerimi sürdürürken bakışlarım altın sarısı saçlarındaydı. “Gerçek prensesler çok narin olurmuş. Masalda bunu anlatmak istiyor.” Narin kelimesinin anlamını sormadı. Muhtemelen sonra soracaktı çünkü günler geçse bile aklına takılanı unutmaz, sorardı. Çok zekiydi.

“Emir Prens. Defne de Emir’in prensesi,” diye söylendi. Defne otizmlili bir çocuktü. Gözlerinin içinden mutluluk taşıyordu. Emir’in ona hiç sarılamadan, onunla oynayamadan hatta konuşamadan bile sevgisini Defne’ye nasıl da aktarmış olduğunu görüyordum.

Defne’nin şu anda ışıllı parlayan gözlerine baktıkça ben Emir’e hayranlık duydum ve bir kere daha âşık oldum.

Kitabı elimden alarak “Sarılcam,” diye tutturdu. “Saçlarına sarılcam.” Böylece saçlarımı hâlâ unutmadığını belli etti. Oyunbaz bir tavırla örtüyü açtı. “Eyşan yanımda yatsın.”

“Olmaz.” Örtüyü örtmeye yeltendiğim anda yine ağlamaya başladı. “Eyşan burada yatacak.” Ağlaması ısrarcı bir hâl almaya başladığı anda pes ettim. Belki de etmek istedim çünkü onu çok özlemiştim ve bana sarılma fırsatını kaçırmak istemiyordum.

“Tamam,” diyerek yanına uzandığım anda minik elleri saçlarıma dokundu. “Gri,” dedi. “Eyşan’ın saçları gri.” Kıkırdadı. “Defne’nin sarı. Emir’in siyah. Annenin sarı.” Saçlarımı bir süre daha okşadı. “Gri,” dedi tekrar. Ona masal okumaya başladım. Bir süre sonra gözleri usul usul kapandı. Tam yanından kalkacağım sırada gözlerini tekrar araladı ve ben, başımı dakikalardır içime çektiğim toprak kokulu yastığa yine bıraktım.

Uykuya mı yoksa o kokunun verdiği huzura mı yenik düşmekte olduğumu bilmeden, kapı tokmağının usulca çevrilme sesini duydum. Kalp ritmimi değiştiren şey ise onun varlığıydı.

Biliyordum. Bize doğru geliyordu. Geldi, eğildi ve Defne’nin mışıl mışıl uyuyan hâlini bir süre izledi. Sanırım öyle yaptı. O yoğun koku, daha da arttı. Öyle ki göz kapaklarımı kaldırdığım anda, onu görmemek içten bile değildi. Yüzü bana dönük olmayan Defne’nin yanağına kondurduğu öpücüğü gördüğümü fark etmedi. Tekrar doğrulacağı sırada, aralanmış göz kapaklarımı tekrar kapattım. Sonra da boğuk, derin ama en çok da tanıdık sesiyle fısıldadı.

“Çok güzelsin. Her zaman...”

Defne’ye söylediklerinin ardından odayı terk etti ve ben gidişinin ardında kalan kendimi ayağa kaldırdım. Defne’nin üzerini örterek bir süre odanın ortasında öylece dakikalar boyu dikildim. Sanki ruhumdan fışkırmak isteyen ve zapt edemediğim bir şeyler vardı. Sanki bu dediklerimin hiçbirisi yoktu ve ben epey eksiktim.

Buradan, ondan, her şeyden uzaklaşmak istiyordum. Defne’yi uyandırmamak için usulca kapıyı açtım. Merdivenleri sessiz adımlarla indiğim anda Emir’i birisiyle konuşurken gördüm. Emir en az onun kadar uzun boylu, genç bir adamın karşısında duruyordu. Aras Karahanlı’ydı. Emir’in iki erkek kuzeninden bir tanesi.

Merdivenin son basamaklarına varacağım anda Emir beni

fark etti. Keskin, koyu bakışları bir süre yüzümde asılı kaldı. Onları tekrar Aras'ın yüzüne çevirdiğinde Aras'ın sesi duyuldu. "Babam senin bir evlilik sözleşmesi önermeni, daha doğrusu yapmanı istiyor."

Emir benim bu cümleyi duymuş olmamdan hiç rahatsız olmadı. Hatta beni gördüğü anda Aras'ı, susması konusunda uyarma gereği bile duymadı. Başını önce bir şeyler düşünür gibi öne eğdi sonra da bana doğru kaldırdı ama sözleri Aras'aydı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bedenim bir dayanak aradığında parmaklarım merdivenin ahşap tırabzanlarını kavradı. Adımlarım oraya çivilenmiş kalmıştı. Bu duygunun izahı yoktu ama çok ağırdı.

Aras hiç düşünmedi. "Canın ne istiyorsa onu yap. Teklif etsen bile Nihal kabul eder. Sebebi malum." Sonra da Emir'in bakışlarının odağındaki insana yani bana omuzlarının üzerinden şöyle bir baktı. "Merhaba Eysan!" Ona zar zor tebessüm ettiğimde aklım başka bir yerdeydi. Nihal ve Emir.

Emir, Aras'ın sözlerini onayladı. "Nihal sözleşmeyi kabul edecektir ama ben sadece Karahanlı Holding'de sahip olduğum hisselerim için bunu talep edeceğim. Şahsi mal varlığım için gerek yok."

Aras onu anladığını belli ederek başını salladığında Emir sözlerini sürdürdü. "Dayımın ve ailemin sahip olduğu bir şirketin, benim özel bir nedenle yaptığım evlilikle öyle ya da böyle bir ilişkisi olmasını istemiyorum. Dayım endişe etmekte haklı. Sonuçlarını bilemeyiz. Normal bir durum yok ortada."

Demek holdingdeki hisselerini bu evlilikten korumak istiyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Daha fazlasını duymak istemiyordum. "Eysan..." Emir'in seslenişiyle durmak zorunda kaldım.

"Efendim."

"Sana çok güveniyorum," dedi. "O yüzden konuştuklarımızı duymuş olmaktan rahatsız olmadım."

“Anladım. Sözleşmeli bir evlilik yaptığını kimseye söylemem.” Ağzımdan çıkanları aklım almıyordu. Daha bir süre önce o insana *“Bana kalbinde yer aç,”* demiştim tüm açık yürekliliğimle. Şu anda bana çok güvendiği bir dostu gibi davranıyordu. Beni terslemiyor ya da ezmiyordu ama bu daha çok incitiyordu. Sanki söylediklerim ve ben, onun için çok sıradanmışız gibi... Belki de evliliğinin sebebini açıklayarak üzüntümü hafifletiyordu. Bilemiyordum.

Tekrar hareketlendiğim anda Aras’ın itiraz dolu tavrı aklımı kurcaladı. “Yapma Emir. Ne yapman gerektiğini aslında çok iyi biliyorsun.”

“Yapamam, biliyorsun,” dedi. “Bu mümkün değil Aras.”

Emir’in bu sözlerinin ardından Aras’ın sesi sertleşti. “Denemedin bile!”

Emir bu uyarıya kayıtsız kaldı çünkü tartışmaktan pek hoşlanmazdı. Benimle paylaştığı evlilik sırrını da yanıma alarak kaçıya doğru hareketlendim. Bu nasıl olurdu? Birisi hem size bu kadar güvenip hem de nasıl bu derece hayatının dışına atardı. Kim, birisine sırlarını verirken onun ruhunu paramparça ederdi? Hem de son sözümde onu istediğimi söylediğim hâlde...

Düşüncelerimi ve darmadağın ruh hâlimi sarsan ses, Defne’nin ağlama sesiydi. Başımı endişeyle arkaya çevirdim. Koşar adım merdivenlerden iniyordu. Arkasında Mehtap teyze vardı.

“Uyandığı zaman Eyşan’ı yanında göremeyince çok sinirlenmiş ve odanızdaki çekmecelerin birçoğunu açarak eşyaları dağıtmış. Ben onları toplayana kadar onunla ilgilenir misiniz?”

Hemen Defne’nin yanına doğru koştum. “Tamam Defne. Gitmedim. Buradayım.” Emir hızla bize doğru yürüdü. Ağlamasına sebep olduğum için bana sinirlenir miydi? Birden yüzünde beliren şefkatle yanımda ağlayan Defne’ye doğru eğildi ve ona gülümsedi.

“Defne,” dedi sesini alçaltarak. “Şimdi hemen odama gidiyorsun ve...” Bir süre kaşlarını bir şey düşünüyormuş gibi çattı. Defne dikkat kesilerek sustu. Ondan korkuyor olamazdı, değil mi?

Emir bir daha gülümsedi. “Kalan diğer tüm çekmeceleri de dağıtıp iyice eğleniyorsun.”

Defne’nin yüzünde güller açtıran bu teklif, bu kadar mutsuz olmasam beni bile neşlendirebilirdi ama olmadı. Yapamadım. Aksine daha çok mutsuzluğa boğuldum. Çünkü onun, az çok nasıl bir baba olabileceğini görüyordum. Sevgi doluydu.

Defne elimi tutarak beni de çekıştirdi. “Eyşan da gelsin.”

Emir yüzüme hiç bakmadan Defne’ye cevap verdi. “Bunu Eyşan bilir.” Bir yandan da aslında bana izin vermiş oldu. Bilinçsizce sokak kapısına doğru bir adım attım.

Defne “Hayır, hayır,” diyerek beni tekrar çekıştirmeye başladığında kendimi bıraktım.

Odasına girdiğimiz anda Defne kapalı duran ve henüz dağıtılmamış olan son birkaç çekmeceye yöneldi. Az önce duyduklarım bedenimi hem kaskatı bir hâle getirmiş hem de onu ezip geçmişti. Oysa alıştım zannediyordum.

Emir evleniyordu.

Emir evleniyordu.

Emir bir başkası ile oluyordu.

Dizlerimin üstüne düştüğüm sırada Defne önümdeki çekmeceyi heyecanla açtı. “Hadi oynayalım. Eyşan bunu dağıtsın.”

“Tamam,” diyerek ağlamamak için alt dudakımı dişledim.

Oluk gibi süzülen yaşların ardında kalan gözlerimi çekmece-nin içine diktim. Sessiz sessiz ağlamak için tüm gücümle mücadele ediyordum.

Defne elimi tutarak onu kaldırdı ve çekmecenin içine koydu. Tam da Emir’in kokusunun sinmiş olduğu koyu renk tişörtlerinin üzerine. “Eyşan dağıtsın. Emir görsün.”

Keşke her şey Defne ile oynadığımız bu oyun gibi olsaydı ve ben bu odayı dağıttığımda anda sona erseydi.

“Tamam” diyerek tişörtleri tek tek çekmeye başladım. Gözlerimi kapalı bir hâlde bu oyunu oynarken yanaklarımdan kayıp giden yaşların haddi hesabı yoktu.

“Müzik açıcım. Emir gibi.”

Ona cevap veremedim. “Eyşan,” diyerek beni uyardı. “Müzik açıcım.”

“Tamam. Defne nasıl isterse öyle olsun.” O sırada Emir’in tişörtlerini çekmecedan çıkarıp usulca yere bırakıyordum. Beni darmadağın eden insanın eşyalarını bile dağıtmayı beceremiyordum.

“Arabada hep bu çalıyor,” diyerek eline aldığı kumandadan birkaç tuşa bastı. Onun gibi çocukların hafızalarının çok kuvvetli ve sayılar ile arasının çok iyi olduğunu derslerde öğrenmiştim.

“Bas o zaman Defne. Defne’nin en sevdiği şarkıyı duyalım.”

Defne son bir tuşa daha basarak neşeli sesini saçtı. “Emir seviyor. Defne değil. Defne arabada oynarken hep bu şarkı açılıyor.”

Bana doğru yaklaştı ve ona odaklanmamı istercesine minik elleriyle çenemi tuttu. Yüzüme bakmıyordu ama benim ona bakmamı istiyordu.

“Ne demek Eyşan?”

“Ne, ne demek Defne?” diye sorduğumda çocukça bir soru soracağını ve benim ona hemen cevap verebileceğimi düşündüm. Ama o bana, ezberlediği şarkının sözlerini sordu.

“*Sen yoksun, bir tek sen lazımken*” ne demek Eyşan?”

* Emre Aydın: *Ses Ver* isimli şarkısı.

SINIRSIZCA SEVMEK

Yalnızlığı seçmiş bir insanı, bile bile bir başkası ile paylaşmak zorunda kalmak benim kaderimdi. O küçük kıza duyduğu sınırsız sevgiyi taçlandırıyordu işte. Bence onun iyiliği için sözleşmeli de olsa evleniyordu. Bir başkasının oluyordu.

Telefonum çalmaya başladığında ekranda Nil'in ismini gördüm. "Hey!" dedi. "Sakın pencereden dışarı bakma ya da bak ve o kızın Emir'in koluna yapışmak için nasıl didindiğini gör."

Yerimden fırlayarak pencereye koştum ancak güçlü bir his beni durdurdu. Bakmayacaktım. "Bana ne?"

Nil o kızı çok merak ediyordu. Beni de bu görüntüye dayanabilecek çok güçlü bir kız olarak tanıyordu. Nil bir süre sessiz kaldı. "Şu anda camdan onları izliyorum. Kızın valizleri eve taşınıyor. Sanırım nikâha kadar burada kalacaklar. Emir'in evleneceğine inanamıyorum. Hey Eyşan!" dedi Nil. Sinirlenmişti birden. "O kaybetti. Yanındaki kız ona ölüyor, belli. Emir'in gözünün içine bakıyor ama Emir kaybetti."

"Boş versene. Emir beni ilgilendirmiyor." Sözlerim ile içim gece ve gündüz gibiydi. "Neyse artık kapatmak zorundayım."

"Pencereden baktın mı? İçeri giriyorlar," dediğinde "Hayır," dedim. "Merak etmiyorum." Sırtım hâlâ pencereye dönüktü. Oysa o manzarayı görmemek için tüm irademi kullanıyordum. Görürsem ruhum bedenimi terk edebilirdi. "Hoşça kal Nil." Nil beni de bazen kendisi gibi sanıyordu. Onu bunalıma sürükleyecek görüntülerden bir tür zevk duyar, gözümün içine baka baka acı çeker, kendisine işkence ederdi. Ama ben farklıydım.

Telefonu kapattıktan sonra dolabıma doğru koştum. Ellerimi alnıma koyarak birkaç saniye düşündüm. Nefes nefeseydim. Gidiyordum. Avrupa'nın birçok ülkesine hâlâ vizem vardı çünkü geçen sene ailemle beraber uzun bir Avrupa seyahatine çıkmıştık. Belki yurt dışında okuyan bir arkadaşımın yanına gitmeli ve orada bir süre kalmalıydım. Gezilere gitmeme ailem ses çıkarmazdı. Başımı sağa sola salladım. Hayır, hayatıma devam edecektim. Elimi kalbimin üzerine bastırarak bunu yapacak gücü yokladım. Vardı. Sadece bazı planlarımı biraz daha erkene çekecektim. Valizimi aceleyle topladıktan sonra İzmir'e kalkan ilk uçağa bir bilet aldım. Bir dakika dahi Emir ve o kızın yaşadığı ya da bundan sonra yaşayacağı evin karşısında kalamazdım. En azından kendimi toparlayana kadar...

Sabah olduğunda çoktan Çeşme'de, anneannemin tek başına yaşadığı mor begonvillerle dolu evin bahçesindeydim. Çiçekler bana iyi gelmişti. Tabii bir de canım anneannem... Ailem bu ani seyahate sesini çıkarmamıştı. Ne de olsa döneceğimi düşünüyorlardı. Anneanneme Emir'i anlattım. Sırları bende kaldı. Ona, onu nasıl sevdiğimi anlattım ama bu sevgiyi hem başlatan hem de onu bana imkansız kılan Emir'in acısı bende kaldı.

"Üzülme yavrum," dedi anneannem önüme sabah erkenden yaptığı zeytinyağlı kurabiye dolu tabağı uzatırken. "Hayat her zaman gülümsetmez. Atlatacaksın çünkü o güçtesin. Ne annene ne de ablana benziyorsun sen."

Ellerini tutarak ona sevgi dolu bir gülüş verdim. "Sana benziyorum ben. Bir zamanlar sarı olan saçlarımızın tonu bile seninkiyle aynı. Bebek sarısı..." Kıkırdadım. "Annem ve ablamın saçları çok daha koyu."

Anneannem elimi, iki elinin arasına alarak şefkatli bakışlarını yüzüme dokundurdu.

"Kastettiğim bu değil Eyşan ama annene hak ver yavrum."

Evden ayrılmak istememe annemin nasıl karşı çıktığını iyi biliyordu. “Deden bizi terk ettiğinde annen on beş yaşındaydı. O yüzden sizi bir arada tutmak için bu kadar abartılı bir çaba gösteriyor.”

Birden gözleri dolmuştu. “Korkuyor,” dedi. “Dönmemenden, onun yüzünden evi terk ettiğini düşünmekten ve onu sevmemenden korkuyor çünkü terk edildiğimiz zaman sudan çıkmış balığa dönmüştük. Dedenin bunu bize yapacağını hiç beklemiyorduk.”

“Annem endişe ediyor,” diye söylendim. “Endişeleri beni çok boğuyor anneanne. Ben onun dediklerini yapacak bir kız değilim ama yapmayacak bir kız da değilim. Beni anlamaya çalışmak yerine üzerime kendi istediği hayatı giydirmeye çalışıyor.”

“Haklısın yavrum ama o senin annen. Asla kötülüğünü istemez.”

“Biliyorum,” diyerek gözlerimi masmavi sulara diktim. “Buraya İzmir’de iş bulmak için geldiğimi ona söylemeyeceğim. Her şeyi hazır hâle getirdikten sonra onunla konuşacağım. Üzgünüm ama bunu yapmazsam benimle yine kavga edecek. En iyisi onu daha fazla üzmemek ve her şeyi hallettiğim zaman beni anlamasını dilemek. Başka çarem yok.”

“İstanbul’u sevmiyorsun,” dediğinde “Çok seviyorum,” diye mırıldandım.

Anneannem dolan gözlerimi gördüğü anda yüzü kederlendi. Başımı öne eğerek omuz silktim. “Sevdiğin bir şehirde, çok sevdiğin bir insan varsa eğer orası ya dayanılmaz oluyormuş ya da yaşanılmaz.” Ellerimi iki yana açtım. “Geldim işte. Kendime bir iş bulduğumda İzmir’den bir ev tutacağım. Sonra da gidip Miço’yu alacağım.”

Anneannem Miço’yu anımsamış olacak ki yüzünü bir çocuk gibi ekşitti. “O kediye olan bağlılığın ve sevgin aslında seni anlatıyor. Sevmeyi çok iyi biliyorsun yavrum sen. Her şeye karşı geçerli bu sevgin.”

Başımı *hayır* anlamında bir suçlu gibi salladım. “Miço sadece bana ait olduğu için sevgimi dizginleme gereği duymuyorum. Sen, ablam ya da annem, sizleri de çok seviyorum ama seni annemle ve ablamla, ablamı ailemle ya da annemi sizinle paylaşmak zorundayım. Ama anneanne...” diyerek ağlamaya başladım. “Sadece benim olanı çok sınırsız seviyorum. Sırf Miço kimseye alışmasın diye tüm sokaktaki insanlara ki bunlara ailem de dâhil peynir vermelerini yasakladım. Çünkü onu sadece ben mutlu etmeliyim. Çünkü sadece bana alışkın olmalı.”

İtiraf larım bir bir dökülürken hıçkırmaya başladım. “Bazen onu farkında olmadan, sevgimi ona yansıtabilmek için öyle bir sıkıyorum ki benden deliler gibi kaçıyor. Bu yüzden onu defalarca kaybettim çünkü onu korkutuyorum.” Gözyaş larım artık inci gibi süzülüyordu. “Sadece bana ait olanı ya da olmasını istediğimi severken, onu bir şekilde kaybediyorum anneanne. Emir’e de aynısını yaptım.”

Avuç içlerimi gözlerime bastırarak arka arkaya hıçkırdım. “Umursamadım. Onun en büyük yarasını kanattım. Oysa tek isteğim onu ne kadar istediğimi görmesiydi.” İç çekerek kollarımı yüzüme kapattım ve masaya kapandım. Anneannem olayı bilmes e de sormadı. “Güzel sevmiyorum ben anneanne. Sadece sevdiklerimi kaybediyorum ve uslanmıyorum.”

Anneannem yanıma yaklaşarak bana sarıldı. “Ağlama yavrum. Herkesin bir sevme şekli vardır. Onun senin kalbini çok iyi bildiğine eminim.”

Aradan tam iki hafta geçmişti. Çeşme’deki arkadaş larımla epey güzel vakit geçirmişt im. Ne de olsa benim çok belirgin bir neşem vardı. Kimse onun arkasında neler olduğunu anlayamazdı.

İzmir’de bulunan, adı sanı pek duyulmamış birkaç koleje başvuru yapmış tım. Fazla tecrübem olmadığı için hiçbirine kabul edilmemiş tım. Elbette pes etmeyecektim. En sevdiğim kuzenlerimden bir tanesi evleniyordu. Onun düğününde bulunmayı

çok istiyordum. Emir ve Nihal'in bu özel günü kaçırmama sebep olmalarına tahammül edemeyeceğim için birkaç günlüğüne İstanbul'a dönmeye karar verdim. Ne de olsa artık daha iyiydim.

Ailemin evine geldikten sonra, onlara İzmir'e tekrar gideceğimi söylememiştim. Bu, gitmeden iki gün önce yapacağım bir açıklamaydı çünkü her sabah ve akşam aynı mevzuyu tartışarak huzursuz olmak istemiyordum. Zaten göğsümün ortasındaki derin ve biraz uyuşmuş acı bana yetiyordu. Onun eriyip gitmesini istedim. Hem de her sabah... Buharlaşmasını, ruhumda bilmediğim bir yerlere gömülmesini diledim.

Bir yolu, çıkarı yoktu.

Onu sevmeyi bırakmadığım sürece de olmayacak gibiydi.

En azından artık onu görmemeyi diliyordum. Ne garipti! Ömrünün sonuna kadar beraber olmayı dilediğin insanı, bir daha görmemeyi dilemek... Sevmek sanırım bir de buydu.

Nil'den aldığım haberlere göre dört gün sonra sade bir nikâh töreniyle Emir ve o evleneceklerdi. Nil, aile arasında yapılacak nikâhın haberini benim İstanbul'a döndüğüm sabah aldığını söylemişti.

"Söylentiler çok arttı," demişti. "İnsanlar Defne'nin Emir'in kızı olduğuna neredeyse emin. Hatta onların hep beraber yaşayacağına inanıyorlar çünkü Emir çok lüks bir villa satın almış. İçinde çocuk parkı olduğunu söylüyorlar."

Benim için Defne kimdi? Emir'in prensesi. Defne onun gerçek kalbinin aynasıydı. En saf hâliydi. Ona kalpsiz dediğim için bana, *"Sana, o kelimenin anlamını öğreteceğim,"* demişti. Bu kalpsizlik değildi. Bu, Emir'in kendi kalbine inanmayıştıydı. Orada bana yer vermediği güzel bir kalbi vardı.

Güneş ışıkları Miço'nun yumuşacık tüylerinin üzerinde gezinirken uyandım. "Seninle uyanmak çok güzel Miço."

Miço onu kollarımın arasına almama fırsat vermeden ben-den kaçtı. "Hey! Beni unuttuğunu sakın söyleme. Buraya gel

abuk. D n seninle aramız çok iyiydi ve ben iyi bir kız olmaya çalışarak seni bir defa bile sımsıkı kucaklamadım.”

Üzerimdeki pijamalardan kurtularak dolabımdan açık mavi renkli bir tişört ile koyu renkli bir kot pantolon seçtim. Dakikalar sonra, kahvaltı için aşağı indikten sonra Miço’yu aramaya koyuldum. Evde yoktu. Yine sokağı kaçtığını düşünerek dışarı ıktım. Miço’ya defalarca seslendiğim hâlde onu hiçbir yerde bulamadım. Endişelenmiş ve huzursuz olmaya başlamıştım.

“Miço, eğer gelirsen sana en sevdiğin peynirden vereceğim.” Yoktu. “Miço neredesin?” diye tüm gücümle bağırdım. “Miço! Buraya gel.”

Ansızın duyduğum kapı sesi bakışlarımı sanki oraya çağırdı. Bakmadım. Bakmayacaktım. Ama o ses, duymayı öyle kuvvetli özlediğim ses ruhuma sızdı.

“Miço’yu yine kaybetmişsin,” dedi insanı yıkan sakinliğıyle.

Yüzüne bir kere bile bakmadan “Miço neredeysen yanıma gel,” diye seslendim hem de Emir’in sesi kulaklarımda uğıldarken.

“Eyşan,” diye seslendi. İsmimi seslenmesini öyle çok sevdim ki. Bu seslenişe rağımen ondan uzaklaşmak istedim. “Miço burada. İçerde. Onu aradığını duyunca sana haber vermek istedim.”

Koşarak bahçelerinin demir kapısını araladım. Günler sonra Emir’i görmek ne kadar da tuhaftı! Rengine hayran olduğum saçları, teni, her daim anlamlı bakan gece mavisi gözleri, sarsılmaz duruşu ve büyülü varlığı... Hepsi oradaydı. Orada değıllermiş gibi tam karşımdaydı.

Ona, içimde kopan, beni dağıtan fırtınaları belli edemezdim. Metanetli sesim oldukça yüksek ıktı. “Nerede?”

Merdivenlerden inerek yanıma geldi. Dudaklarının ucunda beliren ve sebebini bilmediğim hafif tebessümün ardından “Hoş geldin,” dedi. Sonra, yine o anlaşılmaz mavi denizleri beni bir süre karanlıklarına aldı. “Umarım güzel vakit geirmişsindir.”

Ona cevap vermeden bahçeden tekrar çıkacağım anda gözlerimin içine bakarak “Nihal...” diye seslendi.

Neden benim yanımda o kızın ismini ağzına alıyordu? Bunun canımı nasıl yaktığını bilemezdi. Ona karşı öfke yüklü bakışlarımı üzerinde bırakarak evlerine doğru birkaç adım attığım anda evin kapısı iyice aralandı ve kumral düz saçlı kız, siyah elbisesiyle göründü. Boyu çok uzundu. Yüzü ince ve zarifti. Sanırım Emir’in yaşlarındaydı. Kucağında miço vardı ve bordo ojeli tırnaklarıyla onun sırtını kaşıyordu. Bu manzaranın bana nasıl dokunduğunu, damarlarımdaki kanı hızla çektiğini kendime saklayarak kıza soğuk bir bakış attım.

Oysa o anda delirdim, öfkelen dim ve ölesiye kıskandım. Hepsinin kaynağı ise oydu. Miço değil.

Kız, koyu renkli gözlerini kışan içten bir gülüş eşliğinde “Efendim Emir,” derken bir yandan uzun tırnaklı parmaklarıyla Miço’nun sırtını okşuyor, diğer yandan, göğsünün üzerinde miskin miskin duran onun başını seviyordu. Dokunulmaması gereken kutsallarına nasıl da dokunuyordu! Gülüşünü kaybeden hareketi yine kendisi yaptı. Bana baktı. Saçlarına... Yüz ifadesi değişti. Suratının asıldığına yemin edebilirdim.

“Miço,” diye bağırdım. “Seni ne kadar aradığımı bilseydin.”

Kız, onu usulca yere bıraktı; Miço da bana rağmen Emirlerin evinin içine girdi. Tahammül edemeyeceğim bu hareketi Miço’dan bekle miyordum.

Neden böyle davranıyordu?

Hiddetle eve doğru yürüdüğüm anda Emir arabasına binmek için hareketlendi. Arabasının kapısını açtı ve birbirimize omuzlarımızın üzerinden baktık. Henüz binmemişti çünkü çalmaya başlayan telefonunu yanıtlamak zorunda kaldı. Hışım la merdivenleri adımladım. Nihal kucağında Miço ile tekrar göründü.

“Onu bana geri ver.”

Nihal, yaşadığım sinir harbinden zevk aldığını gösterircesine kayıtsızca gülümsedi. “Altı üstü bir kedi. Neden bu kadar sinirlisin?”

Kumral saçlarını eliyle şöyle bir geriye doğru savurdu. “Sinirli değilim,” dedim daha sakın bir ses tonuyla. “Onu hemen getir.”

“Bak Eyşan, onu sana vermek isterdim ama kendisi geliyor. Beni suçlama.”

Miço ona nasıl giderdi? Çileden çıkmak üzereydim. Miço kimseye gitmezdi. Bu çok ama çok saçmaydı. Her ne kadar zaman zaman benden korksa da bana çok bağlıydı. Ablamdan bile kaçardı ki ablam ona çok iyi davranırdı.

Yüzünde beni çileden çıkaran bir gülüş belirdi. “Çok istiyorsan gir, kendin al.”

Kapıyı iyice aralayarak halının üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş Defne’yi işaret etti. Defne Miço’yu kucağına almış onu seviyordu. Elbette almayacaktım artık.

“Defne, bak Eyşan burada.”

Defne anında ayağa kalkarak yanıma doğru koştu ve kollarını belime doladı. “Eyşan, Eyşan, Eyşan...”

Defne’nin neşe ve heyecan dolu sesi Nihal’in suratının asılmasına sebep oldu.

“Defne ve Eyşan, Emir’in odasına gitsin.” Beni elimden tutarak çekiştirmeye başladığı anda Nihal onu uyardı. “Hayır Defne.” Öfkesi Defne’ye değildi. Bu yüzden kendisini zapt ederek yumuşacık bir sesle fısıldadı. “Eyşan, Emir’in odasına giremez.”

Defne’nin bakışları yerdeydi ve her ikimizin de yüzüne bakmıyordu. “Eyşan oraya girdi. Emir’in yatağında uyuduk. Nihal, Emir’in odasına giremez. Defne istemiyor. Defne izin vermiyor.”

Defne’nin hafızasının mükemmelliği ortamda buz gibi bir hava estirdiği sırada ona sımsıkı sarılmak istedim. Anlaşılan

Nihal'in Emir'in odasına girmesinden hiç hoşlanmıyordu. Eğer Defne bundan hoşlanmıyorsa iki cihan bir araya gelse bile Nihal o odaya giremezdi. Emir asla müsaade etmezdi. Keyifle tam dizlerimin üzerine çöküp Defne'ye sarılacağım ve ona hoşça kal diyeceğim anda Nihal aynı hareketi benim yerime yaptı.

"Defne," dedi sesini zorla yumuşatarak. Bir de onu epey alçaltmıştı. Ben bile zor duydum. "Miço ,Eyşan'a ait ve Eyşan, Miço'yu bizden almaya gelmiş. Miço'yu götürecekt."

Duyduklarıma inanamıyordum çünkü niyeti ayan beyan ortadaydı. İyi niyetli davranmıyordu.

YAK!

Defne'yi gözyaşlarına boğan sözlerinin ardından hızla ayağa kalkarak beni kovdu. "Defol!"

"Bunu nasıl yaparsın? Defne ile oynadığını gördüğüm anda zaten Miço'yu bırakacaktım. Ona nasıl bu sözleri söylersin? Bilerek yaptın!" Emir'in yakın bir arkadaşıysa Defne'nin hassas durumunu bilmemesi mümkün değildi.

Suratına atmak istediğim tokadın sebebi Defne'ye döktüğümü gözyaşlarıydı. "Defne hayır, ağlama," desem de Defne beni duymadı. Defne'ye doğru eğileceğim anda daha da şiddetle ağlayarak ve koşarak merdivenlere doğru kaçtı. Sonra da "Emir..." diye bağırmaya başladı.

Kızın, Defne'yi bilerek ağlatmış olması bütün sinirlerim ayağa kaldırmıştı. Hayatımda hiç, bu derece gözümün karardığını hatırlamıyordum. Onu hırpalamak, sarsmak hatta saçlarını yolmak istiyordum. Cidden kendime çok zor hâkim oluyordum. Bana attığı iftira umurumda bile değildi. Mesele Defne'nin küçücük kalbiydi. Onun hassasiyetlerini görmezden gelerek beni ona düşman etmeye çalışmıştı.

"Bunu niye yaptın?" Haykırarak üzerine doğru yürüdüğüm anda, beni kapının önünde bırakarak merdivenlere doğru yöneldi. Ona doğru hareketlendim. "Sana bunu neden yaptığını sordum. Nasıl bu kadar kötü olabiliyorsun? O, daha küçücük bir çocuk." Bağılmaktan boğazım acımaya başlamıştı.

"Yalan değil," diyerek hızlı adımlarla merdivenlerin basamaklarını çıkmaya başladı. En üst kata geldiğinde durdu ve bana sah-

te bir gülümseme verdi. “Onu almaya geldin. Ben de Defne’ye bu isteğinden bahsettim.”

Ellerimi yüzüme kapatarak bir süre olduğum yerde kaldım. Defne’yi bu kız ile bir arada düşünemiyordum. Koridora yayılan ağlama seslerinden bahsederek sahte üzüntüsünü aktardı.

“Bak nasıl ağlıyor? Yaptığından memnun musun Eyşan?” Son cümlesinde olanca gücüyle bağırıyordu.

Hâlâ Defne’yi ağlatmak istiyor, belki de henüz sokağı terk etmemiş olan Emir’i tahrik ediyordu. Ne yaptığı umurunda değildi. Koşar adım merdivenleri çıktım. Burnunun dibine kadar sokularak “Senin için hiç sızlamıyor mu?” diye haykırdım. “Defne ile kalmasına müsaade edip etmeyeceğimi sorma gereği bile duymadan onu almak istediğimi söyledin. Bilerek yaptın! Söyle için sızlamıyor mu?” Delirmek üzereydim. Ne Emir’in eşi olacak olması ne de Emir’in hakkımda ne düşüneceği umurumda değildi.

“Sana sormalı Eyşan. Defne’den ve Emir’den uzak dur. Emir’i görmek bahanesiyle Miço’nun arkasına takılma.”

Beni hiç tanımadığı hâlde hakkımda nasıl böyle bir hüküm yürütürdü? Artık sabrım tükenmişti. Gözlerimi kocaman açarak bir an bile düşünmeden elimi havaya kaldırdım. Tüm gücümle elimi yüzüne doğru savurdum. Yanağının sadece birkaç santimetre gerisinde birisi bileğimi sıkıca yakaladı. Bunu yapanın kim olduğuna bakmadan diğer elimi hızla havaya kaldırdım.

“Sen aşağılık bir insansın.” Bu sefer ona sol elimle tokat atmak için çabaladım. İçimde durduramadığım bir öfke çağlamaya başlamıştı ve diğer bileğimi de sıkıca kavrayan kişinin Emir olduğunu anladım. “Kendine gel Eyşan.”

Beni ondan uzaklaştırmaya başladığında öfkem kontrolden çıktı. Defne’nin ağlamalarını duydukça ise bu duygum kanıma karıştı. “Emir bırak beni!” Kendimi ondan kurtarmaya çalıştığım hâlde bunu başaramadım. “*Bırak*, dedim sana.”

Kollarımı arkaya doğru kıvrıdığı için bu sefer kıza tekme-ler savurmaya başladım. Hemen benden uzaklaştı. Bir yandan Emir'den kurtulmaya çalışıyor, diğer yandan kıza hak ettiği söz-leri söylüyordum.

“Sen Defne’ye böyle yalanlar söyleyemezsin. Sen bir pislüksin.”

Gözyaşlarımın sebebi ondan bir türlü hıncımı alamamış olmamdan kaynaklanıyordu. “Eyşan dur artık!” diye kükreyen Emir beni geriye doğru çekti ve omuzlarımdan tutarak kendisine doğru çevirdi. “Kendine gel!” Kollarından kurtulmaya çalışarak tekrar arkamı döndüğüm anda yine beni yakaladı. “Sen karışma Emir.”

Bu sefer beni sımsıkı tuttuğunda onun göğsüne birkaç yumruk atmaya başladım. Sonunda bileklerimi yakalayarak başını bana doğru eğerek sertçe fısıldadı. “İçeri gir ve Defne’yi sustur.”

Beni sarstı. Hırçın ve yaşlı bakışlarımın menzilinde olan gözleri benimkilere daha sıkı kenetlendi. “Onu duyuyorsun. Ağlıyor.”

Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Ellerini omzumdan çekerek sağ tarafındaki kapıyı araladı. Beni iyice sakinleştirmek için “Defne ağlıyor,” dedi. Hâlâ gözümün içine bakıyordu. Kanımı donduracak duygular ise gözbebeklerini gölgeliyordu. Patlamaya hazır bir volkan gibi...

Dakikalar sonra, hâlâ Defne’nin karşısında dizlerimin üzerine çökmüş onu izliyordum. Artık ağlamıyordu. Ara sıra iç çekiyor, tahtaları üst üste dizerek kendine her seferinde yeni bir kule yapıyordu. Onu susturabilmek için az önce kule yapmaya başlamıştım. Tahta parçalarını elimden alarak fırlatmış ve “Miço Defne’nin,” diye ağlamaya başlamıştı.

“Miço Defne’nin,” diye tekrar etmişti.

“Eyşan, Miço’yu Defne’ye verdi.” Şu anda son sözlerimi tekrar ediyordu. “Eyşan Miço’yu Defne’ye verdi.”

Sesim ister istemez boğuklaştı. “Yemin ederim,” diye fısılda-

dım. “Onu sana veririm. Bir tek sana veririm. Ne olur bir daha ağlama.”

Cümlelerin içinde Defne’nin ismi geçmediği zaman Defne’nin ilgisini çekmek mümkün değildi. Tahtalardan bir tanesini bana uzattı. “Eyşan tahtayı alabilir. Miço’yu Defne’ye verdi.”

Başımı salladım. “Evet. Miço Defne’nin.” Ağlamaktan bitap düşmüş gözleri daha fazla bu yorgunluğa dayanamadı. Emir’in yatağına çıkarak oraya uzandı. Bir süre daha iç çekti. Ona sımsıkı sarılmayı ilk defa bu kadar çok istedim.

“Eyşan, Defne’nin yanına yatsın.” Ona hiç itiraz etmeden dediğini yaptım. Yastığa serpilmiş sarı saçlarından bir tutamı koklayarak “Defne...” diye mırıldandım. “Prenses Defne.”

Yüzünde içten ve yorgun bir gülümseme belirdi. Ağırlaşan göz kapakları yüzüne örtüldükten sonra bir süre öylece bekledim. İyice uykuya dalmasını istiyordum. Gözlerimi tavana dikiyerek göğüs kafesimin ve kalbimin üzerinde avucumu gezdirdim. Orada bir boşluk vardı. Koskoca bir boşluk...

Birisi gelmiş, orada ne var ne yok söküp almıştı sanki. O birisi gitmiş, oradaki her güzel şeyi kendisi ile beraber götürmüştü. İkisi de aynı kişiydi. Yine de içimde kalmayan o şeyler şu anda cayır cayır yanıyordu. Şu anda ağlamıyordum. Ağlamayacaktım.

Duyduğum kapı sesi ile irkilerek yarıktan doğruldum. Aralanan kapıdan beliren varlığından uzaklaşmak için başımı başka yöne çevirdim. “Defne uyudu. Ben de şimdi gidiyordum.”

“Kal,” diyerek bana doğru birkaç adım attı. Ayağa kalkarak yanından geçebilmek için hareketlendim. “Kalamam. İşim var.” Sesini yükseltmeden sertçe talep etti. “Lütfen kal.”

Savunmaya geçen bakışlarım kendiliğinden kısıldı. Gözlerimi ondan kaçırmadım çünkü suçlu değildim. Yine durgun, lacivert ve ne yapacağı belli olmayan bir okyanus vardı karşımda. Buna rağmen canım yandı ve ben söyledim.

“Beni azarlamak için uyuyan bir çocuğun yanına girecek ka-

dar sabırsız olduğunu bilmiyordum.”

Bu sözlerim yeterli değildi. Ona dünyalar kadar bağırıp çağırabilirdim. Ama yapmadım. Emir’e söyleyeceğim her söz, üzerimde bir beklenti yaratacak bana bir tepki vermesini bekleyecektim. İyi ya da kötü. Ama o tartışmazdı.

Yanıma yaklaştı. Toprak kokusu arttı, büyüledi ve her şeye rağmen kendisini şimdiden deliler gibi özletti.

“Eyşan,” dedi hep söylediği gibi. “Bana bak.” Bekledi. Ne ben ona döndüm ne de o bana bir daha seslendi.

Defne’ye öyle bir şey yapmış olabileceğime inanır mıydı?

Benim sevgim, onun hakkında duyduğum olumsuz hiçbir şeye inanmamamı sağlıyorken, onun bana olmayan sevgisi ne yapardı? Bu düşüncenin etkisiyle az önce Nihal’in bana yaptığı hareketin içindeki asıl haksızlığı buldum.

Emir ve ben kalben eşit değildik. Ve artık neye inandığı hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Omuzlarımdan tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Ona karşı koymadım. Ama ne için olduğunu bilemediğim suskunluğu dudaklarımı araladı.

“Ona inanıyorsun. Bana değil.”

Kaşları çatıldığında bana daha dikkatli baktı. Kalbime ağır gelen bu bakışlar, kahrolası bir damla gözyaşının yanağımın üzerinden usul usul süzülmesine sebep oldu. Derin mavilikleri oraya yoğunlaştı. Tam gözyaşımın üzerine...

Parmaklarını omzuma bastırarak “İçimde Eyşan...” dedi ve sözlerini toparlamak adına biraz duraksadı. “Cehennem ateşini bile ona yeglediğim bir ateş var.”

Hayatını kaybeden o kıza karşı duyduğu sevgi ve suçluluğu kastettiğini düşünerek göz kapaklarımı aşağı indirdim.

“Ağlama artık,” dediğinde sesindeki soğukluk bunun bir tescilli olmadığını gösterdi. “Gözyaşlarının, içimdeki cehennemin ateşini daha çok yakıtını bilmiyorsun.”

Başımı ansızın ona doğru kaldırdığım anda beklentimi gideren sözleri gecikmedi. “O ateşe dayanamazsın Eyşan. O yüzden ağlama artık. O yüzden bana gelmeni istemedim.”

Bütün dünyaya kapattığı kalbi, Emir’in içinde bir cehennem beslemişti. Ve benim ona duyduğum sevgiye karşılık verebileceği tek gerçek belki de buydu.

Zaten gidiyordu. Ona ilk defa meydan okumadım. Tüm kalbimle, artık benden kopan insana, kendi gerçeğini söylemek istedim çünkü o da cehennem ateşinde yanıyor da olsa tüm kalbiyle karşımdaydı.

“Korktuğumu mu sanıyorsun?”

Onun sevgisizliğinden, gömülü kalbinden ve duvarlarından korkmuyordum. O ateşle baş edemeyeceğimi gösterir gibi yarım ama kederli bir tebessüm verdi.

Bazen imkânsıza dair sadece bir umut olur ve o umudun vaa-di ise ateş olur, o ateşte yanmak olur. Büyük bir cesaretle tekrarladım: “Asla korkmuyorum Emir.”

“Demek korkmuyorsun,” dedi ellerini omuzlarımdan çeken. Gözleri, yüzümde değil de sanki ruhumun derinliklerinde seyre çıktı. Sanki en kuytulara, yakıcı vaadine dayanabilecek gücümü aradı. “Her şeyi göze alıyorsun.”

“Sorun değil,” dedim gayet kayıtsız bir ses tonuyla. Oysa içimde buna dayanabileceğime dair, dağ gibi bir inanç, ölüme kadar içimden sökülmecek bir aşk vardı. O aşkın sahibi belki de bana, içindeki cehennemde beraber yanmayı vadediyordu.

Omuzlarıma tekrar dokunarak ellerini kollarımın üzerine kaydırды. Başını bana doğru eğerek “Ona inanmadım Eyşan,” dedi ve sesini alçalttı. “Ama seni o ateşte yakamam.”

Bana, Defne konusunda gözü kapalı güvenen insana, birkaç gün sonra evleneceği Nihal’e değil de Eyşan’a inanan Emir’e, etmem gereken o tek kelimeyi ettim:

“Yak!”

TEKLİF

*JULIET: Ah, parçalan yüreğim!
İflas eden yüreğim parçalan hemen!
Gözlerim hadi zindana! Bakmayın özgürlüğe!*

Üç harfin içine, cesaretimi, aşkımı ve yıllardır ona duyduğum sevgiyi sığdırıp boşluğa sığınmıştım. Bize bir kelime sarf etmiş; onun, dalından kopan sapsarı bir yaprak gibi süzülüşünü izlemiştim.

Yak.

“Eyşan,” dedi yine yüzüme kahredici bir belirsizlik ile bakan. “Bu, çocuk oyuncağı değil.” Beni hâlâ anlamıyordu. İsrar etmenin de faydası yoktu. Odanın kapısına doğru hareketlendim.

“Gidiyorum Emir. Olması gereken de bu zaten.”

Dudaklarım, en acı gülümsemeye ulaşmak için yavaş yavaş kıvrıldı. “Böyle bir konuşma asla yapılmamalıydı. Birkaç gün sonra evleniyorsun.”

Nihal denilen o kızı terk etmesini deliler gibi istiyordum. Emir’i kaybetmek üzere olduğum şu an, onu en çok istediğim andı. Keşke elimde çok kalın bir halat olsaydı ve ben onu kendime doğru çekebilseydim... Yine de ümitle bekledim.

Gitmemi söylerse paramparça olacaktım. Kalmamı isterse yanacağımı söylediği hâlde sevinç olup taşacaktım. İki duygunun sınırındaydım. Ya gitmeliydim ya kalmalı ya da büyümlü bir sözcük fısıldayıp onu kendime çağırmalı.

Alnımı kaşıyarak iç çektim. “Her neyse, benim gitmem gerekiyor. Biraz sonra arkadaşlarımla buluşacağım. Daha ne giyeceğime karar vermedim.”

Emir vurduymaz tavrım karşısında yüzüme bir süre manalı manalı baktı. Biraz önce cehenneminde yanmak isteyen kız ben değildim sanki. “Demek gidiyorsun ve ne giyeceğine karar vermen gerekiyor.”

“Hı hı! Aynen öyle yapıyorum. Sana mutluluklar dilememi mi istiyorsun yoksa?” Sesim öyle küçümseyici çıkmıştı ki bana cevap vermeyeceğini bile düşündüm. Ama bana aldırmadı bile. “Öleceğimi bilsem bile bunu yapmam. Yapanların aşkına da inanmam.”

Bakışları kısacık bir an pencerenin dışına takıldı. Ben de tekrar dışarıya, bahçelerine bakmaya başladım. Nihal oradaydı. Elleri ile sürekli yanaklarını siliyordu. Birkaç kez daha yanaklarının üzerindeki yaşları sildiği sırada kavgaya ettiklerini anladım.

“Onu ağlatmışsın,” dedim kupkuru bir ses tonuyla. Bunu yapmak Emir için hiç de zor değildi.

Omzuma dokunarak, kendisine bakmamı ister gibi “Eyşan,” dedi. Gözlerindeki yalın ama soğuk öfkeyi açık seçik bana yansıttı. “Çünkü ağlattı, bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.”

Emir’in, Defne’nin gözyaşlarına asla katlanamayacağını öğrenmek için her ikisini sadece on dakika bir arada görmek yetirdi artardı.

“Onu teselli edeceksin.” Pencerenin yanından ayrıldım. “Sözleşmeli de olsa eşin olacak.” Kavgalarını hiç umursamıyormuş, nikâhlarının acısına sanki dayanabilecekmişim gibi omuz silktim.

“Şimdi müsaade edersen gitmem gerekiyor. Arkadaşlarımı bekletmekten hoşlanmam.”

Ne giyeceğimi bilememek, şu an yaşadıklarımızdan daha çok kafamı meşgul etmiş gibi iç çektim. “Seçim yapmak ne kadar da

zor!” derken gözyaşlarını yattıkları pusudan çıkmışlar, gözlerimi çoktan nemlendirmişler ve etrafı bulanık görmeme sebep oluyordu.

Parçaları birleştiremiyordum. Eksikler çok fazlaydı ama ters giden, Emir’i içine çeken bir girdap vardı. Her halkası Emir’i kuşatmış, onun ruhunu dahi çıkmazların ortasında bırakarak sarıp sarmalamıştı. Babası olmadığı bir çocuğa sonsuz bir sevgi duyuyor, tuhaf ama çok güzel bir kızla sözleşmeli evlilik yapıyor ve ölümüne sebep olduğu kız arkadaşıyla beraber toprağın altına koyduğu kalbine bir türlü ulaşamıyordu.

Gitmeliydim artık. Kahretsin, onu seviyordum. Çok seviyordum. Ve kaybediyor, cehennemnin ortasına sürüklenişini izliyordum. Beni sevmeyişini bile göz ardı ediyordum.

Kalbimi orada bırakarak odasını terk ettim.

Sayıllı günler geçti.

Ve nikâhları olmadı.

Emir ve Nihal evlenmedi.

Onlar evlenmedi.

Nihal ve Emir’in olmayan nikâhlarının üzerinden iki gün geçmişti. “O kızı...” derken Nil bilardo sopasını onun kafasına sallıyor gibiydi. “Uyardım Eyşan. Hatta çok ters konuştum. Sürtük, bile bile yaptı.”

Bilardo masasının üzerine oturarak ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Bu kadar art niyetli olma. Kedileri çok seviyor olabilir. Kendini tutamayarak ona peynir vermiş olması benim kurallarımı ihlal etmesi anlamına gelir ama...” dedim istemeye istemeye Nihal’i savunarak. “Bazıları, konu hayvanlara gelince akan suları durdurur.”

Nil, sopayı masanın üzerine fırlatarak “Saçmalık,” diye bağırdı. “Defne ile beraber onları bahçede gördüm. O sırada Miço oralarda geziyordu. Defne bir türlü Nihal’in sözlerine tepki vermiyor,

huzursuz bir görüntü çiziyordu. Kız Miço'yu çağırdı ve kahvaltı masasının üzerindeki peyniri ona uzattı." Nil o onları tekrar yaşıyormuş gibi bana tam onuncu defa anlatmayı sürdürdü.

Kızın art niyetli olduğu konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu. "Ona, durmasını ve Miço'nun sahibinin ona peynir verilmesinden hiç hoşlanmadığını söyledim."

Nihal'in o sırada bu uyarıyı dikkate aldığını anlattıktan sonra, sahibinden izin almak istediği için kedinin kime ait olduğunu sorduğunu söyledi ve sözlerini sürdürdü.

"Ben de 'Eyşan...' dedim ve tam senin şehir dışında olduğunu söylememe fırsat kalmadan Defne, ismini duyduğu anda 'Eyşan...' diye birkaç defa bağırdı ve ağlamaya başladı."

Nil, olayı anlatmayı tam burada bitiriyor ve tahminlerini sıralıyordu. Yine öyle yaptı. Tıpkı bir cinayet dedektifi gibi çenesini kaşdı.

"Defne'yi senden kıskandı ve ona kendisini Miço ile sevdirmeye kalktı. Sonra da Miço'ya peynir vererek Miço'yu o eve alıştırdı. Son olarak yaptığı hareket ise kendi sonunu hazırladı. Emir'in seni ne kadar iyi tanıdığını bilmediğinden olsa gerek, Defne'yi senden soğutmak için sana iftira atmaya kalktı."

"Evet, bana iğrenç bir iftira attı." Masanın üzerinden atladım. "Miço'ya sürekli peynir verdiği de aşikâr. Onun kucağında öyle rahat olması bunu doğruluyor ama..." dedim. "Defne'yi mutlu etmek için Miço'ya ihtiyacı yoktu ki. Onu sevmesi ve onunla eğlenceli vakit geçirmesi yeter de artardı."

Nil başının tepesini kaşıyarak yüzüme dikkatli dikkatli baktıktan sonra tek kelime etti. "Salaksın."

Gözlerimi kocaman açtım. "Ne? Sensin o."

"Eyşan sen gerçekten ya çok iyi niyetlisin ya da gözünün önünde olanları göremeyecek kadar körsün. Defne ile iletişim kurabilen tek insan sensin. Eh, son zamanlarda bir de Emir. Diğerlerinin özel bir çabaya ya da yeteneğe ihtiyacı var ve o kız

da bunun farkındaydı. Ayrıca Emir'in annesi Nihal'den hiç haz-zetmiyordu.”

Elimle *neyse* der gibi bir işaret yaparak masanın üzerinde du-ran ıstakayı kaptım. “Ne fark eder Nil?”

“Etmez Eyşan, değil mi? Ayrıldılar işte. Sakın İzmir’e hemen gitme. Biraz daha kal.”

Ona kendimden emin bir gülümseme verdim. “Kalamam. Bana gelirse ona koşarım ama gelmezse ona artık gitmem. Asla!” Emir’e söylemem gereken her şeyi zaten söylemişim. Yer yarıl-sa da daha fazlasını yapmazdım. Topa vurmak için uzandım.

Nil bu vurdumduymaz hâlime isyan etti. “Of Eyşan! Of ya! Hiç ayarın yok mu senin? Emir evlenmedi.” Omuz silkerek top-lara şöyle bir göz attım. Nil yüzünü ekşitti. “İçindeki acı da senin gibi manyak. Seni tanımıyor olsaydım Emir’i çoktan unuttuğu-nu düşünürdüm.”

Unutmak mı? Nasıl sevdiğimi bilmiyordu.

“Kimleri görüyorum?” Nil elinde çalan telefonu açmadan önce çenesi ile Buğra’yı işaret etti. “İşte geliyor. Şu parayı ver ve kurtulalım artık. Prensipleri varmış. Mutlaka senden almak istiyormuş. Benden almadı.” Ardından telefonun diğer ucunda-ki nişanlısı ile daha rahat konuşabilmek için dışarı çıktı. “Ne prensibi, bildiğin işgüzarlık,” diye homurdandım.

“Eyşan.” Bana seslenerek yanıma doğru yaklaşan Buğra’nın rahatsız edici bir neşesi vardı. Hemen çantamın içindeki para dolu zarfı çıkartarak aceleyle ona uzattım.

“Çok teşekkür ederim.” Zarfı almak için oralı dahi olmadı. “Senden bu parayı geri almayacağımı anlamış olmalıydın.”

Bu aptalca söylemine, alçak sesli bir kahkaha atarak zarfı be-yaz gömleğinin cebine koydum. “Sen de benim açık uçlu borç-lardan hoşlanmadığımı...” Çantamı koluma asarak geriye dön-düm. Bir an önce ondan uzaklaşmak istiyordum.

“Eyşan,” diye seslendi beni durdurmak adına. “Sana bir teklifim var.”

Kaşlarımı havaya kaldırarak hemen karşılık verdim. “Senden bir teklif bekleyen kim? Teşekkür ederim ama acelem var.”

Ellerini cebine koyarak bana doğru ağır bir adım attı. “Seni asi kız.” Bunu daha çok bir iltifat gibi söylemişti. “Eskiden bu kadar gergin değildin ama bu hâlimden rahatsız olduğumu söyleyemem.” Sesini alçalttı ve bu kadar yılışık olmasa gerçekten sevimli diyebileceğim bir tavırla “Hoşlanıyorum,” dedi. “Hem de her hâlimden... Saçlarının kısa hâli bile çok güzel. Gri saçın, sadece yaşlılara yakıştığını düşünürdüm oysa.” İçten bir gülümseme verdi. “Fikirlerimi altüst ediyorsun.”

“Gidiyorum.”

“Hayır,” diyerek beni durdurdu. “Bir davet var ve ben o davete kolumda gururla taşıyacağım bir kızla gitmek için ölebilirim Eyşan.” Gözlerimi kısa bir an yumarak bıkkın bir nefes aldım. “Git o zaman.”

“Eğer gelirsen neden olmasın?” Tavrı fazlasıyla sempatikti. Bir mafya babasının dört kızına karşın, sahip olduğu tek oğlu için fazlasıyla sempatik hatta mütevazıydı. Yine de bu hâlleri fikrimi değiştirmede. “Anla artık Eyşan. Mıknatıs gibi bir kızsın sen.”

Bön bön yüzüne bakmaya başladım. “Kendine çekmediğin bir insan evladı var mı acaba? Bak, sadece erkekleri kasıtlı olarak sevmiyorum. Hayvanlar da dâhil, tüm canlıları da söylüyorum.” Dudaklarını havaya kaldırdı. “Sırf güzelliğinin etkisi olsa hayvanlar ne anlasın, değil mi? Bence onlar da seni çok seviyordur. Buna şüphem yok. O yüzden...” dedi. “Sana olan ilgimi sıradan gör ve bu isteğimi geri çevirme.”

Geriye doğru bir adım attım. “Asla seninle bir yere gitmem.” Sanırım biraz abartılı tepki vermiştim. İsrarını aynı sakinlikle ve bambaşka bir cümleyle sürdürdü. “O davete, babamın çok saygın dostları katılacak.” Sanki az önce ondan köşe bucak kaç-

mak istediğini belli eden kız ben değilmişim gibi hiç alınganlık göstermedi. Siyah gözleri beklenti yüklüydü. Omuz silkerek bunu istemediğimi belli ettim.

“O zaman...” dedi çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. “O zaman seni tehdit etmek zorunda kalırım.”

İşte yapıyordu yine yapacağını. Kimin oğlu? Ağzımı kocaman açarak yüzüne baktım. “Buna hakkın yok. Sen manyaksın.”

“Bence aşığım.” Ortamı yumuşatmak için gülümsedi. Yine de hiç oralı olmadım. Başımı sağa sola sallayarak yüzüne tiksintiyle baktım.

“Gizli bir kumarhanede çekilmiş görüntülerin var.” Panikle nefesimi tuttum. “İğrençsin. Bana yardım ettiğini düşünmüştüm.”

Sevimli Buğra gitmiş, onun yerine babasına özenen o sahte tavırlı çocuk geri gelmişti.

“Akrep ve Kurbağa hikâyesini bilir misin?”

İç çekerek söyledikleri, aslında sözlerini kendisiyle bütünleştirmekten ibaretti. “Kurbağadan yardım görse de akrep hep akreptir. Yardım görmüş olması ya da birisine yardım etmesi hiç önemli değil. Doğasında var. Eninde sonunda sokar, değil mi?”

“Ben kurbağa değilim, sen de akrep değilsin.”

“Değilim Eyşan ama nasıl bir hayata sahip olduğumu biliyorsun. Olanaklarımı sonuna kadar kullanırım. Akrep de öyle yapar. Zehri varsa vardır. Kullanır. Öyleyse o görüntüleri ailene,” dediği anda dişlerimi sıkarak burnunun dibine kadar sokuldum.

Sinirli bir tebessüm eşliğinde “Sen,” dedim. “Beni hiç tanımıyorsun. Oraya neden geldiğimi ve o neden için neleri göze aldığımdan en ufak bir haberin bile yok.” Geriye doğru çekilerek ona meydan okudum. Ona pabuç bırakmayacaktım. “Söyle.” Sesim fazlasıyla alaycıydı. “İstersen tüm dünyaya söyle ama beni korkutamazsın Buğra. Beni en güçlü olduğum yerden vurmaya kalkma.”

Emir'e duyduğum sevginin sınırsız ve ne kadar güçlü olduğunu üstü kapalı da olsa ona anlattım. Ben zaten o kumarhaneye giderken her şeyi göze almıştım. Yanından uzaklaştığım sırada arkamdan seslendi. "Emir Karahanlı," dedi. "O gece seni yanımdan almasına ses çıkarmadım çünkü aldığım bir haber yüzünden ben de çıkmak zorundaydım. Oraya onun için gittik, değil mi Eyşan?"

Sanki cevabı çoktan kabullenmiş gibiydi. Omuz silkerek yüzümü görmediği hâlde suratımı astım. Bunun anlamı; *seni ilgilendirmez* demektir.

"Tam tahmin ettiğim gibi. Her neyse, Karahanlı'nın yanındaki o küçük kızı biliyorsun, değil mi?" Ona dönerek göz kapaklarımı aşağıya indirdim. "Güzel," dedi. "Peki dedikodulara göre o kızın Emir'in kızı olma ihtimali hakkında ne düşünüyorsun?" Bu dedikoduları sağır sultan bile duymuştu. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Babası güya o kız doğduktan sonra ölmüş. Kızın annesi bir eroin kuryesiymiş. Demek ki o kadın çocuğu başka bir herife yamadı." Buğra cık cıklandı. "Emir'in öyle bir kadınla düşüp kalkmış olması, onun gibi mükemmel ve dört dörtlük hayatı olan birisi için ne kadar aykırı bir durum, değil mi?"

"O kadar emin olma," diye çıkıştım. Emir bana Pınar denen o kadınla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Buğra'ya inacak değildim. Defne'nin ölmüş babası hakkında Emir ile hiç konuşmamıştık. Buna gerek yoktu. Ben Tunç'tan duymuştum ama Emir bu durumu hiç kimseden saklamıyordu zaten.

"Öyleyse sana Pınar'ın suç dosyasını getiririm."

"Ben Emir ve o kadını kastettim. O kadın Emir'in bir dostunun herhangi bir yakını olabilir. Bunu bilemeyiz. Dostlarımızın kimleri hayatına aldığı bizi bir yere kadar ilgilendirir. Emir için de böyle bir durum söz konusu olabilir."

Buğra ateşli savunmam karşısında alt dudağını kıvırdı. "Ben

sadece ihtimallerden söz ettim ve Emir'in nasıl bir kadının çocuğunu yanma aldığını seninle paylaştım. Ayrıca ben de bir erkeğim ve erkeklerin tek gecelik ilişkilerinin sonuçlarının bazen çok ağır sonuçları olduğunu bilecek kadar bu işleri biliyorum,” diye kendince bir tahmin yürüttü. “Neden sana o kadının işlediği suçlardan bahsetmedi güzelim?”

“Bana güzelim deme.” Onu uyardığım sırada bile aklım Pınar'daydı. “Neden bahsetsin? Sormadım bile.”

Buğra burnundan bir nefes vererek başını sağa sola salladı. “Ona toz kondurmuyorsun ama bence yanılıyorsun Eysan. Emir Amerika'dan yeni geldi, değil mi? O kadın da bir süre önce Amerika'dan geldi.” Şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdığım sırada bembeyaz olmuş yüzüme bakıyordu. “Evet, evet. Söyle susma. Amerika'da bir arada olduklarını düşünmemen için hiç sebep var mı?”

Yutkunarak elimi ağzıma kapattım. Defne, Emir'in arabasını iyi biliyordu ama o araba Emir'in İstanbul'da bindiği arabaydı. Şakaklarımı ovalayarak, içinden çıkamadığımı durumu düşünmeye çalıştım. “Beni ilgilendirmiyor Buğra.”

Yanımdan ayrılmadan önce “Pazartesi sabahı on birde...” dedi. “Asıl bombadan orada haberin olacak çünkü,” dedi yüzünde sinsi bir gülüş eşliğinde. “Seni temin ederim ki Emir bir tür tehlikenin içinde.”

Birden nefesim kesildi. “Bu ne demek Buğra?”

“Teklifim Eysan...”

Bir saniye bile düşünmedim. “Geleceğim tamam, söz.”

GÜCÜN YETMEZ

Miço ayaklarımın dibinde durmuş bileklerimi tırmalıyordu. Onu Defne'ye götürmemi istiyordu. "Sakin ol, çıkıyoruz." Defne, Miço ile günde birkaç saat oynuyor ve onu tekrar bana veriyordu. Bana, Miço'nun bir prens olabileceğini, yatağında uyumaz ise ağlayabileceğini söylemişti. Defne'nin hayal dünyasını altüst etmek istemediğim için bir şey söylememiştim. Bu sabah Miço'yu Defne'ye götürdükten sonra Buğra ile buluşacaktım.

Yaklaşık yarım saat sonra pudra renkli, keten diz üstü elbise mi üzerime giymiş ve saçlarımı açık bırakmış bir hâlde aynanın karşısında randevumuz için hazırlık yapıyordum. Kırmızı rujumu da sürdükten sonra kendi kendime gülümsedim. Mutlu gibi bir şeydim. O gün, arabada bana evleneceğini söylemişti. O sözler sayesinde kalbimi avucunun arasına almış, evleneceği gün atacağı imza ile onu yerinden söküp alacakken birden bana geri vermişti. Elimi kalbimin üzerine koyarak gözlerimi yumdum.

Acı mıyordu.

Ama umut da etmiyordu.

Arabaya atlayarak Buğra'nın adresini verdiği beş yıldızlı otele gittim. Otelin zemin katının altında bulunan geniş toplantı salonuna girdim. Buğra'nın ısrarla söylediği gibi oldukça masumane, şık ve elit bir ortamdı. Gündüz gözüne yapılan bu organizasyonun seçkin havasından hoşlanırdım. Eğer Emir ile ilgili ne öğreneceğim endişesi beni kaç gündür yiyip bitiriyor olmasaydı...

Yaklaşık üç yüz kişilik, kadınlı erkekli kalabalığın arasında sporcular, iş adamları ve başka başka insanlar vardı.

“Öğle yemeği diğer salonda verilecek. Öncesinde burada mini bir tanışma kokteyli var.” Buğra, bana merhaba demeden önce bu açıklamayı yaptı. “Ve babamın sahip olduğu otelin şim-diye kadar gelmiş geçmiş en değerli misafiri, hoş geldiniz.” Elimi dudaklarına götürerek parlak siyah gözleriyle gülümsedi.

Aslında sahip olduğu yaşam tarzı beni rahatsız ediyor olmasa onunla yakın arkadaş olmamak ve iyi vakit geçirmemek işten bile değildi. Çok eğlenceli ve rahat bir insandı. Kolay kolay sinirlenmezdi. Özentili tavırları vardı ama belki zamanla bunları bırakırdı.

“Yalancı,” diyerek ona gülümsedim. “Anlat bakalım, burada ne işimiz var?”

Buğra eli ile yüksek masaların etrafında üçer beşer toplanmış, ayaküstü bir şeyler içerek sohbet eden uğultulu kalabalığı işaret etti. “Buradaki insanların bir kısmı, bir şekilde araba yarışı yapıyor, diğer bir deyişle sporcular. Diğer kısmı ya o harika ralli arabalarının teknik kısımları ile ilgilenen mühendis ya da yarışlara yatırım yaparak sponsor olan zengin ve ünlü iş adamlarıdır. Yakında sezon başlıyor ve yeni anlaşmalar yapılacak. İşte burada, o anlaşmaların ön hazırlığı yapılıyor.”

“Peki ya baban...” Buğra çenesi ile beş altı kişilik genç bir manken kalabalığının arasında kalmış ve iri yarı dört beş erkek ile çevrelenmiş göbekli adamı işaret etti. “Babam da sponsor olmak istiyor. Hem şirketi var hem de başka işleri. Burada bulunan iş adamları aslında çok seçkin iş adamlarıdır,” dedi ve haince sırıttı. “Birkaç tanesi hariç.”

Karanlık dünyalarından bahsediyordu. “Böyle yerlere sponsor olmak bizim gibilerin imajı için harika olur. Baksana Eyşan, sana içimi açıyorum, babamı ve çevremizi anlatıyorum, nasıl olsa ne olduğumuzu biliyorsun. Her neyse babam da düzgün işler peşinde. Daha doğrusu çok istediği bir ralli pilotu var ve firması ile ona sponsor olabilmek için ölüyor.”

“Kime?” derken sohbet epey ilgimi çekmiş, ortamdaki dinamik kalabalıktan etkilenmişim. Kulağıma doğru eğilerek birkaç masa ötedeki sırtı bize dönük uzun boylu bir erkeği işaret etti. “İşte orada, Kuzey Fırat Fıratoglu. Aslında bir mimar ama nasıl araba kullandığını görmelisin.”

“Hım...” dedim ona dönerek. “Fırat’ı tanıyorum. Nasıl araba kullandığını da biliyorum. Ablamın yakın arkadaşı olur. Gerçek bir şampiyon o.”

“Güzel,” dedi Buğra omuzlarını dikleştirerek. “Belki onunla beni tanıştırsın. Kuru kuruya tanışmaktansa böylesi daha güven verici ve akılda kalıcı olur.”

Bunu yapmak sorun değildi. Fırat’a doğru bir adım atacağım anda Buğra’nın yanında beliren garson bizi durdurdu. Avucunun üzerinde duran yuvarlak gümüş rengi tepsinin üzerindeki şık bardağı bana uzattı. Buğra’nın sözleri eşliğinde tabii ki. “Özel misafire özel ikram.”

Bardağın içindekinin ne olduğunu sorarcasına kaşlarımı çatı-tım. Buğra sebepsiz kuruntumu giderdi. “Sadece meyve suyu.” Bardağı elime alarak ona teşekkür etmek için gülümsedim.

“Eğer sayende Fırat’ın aklını çekebilirim babamın gözüne gireceğim Eyşan,” dedikten sonra keyifli sesi biraz söndü. “Ancak Fırat’a sponsor desteği olmamız neredeyse imkânsız.”

Tropikal meyvelerin karışımından oluştuğunu düşündüğüm içeceğin yarısını bir dikişte mideme indirdikten sonra bardağı ağızımdan uzaklaştırdım. “Hım enfes.”

Buğra’nın umutsuzluğu dikkatimden kaçmamıştı. “O kadar karamsar olma. Fırat beni çok sever. Onunla konuşacağım ama son kararı kendisi verecektir. Neden böyle düşünüyorsun?”

Gözleri ile omzumun üzerinden bir yerleri işaret etti. “Onun yüzünden...” Merakla arkamı döndüğüm sırada Buğra kulağıma doğru yaklaşarak fısıldadı. “Orada işte, yaklaşık on kişilik koruma ordusunun ortasındaki siyah saçlı yakışıklı adam.”

“Biliyor musun Buğra? Sadece o tarafa bakmamı bile söyleseydin kimden bahsettiğini hemen anlardım.” Adamın inanılmaz bir ışığı ve insanın içini tedirgin eden varlığı vardı. Adamı göz hapsine henüz almıştım ki simsiyah bakışları, bu hareketimi yakaladığını gösterir gibi beni buldu. Oysa o anda sırtı bize dönük olan başka bir adamı dinliyor gibi görünüyordu. Bembeyaz teni, uzun endamı ama aşırı bir yoğunlukla bakan ve karşısındaki insanı hem ürperten hem de tuhaf bir şekilde daha çok bakmaya iten simsiyah gözleri vardı.

“O kim?” Adamın yaydığı garip enerji yüzünden bizi buradan duyabileceği konusunda bir tedirginliğe kapılmıştım.

“İlker Yazıcı,” dedi Buğra. “Hem idolüm hem rakibim.”

“Öyleyse neden burada? Hem rakibin olmak için yaşı senden biraz fazla, değil mi?” Ellili yaşlarında olabilirdi ama en fazla kırk gösteriyordu. Yüzündeki belli belirsiz çizgiler gerçek yaşını ele veriyordu ancak dinç ve sert görüntüsü bunun tam zıttını yansıtıyordu.

“Meksika’da yaşıyor. Karun kadar parası var ve bir gün onu yenerek, onun yerini ben alacağım Eysan ama şimdilik, herkesin sadece korkuyla boyun eğdiği bir imparator.” Çok gizli bir şey söyleyecek gibi sesini alçalttı. “Bizim alemde... En büyüğümüz... Babam da ona boyun eğmek zorunda. Onu davet etmeme şansımız yoktur.”

Buğra’nın söylediklerinden ziyade, adamın hâlâ bizi süzüyor olması endişe ile yutkunmama sebep oldu. “Fırat’a o mu sponsor olacak?”

“İstiyorsa olur çünkü Yazıcı Holding’in piyasada çok saygın bir yeri var. Çok temiz iş yapıyorlar. Ne kadar muallak bir durum, değil mi?”

“Hım...” dedim kaşlarımı havaya kaldırarak. “İlginç bir insana benziyor.”

“Evet. Yaşam tarzı da öyledir çünkü kaybedecek hiçbir şeyi yok. Yıllar önce kaybettiği kızından başka...”

“Bu da onu daha çok gözü kara ve acımasız mı yapıyor?”

“Hişt, sessiz ol Eyşan. Bize bakıyor.”

Gerçekten de öyle yapıyordu. İlker Yazıcı başını hafifçe sağa çevirdiği anda arkasındaki koruması hemen ona yaklaştı. Bize bakarak korumasına bir şeyler fısıldadığını gördüğüm anda arkamı döndüm. “Gidelim artık. Seni yarın Fırat ile tanıştıracayım.”

“Nereye?” Bu hareketi neden yaptığımı da çözemiyordum. Zihnimde ilginç bir dalgalanma baş göstermişti sanki. Buğra koluma dokundu. “İnan bana ikimize dair harika planlar yaptım.”

O sırada Buğra’nın omzuna dokunan yabancı bir el, az önce İlker Yazıcı denilen adamın konuştuğu korumaya aitti. “İlker Bey küçük hanım ile konuşmak istiyor.”

Bu da nereden çıkmıştı böyle? Şok olmuştum. “Hayır,” diye bağırdım. “Onu tanımıyorum. Kimsenin ayağına gitmeyeceğim.”

Koruma itirazıma aldırmadan Buğra’ya imalı ve oraya gideceğimden emin bir bakış atarak yanımdan ayrıldı. Telaşla Buğra’ya dönerek güldüm. Telaşlıydım ama bir aptal gibi güldüm. “Ben eve gidiyorum. Benimle konuşacak neyi olabilir ki? Tabii genç kızlara özel hayranlığı olan biri değilse.”

Birden mideme kramp girdi. Buğra nazikçe kolumu tutarak “Sakin ol,” diye mırıldandı. “Öyle birisi değil. Seni temin ederim. Başka bir mevzu olmalı. Ben de çok şaşırdım ama şimdi onunla konuşmaz isen mezarına kadar gelir ve seni bulur. Kolay kolay kimse ile konuşmaz.”

Buğra beni ikna etmeye çalışıyordu. “Seni benim yanımda gördü. Sana yaklaşmaz. Bizim âlemde kurallar bellidir. O kuralların dışına çıkanın hesabını o keser. Asla düşündüğün anlamda değil Eyşan. Muhtemelen,” dedi ve sesini alçalttı. “Fırat’ı tanıdığını biliyor. O her şeyi bilir.”

“Saçmalama,” diye çıkıştım. “Öyle birisi neden direkt Fırat’a gitmek yerine beni araya koymak istesin?”

“Bence de öyle ama İlker Yazıcı böyle ortamlarda asla nezaket kurallarının dışına çıkmaz. Fırat’a zaten sponsor olacak. Muhtemelen birazdan Fırat da size katılacak, İlker Yazıcı hoş ve sıcak bir ortam meydana getirmek istiyor.” Beni ikna etmek ister gibi ekledi. “Kibar bir davet. Hepsi bu. Asla seninle başka anlamda bir işi olmaz.” Pis pis güldü. “Bunu sen istesen bile olmaz. İlker Yazıcı genç kızlar ile takılmaz.”

Bir nebze olsun rahatlamış olarak parmaklarımın arasındaki meyve suyunu sıktım. “Tamam, sen de gel.”

“Hayır. Sadece seni çağırdı. Yanma gidersem oradan kovulur ve küçük düşerim. Beni de isteseydi söylerdi.”

Bıkkın bir nefes alarak çenemi dikleştirdim. Aptal bir cesaret damarlarımda anlamsızca şahlanıyordu. “Ondan korkmuyorum. Bakalım, derdi neymiş?”

Buğra’nın söylediklerini düşünerek İlker Yazıcı’ya yöneldim. Ona doğru yürürken karanlık bakışları başka bir noktadaydı. Birkaç adım karşısında durduğum anda yüzüme dahi bakmadı. “Hoş geldiniz küçük hanım.”

Sesi soğuk ama şimdiye kadar duyduğum en karizmatik ve etkileyici insan sesiydi. Sanki istediği her şeyi yapabileceğinin vaadini verir gibi sarf etmişti her harfı... Gücünü o harflere saklar gibi...

“Nasılsınız?” derken simsiyah gözler artık üzerimdeydi. “İyiyim İlker Bey ama daha önce sizinle tanıştığımı hatırlamıyorum.”

Sert tavrıma karşın başını hafifçe yana eğdi. “İsminizi sizden duymak isterim.” Kim olduğumu hemen öğrenmişti anlaşılan.

“Eyşan...” dedim tek kaşımı kaldırarak. “İsmim bu.”

Başını ağır ağır salladı. “Eyşan... Ne güzel bir isim. Anlamı da güzelliği ile şanlı demek, değil mi?” Vay canına! Bunu nereden biliyordu? Biraz sakinleşmek ve şaşkınlığımı gidermek ister gibi elimdeki bardağı ağzıma götüreceğim anda, cam bardağı par-

makları ile kavrayarak beni durdurdu. Şaşkınlıkla başımı geriye çektiğim esnada parmaklarım gevşedi ve bardağı bıraktım. Onu aldı ve gözümün içine bakarak arkasındaki korumaya uzattı.

“Size, benim bir şeyler ikram etmeme izin verin.”

Birden kahkaha atmaya başladım. Yaptığı hareket nedense sinirlerimi bozmuştu. Adam kahkahalarımı görmezden gelerek göz ucu ile arkamda olduğunu bildiğim Buğra’ya ters bir bakış attı.

“İlker Bey gerçekten çok gıcıkınız.” Ne? Ne dedim ben? Çenem bana ihanet etmişti. Bu sözler de nereden çıkmıştı böyle? Kendimi tutamayarak bir başka kahkaha daha attım. Kahkaha attıkça kanıma karışan bir aptallık vardı içimde adeta. Korumaların başları öne eğildiği anda cesur sözümün bir hata olduğuna emin oldum. İçimdeki bu cesaretin kaynağını arar gibi başımı geriye doğru çektim. Çenem coşmuştu.

“Bana kızdınız mı yoksa?”

“Sanırım çok eğleniyorsunuz. Haksız mıyım?”

Adamın daha da ciddileşen yüz ifadesini zerre kadar umursamadım. Kendimi inanılmaz eğlenceli ve cesur hissediyordum. Bu tuhaftı.

O sırada İlker Yazıcı’nın bakışları arkamda bir yerlere takıldı. “Hey, bu sefer ayağınıza kimi çağırıacaksınız?” Merakımı gidermek için yine haddimi aşan bir soru sordum.

Bunları neden söylüyordum böyle? Arkama döndüğüm anda onu gördüm.

Emir’i...

Bize doğru geliyordu. İçimdeki kaynağı belirsiz neşe daha da arttı. Sevinmemek için hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Adama dönerek zihnimdeki her şeyi özgür bıraktım.

“Ona öyle bakma,” dedim. “Onu ne kadar sevdiğimi bir bilsen... Onun yerine ölebilirim ya da ona bir şey yapmaya kalkarsan gözümü kırpmadan seni öldürebilirim. Hiç sorun değil.”

Sözlerim epey dikkatini çekmiş olacak ki gözleri yine benimkilere temas etti. “Cesur kız ve şanslı Karahanlı...” diye mırıldandı.

Tam dudaklarımı aralayacağım anda belime bir el dokundu. Bu oydu. Emir.

“Emir Karahanlı,” dedi adam ona meydan okur gibi. “Bu ziyaretinizi neye borçluyum?”

Emir adamın yüzüne bir süre baktı. “Eyşan’a... Onu alacağım.”

Adam kaşlarını yarı hayret, yarı Emir’i takdir eden bakışlarla havaya kaldırdı. Nezaketini bozmadı ancak sözleri iğneleyiciydi. “Benim misafirimi yanımdan alıp götüreceksin kadar cesursun demek Karahanlı!” Son kelimeyi özellikle vurgulamıştı.

“Siz nasıl anlıyorsunuz.”

Emir alnını ovalayarak parmakları ile belimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Gerçekten beni götürmeye gelmişti ama dokunuşunun meydana getirdiği heyecandan ölmek üzereydim. Şimdi benim kollarım da ona sımsıkı sarılmak için kalkacaktı. Aslında Emir’i uyarmak ve ileri gitmemesi gerektiğini anlatmak istiyordum ama zihnimde bir tuhafılık vardı ve bambaşka sözcüklerin ağzımdan çıkacağına şüphem yoktu.

Ona dönersem onu öpebilirdim bile.

İlker Yazıcı, Emir’le bir tür oyun oynuyor gibiydi. “Bu cesaretiniz kime çekti acaba?” dedi. “Annenize mi yoksa babanıza mı?”

Hayır, ona babasından söz etmemeliydi. Çok ileri gidiyordu. “Susun artık İlker Bey,” diyerek Emir’e döndüm. “Hadi gidelim.”

Emir bana bakmadı bile. Bakışları, esrarengiz bir şekilde adama kilitlenmişti. “Kim bilir?” dedi, adamın tahrikine kapılmadığını gösterircesine ona tebessüm etti ve yüzüne bakmadan bana rica gibi görünen bir emir verdi.

“Eyşan bize bir iki dakika müsaade eder misin?”

“Kovmana gerek yok. Ben zaten gidiyorum Emir.”

Yine beni dışlamıştı. Arkamı dönerek onlardan uzaklaşmaya başladığım anda birden karşımda Buğra belirdi. Beraberce onlardan uzaklaştık.

“Emir Karahanlı... Artık İlker Yazıcı'nın gözünde bir düşman.”

“Neden?” Abartılı bir endişe ile elimi ağzıma kapattım. “Ona bir şey yapmadı.”

“Yaptı. Onun silah deposunu ihbar eden kadının kızı ile ilgileniyor. Biraz önce İlker Yazıcı'nın yanında ağzından bir şey kaçırmaman için sana söylemedim.”

Dilim damağım kurumuştı ancak bunun sebebi Buğra'nın bana yalan söylemiş olması değildi. “Bu... Bu ne demek Buğra?” Korkmaya başlamış ve korkumu yine kahrkaha atarak belli etmiştim. “*Bu ne demek* dedim sana?”

“Bu, şu demek Eysan: Adamın, Pınar ile yıllar önceden kalma bir hesabı var. Onun canını yakmak için her şeyi yapar ama bu ülkenin en saygın ailelerinden birisinin oğlu, yani senin Karahanlı'nın kadına destek olarak kızını koruyor.”

Hatta onu almak için uğraş veriyordu bence. Buğra olayın bu kısmını bilmiyordu elbette.

“Sana söylediğim mesele buydu. Emir o adamı çoktan karşısına aldı çünkü,” dedi sahte bir üzüntüyle. “O adam asla kendine yapılanı affetmez. Eninde sonunda intikamını alır. Bunun için yıllarca beklemesi gerekse bile sabırla bekler. Emir'in o kadınla ne tür bir bağı varsa bu durum ona zarar getirecek. İnan bana tehlikeli sularda yüzüyor.”

Birden başım dönmeye başlamıştı. Sonra da o kahrkaha dalgası yine beni yuttu. Elimi göğsüme bastırarak susmaya çalıştım. “Şimdi sen...” Hâlâ gülüyordum. Sanırım sinirlerim iyice laşkaşmıştı. “Emir'in tehlikede olduğunu mu söylüyorsun?”

Acaba Emir'in bahsettiği cehennem bu muydu? Pınar ve Defne için böyle bir adamı karşısına mı almıştı? Birden göğsüm

sıkıştı. Pınar, Emir için ne anlam ifade ediyordu? Ama bu saçmaydı. Eğer aralarında duygusal anlamda bir bağ olsaydı Emir, Pınar ile evlenirdi. Yine aklımı oynatmak üzereydim. Emir neden bunları bana anlatmıyordu? Birden midem bulanmaya başladığında elimi ağzıma bastırdım.

“Neyse, sen çok iyi görünmüyorsun. Belki de seni yukarı çıkarmalı ve biraz hava almana yardımcı olmalıyım. Bana itiraz etmeyeceğinden şüphem yok. Hatta buna eminim ama onunla gitme Eyşan.” Başını bana doğru eğerek fısıldadıktan sonra göz kırptı. “Çok güzel vakit geçireceğiz.”

O sırada salondaki uğultuları bile kulaklarımdan dışlayan o sesleniş tenimi ürpertti. “Eyşan...” Buğra’yı da unuttum. Tıpkı Emir dışında, bütün dünyada var olan her şeyi unuttuğum gibi... “Ben Emir’le konuşacağım. Bizi bir süre yalnız bırakır mısınız?”

Buğra hiç itiraz etmeden sıcakkanlılıkla gülümsedi. “Misafirim nasıl isterse öyle olsun. Ben de birkaç konuğa hoş geldin derim o sırada.”

Buğra, başka bir şeyler daha söyledikten sonra benden uzaklaştı ama ben çoktan Emir’in menziline girmiş, ona doğru çeki-liyordum. Şuradaki kalabalıkta bir tek o vardı sanki.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş bir hâldeyken içimdeki asi cesaretin etkisiyle “Beni almaya mı geldin yoksa Karahanlı?” diye sordum tıpkı adamın ona hitap ettiği gibi. Onun içinde bulunduğu tehlikeyi bildiğimi ona söylemek istiyordum. “Yoksa İlker Yazıcı denilen o adamla kozlarını paylaşmaya mı geldin? O adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum.”

Gözleri ile Buğra’nın olduğu tarafı işaret etti. “Bakıyorum da o art niyetli aşğın sana oldukça ilginç bilgiler veriyor.”

Buğra’dan şüphelenmesi normaldi ancak ben Emir’in, içinde bulunduğu durumu benimle paylaşmasını istiyordum. Gözlerim dudaklarındaydı. Duymak istediğim tek şey Emir’in bu işten zarar görmeyeceğiydi. Bana açıklama yapmak yerine kaşlarının

ortasını ovalayarak, “Kafanı böyle konulara yorma,” dediğinde gözlerimi yumarak tüm gücümle bağırdım. “Bana o adamın sana zarar vermeyeceğini söyle.” Bu sefer de kahkaha yerine öfke patlaması yaşıyordum.

Birden etrafımızdaki başlar bize doğru döndüğünde Emir kulağıma doğru eğildi. “Sen kendinde değilsin. Hadi çıkalım!”

Başımı geriye doğru atarak alaycı bir kahkaha attım. “Hayır. Seninle asla gelmeyeceğim.” Görüşüm birden bulanıklaşmıştı. Emir’den uzaklaşmak istiyordum. Arkamı döndüğüm anda usulca bileğimi tuttu. Fakat bakışları alev alevdi. Mavi bir alev... “Öyleyse beni durdur Eyşan. Eğer buna gücün yetiyorsa...”

Burnunun dibine kadar sokuldum. Ona artık öfkeli değilim aksine çok eğleniyordum. Beni hayatından yine ve yeniden, küçücük bir açıklamayı esirgeyecek kadar dışlamasına rağmen ona öfke duyamıyordum. “Dur! Çünkü ben sana, seni istediğimi söylemiştim ama bunu umursamadın bile. Neden seninle geleceğim acaba? İstenmediğim yerde işim olmaz benim.”

Onu hiç bana bu kadar kayıtsız ama gözlerinde beliren koyu bir pırıltı ile bakarken görmemiştim. Ne düşündüğünü bilmek neredeyse imkânsızdı. Tartışmayı sevmeyen mizacına rağmen fısıltısı sertleşti. “Sana ‘Buğra’dan uzak dur!’ demiştim. Seni buradan bırakırsam sonra çok üzülürsün Eyşan. Benimle gel.”

Bileğimi geriye doğru çekmeye çalıştığım anda hiç üstelemenden beni bıraktı. “Ben burada kalmak istiyorum. Senin gücün beni buradan çıkarmaya asla yetmez! Şimdi git buradan. Ben Buğra ile kalıyorum.”

Kararlılığım mı yoksa Emir’in ısrarı sevmeyen yapısı mı etkili oldu bilmiyorum ama çekti gitti. Giderken de eline telefonuna alıp kulağına götürmesini öylece izledim. Benim için uğraşmazdı.

O SÖYLESİN VE BEN YAPAYIM

Babam az önce bana şöyle dedi:

*“Sen, sevdiğin kızı bile elinde tutamayacak bir ahmak-
sın Buğra Kartal. Benim oğlum toprağın altında.” Sonra
da içimi deşen bir kahkaha attı. “Evlenmek bile sana göre
değil beceriksiz.”*

*O öyle düşünüyordu. Eyşan eninde sonunda benim ka-
rım olacaktı ve ben eninde sonunda intikamımı alacaktım.
O adamdan... İlker Yazıcı’dan... Eyşan’ı benim yanımda
gördüğünde, beni aşağılamak için mi yanına çağırmıştı
yoksa Karahanlı’yı huzursuz etmek için mi? O adamın ak-
lından ne geçtiğini kimse bilemezdi ki onu benim kadar
iyi bilen hiç kimse yoktu. Çünkü en büyük düşmanımdı.
Çünkü abimi alıp da beni bu dünyada bırakarak asıl beni
öldürmüştü.*

Arkasından bakarken omuzlarımı dikleştirerek Buğra’yı aramaya başladım. Buğra’nın gözleri zaten benim üzerimdeydi. “Hey, güzel-lik!” dedi neşeli bir tavırla ellerini iki yana açarak. “Artık baş başa sayılırız. Harika bir gün geçirelim öyleyse.”

Buğra’nın sevincine o an için ortak oldum. “Hadi, otelin çatısına çıkalım! İstanbul’u seyretmek istiyorum.”

Belki göğsümdeki acıyı söküp onu asla bulamayacağım bir yerlere fırlatabilirdim.

Buğra eli ile kapıyı işaret etti. “Sen ne istersen...”

“Bence de...” Sözleri o an için beni keyiflendirmişti. Emir’in arkasında kalan küçük düşmüş hâlimle savaşıyor gibi bir kahkaha attım. “Bence de başlasın. Bu eğlenceyi hak ettim.”

Salonun kapısından çıkarak, otelin resepsiyonunun olduğu bölüme girdik.

“Bu taraftan gel.” Buğra asansörün yanında bulunan beş on basamaklı merdiveni çıktı. Hiç sorgusuz, onun peşine takıldım. “Hey, nereye gidiyoruz? Neden asansöre binmedik?” diye sorarken bir yandan kıkırdıyordum.

Bugün haddinden fazla güldüğümün farkındaydım ama bu hoşuma gidiyordu. Buğra birkaç basamak üstte durdu. “Odaların bulunduğu koridordan geçeceğiz.”

“Buğra senin garip bir insan olduğunu biliyordum ama kendi otelinde, çatı katını bulamayacak kadar ahmak olduğunu ben bile tahmin edememiştim. Sadece asansöre bineceğiz ve en üstteki düğmeye basacağız.”

Nedense kendi sözlerime gülmek istedim. İçimdeki şu baş belası his beni altüst etmeye başlamıştı. O esnada birisi arkamdan “Eyşan,” diye seslendi.

Sesin sahibine doğru dönmek için adım attığım sırada başım hafifçe döndü. Dengemi zar zor sağladım. “Fırat...” Ona, gözlerimin içine bile yayıldığına emin olduğum bir gülüş sundum. “Ben de seni Buğra ile tanıştırmak istiyordum. Ne hoş bir tesadüf!”

Fırat bu tesadüften hiç hoşlanmamış gibi Buğra’ya sert bir bakış attı. İçinden geçenleri yansıtmaktan hiç çekinmeyen bir yapısı vardı. Çok dürüst ve mert bir insandı. “Ben çıkıyorum Eyşan. Çok sıkıldım.”

“Öyleyse sonra yine görüşürüz.”

Fırat, Buğra’ya “Bizi yalnız bırakır mısın?” diye âdeta emretti. Buğra ona olumsuz yanıt verebilecek durumda olmadığı için

“Tabii!” dedi. “Kuzey Fırat Fıratoğlu ister de yapmaz mıyım?”
 “Sonra bana dönerek göz kırptı. “Sonra görüşürüz. Ben lobide olacağım.”

Fırat bir süre onun yanımdan ayrılmasını bekledi. “O çocuk-tan hoşlanmadım.” Fırat’a ne diyeceğimi bilemez hâlde sordum. “Buğra’nın en güzel yanı fazla ısrarcı olmamasıdır. Bak, gitti işte. Hem neden böylesin? Bir sorun mu var?”

“Emir, seni buradan çıkarmamı rica etti. Anlaşılan tam zamanında geldim.”

Ah, elbette ondan rica ederdi! Kendisi tenezzül bile etmemiş-ti. Sonuçta Fırat’ın kız kardeşi Emir’in diğer erkek kuzeni Çağrı Mert Karahanlı ile evleniyordu yakında.

“Emir’i dinleme bence. Ben gelmeyeceğim.”

“Geleceksin. Burada kalmayacaksın Eyşan.” Tamam, Fırat’ın sert bir karakteri olduğu bilinen bir şeydi ama bugün bana biraz gereksiz yere sinirli gibi davranıyordu. Onu çok sever, fazlasıyla güvenirdim. Ablamın güvenini kazanmak asla kolay değildi. Yine de Emir’in dediğini yapacak olması keyfimi biraz kaçırdı. O tuhaf cesaretim hâlâ benimleydi.

“Emir, Emir ve Emir...” Ellerimi iki yana açarak öfkeyle söyledim. “Neden her yerde o olduğu hâlde hiçbir yerde yok?” Kendi kendimi kışkırtmayı sürdürdüm. “Neden böyle davranıyor?”

Fırat beni sakinleştirmek için kolumu tuttu. “İyi değilsin sen. Hadi, buradan gidiyoruz!” Cevabımı bile beklemeden yürümeye başladı.

“Değilim.” Ondan uzaklaşmak istediğim anda başım yine dönmeye başladı. “Beni eve bırakır mısın Fırat? Kendimi araba kullanacak kadar iyi hissetmiyorum. İçimde kırmızı ışıktaki bile geçmem gerektiğini söyleyen bir his var, ayrıca midem iyi değil.”

Fırat’la beraber otelin çıkış kapısına doğru ilerledikten sonra Buğra’nın babasına ait olan otelden ayrıldık. Buğra’ya veda etme gereği bile duymamıştım. Fırat ile beraber otelin altında

bulunan otoparka indik. Bir sürü arabanın önünden geçtik ve ben onu gördüm. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, arabasına yaslanmış bir hâlde beni izliyordu. Yüzüne takındığı belli belirsiz zafer edası da cabasıydı. Duygularını abartmaz, fazla belli etmezdi.

“Eyşan’ı getirdiğin için teşekkür ederim Fırat.”

Emir dediğini yaparak beni otelden çıkarmıştı. Beni beklediğinde göre beni eve o mu bırakacaktı? Asla inanmam. Onunla konuşmayacaktım. Bu meseleyi uzatmak istemiyordum. Zihnim hâlâ allak bullaktı. Her an Emir’i öpebilir, ona tokat atabilir, boynuna sarılarak hüngür hüngür ağlayabilir ya da otelin çatısına çıkarak avazım çıktığı kadar bağırabilirdim. Beynimin içi hâlâ garip garip duygular ile çalkalanıyordu ve içimde inanılmaz bir kisma hissi vardı.

“Araban nerede Fırat? Emir’in arabasına binmeyeceğim.”

Fırat omuzlarını yükselten bir nefes alarak Emir ile göz göze geldi. “Arabamın yerini Emir biliyor. Nerede olduğunu o söylesin.”

Bana hafif bir tebessüm vererek, aralarındaki yakın dostluğu perçinleyen sözlerinin açıklamasını yaptı. “Emir seni eve bırakmamı isterse arabama gideriz.”

“Onun arabasına asla binmem,” diyerek topuğumu öfkeyle yere vurdum.

Bu arada Emir çoktan yanımıza gelmiş, tehlikeli bir öfkeyle beni süzüyordu. “Buğra ve sen...” dedi. “Bugün başına çok kötü olaylar gelebilirdi. Ondan uzak dur artık Eyşan.”

Emir’i duymazdan gelerek yürümeye başladım. “Senin, beni korumana ihtiyacım yok.” Sözlerim hâlâ bitmemişti. “Ayrıca ben gidiyorum, o arabaya binmeyeceğim. Fırat araban nerede? Ya da taksiyle giderim.”

Emir’in sakinliği yıldırım gibi çarptı bedenime. “Genelde binmek yerine önüne atlamayı tercih ediyorsun, değil mi?” Sonra da arabasının kapısını açtı. “Zaten istesen de binmeyecek-

sin. Hatta belki,” dedikten sonra başını geriye doğru çekti. “Bir tek sen binmeyeceksin.”

O mesele yüzünden beni affetmiyordu. Bana hâlâ öfkeliydi.

Arabasına binerek kapıyı kapattı. Fırat’ın tüm bu olanlara şahit olması umurumda bile değildi. Emir’i o da tanıyordu.

“Zaten binmek isteyen kim?” diye tüm gücümle bağırdım arkasından. Hem ağlıyor hem de gülüyordum arkasından. “Yarın gidiyorum. Beni bir daha görmeyeceksin. Seni bir daha görmeyeceğim ve böyle ölüp durmayacağım.”

Emir arabasından inerek bana doğru yürüdüğü anda Fırat hayır anlamında başını salladı. “Şimdi değil. Lütfen... Konuşabilecek durumda değilsiniz ikiniz de.”

Sonra da omuzlarımdan tutarak bana sarıldı. “Hişt!” dedi. “Sakin ol. Buğra denen o pisliğin boğazını sıkmaya gideceğim şimdi. Ağlama artık.”

Biraz daha ağladıktan sonra sakinleştim. Beraberce birkaç metre daha yürüdüktan sonra cipine bindik. Oradaydı. Yanıma gelirse tekrar ağlayacağımı düşünüyor olmalıydı. Fırat arabamın anahtarını istedikten sonra onu Emir’e götürdü ve tekrar yanıma geldi. “Emir arabanın bu otelin otoparkında kalmasını istemiyor.”

“Ah, neden şaşırmadım ki! Emir ne isterse o olur hep. Emir kimin ne düşündüğüne aldırılmaz bile. Emir soğuktur ama kim-senin ilgisine ihtiyaç duymaz. Emir, Eyşan’ın ne hissettiğini zerre umursamaz.” Tüm gücümle bağırdığım anda Fırat’ın yüzünde bir tebessüm belirdi. “Şimdi seni eve götürüyorum ve sen hiç kimse ile konuşmadan odana çıktıktan sonra bir güzel uyku çekiyorsun. Buğra sana ne içirdiyse seni başka bir insan yapmış.”

Gözlerimi sımsıkı yumarak elimi karnıma bastırdım. “Aşâğılık Buğra. Bir daha onun yüz metreden fazla yanıma yaklaştığını görürsem polisi arayacağım. İlker Yazıcı denilen o adam elimdeki bardağı almasaydı...” Daha fazlasını düşünmek istemiyordum. “Neyse ki adam nezakete çok önem veriyor ve bana kendisi bir

şeyler ikram etmek istedi.”

“Belki de Buğra’nın ne mal olduğunu biliyordur,” dediğinde cık cıkıldım. “O adam da aynı dünyadan Fırat. Bozacının şahidi sıracı yani. Buğra’nın ne yaptığını anlamış olsa bile bana neden yardım etsin? Hem...” dediğim anda zar zor da olsa ağzımı kapattım. Adamın Emir’in dolaylı da olsa düşmanı olduğunu söyleyecektim. Neredeyse...

Fırat arabayı deliler gibi kullandığı için midem biraz daha kötü olmasına rağmen kendimi tutmayı başarabildim. Beni eve bıraktığı zaman koşarak odama çıktım. Evde kimsecikler yoktu. Uyudum. Ertesi sabaha karşı sabah dörtte uyandığımda kendimi çok iyi hissediyordum. Pencereden baktığımda arabamı evimin önünde gördüm. Saat dokuz buçuk gibi Miço’yu Defne’nin yanına götürecektim. Emir evde olmasa bile anahtarımı bırakmış olurdu herhâlde.

Saatler sonra Emirlerin evinin arka bahçesinde Miço, Defne ve ben yemyeşil çimlerin üzerinde neşeyle oynuyorduk. Defne ve ben sırtüstü çimlere uzanmış bir hâlde Miço’yu seviyorduk. Miço, bir benim bir de Defne’nin karnının üzerine sırtüstü uzanıyor, onunla oynamamız için nazlanıyordu. Bu sefer Defne’nin karnının üzerindeydi. Dirseğimi çimlere yaslayarak Miço’yu keyifle mıcıkklamaya başladım. Aynı anda Defne’nin gülen masum yüzünü izliyor, onu daha çok eğlendirmek istiyordum. Bir elimi yanağıma yaslamış bir hâldeydim. Defne aniden başını kaldırarak oturduğunda Miço onun üzerinden indi. Defne eli ile Emir’in odasının penceresini işaret etti.

“Emir orada.” Birden heyecanlanarak konuşmasını sürdürdü. “Pencereden Defne’ye bakıyor. Emir evde. Emir evde.”

Sanırım ben ondan daha çok heyecanlanmıştım. Başımı oraya doğru çevirdiğimde Emir’i gördüm. Beyaz tişörtüyle hiç de işe gidecekmiş gibi görünmüyordu. Ellerini cebine koymuş, yüzüne hoşnut bir gülümseme takınmış bizi izliyordu.

Defne eli ile Emir'i işaret etti. "Emir buraya gelsin."

Defne'nin çocukça talebine vereceği tepkiyi biliyordum. Elbette küçük kızı ikiletmeyecekti. O sırada Miço Defne'nin bacaklarının üzerinde gezmeye başladığında Defne kıkırdarak ona sarıldı ve Emir'i bir an için unuttu. Bir süre onları keyifle izledim.

Emir gelmeden önce bahçeden çıkmak istiyordum. "Eyşan akşam İzmir'e gidecek Defne," dediğimde Defne, Miço'ya daha sıkı sarıldı ancak yüzüme bakmadı. Birden durgunlaşmıştı. "Ama Miço burada kalacak. Defne onunla istediği kadar oynayabilir."

İzmir'e yerleştiğim zaman Miço'yu götürme planım vardı ama şu manzarayı gördükçe bundan vazgeçmem gerektiğini biliyordum. "İsterse Defne Miço'yu alabilir." Sanırım bu sözler boğazımı düğümlemişti. Miço'nun uzun kahverengi tüylerini onunla vedalaşır gibi okşadım. "Defne ona odasında bir yatak yapsın. Miço orada uyusun. Prens Miço o zaman mutlu olur."

Defne teklifimi kabul etmedi. "Masaldaki prenses gibi Miço da yatağında uyusun. Defne Miço'yu almayacak."

"Peki!" dedim. "Öyleyse Miço bizim evde kalır." Sanırım başka çarem yoktu. Defne'yi bu konuda ikna etmem mümkün gibi görünmüyordu. Ablamın Miço'ya çok iyi bakacağından hiç şüphem yoktu. Defne'nin mutluluğu için Miço'yu burada bırakabilirdim. Her ne kadar bu durum benim için katlanılması çok güç bir olay olsa da...

"Demek akşam gidiyorsun!"

Aniden başımı arkaya doğru çevirdiğimde sırtından vuran güneş ışıklarına rağmen gün ışığında keskin bir mavilik saçan güzel gözleri ile karşılaştım. "Evet," dedim ayağa kalkarak. "Artık İzmir'de yaşayacağım. Birkaç koleje başvurdum. Sanırım İstanbul defteri benim için kapandı."

Emir cebinden çıkardığı araba anahtarını bana uzattı. "Arabayı Cemal'e aldırırım."

Anahtarı elinden alarak kot pantolonumun cebine soktum.

“Teşekkür ederim.” Biraz utanmıştım. Buğra’nın beni içine düştüğü durum gerçekten beni başka bir Eysan yapmıştı. “O pislik yüzünden saçmaladım.”

Bir süre sessiz kaldığımız esnada Defne’nin neşeli çığlıkları duyuldu. Çığlıklar ata ata Emir’in bacağına sarıldığında Emir ona dokunamadı. Onu ürkütmekten korkuyordu. Şu anda Defne’nin eğlendiğini görmek ona yetiyordu. Miço, Defne’nin etrafında dört dönüyor, onunla oynamak istiyordu. Miço bu hareketi yaptıkça Defne neşeli çığlıklar eşliğinde ondan kaçıyor gibi davranıyordu.

Emir ve ben de bu neşeye ortak olarak keyiflenmiştik. Birkaç dakika daha Miço, Defne ve ben yemyeşil çimlerle kaplı bahçede vakit geçirdik. Defne’nin hatırına birkaç dakika daha kalmıştım ancak gitmeliydim. Miço ile vedalaşmak için onu kucığıma aldım. Onu kollarımın arasında sıktığımı fark eden Emir, kaşlarını beni eleştirir gibi havaya kaldırdı. “Duygularını çok fazla belli ediyorsun ya da onları hissettirememekten çekiniyorsun.”

Birden keyfim kaçmıştı. “Suçluymuşum gibi söyledin.”

“Sana seni anlattım,” dediğinde beyaz masanın sandalyelerinden bir tanesinde oturuyordu. Elbette altta kalmadım. “Sense hiç belli etmiyorsun.”

Beni kendi sözlerimle vurdu. “Suçlu muyum?” Dudaklarımı aşağıya doğru kıvrıdım. “Sana seni anlattım.”

Her ne kadar ona, onunla olmak istediğimi söylesem de kişiliğimi ortaya koymaktan asla çekinmezdim. Aramızdaki minik çatışmalar aslında kişiliklerimizi yansıtıyordu. Miço kucığımdan kaçarak, bahçenin öbür köşesine doğru koşmaya başladığında Defne de onun arkasına takıldı ve biz Emir ile baş başa kaldık.

Aslında gitmeye hazırlanıyordum. “Seninle geçirdiğimiz en güzel dakikalardı.” Emir’in bu yönünü çok seviyordum. Duygularını belli etmiyor oluşu bazen benim için bir avantaj olabiliyordu. Malum, beni affedip affetmediğini bilemediğim bir meselemiz vardı ve az önce yaşanan anlar sırasında işlediğim

suçun ağırlığını bana hiç hissettirmemişti.

“Öyle!” dedi Emir. “Çok güzel vakit geçirdik.”

“İstersen berbat edebilirim.”

Emir kaşlarını çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştı. “Senden, bana ve Defne’ye limonlu dondurma almanı isteyebilirim.” Aslında sadece şaka yapıyordum. Bu sefer yüzünü ekşitmek yerine tebessüm etti. “Hiç kin tutmaz mısın Eyşan sen?” diye mırıldandı. Dün yaşadığımız gerginliği kastediyordu belki de. Sonra ekledi. “İstersen alırım.”

Ağzımı açmama fırsat vermeden cebinden telefonu çıkararak Cemal’i aradı. “Cemal ön bahçede misin?” Ardından Cemal’e dondurmaları sipariş verdi ve bana limondan hoşlanmıyor olusunun onu rahatsız etmediğini gösterir gibi tebessüm etti.

“Cemal neden burada? Arabanda bir sorun mu var?” Bu gün işe gitmemiş olması zaten ilgimi çekmişti. “Hayır, bir sorun yok. Cemal’i başka bir sebeple çağırdım.”

Anladığımı belli ederek tebessüm ettim.

“Emir benim artık gitmem gerekiyor.” Az önceki sıcak tavırları beni korkutmuştu. Alışmak işten bile değildi. Bilmiyordum ama beni biraz daha mutlu edecek olursa o mutluluğa susamaya başlayacaktım. Tadına bağımlı kalacaktım. Onunla güzel vakit geçirmek, akıp giden zamanın ruhumu tatlı tatlı okşaması bir şeydi.

“Akşam İzmir’e gidiyorum. Yapılacak işlerim var,” dediğimde tek derdim ondan bir an önce uzaklaşmaktı. Ayağa kalkarak bana doğru hareketlendi.

“Dondurma yemeyecek misin?”

Ona, hayır demek yerine duygularımı belli etmeyi tercih ettim. “Bunu yapma Emir.” Sesim o kadar soluk çıkmıştı ki endişelenerek başını bana doğru eğdi.

“Neyi?”

“Bizim arkadaş gibi davranmamız çok saçma.” Ben Tunç gibi değildim. O, dostluğumu, benim yokluğuma tercih ediyordu.

Bense Emir'in dostluğunu dahi istemiyordum. Benim olmayacaksa hiçbir şeyim olmamalıydı artık.

"Neden?"

"Kendini benim yerime koy. O yüzden..." dediğimde sözü-mü kesti. Defne'nin neşeli çığlıklar atarak bize doğru koşmasına aldırmadan gözlerini benimkilere kilitledi.

"Öyleyse kal."

Sözlerini anlayamayarak "Defne ile akşam vedalaşacağım artık," dediğimde göz kapakları bir iki defa kırıldı.

"Gitme Eyşan. Burada kal."

İstemsizce geriye doğru bir adım attığımda dipsiz bir karmasanın içine çekildim. Sarsıldım. Damağım kurudu ama gözlerimi dolduracak kadar aşırı bir heyecan yaşadım. Sadece dört kelime-siyle... Dudaklarımdan bir tek kelime düştü.

"Neden?"

"Senden bir şey istiyorum," dediğinde neredeyse mutluluktan gülümseyecektim. O istek sebep oldu bu mutluluğa; sevdiğin insan için yapamayacağın hiçbir şey olmadığını ona gösterme isteği... O istesin ve sen yap.

Söylemesi yeterliydi. Onun uğruna katlandığım o anları düşünerek çenemi dikleştirdim. "Ne istiyorsun?" Elbette isteği makul bir şeyse seve seve yapacağımı daha şimdiden belli edemezdim.

Halime aldırmadan söyledi. İnanamadım.

"Benimle evlenmeni istiyorum Eyşan."

GİTME

ROMEO: *Cennet burada, Juliet'in yaşadığı yerde.*

Defne son anda yanımdan gelmekten vazgeçmiş, bizi kendi hâlimize bırakmıştı. Ben, şu anda karanlık bir tünelin hemen ağzında, içeri girmemek için çırpınıyordum; benimle Defne için evlenmek istiyordu. Bunun başka hiçbir açıklaması olmazdı. Kendime sordum; olabilir miydi?

O ise suskunluğa bürünmüştü. Öyle bir suskunluktan ki milim kıpırdamadan birbirine odaklanmış bakışlarımız, kuvvetli bir fırtınaya tutulacak gibi küçücük bir esintinin dokunuşunu beklemiyordu. O dokunuşu deliler gibi arzuluyordu. O masma- vi denizleri çözemezdim. Ama iyi bilirdim. Ardı arkası, kuytusunu, en derinleri hep sırlarla dolu olsa da bana özel sırları, herkese kapalı kıyıları vardı.

Bu sefer bana özel o sırrı kalbimi parçaladı. Dudaklarım, sanki bu sözleri tetikte bekliyormuş gibi cevabından emin olduğum o soruya aralandı. “Defne için değil mi?”

Bakışları, telaşımı ve şaşkınlığımı umursamayan bir tavırla yüzümün her zerresini kayıtsızca katetti. O bakışlar yüzümde yol aldıkça, dudakları ne söylediğini iyi bildiğini gösterircesine bana bir muamma sundu.

“Değil dersem bana inanır mısın?”

Sonra da az önceki cümlesinin açıklamasını yaptı. “Böyle olmadığına inanman mümkün değil, biliyorum Eysan?”

Bunu bana yapamazdı. Defne için olduğunu açık açık söyle-

mesi yeterliydi. Kırılmazdım. Sustum. Suskunluğumu bölmemi isteyerek benden bir talepte bulundu. “Dürüst ol Eyşan. Bana inanır mısın?”

Emir benimle evlenmek istiyordu.

Öyleyse neden benim acıyla dağlanıyor; ruhum, dağlanmış yaralarımın zorla sökülüyordu.

“Gitme Eyşan,” dedi. “Eğer seni durdurabilmenin başka bir yolunu bilseydim önce onu seçerdim.” Gözlerini yumdu. “Ama yok,” diye fısıldadı. “Sana bunu sormaktan başka çarem yok. Yine de düşün ve bana istediğin zaman cevap ver.” Sesi azaldı. “Ama gitme.”

Benden düşünmemi isteyerek beni elleri ile o karanlık, ıssız ve uzun tünele bıraktı. Oysa cevabım belliydi.

Yine de ikimizi düşündüğüm anda karanlık tünel gitgide uzuyor, gördüğüm gün ışığı bir hayal oluyordu. “Sana inanmam için bir sürü sebep var Emir.”

Anlayışla gülümseyerek “Biliyorum,” dedi. “Dışarıda bir yerde konuşabilir miyiz? Cemal’i bu yüzden çağırmıştım.”

İşte Emir ve beni kahreden gerçekleri yine karşımdaydı. Aşamayacağım gerçekler...

“Daha,” dedim. “Beni arabana bile bindirmiyorsun. Cemal’i bu yüzden çağırıyorsun. Benden başka herkes biniyor Emir ama ben binemiyorum.” Yanaklarım alev alev yanmaya başladığında başımı yana doğru eğdim. “Neden biliyor musun? Çünkü yaptığım hareket için beni affetmeyeceksin.” Şakaklarımı ovalayarak başımı öne doğru eğdim. “Affetmediğin bir kıza neden evlenme teklif ediyorsun?” Cevabı gözlerimin baktığı yer verdi. Defne...

“Daha fazla konuşmamızın bir anlamı yok.” Şu an onunla konuşamayacak kadar sinirliydim. O da üstelemeyecek kadar katı. Beni yanıltmadı. “Sana ne söyleyecek olursam olayım, sen bana asla inanmayacaksın. Senin için mesele sadece Defne değil, değil mi?”

Bana zaten evlenme teklif etmişti. Bu, onun için çok çok büyük bir adımdı. Beni inandırmasına ihtiyaç duymamdan rahatsız olmuştu.

Mizacı bu kadarına el veriyordu. Ama sarsılmıştım işte. Emir'e cevap vermeden Defne'nin yanına koştum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Defne bir yandan Miço'yu okşuyor, diğer yandan dondurmasını yiyordu. Cemal elindeki dondurmaya bana uzattığında onu almadım. Emir'e duyduğum koşulsuz bir sevgi vardı ve ben ona inanmak istiyordum. Her şey aksini gösteriyor olsa da tüm benliğimle, benimle ben olduğum için evlenmek istediğini düşünmek istiyordum.

Birkaç dakika orada öylece kaldım, sonra koşarak eve gitmeye karar verdim. Emir'e vereceğim cevaptan kaçıyordum.

"Eyşan." Adımlarımı durdurarak başımı ona çevirdiğimde ensesini ovalıyordu. Bedeninin nasıl gerildiğini buradan bile hissedebiliyordum. Elinde cep telefonu vardı. Onu parçalayacak gibi sıkıyordu. "Ne oldu?"

Bana doğru yaklaştı. "Pınar bir sinir krizi geçirmiş. Defne'yi çok özlemiş. Sakinleştirici iğne yapmışlar." Elimi ağzıma bastırarak Defne'ye doğru döndüğümde kalbim Pınar adına sızladı. "Evladını görmek onun en doğal hakkı."

"Avukatı ile görüşmek istediğini söyleyerek Aras'ı aramış ve ona Defne'yi görmek istediğini söylemiş. Aras da savcıdan özel izin almış. Defne'yi ona götüreceğim."

"Şimdi mi?"

Sıkıntılıydı. "Evet ama senin de bizimle olmanı istiyorum." Çok şaşırmıştım. Şaşkınlığımı gidermek adına açıklama yapma gereği duydu. "Defne alışık olmadığı mekanlara girmekten rahatsızlık duyabiliyor. Pınar'ın yanına girinceye kadar aşırı tepki verebilir. Söz konusu yer bir cezaevi sonuçta. Öğretmeni bana yardım edebilir ama..." diyerek bir süre duraksadı. "O bizimle oraya gelemesin. Sadece sen olabilirsin. Defne ve annesi hakkında-

ki bu gerçeği kimse bilmiyor.”

“Sorun değil. Gelirim.”

Yaklaşık bir saat sonra cezaevinin demir kapısının önündeydik. Pınar’ı çok merak ediyordum. Üzerimi saran gerginliğe rağmen rahat görünmeye çalıştım; gerginliğimin Defne’ye yansımasını istemiyordum. Defne gri kapıyı gördüğü anda arkama geçti.

“Kumlar nerede? Burada kum yok.”

Defne’nin ağlamaklı bir hâle bürünmeye başlayan sesi, Emir’in dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini sıkıntıyla yummasına sebep oldu. Defne ile ilgili yaşanan her türlü olumsuzluk onu fazlasıyla rahatsız ediyor, belki de hiç yaşamadığı çaresizliklere sürüklüyordu.

“Hadi!” dedim telaşlı bir ses tonuyla Defne’ye doğru eğilerek. “Buradan sonra park var Defne.” Ağlamasına fırsat vermek istemiyordum. “Sonra Defne ne isterse onu yapacağız.”

Defne gözlerini kırmızı ayakkabılarına sabitledi. “Miço, Eyşan ve Defne; Emir’in yatağında uyunun,” dedi ve omuz silkti. “Eyşan *Prenses ve Bezelye Tanesi*’ni okusun.”

“Defne ne isterse onu yapacağım.”

Çekingence elimi tutan Defne ile beraber kapıya doğru yürümeye başladık. Kontrol noktasında yaşananların farkına varması için ona masal anlatmaya başladım. Yine de dikkatinden kaçmayan olaylar yüzünden gerilerek Emir’in arkasına saklandı.

Emir, Defne’nin bu hareketine daha fazla katlanamayarak onu dikkatle kucağına aldı. Nasıl olsa artık içeri girmiştik. Defne ise etrafı görmek istemediğini belli etmek ister gibi gözlerini yumarak başını Emir’in omzuna yasladı. Yanımızda Defne olduğu için savcının özel izni ile cezaevi çalışanlarından bir tanesinin odasına alındık.

Kapı açıldığı anda ayağa kalkan sarışın, otuzlu yaşlarının üzerinde görünen, saçlarını sımsıkı toplamış kadın, Defne ve Emir’e doğru koştu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Burnunun üstü ağlamak-

tan kıpkırmızıydı. Kızının sırtına başını yasladı. “Canım kızım...”

Defne arkasını dönerek hiç tereddüt etmeden kollarını, sesin sahibinin boynuna doladı. Annesinin yüzüne dahi bakmaya gerek duymamış, sesi yetmiş de artmıştı. Kadın kızını sarıp sarmalayarak onu kucığına aldı ve Defne’ye belli etmemeye çalışarak sessiz sessiz gözyaşları dökmeye başladı.

Emir ile göz göze geldiğimizde kolumdan tutarak, beni yaklaşık kırk elli metre karelik geniş odanın diğer ucuna doğru çekti. Onları bu şartlarda dahi olsa yalnız bırakmamız gerektiğine inanıyordu. Pencerenin yanına doğru ilerleyerek bir süre dışarıyı izledi. Sırtı bana dönük olmasına rağmen düşünceli hâli fazlasıyla dikkatimi çekmişti. Sanki demir parmaklıklar arasında olan Pınar değil de oydu.

Emir’in birkaç adım arkasında dakikalarca bekleyerek Pınar’ın ve Defne’nin onun için kim olduğunu bir daha düşündüm. Ne önemi vardı ki? Beni hiçbir şey durduramıyordu zaten. Onu sorularımla ne kadar sıkıştırırsam sıkıştırıyım sel misali ona gidiyordum.

Pınar ve Defne’nin kuş cıvıltılarına benzeyen gülüşmelerinden başka hiçbir şey duymuyordum artık. “Eyşan...” Beni, dakikalar daldığım düşüncelerden çıkaran sesin sahibi Pınar’dı. Kim olduğumu biliyordu.

Derinliğini kaybetmiş ve acıyla dolmuş gözleri masmaviydi. Teni bembeyaz, yüzü Defne’ninki gibi bebedeksi, saçları onun aksine dümdüzdü. “Sana çok teşekkür ederim. Kızımı ne kadar sevdiğinden ve mutlu ettiğinden haberim var. Bir gün anne olduğunda yaşadığım bu mutluluğu ve sana duyduğum minneti anlayacaksınız.”

“Defne’yi çok seviyorum,” diyerek kısa ve öz bir cevap verdim. Aslında içimdeki her şeyi anlattım. Defne’ye doğru eğildi. “Anne, Emir’le konuşacak.” Defne eli ile beni işaret etti. “Eyşan masal anlatsın.”

Beyaz tişörtü ve koyu mavi kot pantolonun içinde tıpkı, ufak tefek bir genç kız gibi görünen Pınar'ın yanına doğru yaklaştım. Elini bana uzatarak "Ben Pınar," dedi. "Eyşan," diye karşılık verdim. Aslında her ikimiz de birbirimizi hem tanıyor hem de tanıımıyorduk.

Ben Defne'ye "Hangi masalı anlatmamı istersin?" diye sorduğum esnada Pınar Defne'nin duymaması adına sesini alçalttı. "Onu al artık. Ablamın anlaşmamaya yanaşması beni çileden çıkarıyor."

"Ablana, hayatım boyunca kendisine büyük miktarlarda yardım etmeyi dahi teklif ettim. Israrla vermek istemiyor. Yasal süreç işliyor. Bekle." Emir'in açıklamaları bitmemişti. Boğazını temizledikten sonra kararlılıkla söyledi. "Sen sadece kendine dikkat et Pınar çünkü geçirdiğin krizler nedeniyle seni akıl hast..." dediği anda Pınar çok sert bir fısıltıyla onun sözünü kesti. "Bunu yapmaya çalışması beni delirtiyor Emir. O kadın, kardeşini akıl hastanesine tıktırmak ve kızıma da ömür boyu sahip olmak istiyor. Senden daha fazlasını alabilmek için onu bir tür teminat olarak görüyor."

Pınar'ın ablasının dağınık görüntüsü ve Defne'yi hırsla Emir'den saklamaya çalışması bir anda gözümün önüne geldi. Emir'e karşı çıkarken gözlerini bürüyen hırs ve Pınar'ın sözleri birbirini nasıl da tamamladı zihnimde.

"Zaten istediğinden fazlasını vereceksin ama doymuyor işte. Elbette bana bunları anlatmıyor," dedi Pınar. "Bana Defne'yi sana kolaylıkla vereceğini ama güzel bir yuva kurmanı beklediğini söyleyerek kandırdı. Özür dilerim," dedi. "Senden çok özür dilerim. Tam bir aptal gibi davrandım."

Neden özür dilediğini anlayamıyordum. Buna rağmen anladığım bir mesele vardı; Pınar'ın ablası Emir'in evlenmesini mi istemişti? Yoksa Pınar da buna kanmış ve Emir'i zorlamış mıydı?

“Yeter artık Pınar!” Üzerine basa basa vurguladı. “Ben her şeyi göze aldım.” Sustu. “Sen de aldın. Defne’yi ona bırakmayacağımı çok iyi biliyorsun. Bedeli her ne olursa olsun.”

Belki de bu an oydu. Acının acıyı yerle bir ettiği, rüzgarın üşüdüğü, ateşin ise kendini kavurduğu an. Eğer o bedel benimle olmaksu bu an benim için tam da böyle bir andı.

Emir yine onu uyardı. “Bu, geçirdiğin dördüncü sinir krizi Pınar. Daha fazlası olmamalı. Senden tek istegim bu.”

Aklım hâlâ Emir’deydi. Ben değildim. Hayır. Emir bana yalan söylememişti. Hayır. Emir bunu benden saklamazdı. Öyle bir insan değildi. Onun kişiliğı yalanlara dolanlara müsait değildi.

Pınar’ın Emir’e olan güveni çok belliydi. “Ben buna razıyım artık. Yeter ki senin yanında olsun. Onun değil.” Sonra yine umutsuzlandı. “Mahkemeden vasi olarak bana seni atamasını talep ettik. Bu durumu kabul etseler bile Defne’nin velayetini sana verirler mi? Bunu ben istesem bile yaparlar mı?”

Öyle çaresizdi ki Emir onu sadece teselli etti. Ya verdiği hukuk mücadelesinin sonucunu kestiremiyordu ya da Pınar’ı umutlandırmak istemedi. “Bunları düşünme ve bana güven Pınar. Aras elinden gelen her şeyi yapıyor ki buna o kadının, doğduğundan beri Defne’yi bir kere olsun görmemiş olması da dâhil. Mahkemeye gerekli olan her şeyi iletiyor.”

Emir gerçekten her anlamda çıkmazdaydı. Pınar ile aralarının nasıl bir bağ varsa ona çok fazla değer verdiği belliydi. Sanki üzerine titriyordu. Konuşulanları benim duyuyor olmamdan hiç de rahatsız gibi görünmüyordu. Rahatsızlığı daha çok Pınar’ın tükenmiş ruh hâli ile ilgili duyduğu endişeden kaynaklanıyor gibiydi.

Pınar birden sessiz sessiz hıçkırmaya ve ağlamaya başladığında Defne annesine bakmaya başladı. “Anne ağlamasın.” Pınar kızına gülümseyerek yanına yaklaştı. “Mutluluktan ağlıyor be-beğim.”

Pınar'ın Emir'e duyduğu tastamam teslimiyetin kaynağını düşünerek gözlerimi kırptırdım. Emir söylemedikten sonra onu öğrenmem mümkün değildi. Belli ki güçlü bir bağları vardı.

Kalan vaktini kızıyla değerlendirmek isteyen Pınar, Defne'yi kucağına aldı. Kızının sırtına ellerini bastırarak bana doğru döndü. "Defne senin yanında çok mutlu Eyyan," dedi göz ucuyla ama tereddütle Emir'e bakarak. "Çocuklar her oyunu oynayabilir ama mutluluk oyunu oynayamazlar. Sadece gerçekten mutlu olurlar." Defne'ye daha sıkı sarıldı. "Kızımı sevdiğin için çok teşekkür ederim."

Bütün bedenim baştan aşağı can yakan teşekkürü ile darma-dağın oldu. Oldu çünkü Emir'e duyduğum aşk; benim hayatımı, küçücük masum bir kız çocuğu ile çaresizlik içinde kapana kısılmış bir annenin tam ortasına koymuştu.

Cezaevinden çıkana kadar ağzımı bıçak açmadı. Defne arabada uyuyakaldı. Emirlerin evinin önüne geldiğimiz zaman Emir, Defne'yi kucağına aldı ve onu uyandırmamak için alçak sesiyle fısıldadı.

"İçeri gelir misin? Seninle konuşmamız gerekiyor." Ona cevap vermeden arkalarından yürümeye başladım. Defne'nin bir melek gibi görünen yüzünü izlerken daha çok dağıldım. Bu teklif onun için miydi? Ben de bedel miydim? Hayır. Yine kendim sorup kendim cevapladım ancak bu gelgitin sona ermesi için Emir'le açık açık konuşmaya ihtiyacım vardı.

Az sonra Emir'in odasında yalnız başıma onu bekliyordum. Defne'yi odasına yatırdıktan sonra yanıma geldi ve usulca kapıyı kapattı. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Böyle uyuyup kaldığı zaman kendi odasında yatması sorun olmuyor, değil mi? Umarım ağlamaz." Defne'den bahsetmek şu anda en kolayıydı.

"Hayır. Sadece uykuya dalarken benim odamda olmayı seviyor." Ardından kendinden oldukça emin adımlarla bana doğru

yaklaştı. Her adımında kalbim daha da hızlandı. Yanımdan geçerek pencerenin tam önünde durdu. “Duydukların aklını karıştırmasın. Seninle Defne için evlenmiyorum.”

Ona doğru döndüm. Sırtı bana dönük bir hâldeydi. Pınar’ın söyledikleri hâlâ aklımdaydı. “Peki, ne için evleniyorsun?”

Saldırganca sorduğum soru karşısında ensesini ovaladı. Bedenini saran elektrik beni kora çevirmek üzereydi. Başını söyleyeceği her şeyin faydasız olacağını gösterir gibi sağa sola salladıktan sonra bana döndü. “Sebep sensin Eyşan.”

Buna inanmamı nasıl beklerdi? Tereddütlerimi gidermek için önümde diz çökerek beni sevdiğini bile söyleyecek olsa bile nasıl olurdu bu? Ölen kız arkadaşını hâlâ nasıl sevdiğini, kalbinin kapılarını sonsuza dek kapattığını gösteren davranışları ve de Defne ile ilgili sırlarının birçoğunu benimle paylaşmazken sağlıklı bir fikre sahip olmam çok zordu. Oysaki ben onun söylediği her şeye katıksız inanan bir insandım. Bu evlilik teklifinin sahiciliği dışında her şeye... Fakat ben onu bir daha kaybetmeye de dayanamazdım.

Yanma yaklaşarak çenesinin altından ona baktım. “Neden önce sevgili olmuyoruz?” Sanki bu teklifin sahiciliğini görebilmek için Emir’i gafil avlamaya çalışıyordum. “Hemen evlenmek zorunda değiliz öyleyse, değil mi? Yani Defne için değilse...”

Bir saniye bile düşünmedi. “Değiliz. İstedğin kadar bekleyebiliriz. Ben ne istediğimi biliyorum Eyşan. Ayrıca...” dedi başını hafifçe bana doğru eğerek. Nasıl da inanç doluydu. Hiç beklemediğim ve beni utandıracak kadar. “Bana söylediğin kadarıyla sen de ne istediğini biliyorsun.”

Onu ne kadar istediğimi söylediğim anlara olan inancından bahsediyordu. Reddetmiyordu. Ona olan hislerimi görmezden gelmiyor, yok saymıyor ve bunların hepsini benimle paylaşıyordu. Açık yüreklilikle. Dürüstçe.

“O zaman Defne’yi alamazsın. Yani beklersek... Kadın onu sana vermez.” Kahretsin, bunu söylediğim için şu anda kendim-

den nefret ediyordum. Emir'in sıkıntılı yüz ifadesi bana bir adım geri attırdı. "Ben Defne'yi alabilmek için evli olmak zorunda değilim. Sen olsan da olmasan da Defne'yi alacağım zaten."

Şaşırmıştım. Sevinmiştim. Belki de ağlamak üzereydim. Aklımdaki karmaşayı giderirsem bu duygularıyla beraber taşıp coşacaktım. Nefesimi zar zor hizaya soktum. "Biraz önce Pınar, ablasının bu düşüncesinden bahsetti Emir." Onu haksız çıkarmaya çalışmış olmam yüzüne kayıtsız ama bana o an için ilaç gibi gelen bir tebessüm yerleştirdi.

"Nihal ile evlenecektim çünkü Pınar, bunu yaparsam ablasının Defne'yi bana vereceğine inanıyordu." Kendisi buna inanmadığını belli ederek sesini yükseltti. "Evlenecektim çünkü bu evlilik öylesineydi işte Eyšan. Anlamsız. Sadece Defne için yapılacak bir şeydi."

Aslında onu çok iyi anlıyordum. Kalbi o kadar kapalıydı ki evliliğin içinde olmak bile onun ruhunu acıtmıyor, örselemiyor, onu etkilemiyordu. Nihal ile bu yüzden evlenmek istemiş ama son anda vazgeçmişti.

"Yani Pınar'ı kırmak istemediğin için mi yaptın? Sen böyle bir insan değilsin."

"Değilim Eyšan," diye fısıldadı bana hak verircesine. "O istediği için bu tercihi yapmadım zaten. Ben de böylesinin Defne için daha iyi olacağını düşündüm."

Birden kalbim kıskançlıkla sıkıştı. "Nihal'i istedin mi?"

Başını hayır anlamında salladı. "Nihal ve Pınar Amerika'da yakın arkadaştı. Pınar orada kendisine güzel bir hayat kurmuştu. Onları görmeye gittiğim zaman Nihal'i de görüyordum." Ellerini cebine sokarak yerin parkelerini izlemeye başladı. "O ve Defne'nin arası fena değildi. Olayları az çok biliyor," dedi ve dudaklarını aşağıya doğru kıvrırdı. "Pınar'ın durumunu ve ablasının isteğini öğrendiği zaman Pınar'a böyle bir teklifte bulunmuş."

İsyan ettim. “İstemediğin bir insan ile olmayı kabul mü ettin Emir?”

“Hayır Eyşan.” Sanırım daha fazla açıklama yapmak onu zorluyordu. Alnını ovalayarak bir süre suskun kaldı. “Onu aldığım takdirde, Defne’nin bu evde daha fazla kalmaması gerekiyor. Nihal onunla ilgileneceğini söylemiş Pınar’a. Bunu ben bir yere kadar yapabilirim ve hem Pınar’ın hem Defne’nin mutluluğu için bu evlilik aklıma yatmıştı.”

“Ne demek Defne’nin bu evde kalmaması gerekiyor. Annen, Defne’yi çok seviyor.”

Sıkılmaya başlamıştı. “Sana yapabileceğim tüm açıklama bu. Gördüğün gibi vazgeçtim.” Son cümlesinin ardından yoğunlaşan bakışları benimkilerin üzerinde asılı kaldı.

Vazgeçtim. İçimi titretti. Sözcüğü dudakları değil de ruhu döktü. O sözcüğün kurduğu bağdan gözlerimizden birbirine akan bir şey vardı şu anda. Ben de zaten hazır olan duygular sanki onda da varmış gibi hissettiren bir şey... Belki de kuvvetli bir çekimdi. Aramızda baş gösteren bu puslu çekim göz kapaklarıyla perdelendi ve güçlü bir ruh hâliyle tekrar açıldı. Ondan kurtulmak ister gibiydi.

“Defne’nin teyzesi işi yokuşa sürüyor. Pınar’ı oyalıyor ve bana sürekli bahaneler uyduruyor. Bir tanesi de bekâr olmam. Ancak şunu bilmiyor.” Ruh hâli gibi güçlü bir ses tonuyla. “Ben Defne’yi o istese de istemese de alacağım. Sadece bu işi normal yollardan halletmeye çalışıyorum.”

“Bu ne demek Emir?” Kalbim deliler gibi hızlandı. Cevabı zaten biliyordum artık. Bakışları birden derinleşti.

“Bu şu demek Eyşan; gerçek mutluluk beklenmeye değerdir. O da sensin.”

Ona sarılmamam içten bile değildi. Buruk da olsa sevinçliydim.

“Emir,” dediğimde gözlerim dolu doluydu. “Bu söylediklerine inanıyorum ama... Birden tepetaklak içine düştüğüm bir

mutluluk yaşıyorum. Bu çok garip geliyor.” Gözyaşlarımla süzülmeğe başladı. “Aşırı dürüstlüğüme için özür dilerim ama ben buyum. Seni istediğimi nasıl içimde tutamadıysam bu düşüncemi de tutamam. Bana kalbindeki ve hayatındaki her şeyi açacak mısın? Sadece bu meseleyi değil.”

Duygusallığım onu sinirlendirmişti. Buna rağmen bir süre sessiz kalarak derin bir nefes aldı. “Bence ben yeterince açık konuştum.” Yine kestirip atıyordu. “Sana söyleyebileceğim her şey bu.”

Tutulup kalıştım. Ağzım aralandı ama konuşamadım. Nefes alıyordum ama yetmiyordu. Omuzlarımı tuttuğu anda irkil dim. Önce milim kıpırdamayan göz kapaklarımda, ardından yüzümün geri kalanında, son olarak da dudaklarımda dolandı bakışları. Uzun parmaklarını omuzlarıma bastırdı. “Sana,” dedi. “Gelebildiğim kadar geldim.”

Sanırım benden vazgeçmişti. Ama ben ondan nasıl vazgeçerdim? Bir türlü soramıyordum çünkü şu anda tüm ipleri koparmış gibi bakıyordu yüzüme. Bu bakışın sızısı duyduklarımdan çok daha fazla acı veriyordu. Ona kararımı belli ettim. “Defne ve Pınar’ın senin için kim olduğunu söyle. Eğer seninle evleneceksem bunu bilmeye hakkım var, değil mi?”

Sorumdan hoşlanmamıştı. Gözlerini yumarak derin bir nefes aldı ve tüm ipleri koparıp atmadığını belli etti. “Defne’yi çok sevdiğimi ve bu sevginin benim için her şey olduğunu bil. Herkes onun, benim kızım olduğunu düşünse bile sen öyle olmadığına emin ol.”

“Hepsi bu mu?”

Gözlerini açarak bana doğru eğildi. “Sana söyleyebileceğim her şeyi zaten söylüyorum. Kimsenin görmediklerini görmene izin veriyorum ama daha fazlasını isteme.” Buna rağmen sakinliğini korumayı başladı. “Ya da benden ısrarla yalanlar isteme çünkü sana yalan yok.”

Bir süre tepkisiz kaldım. Her ne kadar alınmış ve incinmiş olsam da. “Peki.” Bana küçücük bir açıklamayı çok gören insana dört harflik, oldukça soğukkanlı bir kabul sundum. Rahatsız olmuştu.

“İnanmayacaksın. İnan Eyşan,” dedi ama başka bir tek kelime etmeye ihtiyaç duymadı.

İnanmalı mıydım? Defne için gelmemiştii. Buna artık emindim. Evet, sanırım bir yanımda beni istediğine inanıyordu. Gerekçesini sunmasa bile hâli binlerce gerekçeye bedeldi. Duruşundaki o kararlılığı görmesem sesindeki o gerçekçilik tenimde uğuldamasa kalbimi avuçlarının arasına almasa ne olurdu sanki? Ne mi olurdu? Ben böyle ikiye bölünmez bir yanımda tastamam ona inanırken diğer yanımda inkâr etmezdim.

Nefesimle beraber içimdeki karmaşayı da dışarı verdim. Onunla evlenecektim. Bana sorduğu ilk anda cevabım zaten buydu; ne onu bir daha kaybetmeye niyetim yoktu. Sadece onun kalbini gerçekten alıp almadığımı öğrenmek için çabalıyordum.

Bu odada şu anda daha fazla kalmak istemişyordum. Arkamı dönerek kapının kolunu kavradım.

Bileğimi yakalayarak beni durdurdu. Bakışları her ne kadar dondurucu olsa da sesi alev alevdi. “Sakın...” dedi. “Seni ne kadar istediğime dair içindeki kuşkuları yok etmeden bana ‘Evet,’ deme.” Sesi alçaldı ama içinde barındırdığı güç kanımı dondurdu. “Bunu istemiyorum.”

Benden vazgeçmeye bile kararlıydı. Onun bu hâli içime tazelik bir bahar meltemi estirdiğinde bir şey sordum. Maden kuşkularımdan arınmamı istiyordu ben de soracaktım.

“Nihal ile yapmayı planladığın sözleşme... Karahanlı Holding’in kıymetli hisseleri... Peki, benimle bunu...” desem de sözlerimin gerisini getiremedim. Çünkü donuk dediğim bakışlarına kopkoyu bir karartı yerleşti. “Sözleşme mi?” Sinirlenmişti.

“Evet.”

Parmakları hâlâ bileğimin üzerindeydi. Beni kendine doğru çevirerek elini yanağıma dokundurduğunda, değip geçtiği azıcık ten yandı, kavruldu.

“Elbette bir sözleşme olacak,” diye fısıldadı her zerreme yayılan bir serinkanlılıkla. Benimle gerçekten evlenmek isteyen insan böyle bir şey yapar mıydı?

Bana bir adım daha yaklaşarak başını bana doğru eğdi. Az önce bana verdiği onay göğsümün üzerine taş gibi bir acı koydu. Buna rağmen başımı ağır ağır salladım.

“Güzel.”

Aynı hareketi o da yaptı. O sırada maviliklerinden süzüle süzüle gelen koyu ateşin yakıcı parıltısı bana bir adım geri attırdı. “Gözlerini kapat Eyšan,” diye fısıldadığında yutkundum.

Sırtım beyaz kapiya çarptığı anda bilmediğim duyguların yoğunluğu ile mücadele eden bakışları kısa bir an yumuşadı. Ne yapacağını bilmiyor gibi değildi. Hangi duygusunu yansıtmaması gerektiğini, buna henüz karar vermediğini gösteriyordu. Parmakları bu düşüncesini onaylar gibi önce yanağıma tehlikeli, can yakan bir şefkatle okşadı sonra da usulca kavradı.

“Sözleşme...” diye tekrar etti. “Sen bana bunu mu soruyorsun Eyšan?”

Kendi sözlerini yüksek sesle söyledikçe kararı, öfkeden yana oldu. Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Beni öpecekti. Bir elini kapiya yaslayarak yüzünü bana yaklaştırdı.

“Emir...” desem de nefesi çoktan yüzüme çarpmıştı. “Lütfen Eyšan...” dediğinde sessiz kaldım. Nefesi bir daha yüzümün her zerresine çarptı. Dudakları benimkilere değdi. Sadece değdi. Ruhu tenimde yankılandı. Bir daha değdi ve dudaklarını benimkilere bastırdığında koluna dokundum çünkü Emir’in öpüşü de teninin kokusu gibi sihirliydi. Kaybolmak üzereydim. Kaybolmak ve kendimi dipsiz bir tutkuya bırakmak üzereydim. Tenime değil de canıma dokunuyordu sanki. Ve koluna parmak-

larımı sararak onun varlığına tutundum.

Dudaklarını geri çekerek bu sefer ağzımın kenarını öptü. O öpücükle az önceki öfkesinin şefkate dönüştüğüne şahit oldum. Tutku sözcüğünün ne olduğunu öğrendim. O duygunun teninden tenime yığılmasına şahit oldum. Teni ben gibiydi. Ben orada gibiydim. Bendim. Bendeki aşkıydı. Böyle hissettirdi. Bu kadar ait. Bu kadar tanıdık.

Başını geriye doğru çektiğinde alnını alnıma yasladı. Ruhumda bıraktığı güçlü hisler bir de tenimdeydi. “Sözleşme bu Eyşan,” dedi. “Sadece bu.”

Nefeslerimiz hâlâ birbirine karışıyordu. Benimkiler daha hızlı onunkiler ise daha güçlü ve kontrollüydü. Tıpkı kendisi gibi... Bile bile razı olduğum tutsaklık ile baş edebilmek adına ellerimi göğsüne bastırdım. Kayb olduğum varlığından kaçmak, kendimi yine bulmak istedim çünkü Emir bana tam olarak gelmeyi, kendisini bana açmayı reddediyordu.

“Lütfen bir daha bana dokunma Emir.”

Göğsümün üzerinde duran elimin üzerine elini bastırarak onu, şefkatle avucunun içine aldığı anda bu sefer o duygusunda kayboldum. Bana aksettirdiği her ne duygu varsa tam da şu anda benimkileri eritme gücüne sahipti. Eritip de kendisinininkine benzetme. Ondan kaçacakken alnımı çenesine yasladım. Bu sefer şefkatli olan bendim. “Pınar ve Defne ile olan gerçek bağıni söyle bana.”

Yutkunduğunu, bedeninin nasıl kasıldığını hissettim. Bu soruyu onu tahrik edeceğimi bile bile sormuştum. Yüzüne bakmıyor olsam da koyulaşan göz bebekleri benim zihnimi karartıyordu şu anda. Başparmağı ile çenemi yukarı kaldırdı. “Söyledim sana. O benim kızım değil ve Pınar ile de düşündüğün anlamda bir ilişkim olmadı.”

Defne onun kızı değildi. Bunu öğrenmek beni üzmediği gibi Defne'nin onun kızı olmaması da beni mutlu etmedi. İçimi ra-

hatlatan tek bir mevzu vardı. Defne'nin annesi ile katlanmaya-
cağım anlamda bir bağlılığının olmayışı.

"Sadece bana, onu neden bu kadar çok istediğini açıkla. Bana Emir... Evleneceğin kıza..." Benimle bir şeyleri rahatlıkla paylaşmasını istiyordum. Zor da olsa kararlılıkla söyledi. Oysa duymak istediğim bu değildi.

"Öyleyse bana gelme Eyşan. Çünkü daha fazlası yok." Sesi kupkuru, renksiz ve duygusuzdu. Yüzüne hayal kırıklığı ile bakakaldım. Dudakları düz bir çizgi hâlini alırken parmakları kolunu kavradı. Onu sıkmadı. Sadece dikkatimi ona vermemi ister gibiydi.

Diğer eli ile gözümün önüne düşen bir tutam gri saç dikkatle kulağımın arkasına attı. "Sen bu ateşe dayanamayacaksın Eyşan."

Ondan cevabını veremediği ya da bile bile vermediği bir sorunun yanıtını talep ettim diye benim dayanaklılığımı sorguluyordu. Yine o, duygulara bile hükmeden varlığı, kendini göstermiş, benimkileri sorgulamamı sağlamaya çalışmıştı.

Bu hâli bile, kararı bana bırakan hâli bile, terk edişiyile boy ölçüşebilecek bir acıyı çoktan saptamıştı ruhuma. "Benim adıma karar verme," diye bağırdım. "Beni tanıımıyorsun."

Elbette ani çıkışım onu sarsmadığı gibi inandırmadı da. Sadece bakışları yumuşamış ve korumacı bir hâl almıştı. "İncinebilirsin Eyşan. Şu anda sende gördüğüm bu."

"Bana evlenme teklif ederken bunu bilmiyor muydun?"

Gayet kendinden emindi. Benden uzaklaşarak yatağına doğru birkaç adım attı. Suskunluğu, onun bu soruya cevap verip vermeyeceğinin alametiydi. Yalansa asla onun için bir seçenek değildi.

"Bana cevap ver." Hakkım olanı istiyordum. İnci-neceğimi düşünüyorsa neden gelmişti?

Ansızın bana döndüğü sırada bakışlarımız buluştu.

Benimkiler uçurumun kenarına geldiğimi gösterircesine telaşlıydı. Onunkiler ise o uçurumun ta kendisiydi.

“Biliyordum,” dedi. “O yüzden sana gelmemek için direndim. Ve hiç gelmemektense olduğum gibi gelmeye karar verdim.”

“Yani sırlarınla...”

Göz kapaklarını yumarak duygularını benden sakladı. Onları tekrar açtığında bu sefer esrarengiz, anlaşılmaz bakışlarına, üzerime doğru gelen adımları eşlik etti.

“Karar sadece senin. Ben buyum Eyşan.”

“Sadece benim mi?” dediğimde nefesim tıpkı zehirli bir havaya maruz kalmış bir gül gibi soldu. “Hayatını, evleneceğin insanın hayatının dışında tutacağını açık açık söyleyerek kararı bana mı bırakıyorsun?” Ona duyduğum deli bir öfkeyle bağırdım.

“Adalet mi bu? İçimde seni böylesine seven bir Eyşan varken gidemeyeceğimi görmüyor musun?”

O MAVİ DENİZLER

İflah olmaz bir intikam duygusuyla doluyum.

Benimle oynuyor Yine de ben kazanacağım. Eğileceğim ama yıkılmayacağım. Yıkılmayacağım çünkü kapkara intikam duygumun yanında bir de aşkım kökleniyor. Şimdi iki duygu birbiriyle yarışıyor.

Güçleniyorum.

Aradan koskoca dört gün geçmişti. İzmir'e gidememiştim. Bir tarafta benimle evlenmek istediği hâlde sorularımı cevapsız bırakan Emir, diğer tarafta beni gerçekten çok istediğine emin olduğum Emir vardı. Bir de ona koşmak ve susup da söylemediği her şeyi göz göre göre kabullenen Eyşan.

O gün odasını terk ederek eve gelmiştim. Ertesi sabah beni aramış ve yurt dışına acil bir iş seyahatine gitmek zorunda olduğunu söylemişti. Her gün mutlaka bir defa aramıştı. Konuşmalarımız esnasında derin ve duygusal mevzulara girmiyorduk. Buna rağmen sadece ismimi seslenişi bile yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor, kalbimi deliler gibi çarptırıyordu. Telefonum yine çaldığında heyecanla açtım. "Emir..."

"Nasılsın Eyşan?" Sesi berbat geliyordu.

"İyiym ya sen?"

"Bilmiyorum," dedi ve sustu. "Ani bir olay yüzünden Belçika'dan İtalya'ya geçmek zorunda kaldım."

“Emir bir problem mi var?”

Sanırım bana cevap vermeyecekti. Şu anda onun yine aşılmaz bir hâle gelen yüz ifadesi gözümün önündeydi. Bana vermediği cevaplar ile yine yüz yüze kalmıştım. Hep mi böyle olacaktık? Biz. Evli bir çift olacak biz...

“Eyşan,” dediğinde sesi mutsuzlukla durgunluk arasında gidip geldi. “İzmir’e gitmeyeceksin, değil mi?”

“Gidemediğimi biliyorsun.” Her şeye rağmen ona nasıl da sürüklendiğimi çaresizce çıkan sesim ele verdi.

Derin bir iç çektiğini duydum. “Benimle evlenmeyi istiyorsun.”

“Evet.”

“Sen kendini hazır hissettiğin zaman. Bana söz ver.”

“Tamam Emir. Hissedeceğim ve bunu senin desteğinle yapacağım.”

Ona kalbindeki yerimi sormayı istiyordum. Kaybettiği kız arkadaşından dolayı kapalı olan kapılarını gerçekten benim için açıp açmadığını... Ama telefonda yapamazdım. Bana, beni tatmin edecek bir cevap verebilir miydi? Verse bile ben o kızın Emir’in kalbinde bir şekilde sonsuza değin yaşayacağını kabullenecek gücü kendimde nasıl bulacaktım? Peki ya araba meselesi? Affedilmiş miydim? Böyle büyük bir acıyı kanattığım hâlde hem de.

Düşüncelerim mutsuz sesiyle bölündü. “Zamana bırakalım Eyşan. Kendini hazır hissetmeden sakın ailene söyleme. Ama seninle onlardan gizli saklı görüşmek istemiyorum.”

Sıkıntısını anlıyordum. Emir engellenmekten hoşlanan bir insan değildi. “Geldiğin zaman bunları konuşuruz,” diyerek konuyu kapattım. Aslında haklıydı. Zaten Defne konusunda bir araya geldiğimiz günlerde bile annemin dikkatini çekmiştik. Sonuçta ailelerimiz komşuydu. Emir ailemden hiçbir şey saklamak istemiyordu.

“Bir şey daha var,” dedi. “Bir süre sonra döneceğim. Döndüğüm zaman Defne’yi bir günlüğüne bile olsa İtalya’ya götürmem gerekiyor. Ancak onunla tek başıma uçağa binmem mümkün değil.”

Ona yardım etmemi istiyordu.

“Defne’yi İtalya’ya götürmek bir mecburiyet. Sana bu konuda hiçbir açıklama yapamasam da bunu bil, tamam mı?”

Öyle diyorsa kesinlikle öyleydi. Öyleydi ama sebebi yine yoktu. Benden yine onu esirgedi. “Karahanlı Holding’in özel jetiyle gidebiliriz. Dedğim gibi sen olmadan onu götüremem çünkü uçağa binmekten nefret ediyor. Ağlarsa onu susturabilmem mümkün değil. Bazen ağladığı zamanlar ne yaparsak yapalım saatlerce susmuyor. Yine aynı şeyi yaşarsa duygusal olarak çok hırpalanabilir.”

Emir’in Defne’ye olan hassasiyeti o kadar güçlüydü ki içinde bulunduğu mecburi durum yüzünden benden zor bir şey istiyor, gerçekten Defne ile tek başına uçağa binemeyecek kadar sıkıntı yaşayacağına inanıyordu.

“Seninle gelirim ama anneme bunu söylemem gerekiyor. Ondan habersiz yurt dışına gitmem mümkün değil.” Emir’in istediği bir şeyi yapamama ihtimali beni çileden çıkarıyordu.

“Haklısın. Eğer müsaade edersen aileden ben izin almak istiyorum. Daha doğrusu sen izin alırken senin yanında olmak istiyorum. Onlara Defne’yi bir günlüğüne bir yakınının yanına götürmek istediğimi ve senin yardımına ihtiyaç duyduğumu açıklarım.”

“Olur,” dedim. “Böylesi çok daha iyi olur çünkü annem, küçük bir kızın mutluluğuna engel olacak bir insan değil. Senin de yanımda olman olayın ciddiyetini anlamasına yardımcı olur.” Her ne kadar sebebini ben bile bilemesem de...

“Defne’yi, olması gereken yere bıraktıktan sonra akşama kadar seninle dolaşırız. Sonra Defne’yi alır ve döneriz.”

Kalbim güm güm çarpmaya başlamıştı. Onu çok seviyordum. O kadar çok seviyordum ki bana sunmadığı gerekçe dahi bu mutluluğu gölgeleyemiyordu. Benim de böyle bir gücüm vardı; ona duyduğum sevgi bazen çok kuvvetli fırtınalara dayanıyor, bazen de gemileri yakmaya kalkıyordu. Ne o mavi denizleri terk edebiliyordum ne de o denizlerde boğulmaktan korkuyordum.

Şu anda beni huzursuz eden tek duygu, Emir'in berbat çıkan sesinin sebebinin ne olduğunu bilememek, ona bu mevzuyu bir daha soramamaktı. İşte cehennemin ilk ateşini yakmıştı çünkü ikinci defa soracak olursam düz bir duvara çarpıp geri döneceğimi tüm zararı kendime vereceğimi biliyordum.

"Ailem, sen İtalya meselesini söyledikten sonra bana Defne'yi soracaktır. Malum dedikoduları, biliyorsun. Senin kızın olduğu söyleniyor. Ben sana tüm kalbimle inanıyorum ama..."

"Defne'nin benim kızım olmadığını söyleyebilirsin. Buna inanacaklarından çok da emin değilim."

Dersini iyi çalışmış bir öğrenci gibi söyledim. "Gerçeği söylememde sakınca olmamasına sevindim." Sonra ekledim. "Peki, annem annesi hakkında soru sorarsa."

"Pınar'dan da bahsedebilirsin." Bir süre sonra, sadece dikkatimi ona vermemi ister gibi ismimi seslendi. "Eyşan." Sesi sıcak ve alçaktı. "Benim sırf sana özel cevaplarım olduğuna inan. Söz mü?"

"Söz," dediğimde içimde en ufak bir tereddüt yoktu. O, mesafeli, katı ve soğuk bir insan olabilirdi ama asla güvenilmez değildi. Yalanlara ihtiyaç duymak onun kişiliğine sonuna kadar zıttı. Kalbinde bana yer açtığına inanmak dışında söylediği her şeye hiç koşulsuz inanırdım. Ama diğerini hissetmek gerekiyordu. Kalbinde gerçekten bir yerim olduğuna... Bunu ima etmişti ama yetmiyordu.

Aradan tam bir hafta geçmişti. Miço dizlerimin üzerine basını yaslamış bir hâldeyken onun sırtını okşuyordum. "Onu çok

özledim Miço,” diye mırıldanırken gözümler penceredeydi.

“Yanıtsız bıraktığı sorularım, benim onun hayatındaki yeri mi sorguluyor bana. Ama umurumda değil. Cevapları istemiyorum. Onu yaşamaktan çekinmeyeceğim çünkü bundan korkmayacak kadar cesurum.”

Yumuşak dokunuşlarım Miço’yu iyiden iyiye gevşetti. “Böyle sevdiğin zaman sorular da cevaplar da anlamını bir süre sonra yitiriyor. İhtiyaç duymuyorsun çünkü giderse asıl o zaman cevapsız kalacağım.”

Elimi Miço’nun üzerinden çektim ve yatağımın yanında duran televizyon kumandasını avucumun içine almadan önce bir haftadır sürekli dinlediğim o şarkıyı kapattım. *Dünyanın en büyük aşığı...**

Gözlerimi yumarak beni öptüğü o anları anımsadım. “Dudakları hep yakıyor Miço. Gitmemi söylerken acıyla, beni öperken tutkuyla. Ama hep yakıyor.”

Birden kopan o tutku fırtınasının bana hissettirdikleri tam olarak böyleydi. “Seviyor gibi öptü,” diye fısıldadım ve ağlamak için iç çektim. “Tam da öyle yapıyor.”

Daha fazla dağılmamak adına elimdeki kumandanın tuşuna bastım. Kumandayla aylak aylak kanalları gezerken ekranda Buğra’nın fotoğrafını gördüm.

“Ünlü iş adamı Cahit Kartal’ın oğlu Buğra Kartal kimliği belirsiz şahıslar tarafından bacağından vuruldu.”

Birden oturduğum yerden fırlayarak ayağa kalkmaya çalıştım. Miço kendisini koruma içgüdüleriyle çoktan dizlerimin üzerinden toz olmuştu. Kumandanın ses düğmesine basarak televizyonun sesini iyice açtım.

“Hedefin altında o sırada arabada bulunan Cahit Kartal olduğu söyleniyor. Buğra Kartal’ın babasını korumak istediği esnada yaralandığı bilgisi verildi. Cahit Kartal’ın korumasının karşılık

* Ayla Çelik: ‘BAĞDAT’ şarkısından bahsedilmiştir.

vermesi ile çıkan çatışmada, saldırıyı gerçekleştiren şahıslardan bir tanesinin hafif yaralandığı ve kullandıkları motosiklet ile olay yerinden uzaklaştığı belirtildi. Hastaneden Buğra Kartal'ın sağlık durumunun iyi olduğu, hayati tehlikesinin de olmadığı bilgisi verildi."

Hemen telefonu elime alarak Buğra'yı aradım. Ondan hoşlanmıyor olmam, tanıdığım ve bana yardımı dokunan bir insan için endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Otellerinde verilen davette içeceğimin içine attığı yabancı madde konusunda ona çok kızgındım. Onu tesadüfen görürsem eğer canına zaten okuyacaktım. Fakat ben kindar bir insan değilim. Elbette ondan hayatımın sonuna kadar uzak duracak olsam da bu olay apayrı bir durumdu. Telefon üç defa çaldıktan sonra açıldı.

"Buğra..."

"Hey!" dedi. "Cennetteyim sanırım. Oysa ölmediğimi düşünüyordum."

Her zamanki Buğra gibiydi ve öyle olduğunu iyice belli etti. Ona geçmiş olsun dediğimde bana aynen şu cevabı verdi. "Ben akreptim, unuttun mu Eyşan? Birileri hep onları öldürmek ister."

Sesindeki gurur, bunu ona yapana teşekkür bile edebileceğini gösterir gibi açık seçik ortadaydı. "İyi olduğuna sevindim. Çok geçmiş olsun. Ne zaman oldu? Kim, niye yaptı bunu?"

"Hey, yavaş ol! Sabahtan beri defalarca sorgulandım zaten. Sen sorgu için değil, çiçekleri bile bastıran harika kokunla gelmeli ve beni ziyaret etmelisin. İyi olduğuma emin değilim. Belki sen geldiğin zaman öyle olabilirim. Ayrıca," dedi ve bir kahkaha attı. "Polislere vermediğim o bilgiyi sana veririm."

Kaşlarımı çatarak telefona baktım. "Ne bilgisi?"

"Bunu kimin yaptığı hakkında kısa bir bilgi. Bir isim." Bu sefer kahkaha atan kişi bendim. "Benim kimseyi tutuklama yetkim yok. Hem neden bana söyleyesin?"

“Emin ol Eyşan,” derken Buğra’nın sesi epey ciddiye. “Onlara beni vuran kişilerin kimin adamları olduğunu söyledim zaman sadece söylemiş olacağım. Onu tutuklamaya kimse- nin gücü yetmez.”

“Kim?” dedim korkuyla. Buğra’nın iç çektiğini duyabildim.

“Boş ver güzellik. Ben hâlledeceğim. Bak, babam ya da adamları değil, ben...”

“Hah! Bu seni apoletli bir mafya üyesi yapacak, değil mi?”

“Hayır Eyşan. Bu, *beni özgürlüğe kavuşturacak.*”

Onu ve saçma mafya doktrinini daha fazla dinlemek istemi- yordum. “Tekrar geçmiş olsun Buğra. İyi olduğuna gerçekten sevindim.”

Buğra telefonu kapatacağım anlamasına rağmen oldukça rahat konuştu. “Hadi, bu sızlanıp duran ve sabahtan beri üni- formalı polis ve siyah ceketli ziyaretçiler dışında başka kimseyi göremeyen hastayı ziyarete gel. Ölüm döşegindeki bir hastanın bu ricasını kırmazsın, değil mi Eyşan?”

Gözlerimi devirerek “Fırsatçı hasta,” diye söylendim. “Otelde yaptığın o hareketten sonra seni aradığıma şükretmelisin bence.”

“Ne yaptım ki Eyşan?”

“İçeceğime attığın madde ya da ilaç her neyse... Eve geldi- ğimde saatlerce uyudum. Kötü niyetinden bahsetmiyorum bile.”

Buğra bir kahkaha attı. “Buna gerçekten inandın mı Eyşan? Sana karşı kötü bir niyetim olsaydı ayıldığın zaman beni mah- vetmez miydin?”

“Ederdim,” dedim hiç düşünmeden. “Bunu biliyorsan neden yaptın o zaman? Dur, ben cevap vereyim. Pisliğin tekisin.”

Bana kırılmadığını gösteren samimi bir kahkaha attı ancak sonrasında sesi birden ciddileşti. “Sadece biraz eğlenmek istedim. Bana ya para istemek için ya da seni kumarhaneye götürebil- mem için geliyorsun. Kafan rahat olsun istedim. İlk tanıştığımız günlerdeki gibi. Çok özür dilerim Eyşan,” dedi. “Binlerce defa.

Arkadaşlığımıza ikinci bir şans ver ve beni ziyaret et. Elimden de hiçbir şey içme bir daha. Gerekirse ayaklarına kapanırım ama emin ol, sana asla dokunmayacaktım.”

“Yeter!” diye çıktım. “Seni ziyaret edeceğim ama asla arkadaşım olmayacaksın. Hasta olduğun için özrünü geçici olarak kabul ediyorum. Sonrasında bir kilometre yanıma dahi yaklaşmayacaksın.” Onu ziyaret etmek istiyordum çünkü ona borçlu kalmak istemiyordum. “Sonuçta bir hastanın talebi, Buğra’nın değil. Şu anda öyle düşünüyorum.”

“Sana,” dedi kendisinden hiç beklemediğim erkeksi bir tavırla. “Bayılıyorum. Gücüne, kendine olan inancına ve de cesaretine... Gel Eyşan ve gerçekten bir daha yanıma yaklaşma çünkü bunu fazlasıyla hak ettim. Hata yaptım ve sonuçlarına razıyım. Sadece şunu bil; gerçekten sana dokunmayacaktım.”

“En sevmediğin çiçeği söyle. Sana onu alacağım.”

“Fark etmez. Sen getirdikten sonra onu hayatımın sonuna kadar saklarım. Eğer kurtlar ya da böcekler o çiçeği yiyecek olursa hepsinin topuklarına sıkarım.”

“Seni manyak.” Vurulmuştu ama hâlâ espri yapabiliyordu.

“Seni bekliyorum. Sana hastanenin adresini yazacağım. Kapattım bile.”

Telefonu kapattıktan sonra aceleyle hazırlandım. Üzerime beyaz tişörtümü ve siyah kot pantolonumu geçirirken, neden Buğra’nın yanına hiç tereddüt etmeden gittiğimi düşündüm; sabah ölümünden dönmüştü.

Arabamın anahtarlarını kaptığım gibi dışarı çıktım. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Arabama henüz bindiğim sırada telefonum çaldı. Ekranda onun ismi yazıyordu. O dört harf kalbimi avucunun arasına aldı. Anında. Emir...

“Efendim.”

Derin, boğuk ve içimi ürperten sesini duyduğum anda ellerim titremeye başladı. “Merhaba Eyşan, evde misin?”

“Şimdi çıkıyordum.”

“Sadece on dakika sonra oradayım. Beni bekleme imkânın var mı?” Bu isteği beni şaşırtmıştı. “Geldiğini söyleme!” Sevincim âdeta kulaklarımda yankılandı. Onu gizleyemedim. “En son konuşmamızda iki gün sonra geleceğini söylemiştim.

“Evet. Daha erken gelmek zorunda kaldım. Seni görmeliyim.”

“Peki,” derken cevabım dudaklarımdan kendiliğinden döküldü, ben de onu görmeliydim.

On dakika sonra Cemal’in kullandığı arabadan indi. Arabama yaslanmış onu bekleyen bana doğru yaklaşımaya başladı.

Sanki hava onun gibi kokmaya başladı. Toprak gibi...

Ve her yer yine o oldu.

Yorgun, gergin ve düşünceli görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle duygularını ele veren bir savunmasızlıkla görmediğime yemin edebilirdim. Ona sarılmak istedim. Sımsıkı... Neyi olduğunu sormak, gözlerinden içime akan koyu mavi hüznü almak, sesinin gerginliğini paramparça etmek istedim.

“Sanırım sorun hâlâ devam ediyor.” Aslında sesinden bir sorun olduğunu anlıyordum ama yüzü... Hüzünlü bir tebessüm eşliğinde yine bana özel olduğunu düşündüğüm bir cevap verdi.

“Geçecek Eyşan. Buna inanıyorum.”

Benimle paylaşmasını nasıl da istiyordum! Ancak ne telefon görüşmelerimizde ne de şu anda oralı bile olmamıştı. “Umarım geçer. O zaman *hoş geldin* mi demeliyim?”

“Hoş buldum,” dedi kupkuru bir sesle. Sarılmadı. Sarılmadım. Kalplerinde özlem olan iki insan uzunca bir süre sonunda kavuştuğunda ne yapması gerekiyorsa biz onları yapmadık. Öylece durduk. “Ben gitmek zorundayım,” dediğimde nereye gideceğimi bile sormadı. Tam arkamı döneceğim sırada seslendi.

“Eyşan, sana sormak istediğim bir şey var.”

Böyle her şeyin zamanlamasını kendine göre ayarlaması, canı istediği zaman benden konuşma talep etmesi ya da onun her daim menzilinde olduğumu düşünmesi beni yoruyordu.

“Akşam telefonda sor ya da bahçede konuşalım.”

Bana aldırmadı bile. “Sana evlenme teklifi edemedim.”

Nasıl? Bir an sarsılsam da kendime gelmeyi başardım. Ne demek istediğini soracağım anda beni daha fazla merakta bırakmadı. “Sadece sordum. Tam anlamıyla bir teklif değildi çünkü benimle gelmedin.”

“Ne fark eder ki?” diye bağırdım. Bana asıl gelmeyenin kendisi olduğunu söyleyecektim. Söyledim de. Eğer Emir’in avucumun içinden kayan bir buz misali, zorla tuttuğum varlığı olmasaydı. Bu konuyu es geçerek gözlerimi hırsla yumdum. Annemi düşünmek daha az yıpratıcıydı. Anneme Emir’den bahsedecek olursam bana birçok soru soracaktı. Hem de bunu şüpheyle yapacaktı. Emir ile duygusal bir bağımız olmadığını düşünecekti. Mesela nasıl bir evlilik teklifi aldığımı irdeleyecekti.

Annem böyle konulara inanılmaz önem verir ve kızlarının harika tekliflere lâyık olduğunu düşünürdü. Nişanlısının ablama ettiği romantik teklif annemi epey gururlandırmış ve mest etmişti. Annem, bahçedeki çimlerin üzerinde aldığım tekliften hoşlanmayacak ve başımın etini yiyecekti. Belki de annelik içgüdüleriyle mutsuz olacaktı.

Annemin sorgusunu düşünerek başımı sağa sola sallamaya başladığımda annemin ne düşüneceğini asla umursamayacağıma karar veriyordum.

Emir “Eyşan,” diyerek huzursuz düşüncelerimi aştı. “Fark eder çünkü bunu hak ediyorsun.”

“Bunu yapmak, böyle konuşmak zorunda değilsin. İçinden gelmeyen bir şeyi asla yapma Emir. O gün bahçede bana düşünceni açıkladın ve bitti. Özel bir şekilde olmamış olması beni incitmez.”

“İçimden gelmediğine sen mi karar vereceksin?” Israrcıydı. Küçümseyiciydi ve her zamanki gibi kendisinden çok da emindi. “Ama bir eksik vardı,” diye fısıldadıktan sonra göz kapakları aşağı indi ve ben de aynı hareketi yaptım. Parmaklarının arasında kadife bir kutu vardı. Simsiyah, ağzı açık hâlde duran kutunun içindeki yüzüğün şeffaf taşı göz alıcıydı.

Onu bana uzattı. “O gün,” dedi. “Benimle gelseydin sana bu yüzüğü verecektim,” derken âşık olduğum insanın sesini ilk defa bu kadar çırılçıplak, duvarsız duydum. “Şimdi gelir misin?”

İsteği de sesi gibiydi. En saf hâli ile... Onunla gitmemi istemesine...

Daha evine bile adım atmadan önceden bana veremediği yüzüğü ellerime uzatıyor, beni romantik bir evlenme teklifi alabilmem için yanına çağırıyordu. Oysa Emir’in yüzünden, güzel gece mavisî gözlerinden, sebebini bilmediğin bir mevzu yüzünden mutsuzluk akıyordu. Bir yanımda o mutsuzluğun sebebini benimle paylaşacak kadar beni kendisine yakın görmediğini diğeri ise anlatamadığını söylüyordu.

İki parçaydım.

İki Eyşan’dım.

İki âşıktım.

İkiydim. Bir değildim. Bir olup derlenip toplanıp ona gidecek gücüm olmadığı hâlde yine de her şeye rağmen ona gidenim. Çünkü onu ve yıllardır el değmedik saklı kalbini çok seviyor ve ona bir kere olsun dokunmak istiyordum.

Bir daha sordu. “Gelecek misin Eyşan?”

BEN BENİ YARALADIM

Onu böyle deliler gibi severken, beni darmadağın eden evlenme teklifine öylece sırtımı dönmezdim. Ama yüzünü çevreleyen mutsuzluğunun sebebini bana açıklamayan bir insanla pembe bir köpüğün içine de giremezdim. Karşımdaki şu ruh hâlini göz ardı edip de yapmacık olan hiçbir şey benim ona duyduğum sevgiye karışsın isteyemezdim. Sırf benim gönlüm olsun diye sahte anları gerçekmiş gibi yaşayamazdım. Emir'den mutluluk rolü yapmasını mı isteyecektim? Bu hâliyle...

“Seninle gelemem Emir.”

“Neden?” Sorusunu sorarken sorgulamıyordu. Sebebini de arzulamıyordu. Sadece sormuştu. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu anları hatırladığım zaman yüzünün bu hâlini de hatırlayarak kendime ve sana kızmak istemiyorum.” Sesim öyle duygusuz çıkmıştı ki ben, beni yaralamıştım.

Yüzüğü bana uzattı. “O zaman bunu kabul et.”

Göz kapaklarımı aşağıya indirdiğimde amacım yüzüğe bakmak değildi. Onun yüzüne bakamıyordum. Güzel, hüznü ve bir o kadar etkileyici yüzüne...

Hiçbir şey söylemedi. Zaten söylememeliydi. “Çok teşekkür ederim. Harika bir zevkin var,” dediğimde o lanet, bir daha beni öpmesini deliler gibi arzuladığım mühürlü dudaklarını araladı. Reddedişim onu sarsmamıştı bile.

“Bir şey değil. Nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Kırgın ve kızgın da görünmüyordu. “Sadece teklifi,” dedi

çok büyük bir fırsatı kaçırdığımı düşünmeme sebep olacak bir samimiyetle. “Hak ettiğin bir evlenme teklifi.”

Bana, vadettiği özel anları elimden tersi ile ittiğim için kendimle gurur duymuyordum. Bu anları yaşarsak onu daha fazla sevmekten de korkuyordum. Sanki daha fazlası mümkünmüş gibi... Sonra da onu iyice hırpalamaktan ve suskunluğunu yüzüne vurarak bu ilişkiyi mahvetmekten korkuyordum.

“Bu hâlinin sebebini benimle paylaşacaksan gelirim Emir,” dediğimde başını başka tarafa çevirdi. Üsteledim. “Bilmeye hakkım yok, değil mi? Bunu bilmeye hakkım yok ama senden romantik bir evlenme teklifi almaya hakkım var. Kulağa çok hoş geliyor olabilir ama...” Gücümü toparlayarak çenemi dikleştirdim. “Beni çok yaralıyor. Çünkü evleneceğim insanın kalbine dokunmak isterim, bana vereceği yüze değil.”

Emir yüzüğü parmağıma geçirerek yutkundü. Dağ gibiydi. Aşılmaz yüksek bir duvar, yıkılmaz bir kale gibiydi. Onlara çarpıp parçalansa ben... Onun bu sözlerden zerre kadar etkilenmediğini verdiği umursamaz cevaptan sonra anladım. “Parmağına çok yakıştı.”

Başımı *boş ver* dercesine sağa sola salladım. “Yine de teşekkür ederim ancak geç kalıyorum.” Oysa geç kaldığımı düşündüğüm tek yer onun yanındı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Buğra’ya. Şu anda hastanede yatıyor. Onu ziyaret etmek istiyorum.”

Ellerini kemerinin üzerinden beline koyarak bu durumdan rahatsız olduğunu gösteren derin bir nefes aldı ve o nefesi gözlerimin içine baka baka bıraktı. Mutsuzluğunun yerini kızgınlık dolu bir hayret ve öfke almıştı. “O konuda seni uyardığımı hatırlıyorum. Sana yaptığı o şeyden sonra onu ziyaret etmen saçma değil mi?”

Beni yargılamasından rahatsız olmuştum. “Saçma olabilir

ancak ölümden dönen bir insan söz konusuysa saçmalıklar mantıklı oluyor ya da hiç umursanmıyor. Sadece bir seferlik ziyaret edeceğim.”

Ağzımı bir daha açmama fırsat vermeden Cemal’in kullandığı arabayı işaret etti. “Ben de seninle geliyorum. Şimdi arabaya bin.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Açıkçası Emir’in benimle Buğra’nın yanma gelmeyi teklif etmek yerine, hastane ziyaretime daha bir şiddetle itiraz edeceğini düşünmüştüm. O Emir’di işte. Bazen böyle umulmadık hareketler yapabiliyordu. Belki de bana hak veriyor, beni anlamaya çalışıyordu.

Onun yanında olmak gerçekten hoşuma gitmişti. Hatta itiraf etmeliyim ki az önceki evlenme teklifini mi yoksa bu ziyaret esnasında bana eşlik etmesinin mi daha çok hoşuma gittiğini sorsaydı kesinlikle bunu seçerdim. Bu, doğal olanıydı.

“Peki, beraber gidelim.” Arabamın kapısını kilitleyerek diğer arabaya yöneldim. “Sen de benimle gel Emir.” Yine hiç ummadığım bir cevap verdi ve bunu yaparken rahatsızlığını saklamaya gerek görmedi. “Elbette geleceğim Eyşan. Sen benim karım olacaksın.”

Beni mutlu etmesi için benimle içinden gelerek bir şeyler yapması yeterliydi. Beni, önüne kırmızı halılar serilen yıldızlardan, mücevherlere boğulan kadınlardan ve sevgiyle sarılıp sarmalanan aşıklardan bile daha çok mutlu ettiğini nereden bilecekti? Peki ya onun bana yaşattığı küçük mutlulukları dağlar kadar büyütüp sahiplendiğini.

Yanıma oturarak eline telefonu aldı ve kısa bir görüşme yaptı. Sanırım bir iş görüşmesiydi. Sonra Cemal’e seslendi. “Bu akşam için yaptırdığım rezervasyonu iptal et.”

Cemal dikiz aynasından göz ucuyla bana baktığı sırada Emir bir daha konuştu. “Eyşan’ın adresini vereceği hastaneye gidiyoruz.”

Cemal'e adresi söylediğim sırada aklım hâlâ iptal edilecek olan rezervasyondaydı. Tuhaf bir suçluluk duygusu hissettim. Emir'in bu konu hakkında tek kelime etmediğini fark ettiğim anda o duygu dağıldı gitti.

Yolculuğumuz esnasında sessizliğin baskın bir üstünlüğü vardı. Bana Buğra'nın neyi olduğunu bilerek sormuyor olmalıydı. İlgiilenmediğini göstermek için...

"O, bugün silahlı bir saldırıya uğramış."

Emir'in ani bir tepki vermesini bekliyordum ancak hiç oralı olmadı. Hatta beni şaşırttı. "Bana onun apandis ameliyatı olduğunu söyleseydin eminim şaşıırırdım." Bana dönerek kaşlarını hafifçe çatı. "Onun nasıl bir insan olduğunu sana anlattım. Şaşırmamı bekleme."

"Sonuçta insan." Başımı cama doğru çevirerek havanın nasıl iyiden iyiye karardığını izlemeye başladım.

Bir süre sonra artık Buğra'nın odasının bulunduğu kattaydık. Kapının önünde bekleyen dört adet adam vardı ve hepsi koyu renk takım elbise giymişti. "Arkadaşın epey sıkı korunuyor," diye mırıldandığı sırada Emir'in bu durumla dalga geçtiğine yemin edebilirdim.

Odanın kapısının önünde durduğumuz sırada adamlardan bir tanesi bana yol gösterdi.

"Siz içeri geçin Eyşan Hanım. Sayın Karahanlı'ya üzerinde bir silah taşıyıp taşımadığını sormalı ve bunu iyice anlamalıyım."

Ne yani? Onun üzerini mi arayacaktı? Emir'in böyle bir duruma düşmesine ne ben ne de o izin vermezdik. "Bu çok saçm..." diye çıkışacağım anda Emir imalı bir ses tonuyla "Silahları sevmem," dedi ve net bir şekilde ekledi. "Üzerimi aramayacaksın."

Adam başını öne eğdi. Ne Emir'e içeri girmesi için izin verebiliyor ne de aynı isteği tekrar edebiliyordu. "Buğra'ya geçmiş olsun dileklerimi iletin," diyerek ani bir kararla arkamı döndüm. "Onu ziyaret etmeyeceğim."

Emir'in daha fazla bu saçmalığa tahammül etmesine gerek yoktu. Onu zor durumda bırakacak hiçbir şeye katlanamazdım. Tam oradan uzaklaşacağım sırada Buğra'nın sesini duydum. "Bu kadar geri zekalı olmak zorunda mısınız siz? Ne halt etmeye Emir Karahanlı'nın üzerini aramaya kalkıyorsunuz?"

Adamların hepsi birden başını öne eğerek gözlerini bizden kaçırdı. İçeriden çıkan başka bir adam mahcubiyetle yanımıza yaklaştı. "Özür dileriz Sayın Karahanlı. Buğra Bey sizi bekliyor."

İçeri girip girmeme kararını Emir'e bırakmak ister gibi onun gözlerinin içine baktım. Onu belki en çok yıpratın bendim. En çok koruyan ve her ne şartta olursa olsun arkasında duran da ben.

Tek kelime etmeden içeri yöneldi. Bir hastane odasından daha çok oturma odasına benzeyen beyaz mobilyalı odaya girdiğimizde Buğra zar zor doğruldu. "Adamımın yaptığı öküzlüğü hoş göreceğini söyle Emir. Senin de geleceğini bilseydim onlara önceden söylerdim."

Emir ona başka bir şey söyledi. "Geçmiş olsun."

Buğra koltukları işaret ettikten sonra yüzünde acı bir ifade belirdi. Emir'in burada olmasının şaşkınlığını da gizleyemedi. "Lütfen oturun."

Emir koltuğa doğru hareketlenmeyince ben de ayakta kalmayı tercih ettim. Zaten fazla kalmak istemiyordum.

Ayaküstü yaptığımız sohbet esnasında kimse kimsenin varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hoş, Buğra dışında pek konuşan kimse olduğu söylemek zordu. En sonunda Buğra bizi şöyle bir süzdü. Ardından sevimli tavırlarının vazgeçilmez bir parçası hâline getirdiği bir gülümseme sundu. Tehlikeli bir gülümsemeydi.

Sanırım aramızda bir şeyler olduğunu sezmişti. Yine de Emir'i tahrik eden o sözlerini sakınmadı. "Çiçeklerimi getirmedin Eyşan. Yine de onların yokluğunu fark etmedim bile. Neden

acaba?” Ardından Emir’i gerginleştiren bir gülümseme daha sundu.

Kasti sözlerinin ardından omzumda bir dokunuş hissettim. Bu dokunuşun daha şokunu üzerimden atamamışken Emir beni kendisine doğru çekti.

Elini omzumdan aşağı kaydırıldı. “Artık gidelim. Buğra’nın aldığı ilaçlar, onun dengesini bozuyor olmalı.”

Çoğu zaman ben yokmuşum ve onu ilgilendirmiyormuşum gibi davranan Emir, Buğra’nın sözlerine tahammül edebilecek bir insan değildi çünkü yanındaki kız evlenme teklifi ettiği kızdı. Sözleri zaten tam ona göre idi. Ya asla sözünü sakınmaz ya da canı istemiyorsa söylemezdi. Emir’in sahip olduğu cesareti artık öğrenmiştim. Aklına koyduğu bir şey varsa sonuçlarından hiç çekinmeden birkaç kelime ile ipleri koparırdı. Şu anda, dışardaki adamların hepsinin içeri silahla dalacağını bilseydi bile, biliyordum ki Emir yine Buğra’ya söyleyeceğini söylerdi.

Buğra, Emir’in hakaretini gevrek bir tebessümle karşıladı. “Dengem mi bozuluyor bilmiyorum ama tekrar ayağa kalktıgımda bana bunu yapmanı mahvedeceğim.”

Emir hâlâ tek kolu ile beni sarıyordu. “Bunu yapmanı biliyor ve polise söylemiyorsun.” Asabi çıkan sesime aldırmayan Buğra, Emir’e döndü. “Tabii biliyorum. O adamın elbet bir zaafını keşfedeceğim ve o gün onun dünyasını başına yıkacağım.”

Emir, Buğra’nın kimden bahsettiğini bildiğini anlıyormuş gibi bir süre dikkatle onun yüzüne odaklandı.

“Bence sen de kendini kollamalısın Karahanlı. İlker Yazıcı’dan bahsediyorum.”

Tüylerimi ürperten bu uyarının Emir için ne anlama geldiğini merak ederek ona doğru döndüm. “Emir...”

Emir’in lacivertleri, Buğra’yı paramparça edecek buzdan birer bıçak gibiydi artık. Buğra onu tahrik etmeye devam etti. “Yoksa Emir ile hâlâ o konuyu konuşmadınız mı? Oysa sana otelde açık

açık anlatmıştım. İlker Yazıcı ve Emir meselesi.”

Buna rağmen Buğra’nın haddini aşması ona bir adım yaklaşmama ve Emir’den uzaklaşmama sebep oldu. Mevzuya hakimdim ancak Buğra’nın onu yine dile getirmiş olması beni Emir adına korkutmuştu. “O konu ile ilgili ne konuştuğumuz bizi ilgilendirir. Emir haklı, kolundaki şu serumlar sana pek de iyi gelmiyor sanırım.”

Buğra, benim ona yansıttığım her türlü duygumdan zevk alan bir insan olduğunu belli ederek sırtıttı. “İlker Yazıcı’nın o kadına olan düşmanlığı bir yana o kadının ölüm fermanının İlker Yazıcı tarafından imzalandığını da konuştuğunuz mu?”

Defne’nin annesi için imzalanan ölüm fermanından bahsediyordu. Nutkum tutulmuştu.

“Buğra ne diyor Emir?” Emir gözlerini öfkeyle yumarak bir süre öyle kaldı ve açtıktan sonra hızla bileğimi tuttu. “Buraya geldiğimiz için ne büyük bir hata yaptığımızı söylüyor.” Beni kapıya doğru çekmeden önce Buğra’ya baktı. “Çeneni tutmayı öğrenemediğin sürece ait olduğun ortamda fazla şansın olmayacak. Bunu biliyorsun.”

Elimi sertçe geri çekerek bağırdım. Bağırdım çünkü Pınar’inkini hâlâ sindirememişken bir de Emir’in bu yüzden ölüm tehlikesi yaşaması benim dayanabileceğim, kaldırabileceğim ve altından kalkabileceğim bir durum değildi.

Ölürse ölürdüm. Nefes alarak ya da almayarak ama ölürdüm.

“Hayır, Emir bunu bana açıklamak zorundasın.”

“Ben açıklarım.”

Buğra’nın cesareti öfkemi hem daha çok arttırdı hem de dindirdi. “Pınar yıllar önce ona bir hata yaptı. Bunu biliyorsun. Pınar adamın kendisini affettiğini düşünüyor. Oysa adam sadece intikamını uyutuyor ki onun tarzı bu,” dediğinde onu hem öfkeyle hem de ilgiyle dinlemeye başladım. “Olay Meksika’da oldu. İlker Yazıcı bir şekilde paçayı sıyırdı.” Tek kaşını havaya

kaldırdı. “Onun yıkılmaz, yenilmez ve idolüm olduğumu zaten sana söylemişim. Her neyse, olan Pınar’ın yerini ihbar ettiği o silah deposundaki milyar dolarlık silahlara oldu çünkü hepsine devlet el koydu.”

Dudağını kıvrarak Emir’e döndü. “Senin küçüğün annesi İlker Yazıcı’yı epey zarara soktu ve ortadan kayboldu. Bir gün Türkiye’de ortaya çıktı ve ansızın çok önceden işlediği bir suç yüzünden tutuklandı. Sonra da cezaya çarptırıldı. Muhtemelen hapiste ölecek. Tabii eğer İlker Yazıcı onu daha önce yaşarken öldürmezse...” dedikten sonra sahte bir üzüntüyle iç çekti. “Küçük meleğini de eninde sonunda senden alacak ya da onun düşmanına yardım ettiğin için sana başka türlü bir zarar verecek. Hem de hiç beklemediğin anda çünkü İlker Yazıcı acı sürprizler yaşatmayı çok sever.” Kendi yaşadığı sürprizi gözümüze sokmak ister gibi bacağının acısından inledi.

Emir’in sınırlarını zorlayan bu sözler Emir’in onu küçümsemesine sebep oldu. “Sen korkağın tekisin Buğra Kartal.” Beni kapıya doğru yönlendirdikten sonra Buğra’ya döndü. “Hayallerin Buğra...” Alaycı ve soğukkanlı tavrı Buğra’yı ezdi. “Onlar sadece hayal. Hiçbiri gerçekleşmeyecek.”

Buğra’nın bana olan ilgisi, o adamı benzetme çabası ve o adam gibi yenilmez olmayı arzuluyor olması... Hepsi birden Emir’in küçümseyici tavrı altında tuzla buz olmuştu sanki. Beraber odadan çıktıktan sonra hızlı adımlarla hastanenin dışına çıktık.

Temiz havayı ciğerlerime çekerek Emir’in kollarını tuttum. “Bu konuyu artık geçiştirme. Ölüm fermanı ne demek Emir? O adam Pınar’a ya da sana bir şey mi yapacak?”

Sesim neredeyse ona yalvarır gibi çıkmıştı. İlk defa.

“Defne’yi mi istiyor?” Emir sıkıntıyla derin ama sakın bir nefes aldı. Omuzlarımdan tutarak beni kendisine doğru çekti. “Bana güveniyor musun Eyşan?”

Ona cevap vermedim ama o sözlerini sürdürdü. “Aynı, benim sana güvendiğim gibi sen de bana güveniyor musun?”

“Evet,” derken sesim oldukça cılız çıkmış, buna karşın tüm kalbimle ona inandığımı göstermek istemiştım. Ancak şu anda neredeyse tükenmişim. Emir’in tehlikede olduğunu daha önce öğrenmişim fakat bu tehlikenin boyutlarının ölüme denk olduğunu düşünememişim.

“Onu koruyacağım Eyşan.” Başını bana doğru eğerek gözlemin içine bakarak fısıldadı. “Bana inan. Bütün çabam bunun için.”

“Onu İlker Yazıcı’dan korumak için mi almak istiyorsun yoksa? Savunmasız küçük bir kızı bırakmanı söyleyemem sana ama bana, onu bu kadar istemene sebep olan bağı açıkla Emir.”

Yine bir çıkmaza sürükleniyorduk çünkü Emir’in bakışları gecenin karanlığından daha koyu bir karanlığa boyandı. “Yeter artık Eyşan. Sana anlatabileceğim her şeyi sonuna kadar anlatıyorum. Daha fazlasını isteme.”

Arkamı dönerek hızla ondan uzaklaşmaya başladım. Hıçkırırsam beni duymasını istemiyordum. O adamla bizzat tanışmış, tehlikeli hâllerine tanık olmuşum. Defne’nin Emir’de olduğunu bilmiyor olamazdı. Belki de Pınar, Emir’in ailesinin gücünden dolayı Defne’ye o adamın yaklaşmayacağını düşünüyordu. Belki Emir de Pınar’la aynı fikirdeydi.

Karahanlı ailesinin üyelerinden bir tanesini göz göre göre kaçırmak akıl karı değildi. Lakin o adam bunu gizli saklı da yapabiliirdi. Hatta Emir’e başka başka zararlar verebiliirdi. Emir’in cesareti beni öldürüyordu. Aklımdaki tüm bu çelişkili düşünceleri bir kenara bırakmaya çalışarak arkamı döndüm.

Beni takip etmemişti. Orada öylece durmuş ve beni kendi hâlime bırakmıştı. Ona hiçbir şey demeden arabaya doğru ilerledim. Emir’in gelmesini beklemeden arabaya binerek kapıyı sertçe çarptım.

Az sonra hem Cemal hem de Emir arabadaydı.

“Bizi sakın bir yere götür Cemal.”

Emir’in bu isteğine karşı çıkmadım çünkü yüzüne bakmaya ve onun hayatının tehlikede olmadığına inanmaya ihtiyacım vardı. Sorularım zaten cevapsızdı.

Dakikalar sonra, yazın son esintilerine kucak açan bir tepede oturmuş, İstanbul’u seyrediyorduk. Her ikimiz de önümüzdeki eski ahşap masada duran meyve sularından bir yudum dahi almamış, keza tek kelime konuşmamıştık. Sanki sessizliğimiz her şeyi bizim yerimize konuşmuş, olan olayları rayına sokmanın bir yolunu bulmuştu.

“Ben buyum,” dedi ve huzurlu sessizliği tam da kalbime batan bu kahrolası kelime ile kesip attı. “Duyduğun ve gördüğün kadarım. Benimle evlenmek zorunda değilsin.” Sonra da o can yakıcı sözlerinin açtığı yarayı kanattı. “Gidersen bunu anlarım.”

Baş edemediğim bir telaş dalgasının içinde boğuldum. Öyle bir boğuldum ki istediğim tüm cevapların canı cehenneme gitsin, ben yine nefes alarak gün yüzüne çıkayım istedim. İstedim çünkü onsuzluk en ağırıydı. “Yapamam Eyşan. Seni, yalanlar ile aldatamam. O yüzden en doğrusu susmam ve senin beni gördüğün kadarıyla yaşamaya razı olman.”

Kararlılığı kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Oradan çıkmasını diledim. “Bir daha sorular yok Emir. Beni anlıyor musun? Korkmaya da hakkım yok.” Ona hiçbir şey sormayacaktım. Ne o kızı ne de daha fazlasını. Bir daha böyle bir cümle ile karşılaşma ihtimalini göze alamazdım. Bana her şeyi yeterince açıkladığına fazlasıyla emindi. “Söyledim,” dedi. “Seni istiyorum; yanımda olmanı, eşim olmanı, benimle yaşammanı. Bu sözlerin arkası çok dolu.”

Allah’ım kalbinde bir yerim olduğuna dair ona inanmak için köpüren duygularım çoktan içimdeki duvarı aşındırmıştı.

“Peki!” diyebildim güçlükle. Şu anda sakinleşmeye çalışıyor,

aslında çoktan sakinleşmiş gibi görünüyordum. “Gitmeyeceğim ve bir daha sana soru sormayacağım.”

Onu anlamamı istiyordu. “Hayatıma dair sorduğun her soruya veremediğim her cevap beni öldürüyor. Lütfen beni öldürme.” Bu sorulara kaybettiği kız arkadaşı dâhil miydi? Bilemiyordum.

Sırtımdan yumruk yemiş hissi beni iki büklüm etmişti. O hisse rağmen gülümsedim. “Benimle olmak istediğini biliyorum Emir.”

“Tüm kalbimle...” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak dolan gözlerimi ondan kaçırdım. Sessiz kaldı. Artık üstelemeyeceğini anladım. “İnan Eyşan,” dedi yine de. “Seni deliler gibi istiyorum.”

Ondan kaçarcasına kafamı başka yöne çevirdim. Onunla olmamı arzulayan bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyor, ruhumu ona tastamam inanmanın eşğine kendi ellerimle taşıyordum.

“İlker Yazıcı,” dediğinde ansızın ona doğru çevirdim başımı. Sesimin çatlamasına mani olarak fikrimi belirttim. “Beni endişelendiriyor.”

“Endişelenme ve İlker Yazıcı konusunu kapat artık. Bana güven.”

“Bunu yapıyorum. Hem de her zaman...” Bir tek konu hariçti. O kız... Meyve suyumdan bir yudum alarak, onu boğazımdaki düğümü çözmek adına zorla yuttum.

“Buğra’nın sözlerinin seni ele geçirmesine izin verme,” derken gerçekten onu hiç umursamıyormuş gibiydi. Korkmuyordu. Tam da ondan beklediğim gibi.

Sandalyesine yaslanarak ismimi seslendi. “Eyşan.” O sırada dudaklarımın arasında duran pipetten birkaç yudum daha meyve suyu içmeye çabalıyordum. Düşünceli bir hâli vardı. Bu hâline pek rastlamazdım ama severdim. O anlarda gözüme daha sıcak, daha duyguları varmış gibi görünürdü.

“Ailen Nihal ile evlenmek üzere olduğumu biliyordu.” Onu dinlerken birkaç yudum daha meyve suyu içtim. “Bana sen bile inanmıyorken onlar nasıl inanacak sence? Onlara ne söyleyeceksin?”

Ağzımı pipetten uzaklaştırarak omuz silktim. Öylesine ama hiç de öylesine olmayan birkaç kelime ettim. “Seni çok sevdiğimi...”

Ben de arkama yaslanarak ona yaptığım bu itirafın içimde oluşturduğu gizli saklı coşkuyu bastırmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimin ıslık ıslık parladığına şüphem yoktu. Şu anki ilişkimiz göz önüne alınırsa bu sözleri onları söylemem mümkün değildi. Bence zaten yaşıtıyordum. Orası ayırdı. “Bu yetmez mi?” diye sordum alaycı bir ifadeyle.

Sorduğum soru onun da yüzüne belli belirsiz bir tebessüm yerleştirdi. “Peki, sen Emir... Annene söyledin mi?”

“Seninle evlenmek istediğimi biliyor.”

“Hım... Nihal'den sonra bu kadar çabuk davrandığına göre annen bu duruma şaşırmıştır.” Hayır, anlamında kaşlarını kaldırdı. Bu beni mutlu etmişti. “Şaşırmadı çünkü ona bir şey söyledim.”

Meyve suyunun bulunduğu yeşil şişeye bir daha uzandım ve pipeti parmaklarımın arasına alarak yine kirpiklerimin altından ona baktım. “Çok merak ettim. Ona ne söyledin?”

Dirseklerini masaya yaslayarak bana doğru eğildi. Onun dudakları da neredeyse pipete temas etmek üzereyken fısıltısı rüzgârla karışarak tenimin üzerinden esti.

“Seni çok sevdiğimi...”

ZAMAN DURMALIYDI

ROMEO: *Ah, Juliet!*

*Eğer senin mutluluğun da büyükse benimki kadar
benden ustaysan onu söyleyip anlatmada.*

Bizi saran havayı tatlandır soluğunla.

Hiç, bir yanınız tutuşup alev alev yanarken diğer yanınız üşüdü mü? Hiç, gerçeğin yalan olabilme ihtimalinin o gerçeği yok etmesinden deliler gibi korkunuz mu? Peki ya hiç, yalanın gerçek olmasını tüm varlığınıza arzuladınız mı?

İşte öyle bir yerdeydim. Tüm bu ikilemlerin arasında. Zaman durmalıydı. Dünya susmalıydı ve ben onun güzel dudaklarından dökülen şu sözcükleri alıp bilmediğim iklimlere gitmeli, orada sonsuza kadar kalmalıyım. O sözlerin doğruluğuna hesapsızca teslim olmalıyım. O iklimdeki yağmurlar, sevdiğimin yaralı kalbini daha çok kanattığım için beni affedemediği endişemi yıkamalı, cehennemimi söndürmeli, beni hayatının içinde hem tutup hem de tutmayan davranışlarının beni üşütmemesine izin vermemeli ve ben Emir'in beni nasıl da sevdiğine, çokça sevdiğine hiç katıksız bir şekilde inanmalıyım.

Ben ya Emir'in sevgisine inanmayan bir günahkârdım ya da gerçeği onun kalbinden söke söke çıkarmaya çalışan bir âşıktım. Bencil bir âşık. Kendi sevgisine güvenip ona koşa koşa giden, onun bana gelişini avuç içlerimi ona göstererek durduran kibirli bir âşık.

Bedenimi o an orada öldürebilecek bir heyecanı zapt ederek,

belli belirsiz yutkunarak geri çekildim. O da aynı hareketi yaptı. Kalbim deliler gibi çarpıyordu. Tepkimi ölçüp biçmiş gibi bakan gözlerinde bir ısıltı belirdi. Yüzüne yerleşmiş o mutsuzluğa rağmen o ısıltı bana yansıdı. “İyi demiş miyim?”

Onayı mı istemiş olması pek de ona göre bir hareket değildi. Zaten soruyu sorarken dudakları muziplikle kıvrıldı.

Omuz silktim. “İyi,” dedim ve ardından iç çektim. Daha doğrusu mutluluğu içime çektim. “Hoşuma gitti.”

“Bu kadar mı? Sadece hoşuna mı gitti?” Burnunun üzerini sıkarak “Senin yerinde olsaydım...” dedi. Sustu. Sustu ve ben onun sözlerini tamamladım. “Hayatımı tam olarak sana açmasaydım sen de bu sözcükle yetinmezdin.” Ama ona şunu söylemedim; her ne kadar inkar etsem de onun sevgisine ihtiyaç duyan tarafım, beni çok sevdiğini söylediği o anların heyecanına her şeye rağmen kısıkvırak teslim olmuştu.

Şu anda mutluluktan ölüyordum.

Bence Emir’e gidiyordum. Gerçek anlamda... O kızı unuttuğuna ve beni affettiğine yürekten teslim oluyordum.

“Yetinirdim. Yetindim de zaten.” dedi. Beni ikna etmeye çalışmaktan usanmıştı. “Hadi, gidelim artık!”

“Olur gidelim. Akşam ailenle konuşacağım. Yarın sabah uçağa bineceğiz. Önce erkenden Defne’yi almamız gerekiyor.”

Sessiz ve düşünceli bir yolculuğun ardından evlerimizin önüne geldik. Bana veda ederken aklımda neler olduğunu biliyordu.

“Birazdan baban ve annen ile konuşmaya geleceğim.”

“Bir saat sonra gel.” Şaşırsa da bana bu ricamın nedenini sormadı.

“Ne zaman istersen,” dediği hâlde bunu pek de içten söylememişti. “Eve girince onları arayarak bir şey konuşmak istediğimi haber veririm.” Bana karşı duyduğu hassasiyeti tebessümünün arkasında gizlemeye çalışsa da elinde olmadan hissettirdi. “Sen bir şey söyleme.”

Beni sıkıntıda bırakmaktan hiç hoşlanmıyordu. Elinden geldiğince üzerimdeki yükü alarak benim adıma yapabileceği her şeyi o yapmak istiyordu. Benim yanımda olmak istiyordu. İşte, içimde hızla yükselen bir inanç vardı. Sesindeki anlık bir samimiyet, söylediği küçücük bir cümle ve de iç çekişi beni arındırıyor, ona daha çok bağlıyordu. Onun bana gerçekten geldiğini düşünmeme sebep olacak her şey ancak Emir'le yaşadıkça görebileceğim şeylerdi. Ve az önce bana beni sevdiğini söylediğinden beri ışık hızıyla ona teslim oluyordum. Ondan kaçmayacak, kendimi ona bırakacak ve ona teslim olmak isteyen tarafımın peşinden gitmeye devam edecektim. "Eyşan..." dedi yine o anlamlı sesiyle. "Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim. Seni yaşamama izin verdiğin için..."

İyi akşamlar dileyerek yanımdan ayrılrsa da ben eve girene kadar bahçelerine dahi girmedi. Defne'yi İtalya'ya götürebilmemiz için ailemden izin almaya gelmeden önce bir şey yapacaktım.

Anahtarını usulca çevirerek kapıyı açtığım anlarda Emir'in yanında aklımda beliren ani düşüncenin etkisindeydim. Aldığım ani kararı sorgulamıyordum. Bana, günler önce telefonda bir şey söylemişti. Kendini hazır hissettiğin zaman ailenle konuş ve seninle evlenmek istediğimi söyle demişti. Bunun anlamı şuydu; şüphelerinden arındığın zaman.

Hazırdım. Gerçekten... İlk söylediği andan beri tüm benliğimle zaten hazırken kuşkularımla hem kendimi hem de onu mahvediyor, onunla olmaya dünden razı olduğum gerçeğini göz ardı ediyordum. Daha fazla işkencenin anlamı yoktu çünkü az önce duyacağımı duymuştum.

Beni sevdiğini söylemişti. Gerçekten sevmeseydi asla söylemezdi. Emir yalanlar yerine susmayı tercih eden bir insandı. Beni deli edeceğini bildiği hâlde susar, konuşmazdı. Sevmediğim bu huyu ilk defa bize bir yol sundu. Kalbinde olmayan bir duyguyu asla varmış gibi aktarmazdı. Beni istediğini söylemesi başka

ama sevdiğini dile getirmesi bambaşkaydı.

Ailemle konuşabilmek için biraz cesarete ihtiyacım vardı. Belki Emir henüz kısa bir süre önce bir başkasıyla evlenecek olmasaydı bana tepki göstermeyeceklerinden emin olabilirdim. Önemli değildi. Bütün dünyanın karşıma dikileceğini bilsem de ben Emir'den vazgeçmeyecektim.

Salona girdiğim anda annem, yüklü düşüncelerimin ağırlığını hissetmiş gibi başını bana çevirdi. “Hoş geldin.” Babam elindeki kitabı bırakmadan annemin söylediğini tekrar etti. Ablam ortalarda görünmüyordu.

“Hoş buldum,” diyerek annemin oturduğu beyaz koltuğun karşına geçtim. “Sizinle konuşmak istediğim bir konu var.” Her ikisi de ilgiyle başını bana çevirdi çünkü onlarla konuşmak istediğim nadir zamanlarda hep aynı şeyi isterdim. Onlara göre olmayacak bir şeyi...

“Seni dinliyoruz.” Annem daha şimdiden gardını almış gibi sesini sertleştirdi. “Bir sorun yoktur umarım.”

Onlara hayır derken sesim en kararlı hâline büründü. “Mutlu bir haber verecektim.”

Babam elindeki kitabı bırakarak bana dikkat kesildi. Daha şimdiden gerilmiş yüz ifadelerinden gözlerimi kaçırarak önce yere ardından da annemin gözlerinin içine baktım.

“Emir bana evlenme teklifi etti.”

O parıltıyı gördüm. Annemin gözlerinin içinden geçen ve benden saklayamadığı o parıltıyı gördüm ama onu gizlemeyi başardı. Sesindeki şaşkınlığa mani olmak ister gibi elini gerdanna götürdü. “Emir Karahanlı mı?” Başımı ağır ağır salladım. “Evet.”

Sessizlik, ailenin reisi gibi hepimize hükmetti. Annem ve babam onları sarsan bu haber karşısında birkaç saniye susmak zorunda kaldılar. Annem güçlü bir kadın olmasının etkisiyle hemen şaşkınlığını öteledi. “Bu kadar kısa bir sürede mi?”

Ne kastettiğini bildiğim hâlde soru sorar gibi kaşlarımı çat-tım. “Süre... Bana soru mu soruyorsun anne? Sana mutlu olman gereken bir haber veriyorum ve sen mutluluğumu paylaşmak ye-rine bilmediğim bir süreden bahsediyorsun.”

Annem çenesini dikleştirdi. “Bu çok güzel bir haber ama şa-şırdım Eyşan. Biliyorsun Emir, Nihal ismindeki o kızla yapacağı nikâhı daha yeni iptal etti.”

Sesim kıza duyduğum kızgınlıkla yükseldi. “Nihal, Defne’ye kötü davrandı.”

Emir’i hararetle savunmuş olmam annemin dudaklarını birbirine bastırarak bir süre yüzüme bakmasına sebep oldu. Sanırım, şu saniye bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı.

“Peki Defne kim Eyşan? Emir neden o kız çocuğuna bu ka-dar önem veriyor? Öğrenmemiz gereken bir sürü gerçek varken bu evliliğe kolayca onay vermemizi bekleme. Ki bu Emir bile olsa...”

Bu sorular babama aitti. Anneme o da katılıyor olmalıydı. “Defne, sizin düşündüğünüz gibi Emir’in kızı değil. Böyle dü-şündüğünüzü biliyorum. Emir onunla bir süre ilgilenmek zo-runda. Ben de onu çok seviyorum.”

Annemin sesi buz gibiydi. “Ne kadar bir süre?”

Gözlerimi yumarak “Bilmiyorum,” dedim. “Umurumda da değil anne.” Daha fazlasını Emir kendisi söylemeliydi.

İsyankar tavrım annemin sinirlerini iyice gerdi. “Umurunda değil mi? Bana umurunda olan bir şey söyle. Bir başkasının ço-cuğu belki de sizinle yaşayacak ve sen bu durumla ilgilenmiyor musun?”

Ayağa kalkarak bir adım karşımda durdu. “Neden beni hiç-bir zaman şaşırtmıyorsun?” Beni eleştiren, sitem eden ama en çok da canımı acıtan bir tonda sorduğu soru gözlerimi doldur-du. Artık hiçbir engele tahammülüm yoktu. Genzim yanmaya başladığında gözlerim doldu. “Anne ben Emir’i çok seviyorum.

Kendimi bildim bileli onu karşılıksız bir aşkla seviyorum ve...” dedim. “Bunun dışında hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Onu bir kere kaybediyordum. Bir daha olmasın. Lütfen yanımda ol.”

Annemin dudakları hayretle aralandı. Ellerini yanaklarımın üzerine koyarak gözlerimin içine baktı. “Sen neler söylüyorsun Eyşan?”

Ellerini yüzümden çekerek babama yaklaştım. “Ben buyum baba. Emir o kızın babası değil ve gerisi sizin için önemli olmamalı.”

Defne eğer Emir’in kızı olsaydı ailemin bu evliliğe asla razı olmayacağını biliyordum. Çünkü Emir, çocuğun annesi ile evlilik yaşamadan o çocuğa sahip olmuş olacaktı. Babam annemin yüzüne hiç bakmadan bir süre yüzümü ve beklenti dolu bakışlarımı izledi.

“Önemli olan tek şey, senin mutluluğun kızım. Bizi ve diğer insanları mutlu eden şeyler seni mutlu etmiyor.” Boğazını temizledikten sonra şefkatle gülümsedi. “Emir’i severim. Ailesini de öyle... Senin mutluluğun benim için her şeyden önemli.”

Kollarımı onun boynuna dolayarak hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. Tam olarak olmasa da rahatlamış, ona giden yolda bir engeli kısmen aşmıştım. Babam saçlarımı okşarken annemin bizi izlediğini hissedebiliyordum. Onun kolay kolay taviz vermeyeceğini hepimiz iyi biliyorduk.

“Git hadi, elini yüzünü yıka.”

Avuç içlerimle mutluluk gözyaşlarımı sile sile alt kattaki banyoya koştum. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyonun kapısını açtığım anda annemle burun buruna geldim. “Bu çok saçma,” diye fısıldadı.

Bir adım geri attım. “Ne saçma?”

Annemin aklından geçen her ne ise kaşlarının çatılmasına sebep oldu. “Bu tür ani evlilikler genellikle kız hamileyse olur. Emir o kızdaki vazgeçti ve hemen seninle evlenmeye karar verdi.

Fakat siz hemen evlenmeyeceğinize göre böyle düşünmeleri çok saçma olacak.”

Telaşla yutkunarak derin bir nefes aldığım anda annem sesini yükseltti. “Asla böyle bir düşüncem yok Eyşan.” Annemin bana duyduğu güveni bilirdim. Bu tür bir düşünceye kapılması mümkün değildi. İnsanların kapılma ihtimali annemin aşırı korumacı yanını yine tetiklemişti.

“Peki!” dedim gözlerinin içine bakarak “Peki, hemen evlenmek istediğimizi söylersem sen de bu düşünceye kapılacak mısın?”

Annemin, kızına toz kondurmayacağını bütün camia bilirdi. “Asla!” diye fısıldadığında sesi ağlamaklıydı. “Asla senden böyle bir şey beklemiyorum ama...” diyerek başka bir yerden beni sıkıştırdı. “Eğer apar topar evlenecek olsaydınız birçok insan senin hamile olduğunu aklından geçirecekti. Ben buna inanmıyor olsam da Eyşan, insanların bu düşünceye kapılmış olması beni çıldırtabilirdi.”

Ona sarılarak bir süre öylece kaldım. Karşımda da olsa yanımda da olsa o benim annemdi. Bir eli ile saçlarımı okşadı. “Hem bu kadar isyankâr olup hem de sana bu kadar güvenmemi nasıl sağlıyorsun bilmiyorum ama sen benim biricik küçük kızımsın.”

Kendisini telkin etmek gibi ister gibi derin bir nefes alarak kollarını benden ayırdı. Yine şu ciddi tavırları onunlaydı. “O kızdan aniden ayrılması, üzerinden hiç vakit geçmeden sana evlenme teklif etmesi, daha öncesinde ikinizin duygusal anlamda pek bir araya gelmemiş olması insanların senin hamile olduğunu düşünmeleri için yeter. Neyse ki önce ablan evlenecek. Seviyorsan elbette bekleyebilirsin.”

Annem yine beni, bir şekilde çıkmazlara sokmayı başarıyordu. “Ya biz daha önce evlenmek istersek anne... İnsanları neden bu kadar çok dert ediyorsun? İki üç ay sonra ortada bir bebek olmadığını görecekler.”

Annem itirazımdan rahatsızlık duyarak tek cümle etti. “Önce ablan evlenecek çünkü normal ve olması gerekeni bu Eyşan.”

“Emir zaten bu evliliğin zamanını bize bırakıyor,” dedim omuz silkerek. “Ablamdan önce ya da sonra bilmiyorum anne. Yeter ki bize sınır koyma.” Annem yanımdan ayrılırken bana söz hakkı tanımayacağını bariz bir şekilde belli etmişti.

Şimdilik üzerine daha fazla gitmenin gereği yoktu. Koşarak odama çıktıktan sonra yatağıma uzandım.

Kalbim güm güm atıyordu. Olası ve olan mutsuzlukları bir kenara atarak kendimi şu anın içine bıraktım. Miço yatağıma çıkarak yanıma uzandı. “Hey!” dedim ona sımsıkı sarılarak. “Benden kaçmıyorsun. İlk defa seni yakalamama gerek kalmadan bana geldin.”

Onu yine sevgimle hırpalamaya başladığım anda kucağımdan kaçmak için debelenmeye başladı. “Tamam, söz veriyorum, değişeceğim.” Kollarımı gevşettim. “Lütfen kaçma Miço. Seni sevgimle boğsam bile benden gitme.”

Miço yüzüme dik dik bakmaya başladığında yumuşacık kah-verengi tüylerini şefkatle okşamaya başladım. Sanırım sevgimizi gösterirken en çok ihtiyaç duyduğumuz duygu şefkatti ve ben sevgime o kadar çok güvenirdim ki o duyguya ihtiyaç duyduğumu hep göz ardı ederdim.

“Sadece senin beni herkesten daha çok sevdiğine emin olmak istiyorum. Kimsenin seni benim gibi sevebileceğine inanmanı istemediğim için beni suçlama Miço.” Ona bu sefer korkarak sarıldım. “Biraz fevri seviyorum, değil mi? Üstelik sana verdiğimi misli misli istiyorum. Sanırım sevgim gözümü kör ediyor ve ben sevdiğim her varlığı incitiyorum. Seni istemeden çok hırpalıyorum, Emir’i de güvensizliğimle boğuyorum. Oysa tek derdim sizi nasıl sevdiğini bilmeniz. Özür dilerim.” Miço kendisini bana bırakarak yanıma uzandığında ablam heyecanla içeri girdi.

“Eyşan...” dediğinde yeşil gözleri kocamandı. “Emir ve sen mi?” İnanamıyordu. Yatağıma doğru yürüdü. Bana, kardeşine övgü dolu bakışlar sunuyordu. “Sen...” diye fısıldadığında heyecandan nefes nefeseydi. “Senin deli ve güzel kalbini sevdi tabii. Neden bu kadar şaşıyorum ki?”

Biraz utanmıştım. Elini alnına bastırdı. “Eyşan Karahanlı olacaksın demek!”

“Abla...” dediğimde itirazımı kabul etmeyeceğini gösterir gibi işaret parmağını bana salladı. “Sana âşık oldu. Bu kadar kör olduğunu söyleme sakın. Ona her ne yaptıysan Amerika’dan yıllardır tanıdığını öğrendiğim o kızdan vazgeçti ve sana geldi.”

Ellerini iki yana açtığında bilmiş bilmiş gülümsüyordu. “Emir’i de zor kişiliğini de tanırım. O benim çocukluk arkadaşım Eyşan. Çok zor karar verir ama bir daha asla geri adım atmaz.”

SAF BİR İNANÇ

“Anlat,” diyerek yanıma oturdu. “Annemden duyduklarımı bana da anlat çabuk.”

Her şeyi anlattım. Duydukları ablamı hem çok hem de mutlu etmişti. “Bu ne zaman oldu? Evlenme teklifini nerede aldın?” diye sorduğunda, hâlâ Emir’le birlikteliğimizi sindirmeye çalıştığını gösteren karmakarışık bir yüz ifadesi vardı. Ona Defne konusu hariç her şeyi açıkladım. Bir de şunu söyledim: onu çok ama çok sevdiğimi...

Kollarını boynuma dolayarak “Özür dilerim canım,” dedi. Kendisini suçlu hissettiği çok belliydi. “Ben, senin gerçekten ablan olduğumu düşünüyordum. Orada kalbinin ortasında yıllardır yanan bir yangın varmış ve ben bunu göremeyecek kadar kör bir ablaymışım meğerse.”

Odamdaki yatağımın üzerinde oturmuş bana olan yakınlığını sorgulayan ablama gülümsedim. “Belki de öyle değildir. Belki de ben bu yangını senden de herkesten olduğu gibi saklamışımdır. Bunu bilemeyiz. Kendini suçlama artık.”

Bana içtenlikle sarıldı. “Hep suçu üzerine alırsın zaten. Bu sefer onu vermeyeceğim. Hatalıyım. Hatasız olmak için uğraşırken hata yaptım.”

Yanağıma bıraktığı öpücüğün ardından ayağa kalktı. “Çok yaklaşıyorsunuz. Gri ve Mavi olacaksınız.”

Benim de gözlerim dolduğunda onları ablamdan kaçırdım. “Emir’in seni çok mutlu edeceğine inanıyorum. O kimseyi mutlu edemezmiş gibi görünüyor; o yüzden sadece seni, en güzel

ve en özel şekilde mutlu edecek. Bunu seninle öğrenecek, ona öğreteceksin. Kardeşimi tanıyorum.”

Yaklaşık on beş dakika sonra annem, Emir ve annesinin bize uğrayacağını söylediğinde bunun sebebini sordu. “Emir geldiğinde öğrenirsin,” diyerek ona gülümsedim. Annem de zaten Nergiz Hanım’ın ziyaretlerini çok severdi. Hâlimden memnun görünüyordu.

Az sonra kapı zili çaldığında annesi ve Emir’e kapıya kaçtım. Emir daha birkaç saat önce yurt dışından gelmiş olmasına rağmen pek yorgun görünmüyordu. Yüzündeki mutsuzluk artık oraya iyice yer etmiş olsa da onun bu ruh hâlini şu anda sadece ben anlayabiliyordum. Soğuk ve güçlü duruşu sayesinde her duygusu ile baş edebiliyordu. “Hoş geldiniz,” diyerek onları içeri davet ettiğimde siyah, şık ama sade elbisesinin içindeki Nergiz Hanım yanaklarımı okşadı. “Hoş bulduk canım.”

Birkaç dakika sonra ablam dâhil hepimiz salon koltuklarımızın üzerinde oturuyorduk. Emir aileme evlilik teklifinden bahsettiğimi henüz bilmiyordu. Muhtemelen duyduğu zaman önce belli belirsiz şaşırarak sonra da bana gerçekten hazır olup olmadığını soracaktı.

Ailem biraz önceki şok edici açıklamamın üzerlerinde bıraktığı etkiyi misafirperverliklerinin arkasına saklamayı başardı. Her ikisi de samimiyetle Emir’e ve annesine hâlini hatırlarını sordu. Nergiz Hanım’ın neşesiz hâli dikkatimden kaçmadı. Omuzlarına kadar uzanan havalı sarı saçları, zarif ince yüzüyle güzelliği kendine has bir kadındı. Aynı zamanda ona sarsılmaz bir duruş katan güçlü bir neşesi vardı ki o neşe onun kalkana gibi bir şeydi. Ne incindiğini ne bir sıkıntısı olduğunu ne de başka bir şeyi kimseye yansıtmamasına izin vermez, o neşesini her ruh hâliyle yaşamayı seçerdi.

Ama bugün...

Neşeli değildi. Yutkunarak bunun sebebini düşündüm. Yoksa oğlunun benimle evlenmesine karşı mıydı? Nergiz Hanım’la özel

bir samimiyetim olmamasına rağmen bana hep sıcak davranırdı aslında.

Biraz suratım asılsa da güçlü olmaya çalıştım. Engeller hep vardı zaten. Dayanacaktım. Babam Emir'e iş meseleleri ile ilgili birkaç soru sorduğunda Emir onlara kısa ve öz yanıtlar verdi. Sanırım yapmacık davranarak hiçbir şey yokmuş gibi sohbet etmekten hoşlanmıyordu. Zaten beni haklı çıkararak babama aklındakini aktardı. "Sizden bir konuda izin almak istiyorum."

Babam anlayışla tebessüm etti. "Elbette Emir. Seni dinliyorum." Sanırım Emir'in ondan yapamayacağı bir şey istemeyeceğine emin olduğu için böyle rahat görünüyordu. "Defne'yi biliyorsunuz," dedi Emir.

Annemin sesi duyuldu. "Evet, çok tatlı bir çocuk."

"Onu yarın İtalya'ya götürmek zorundayım. Sabah gideceğiz. Akşama da döneceğiz."

Annem aslında çoktan durumu kavramış bana ters ters bakmaya başlamıştı. Ablam da anlamıştı çünkü kulağıma fısıldadı. "Seni de götüreceksin, değil mi?" Muzip fısıltısını kesmesi için bacağına sık-tım. "Babam izin verir korkma. Sana çok güveniyor, merak etme. Delisin falan ama güvenleri tam."

Emir aileme karşı oldukça dik ve saygılı bir tavırla "Eğer müsaade ederseniz Eyşan'ın da bizimle olmasını istiyorum çünkü Defne'nin özel bir durumu var. Bu yüzden onu yalnız götürmem mümkün değil," dediğinde annem Nergiz Hanım'a döndü. "Neden Defne'nin öğretmenini ya da sen Emir'e ve Defne'ye eşlik etmiyorsunuz?"

Nergiz Hanım, annemin soruşturmayı seven ve bana da biraz genetik olarak aktardığı karakter yapısını iyi bildiği için ona bozulmak yerine gülümsedi. "Ben Defne'yi çok seviyorum. Ancak beni yabancıyor Sevilciğim. Öğretmenine gelirse Emir onun değil, Eyşan'ın onlarla olmasını istiyor." Kendinden her zamanki gibi emindi. "Hem ona hem de Eyşan'a güvendiğinizi

düşünüyor. Sonuçta kaç senelik komşuyuz. Eyşan bir yabancının yanında olmayacak. Küçük bir çocuğun iyiliğini istiyoruz, değil mi hepimiz?”

Nergiz Hanım gerçekten çok farklı bir kadındı. Güzellikle konuşur ve herkesle kolayca anlaşırdı. “Tabii!” dedi babam önce beni sonra da Emir’i kısa bir an süzerek. Sanırım Emir’in bana evlenme teklif etmiş olmasını onlardan saklamamış olmam hoşuna gitmişti. Dürüstlüğümü çok severdi. Sonuçta gerçeği gizleyebilir ve Emir ile aramızda hiçbir duygusal yakınlık yokmuş gibi davranmayı bir süre daha sürdürebilirdim. “Her ikisine de güvenimiz sonsuz. Eyşan elbette gidebilir. Sonuçta arkadaş gruplarıyla yurt dışında tatile bile gönderdik onu ve bizi hiç üzmedi.”

Gayri ihtiyari olarak bir nefes verdim. Birden hafiflemiştim çünkü Defne için iyi olan neyse onu istiyordum. Annesi hapishanede olan küçücük bir kızdı o. Elimden her ne gelirse yapardım.

Babam, Emir’le göz göze geldi. “Eyşan bize onunla evlenmek istediğinden bahsetti,” dediğinde Emir çok kısa bir an şaşkınlık yaşadı. Sebebi benim bu kadar hazır hissetmemdi. O şaşkınlıkla beraber bana döndüğünde dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Oraya dünya kadar büyük bir mutluluk sığmıştı. Bunu biliyordum. Sonra tekrar babama döndü. “Evet, çok istiyorum. Daha sonra ailemle beraber sizi bu konuyla ilgili ziyaret edeceğiz.” Annesi de onu samimiyetle onayladı.

Kalbim tüm bedenime yaşam enerjisi pompalıyordu. Ayağa kalkarak mutfığa doğru yürüdüm. Misafirlerimize bir şeyler ikram etmezsem annem beni bir güzel haşlardı muhtemelen. Ama Emir buradayken ve babamın sözlerinin ardından bir saniye olsun bana bakıp gülümsemişken ismini unutmadığıma şükretmeliydim.

Nergiz Hanım asil görünüşüne dikkat çekici bir tebessüm ekleyerek aileme teşekkür etti. “Teşekkür ederim Sevilciğim. Eyşan’ın Defne’nin yanında olacak olmasına izin vermiş olmanız bizi çok mutlu etti. “

Annemin gerginliğini odadan çıkmak üzere olduğum hâlde hissedebiliyordum. Meseleyi Defne'ye getireceğini anlamama sebep olan o öksürük, hep zorlu konuşmalardan önce çıkardı boğazından. “Defne,” dedi Emir’e dönerek. “Çok sevimli bir çocuk. Zaman zaman onu ziyaret ediyorum ama onun hakkında pek bir şey bilmiyorum Emir. Senin neyin oluyor?”

Nezaketi son derece rahatsız ediciydi. Ancak Emir için böyle bir rahatsızlık söz konusu olamazdı. Gayet kendinden emin bir şekilde “Onu ben de çok seviyorum,” dediğinde tüm başlar ona döndü. “Bundan sonra hayatımın bir parçası olacak. Bu derece yakınız onunla.”

O sırada ısrarla çalan zil sesi, annemin yaşadığı hayreti ve şoku bir an olsun böldü. Zil öyle ısrarlı ve rahatsız edici bir şekilde çalıyordu ki onu susturmak için yerimden hızla kalkarak bir an önce kapıyı açma zorunluluğu hissettim.

Kapıyı açtığım anda karşımda onu gördüm ve neden bu saatte burada olduğunu anlamaya çalışan bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Kırmızı etek ceket takımı, yıpranmış ve dağınık bir topuzla toplanmış sarı saçlarını inceledim.

Defne'nin teyzesiydi. “Burada ne işiniz var?” diye sorarken gözlerim bir yandan Defne'yi arıyordu. Mehtap teyze de hemen onun arkasındaydı ve çok sıkıntılıydı. “Emir Bey'in arabasını sokakta görünce onun buralarda olduğunu düşünerek söylememi istedi. Yoksa rezillik çıkaracaktı.” Kadıncağızın telaşlı hâline üzülecek durumda bile değildim çünkü kadın birden bana bağarmaya başladı.

“Onun ve ailesinin burada olduğunu öğrendim. Böylesi daha iyi oldu.” Yanımdan geçerek içeri girdiğinde ben de koşarak arkasından takip ettim. Emir çoktan onun sesini duymuş, ayağa kalkmıştı.

Kadının ve Emir'in gözleri birbirlerine temas ettiği anda hangesinin diğerinden daha öfkeli olduğunu anlamak mümkün de-

ğildi. “Defne nerede?” diye çıkıştı Emir.

“Evde uyuyor. Yalnız değil.”

“Onun yanında olmalıydın. Defne’nin yanında olmaman onu yalnız bıraktığın anlamına gelir,” diyerek kadına yaklaştığı sırada kadın da ona doğru yürüdü.

“Senin yaptığın kadar değil Emir.” Emir kadının sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştığı sırada odada bulunan herkes ayağa kalkmış, ne yapacaklarını bilemez hâlde öylece kalmışlardı.

“Sen bu çocuğun babası olduğunu sonsuza kadar saklayabileceğini mi sandın?”

Emir’in dudakları kadına cevap vermek için açılmalıydı da sustu ve onun çantasını karıştırmasını bekledi. Kadın elindeki üç beş fotoğrafı yere savurarak “Bugün Pınar’ı ziyaret ettim,” diye bağırdığında şu anda yaşananlar yüzünden gözlerim dolmuş bir hâlde ayağımın dibine düşen fotoğrafı izliyordum. Gözyaşlarım arttı. Emir’in onları önceden tanıdığını biliyordum. Öyleyse bu samimi pozlar neden bu kadar kanıma dokunmuştu?

Pınar, Emir ve Defne’nin bebeklik hâli ile yemyeşil çimenlerin üzerinde çekilmiş oldukları bir fotoğraftı. Bedenim kaskatı olmuştu. Emir Defne’nin saçlarını öpüyor, Pınar da onlara bakarak gülümsüyordu. Çok fazla bir mutluluk vardı. Çok güçlü bir bağın olduğunu gösteren çok çok fazla ve doğal bir mutluluk...

“Pınar bunları bana verdi. Verdi çünkü benim saf ve iyi niyetli kardeşim Defne’nin seninle çok mutluluğu olduğu konusunda beni ikna etmeye çalıştı. Söyle!” diye bir daha bağırdı kadın. “Hangi kötü kalpli insan kendi çocuğunu evlat edinmek ister ki? Tabii ki senin gibi yaptığı bu rezilliği saklamak isteyebilecek bir insan. Bugün Pınar’a Defne’nin bende kalması gerektiğini söyledim. Ama o, en sonunda pes etti ve Defne’yi neden sana vermem gerektiğini söyledi. Tam net konuşmasa da ben anlayacağımı anladım.”

Emir kadının sözlerini yüzüne çarpan taş parçaları gibi dinliyor ve tüm metaneti ile dimdik ayakta duruyordu. “Anladığım kadarıyla kardeşimle gönül eğlendirmişsin ve sonra onu fırlatıp bir kenara atmışsın. Ara sıra onu ve çocuğu ziyaret edip para da vermişsin. O yüzden Defne’yi yaşlı ve hasta bir adamın nüfusu-na aldırdı değil mi? Sen ayarladın bu tezgâhı!” Nutkum tutulmuştu ama sebebi kadının söyledikleri değildi. Ailemin önünde Emir’in düştüğü durumdu.

Elini sertçe göğsüne bastırdı. “Ben onun teyzesiyim. O benimle yaşayacak. Asla seninle değil Emir.” Sonra da beni buldu öfkesi. “Seni de anlattı Pınar. Defne ile aranın iyi olması kardeşimin gözünü boyamış. O kadar çaresiz ve psikolojisi bozuk ki sizin evliliğinize seviniyor yazık.”

Kadın annemin tepkisini görmek ister gibi başını ona çevirdi. “Eyşan’ın annesi siz misiniz?” Annem ona cevap vermeden hiddetle benim yüzüme baktı. “Emir Karahanlı kızınızı kandırıyor olabilir. Kendi kızını nüfusuna almayan bir erkek onu ne kadar mutlu eder sizce?”

Emir hışımla kadına doğru yürüdü. “Eyşan’ı bu işe karıştıрма,” diye tam anlamıyla kükredi. “Defol buradan!”

Nergiz Hanım, Emir’i sakinleştirmek ister gibi onu kadından uzaklaştırmaya çalıştı. Kadın susmuyordu. “Defne benim yeğenim Emir. Ve sen,” dedi işaret parmağı ile onun göğsünü işaret ederek “Sen de kendi kızını alabilmek için DNA testi yaptırmak yerine Pınar’ı bir şekilde ikna ederek onu evlat edinmeyi isteyen ve ayıbını bu yolla saklamaya çalışan aşağılık insanın tekisin.” Yerdeki fotoğrafları toparlamaya başladı. “Hatta öyle aşağılık bir insansın ki çocuğunu başka bir erkeğin üzerine kayıt ettirdin. Adamcağız ölmüş olmasaydı gerçekleri bir de ondan duyardık.”

Emir göğsünü şişiren bir nefes aldıktan sonra “Defol!” dedi seirinkanlı ama tehlikeli bir ses tonuyla. “Derhal çık bu evden.”

“Yaptığın rezilliği gizleyerek Karahanlı soyadına leke sürdür-

meyeceksin demek! Göreceksin sen Emir. Ben kardeşime benzemem. Bu çocuğun babası olduğunu saklıyorsan onu asla benden alamayacaksın.”

Kadın tekrar ağzını açacağı sırada onu hem Emir’in gazabından korumak hem de şu anların sona ermesini istediğim için onu kolundan yakaladım. Tüm gücümle kadını kapıya doğru sürüklediğim sırada bana direnmedi.

“Sana Defne’yi vermeyeceğim,” derken bir yandan omzunun üzerinden Emir’in gözlerinin içine hırsla bakıyor diğer yandan da yürüyordu. Onu kapının dışına çıkararak kapıyı yüzüne kattım ve arkama yaslandım.

Daha fazla ağlamak istemiyordum. Duyduklarımı hatırlamak, onları sorgulamak, hiçbir şey duymak istemiyordum. Gözlerimi kapatarak sakinleşmeye ve zihnimden o fotoğraflardaki uçsuz bucaksız mutluluk dâhil her şeyi silmeye çalıştım. İçeri tekrar girdiğimde babam Emir’in karşısında duruyordu.

“Bu kadının söyledikleri doğru mu Emir?”

Emir sırtı bana dönük bir hâlde duran babamın sorularına cevap vermeden önce dumanlı bir hâl almış yoğun bakışlarını bana dikti. Umurunda olan tek şey şu an benim aklımdan ne geçtiği idi. Suskunluğu, aralanmayan dudakları ve karanlığı böyle diyordu.

Babam Nergiz Karahanlı’dan cevabı istedi. “O çocuğun babası olmadığını DNA testi ile kolayca ispatlayabilir öyle değil mi?”

Benim sorgulamadığım şeyleri neden bir başkaları benim adıma sorguluyor ve hayatımı istediğim gibi yaşamama engel oluyordu? Ben Emir’in Defne’ye duyduğu büyük sevgiyle ilgileniyordum. Asla başka bir şeyle değil.

Emir odadaki herkesin kanını donduran o sözleri üstüne basa basa sertçe söyledi. Beni korudu. “Hiç kimse DNA testi yaptırmayacak. Duyduklarınıza inanmak ya da inanmamak sizin seçiminiz. Ben Eyyan’a ve size doğruyu söyledim.”

Başka tek bir söz dahi söylemeden herkesi ve bir sürü soru işareti bırakarak evimizi terk ettiği sırada beni de acı bir yangının içine attı. Arkasından koşup bahçeye çıktığım anlarda siyah arabasını, siyah gece yuttu. Beni de terk edişinin bıraktığı dondurucu karanlık aldı.

Kollarımı sıvazlayarak orada öylece kaldığım anda annemin sesi duyuldu. “Asla bu iş bitmeden onunla evlenmeyeceksin. Eğer seni istiyorsa o testi yaptıracak ve babası olmadığını ispatlayacak. Eğer o kadının söylediği gibi, Defne’yi ve annesini yok saydıysa senin böyle bir insanla evlenmene asla müsaade etmem.”

Üzerimize gelen, bizi, daha biz olamadan dağıtmayı başarmış tüm olaylara son gücümle direndim.

Ben keşke ona inansaydım demeyecektim. Olaylar açığa çıktıktan sonrası mı vardı? Aslolan şey şu anda sevdiğim insanın yanında, bana ihtiyacı varken olabilmektir. Yoksa niye onu seviyordum ki? Sadece beni mutlu etsin diye mi?

“Ne olduğu önemli değil anne, ben Emir’in nasıl bir insan olduğunu ve eğer Defne’nin babası olsaydı onları asla yüzüstü bırakmayacağını biliyorum. O, asla öyle bir insan değil.” Buna bütün kalbimle inanıyordum.

“Nasıl?” dedi beni küçümser gibi “Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?”

“Aptal değilim. Onları bir arada gördüm. O küçük kızın kendisini sevmesi için neler yaptığına şahit oldum. Böyle bir insan çocuğunu asla bırakmaz.”

“O çocuğun babası olmadığını nereden biliyorsun?” diye kızgınlıkla bağırdı.

“Babası değil. Emir bana yalan söylemedi.” Başımı Nergiz Hanım’a çevirdiğimde kadın Emir’e olan inancımı hayretler içinde izliyordu. Gözleri dolmuştu.

Koşarak merdivenleri çıkmaya başladım. Annem peşimden gelerek Nergiz Hanım’ın yanına geçtiğinde Nergiz Hanım’ın sesi duyuldu. “Her zaman Emir’in yanında olduğumu bilin,” diye-

rek sokak kapısına doğru yürüdüğünde annem benim arkamdan gelmeyi bırakarak onu uğurlamayı tercih etti.

Yaklaşık beş dakika sonra annem, babam ve ablam odamda tam karşımdaydı. Ben de pencerenin yanında ayakta duruyordum. “Ben Emir’e en çok da bu konuda inanıyorum,” dedim avuç içlerimden dökülen terleri tişörtüme sürerek. Sırtımı dikleştirdim. “Eğer o kadın doğruyu söyleseydi bunu daha önce Emir bana söylerdi.” Babam, körü körüne Emir’in arkasında durduğumu düşünerek rahatsızlık duyduğunu belli edercesine başını başka yöne çevirdi.

Bilmiyordu işte, onu nasıl sevdiğimi ve sevgimin Emir’in karşındayken nasıl cırlıçıplak kaldığını bilmiyordu. Ne Defne’nin teyzesi, ne anlattıkları ne de Emir’in suskunluğu beni yıldırıyor, aksine direncimi arttırıyordu ve ben bunu kendime dahi açıklayamıyordum.

Bu bir tercih değildi.

Bu sadece Eyşan’ın sevgisiydi.

Onun yanında olmaktı. Yalın, saf, güçlü bir sevgiydi. Kalbinin bende olduğuna tam olarak teslim olmam için zamana ihtiyacım vardı belki ama dile getirdiği her cümle beni ona sürüklüyor, inancımı daha da yükseltiyordu. Yalansız bir insanın söyledikleri, sustuklarını yeniyordu işte.

“Eyşan,” dediğinde susmam için beni uyarıyordu. Ona hayır anlamında başımı salladım. “Bütün dünya aksini söylese bile Emir söylemedikten sonra benim için tek gerçek bu olacak.”

Annem haddinden fazla sinirliydi. “Çok ileri gidiyorsun. Ailene sırtını dönüyorsun şu anda.”

“Kimseye sırtımı döndüğüm yok, neden böyle düşünüyorsun? Sadece ona inandığımı söylüyorum. Onun yanında olmam size sırtımı döndüğüm anlamına gelemez. Suç da olamaz.”

Koşarak kendimi odamın banyosuna kilitledim ve kapıya sırtımı vererek yere oturdum. Ellerimi göğsümün üzerinde kavuş-

turarak taş gibi, hareketsizce kaldım. İçimdeki inat ve kararlılık bazen bu şekilde dışımı da etkilerdi. Kendimi banyoya kilitlediğim zaman yer yıkılsa bile banyodan çıkmayacağımı bilirlerdi. Annem birkaç defa kapıyı çaldı. “Anne lütfen,” dedim. “Lütfen benim yanımda ol.”

“Hepsi geçecek,” diyen ablamın desteği gözlerimi doldurdu. “Ben senin yanındayım. Kapıyı çalan bendim. Annem ve babam aşağıya indi.”

“Teşekkür ederim abla. Şu anda yalnız kalmak istiyorum.”

“Haklı olarak şu anda sarsıldılar. Onlara zaman ver canım.”

Bir daha rica etmeme fırsat vermeden odamın kapısının kapandığını duydum. Banyodan çıktıktan sonra yatağıma uzandım. Saatlerce ağlayamadım. Hatta bir damla dahi gözyaşı dökmедim. Kaskatı kalmış bedenim gibi duygularım da taş kesilmişti. Emir gitmişti. Şimdi daha da zordu. Ona yakınlaştıkça çok daha zor oluyordu. Yakıyordu...

Telefonunu defalarca aradığım hâlde ona ulaşamadım. İnce askılı beyaz tişörtüm ve siyah eşofman altımla yatağın üstünde kıvrılmış yatarken Miço’nun sırtını okşuyordum.

“Benimle evlenmeyeceğini biliyorum artık. Ama bu konuda onun yanında olduğumu söylemeyi çok istiyorum.”

O anda aniden gök gürledi ve ben Miço’ya sarıldım. “Beni, içindeki ateşin kaynağını tam olarak bilmediğim cehenneminden uzak tutacak artık. Dayanacağımı söylemiştim oysa.”

Tam Miço’ya daha sıkı sarılacağım anda odamın camından bir tıkırtı duydum. Saat neredeyse on ikiye geliyordu. Koşarak pencerenin kenarına gittiğimde aşağıda simsiyah bir şemsiyenin altında duran Cemal’i gördüm. Bana önce arabayı işaret etti sonra da eliyle gel işareti yaptı. Başımı hızla sallayarak siyah hırkamı giymeye koştum ve çantamı kaptım. Evden çıkmak üzereyken anneme yakalandım.

“Nereye gidiyorsun?”

BENİ ELE GEÇİRME

Cevabı her ikimiz de biliyorduk. “Emir’e...” Annem sesimde-ki inadı daha önce defalarca duymuştu. “Ellerini kollarını bağla-sam dahi durmayacaksın. Hep dik başlı hep inatçısın.”

Ona, durumun benim karakterimle ilgili olmadığını açıkladım. “Bu öyle bir şey değil anne. Bu Emir’le ilgili.” Annemin sessiz öfkesinden sıyrılmak ister gibi sokak kapısını açarak fısıldadım. “Özür dilerim anne ama ona gitmek zorundayım. Şu anda hiç iyi değil.”

Annem arkasını dönerek yanımdan uzaklaştı. Bu, mecburi verilmiş bir izindi.

Cemal’in yanına geldiğim zaman bana arabanın arka kapısını açmıştı. “Sizi ona götüreceğim ve bu benim sonum olacak.”

Esprili sözlerindeki ciddiyet payını algılamak için Emir’i tanımak yeterliydi. Hiçbir şey söylemeden arabaya bindim. Oluk gibi yağın yağmurun altında akan araba marinaya geldi. Rüya adındaki bir tekneye bindik ve daha da şiddetlenen yağmurun altında karanlık denizin ortasına açıldık.

“Bu kuzenin teknesi. Emir şu anda Büyükkada’daki evlerinde. Kaptana bizi oraya götürmesini söyledim.”

Cemal beni orada bırakarak mutfak kısmına geçti ve benim için uzun sayılabilecek yolculuğumuz esnasında bir daha yanıma gelmedi. Düşüncelerimle beni baş başa bırakması gerektiğini o da biliyordu. Tekneden indiğimizde yağmur şiddetini koruyordu. Beraberce birkaç sokak ilerledikten sonra bahçeli bir evin yanında durduk.

Demir kapıyı aralayarak şemsiyeyi bana uzattı. “Ben dönüyorum Eyşan Hanım. Teknede olacağım. Umarım geri gelmezsiniz.”

Şemsiyesini almadan bahçeden içeri girdim. O kısacık mesafe bile her yerimi ıslatmaya yetti de arttı. Zile birkaç defa ardı ardına bastığımda karşıma kimin çıkacağını ama nasıl duygular ile çıkacağını bilemiyordum.

Kapı zilinin sesi yağmurun sesine karıştı. Gök yeri delercesine bir daha patladığı anda kapıda onu gördüm. Yüzü, şimşegin mavi ışığıyla hafifçe aydınlandıktan sonra tekrar karanlığa gömüldü. “Emir...” diyerek bir elimi kapının sağ tarafındaki duvara yasladım. Beni duymuyordu. Islak saçlarımın üzerinde bakışları gezdi.

“Neden geldin Eyşan?”

Sorusunun ardından omzumun üzerinden fırlattığı keskin bakışın hedefi Cemal’di. “Ben istedim,” desem de bana aldırma-
dı. Kapı yüzüme açılmıştı ama şimdi, şu karşımdaki karanlık ve uzak bakışlar onu yüzüme binlerce defa kapatmıştı.

Beni öylece bırakarak içeri girdi. O eski hâli geri gelmişti. Ulaşılmaz, konuşulamaz ve cevaplarını karşıdaki insana yaksakmış gibi hissettiren uzak hâlleri gelmiş, bu yağmurlu gecenin ortasında mutluluğumuza çatmıştı.

Birkaç metrelik dar koridoru geçtikten sonra sade, içinde krem rengi koltuk takımı ve bir televizyondan başka hiçbir şey bulunmayan odaya girdi. Saatlerdir oturduğunu düşündüğüm tekli koltuğa kendisini bıraktı. Açık mavi gömleğinin bir düğmesi açık ve etek kısmı pantolonunun üzerinden sarkıyordu. Darmadağın ruh hâli gibi dış görünüşü de öyleydi.

Ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Ben onun hayatında hiç var olmamış, bir daha var olmayacakmışım gibi davranarak beni tüketiyordu.

“Bunu yapma,” diye bağırdım. İlgisiz bakışları beni buldu.

Belki de o donuk gözler beni sisli, masmavi ve ıssız bir vadinin tenhaliğıyla vurdu.

Ürperdim.

“Duydun,” dedi. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ne bir eksik ne de fazla...” Sözleri, benim umudumu katletmeye yemin etmiş bir silah gibi öldürücü bir sakinlikle ve tavizsizce söylenmişti.

Oysa vardı. Karanlığına hapsettiğı binlerce kelimesi vardı.

“Daha fazlasına gerek yok,” dedim omzumdan kayan hırkamı düzeltirken. “İyi değilsin.”

Tespitime karşın derin bir nefes aldı. Ayağı kalkarak ağır, sakin ve ağzımı açtırmayan bir belirsizliğı üzerime yığan adımlarla bana doğru yaklaştı.

Ondan, aklımdan geçenlerden ve söyleyip söylemeyeceğini bilemediğim her sözünden kurtulmak adına kendimi bu anların içinden dışladım. Ne konuşmak ne de nefes almak istiyordum. Tek bir kelimem onu benden daha da uzaklaştırmaya yeminli bir suçluya dönüşüp dökülecekti dudaklarımdan. Ondan istediğim her cevap alamayacağım bir başka cevabı mühürleyecekti dudaklarına.

Sırılsıklam olmuş hırkamı omuzlarımdan kaydırarak onu yere düşürdüğünde, tenimi yakıp kavuran parmakları omuzlarımdın üzerinde asılı kaldı. Hiç kıpırdamadım.

“Hırkan çok ıslanmış, hasta olacaksın,” diye fısıldadı. Suskunluğum onun sözcüklerini bir bir çağırırdı. “Akşam yaşananlardan sonra hâlâ yanında mı olmalıyım sence? Seni bir de böyle mi incitmeliyim? Ailenle aranı bozarak...”

Duymak istediklerim bunlar değildi. Bu evlilikten vazgeçtiğini duymaya katlanamazdım. “Hala yanımdayım Emir.” Onun olduğu her yerde her şeye dayanabileceğimi bilmesini istedim. Ayrılığın çanlarının sesleri odayı sararken, en az onun kadar her yeri saran bir duygu daha vardı.

Tutku...

Sessizliğimize, olmazlara ve yaşananlara inat büyüğü, bağlayıcı bir tutkuydu. Onu hissediyordum: gözlerinde, ettiği tek bir kelimede ve tenime ürpertili dokunuşlar bırakan parmaklarında. Ve o duygu ile baş edip edemeyeceğimi bilemiyordum.

“Beni ele geçirme Eyşan,” diye fısıldadı.

“Bunu yapma Emir.” Parmakları hâlâ omuzlarımda, gözleri onların üzerindeydi.

Omuzlarımı sıkarak beni önce kendine çekti sonra da bu hareketi yapmaktan vazgeçerek uzaklaştırdı. Gözleri, o kadınlara karşı karşıya kaldığı anlardaki öfkesini şu anlara tekrar taşımıştı. Alev alev yanıyordu.

Var gücümle bağırdım. “Benim adıma karar veriyorsun. O kadına inandığımı ve seni yarı yolda bırakacağımı düşünüyorsun.”

Beni istemeyebilirdi ama hakkımda böyle düşünmesine tahammül edemezdim. “Bana Defne’nin babası olmadığını söyledin.”

Çantamı koltuğun üzerine fırlattıktan sonra ellerimi ıslak saçlarımın üzerinde bir süre öylece tuttum. “Gidiyorum. Yanında zorla kalamam. Şunu bil; seni yarı yolda bırakan ben değilim. Sana tüm kalbimle inanıyorum. Hakkımda düşündüğün son şey bu olsun.”

Tekrar çantamı elime alacağım sırada beni durdurmak için bileğimi yakaladı ve mahvetti. “İnanıldığını biliyorum ve bu beni deli ediyor.”

Dağıldım.

Aynı onun gibi.

“Şu hâlime bir bak, sence seni terk etmiş miyim?” Nasıl da kararlıydı sözleri. “Öyle bir hâlim mi var?”

Bir daha dağıldım. Darmadağın hâlini bana yansıtmaya çekinmeden söyledi. “Sence sana ‘Git,’ diyebilir miyim?”

Her ikimiz de içimizde kopan kıyametleri dindirmek istersesine aldığımız nefeslerin düzene girmesini bekledik. Yüzünün her zerresini ve bizi yok etmeye yeminli günahkar suskunluğunu izledim.

Bileğimi kavrayan parmakları, nasıl olup da bana *git* dercesine tenimi ona aitmişim gibi sahiplenebiliyordu? Bir daha gök gürlediğinde elektrikler kesildi ve biz onun içindeki gibi bir karanlığa gömüldük.

Ona ulaşmanın mümkünü yokmuş gibiydi. Oysa bir nefes ötesindeydim. “O zaman hiç kimsenin yolumuza çıkmasına izin verme.”

Yüzünü şu anda göremiyordum ama gece mavisi gözlerinin dokunuşlarının tenimden ruhuma aktığını hissedebiliyordum. Sesi de aynısını yaptı. Beni karanlığın içinde kendisine doğru çekti. “Eyşan,” diye fısıldadı. “Dönüşü olmayan bir yola giriyoruz. Eğer girersen seni bir daha bırakmam.”

Sözlerindeki kararlılığa o kadar hazırlıksız yakalandım ki bu sefer canımı acıttı. Ve saatlerdir tuttuğum gözyaşlarım sicim gibi yağmaya başladı. “Zaten bırakma.”

Yanağı yanağıma değdiği anda gözyaşlarım onun tenini ıslattı. Karanlığı bölen nefeslerimiz ve ensemden saçlarımın arasına dalan parmakları gözyaşlarımı daha çok döktü.

“Benimle misin gerçekten?” Dudakları ağzımın kenarında duruyor, ne öpüyor ne oradan uzaklaşıyor ne de temas ediyordu.

“Yanımdayım,” diye fısıldadığımda bir eli ile diğer yanağımı kavradı ve ben sözlerimi sürdürdüm. “Eğer istersen olacağım.”

Ellerimi beline koyarak gömleğini tuttuğumda ona olan tutkumu bir daha gürleyen gök dile getirdi. İçerisi kısa bir an aydınlandı ve ardından yağmurun sesi, az önceki karşı koyuşumu boşa çıkarıp sözlerimi paramparça etmek ister gibi iyice yükseldi.

Ona “Emir,” dediğim hâlde öpücükleri önce dudaklarımın kenarına sataştı sonra da söyledi. Tam da onun için aklımdan geçeni söyledi.

“Bunu nasıl yapacağım Eyşan?”

Gömleğinin kumaşını daha sıkı kavradım. Az önceki sataşmayı affettirmek istercesine durdu, iç çekti ve usulca fısıldadı. “Seni öptüğüm zaman sana dokunmamamı söylemiştin hatırlıyor musun?”

Şu anda etrafımızda simsiyah bir duvar gibi örülü duran karanlık sanki içimizdeki tutkuyu daha çok açığa çıkarıyor, bizi birbirimize yasaklayan her şeyi eritiyor, yok ediyordu.

“Hatırlıyorum.” Sadece hatırlıyordum. Hepsi buydu.

Karanlığın içindeki elleri önce yanaklarımı buldu, sonra ılık nefesi yüzümü okşadı. Sonra birden durdu ve sarıldı. Sanki ruhunu bana hediye etti.

“Sarılmak, dokunmak sayılır mı?”

O anda ellerim sorduğu soruya karşılık beline dolandı. “Hayır,” dedim toprak kokusunu bin yıllık bir özlemlle, onu tüketmek istercesine içime çekerken “Sarılmak sadece sarılmaktır Emir.”

Sonra da ıslak saçlarımın üzerine şefkatli bir öpücük bıraktı. O öpücüğü bıraktı ama beni de benden söküp aldı.

“Sana çok aşığım Eyşan.”

İHANETİN GÖLGESİ

O sırada elektrik tekrar geldi ve odanın sarı loş lambası yandı. Ellerimi göğsüne bastırdım. “Bana âşıksın,” diye mırıldandım. “Sen bana âşıksın.” Ona inanmadığımı düşünüyordu. Oysa sadece mutluluğumla sarmaş dolaş olmak adına tekrar ediyordum.

“Neden inanmıyorsun?”

Ellerimi saçlarımin kenarına koyarak gözlerimi yerin parke-lerine sabitledim. “Öyle bir şey yok. İnanıyorum ama sadece bir şey duymaya ihtiyacım var. Çok fazla ihtiyacım var.” Onu yine susturmamak için sözcükleri özenle seçiyordum. “Bunu söyler-sen kendimi ve seni hırpalamayı bırakacağım.”

“Ne o Eyşan?”

“Beni nasıl affettin Emir? Belki de affettin mi diye sormalıyım.”

Bir suçlu vardı: Ben. Cesurca adalet isteyen birisi vardı: Yine ben.

“Arabanın önüne atladığım gece sen benimkini değil, ben se-nin canını yaktım o anda.”

Emir beni bilirdi. Gerçeklerden kaçmaz, sonuçları ne olursa olsun onlarla yüzleşirdim. Biraz önce bana aşkını itiraf eden in-sandan tavizsiz bir insana dönüşecek hâline zaten hazırdım.

“Haklısın. Seni affetmemeliydim. Beni en hassas noktamdandır-dun ve görüne göre bunu bin dolar için yaptın.”

“Bin dolar için değil!” diye bağırdım. “Sana arabada açıkladım Emir.”

“Evet,” dedi ensesini ovalayarak. “Açıkladın ve ben o görün-

meyen gerçeğe inandım. Zaten ona ya da ona benzer bir şeylere inanmak için sana sebebini sormuştum.”

Ona, varlığını bir şekilde belli etmek istediğimi, daha doğru-su bunu bencilce hiç de masum olmayan bir şekilde yaparak ona ulaşmaya çalıştığıma inanmış mıydı?

Dudakları alaycı ama kederli bir tebessümle kıvrıldı. “Benim senin nasıl affettiğimin bir açıklaması var.”

Nefesimi tuttum. “Nedir?”

“Sen ve sana olan aşkım.”

Bana âşık olduğunu söylerken bile, Emir’e has bir tavırla sesi-ne mühürlenmiş mutsuzluğu bana aksettirmeyi başardı. Yine de son sözleri, suçluluk denilen o hissi usul usul kanıma karıştırdı. “Sen kolay kolay âşık olmazsın. Hatta hiç olmazsın zannediyordum.”

Ellerini alnımın kenarlarına koyduktan sonra onları saçlarıma doğru ağır ağır kaydırды. “Ama sen kendine çok kolay âşık edersin. Ettin de.”

Bütün bedenim zangır zangır titremeye başladığında ruhumu eriten fısıltısı beni tüketti. Kaybettiği kız arkadaşını hâlâ sevdiğini düşünüyordum. Hayatına kimseyi almadığını, asla evlenmeyi düşünmediğini, kuzenlerinin düğünlerine bile sırf bu düşünceye tahammül edemediği için gitmeye gerek görmediğini ve her yaz Amerika’dan geliş sebebinin ölen kız arkadaşının İzmir’deki mezarına çiçek bırakabilmek olduğunu iyi biliyordum. Aklımdaki düşünceleri Emir’e dile getirebilecek hâlde değildim. Tunç’un tüm o sözleri beynimde uğulduyordu ve ben onlara rağmen Emir’in sözlerini gerçek sayıyordum.

“Âşık oldum Eyşan ve...” dedi gözlerini benimkilere kenetleyerek. “Tunç, onu her gördüğümde bana ısrarla senin ona deliler gibi âşık olduğunu söylediği hâlde ben sana inandım. Senin benimle olmak istediğini söylediğin o güne... O bakışlarına... O sesine... O hâline...”

Duraksadığında heyecandan hem nefesim kesilmiş hem de Tunç ile ilgili söyledikleri yüzünden başımdan aşağıya kaynar sular dökmüştü. Tunç Emir'e, ısrarla benim kendisini sevdiğimi mi söylemişti?

İhanetin yakıcı ateşini bir nebze olsun söndüren sözleri sürdü. "Parkta, kalbine dokunmayı çok istediğin ve sevdiğin kişinin ben olduğumu sonradan anladığım o günden beri sana inandım."

Ağzım kendiliğinden aralanmış, dilim tutulmuştu. Emir'in kalbimi delip geçen o sözleri beni aşkla vuran birer kurşun gibiydi. "Parktaki itirafını yaparken senin tam karşıyındaydım. İsmi söylemediğin o insanı nasıl karşılıksız bir şekilde sevdiğini anlattın. O sevgi yalan olamazdı Eyşan." Sesi alçaldı. "O yüzden Tunç'un söylediklerine kulak asmadım."

Emir'in bana duyduğu sarsılmaz inancın dile geldiği anlar, Tunç'un ihaneti ile hem gölgelenmiş hem de o inancın gücünü daha çok açığa çıkarmıştı.

"Tunç," diyebildim güçlkle. "Sana, benim onu sevdiğimi mi söyledi?"

Ani bir mide bulantısı beni sarstığında iki büklüm olarak karnımı ellerime bastırdım. Alnımdan dökülen terler de cabasıydı. Emir belimi tutarak bana destek olmaya çalıştığı sırada öğürmeye başladım. Bir elimle onu ittirerek, diğer elimle ağzımı kapatmaya çalıştım ve hızla sokak kapısına doğru koştum. Deliler gibi yağın yağmura aldırmadan bahçeye fırladıktan sonra içimde ne var ne yok oraya çıkardım. Akan gözyaşlarım ve yaşadığım büyük hayal kırıklığı ve de onu sarmalayan ihanet de cabasıydı. Hepsini, midemdekiler ile beraber kusmak istiyordum.

Yere çarpan yağmur seslerine karışan hıçkırıkları Tunç'un söylediği yalanlardan dolayıldı. Emir yanı başımda durmuş, hem bana elleriyle destek olmaya çalışıyor hem de beni bahçedeki çardağın altına sürüklüyordu. "Eyşan buraya gel."

Nihayet içimdekileri tükettiğimde başımı yağın yağmura doğru kaldırarak yüzümü temizlemesine izin verdim. İçim dışım sırlıslıkla olmuştı. Çardağın altına girdiğimizde beni göğsüne bastırdı. “Özür dilerim. Sana Tunç’tan bahsetmemeliydim.” hâlâ iç çekiyordum. Avucunun içini sırtıma dokundurdu. “Evleneceğim insansın. Bunu bilmeliydin ve benim, senin sevgini tüm perdelemelere rağmen nasıl gördüğümü ve ona nasıl inandığımı anlamalıydın.”

İlk defa onun karşısında bu derece bir utanç yaşadım. Onun bana nasıl da teslim olduğunu göremeyen gözlerim büyük sevgimle kör olmakla kalmayıp kendisini onun sevgisinden yüksekte görmüştü. Fedakarlık yapan sadece ben değilmişim meğerse...

Ve Tunç... O benim sırdaşım, çocukluk arkadaşım ve içimi açtığım iki insandan bir tanesiydi.

Başka bir şey söylemeden elimi tutarak beni evin içine doğru sürükledi. Şu anda boşlukta değildim. Boşluğun ta kendisiydim. Kolayca onu takip ederek evin içine girdim. Üst kata çıkan merdivenlere yönelerek evin ikinci katına çıktık. Odalardan bir tanesinin ışığını açtıktan sonra elimi bıraktı. “Burası benim odam. Bekle.”

Ona hiç itiraz etmeden orada ayakta durmaya devam ettiğimde yanımdan ayrıldı. Kısa bir süre sonra geri geldiğinde elinde beyaz bir pijama takımı ile aynı renk bir gecelik vardı. Onları bana uzattı.

“Bunlar annemin. Sana biraz bol gelebilir. Önce sıcak bir duş al, sonra bunları giy.” Arkamdaki kapıyı aralayarak banyonun ışığını açtı ve dolaplardan bir tanesine yöneldi. Onun da benden farkı yoktu. Üzeri sırlıslıklamdı. Kendisine birkaç parça giyecek aldıktan sonra odadan çıktı ve beni orada yeni ruh hâlimle baş başa bıraktı.

Eşyaları lacivert örtülü iki kişilik geniş yatağın üzerine bırakarak banyoya girdim. Bedenimi sıcak suyun altında gevşetir-

ken tek düşündüğüm şey, Tunç'un bana duyduğu aşkta nasıl da bencilce davrandığıydı. Bunu gizli saklı yapmış, ben ona Emir'i sevdiğimi anlatırken o, Emir'i benden uzaklaştırmıştı. Oysa aşkta bencil olan hep ben değil miydim? Ellerimi beyaz seramiklere yaslayarak yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bana olan aşkını, dostluğumuza tercih etmiş ama tam tersini göstermişti. Kim bilir Tunç, ablama ve Emel'e de bu konuda ne yalanlar söylemişti? O yüzden mi onlar Tunç'a karşı bir şeyler hissettiğimi ima ediyorlardı?

Sonra, bu gece hissettiğim sevinç yaşadığım ihanetin kara gölgesini yavaş yavaş aydınlatmaya başladı. Evet, Emir bana âşık olduğunu, beni sevdiğini söylemişti.

Banyoda bir süre daha kaldıktan sonra sarsılmış iç dünyamla beraber dışarı çıktım. Annesinin yaseminler gibi kokan pijamalarını giydikten sonra ıslak eşyalarımı iyice sıktım ve onları odanın bir köşesine serdim. Yatağa uzanarak dizlerimi kendime doğru çektiğimde Emir kapıyı tıklattı. "Eysan çıktın mı?"

Ona cevap veremeyecek kadar yorgun ve karmakarışıkım ama yaşadığım o mutluluk var ya o her iki duygumu da alt etti. "Evet."

"Girebilir miyim?"

"Evet."

Kapıyı açtıktan sonra bana şöyle bir bakmadan önce ışığı açtı. Ellerimi yanağımın altına koymuş, dizlerimi kendime doğru çekmiş yatakta onu izliyordum. Üzerinde teninin rengini daha çok açığa çıkaran siyah bir tişört ile koyu renkli bir şort vardı. Saçları alnına dökülmüş, elleri ile öylesine düzenlenmiş ama hâlâ ıslaktı. Ona yorgun ama huzurlu bir gülümseme verdim. Karşılığı yoktu. Yurt dışına gittiği zamandan beri içinde bulunduğu mutsuz ruh hâli buna şu an izin vermedi. Yatağa doğru yaklaşarak kenarına oturdu. Bir eli yine ıslak saçlarımın üzerini okşamaya başladığında gözlerimi huzurla yumdum. Sanki bu

hareketi yaparak beni değil de kendisini rahatlatıyor, saçlarıma bıraktığı her dokunuşta kendisi için ufacık bir huzur arıyordu.

“Bana ne zaman aşık oldun?”

Derin bir nefes aldığını duydum. “Sana ne zaman aşık oldum? Aslında ben sana sormalıyım.”

“Neyi?” diye mırıldandım.

Soruyu bana sormuyor, kendisini sorguluyordu. “Sen beni kendine ne zaman aşık ettin?”

Gözlerimi açarak bu güzel sorusuna içten bir gülümsemeye karşılık verdiğimde “Uyu,” dedi. “Çok zor bir gece geçirdin.” Sanki aklında bir şeyler vardı. Ona huzursuzluk veren bir şeyler...

Uyumak istemiyordum. Göz kapaklarımı dudaklarımla beraber araladığım sırada işaret parmağını dudaklarımin üzerine bastırdı. Sesi yine geçit vermeyen bir kararlılığa ve uzaklığa bürünmüştü. “Seni,” diye fısıldadı. “Ne kadar sevdiğimi anlayacaksın.”

Dört kelimeyle ruhumu nasıl böyle tutsak edebiliyordu. Oysa ne gülümsüyor ne vadediyor ne de beni inandırmaya çalışıyordu.

“Emir.”

“Efendim.”

“Bana ondan bahset.” Sesimin nasıl titrediğini duyabiliyordum. Titriyordu çünkü hem o konuyu açmak istemiyor hem de Tunç’un bana anlattıklarını onaylamamasını istiyordum. Tunç tarafından kandırılmış olmayı diliyordum. O kızı hâlâ sevmeyişini ama hatırasına çok büyük saygı duyduğunu duymayı arzuluyordum.

Ruh hâlimden ve sesimden kimi kastettiğimi hemen anladı. Yüzünü kaplayan hüznün, bir anda çatılan kaşlarının altındaki koyu mavi bakışlarını derinleştirdi. Beni orada, istemeden de olsa boğdu. Nefesimi tüketti.

“On sekiz yaşındaydım,” dedi. “O da on yedi yaşındaydı.” Sanırım sözlerinin arkasını getirecek gücü hâlâ onunlaydı.

“İzmirli olmasına rağmen Ayvalık’ta yaşıyordu. Ben de her yaz kuzenlerimle beraber Aras’ın ailesinin sahip olduğu çiftliğe gidiyordum.”

Göz kapakları yarılandı. Çarşafın üzerindeki boş bir noktayı izliyordu. “Bir gece onunla Cunda’dan Ayvalık’a gidiyorduk. Arabayı ben kullanıyordum.” Dudaklarını birbirine bastırarak burnundan acı bir nefes çekti. “Birden siyah bir cip karşı şeritten ayrılarak üzerimize gelmeye başladı. Direksiyonu kıvırdığım hâlde ondan kurtulamadık.” Sustu. Bir... Belki birkaç saniye...

“Hepsi bu. Onu kaybettim Eyşan. “

Son cümlesinde sesi âdeta yandı. Beni de yaktı. “Sonra sen Amerika’ya gittin.”

“Ve hiç kimseyi bir daha yanımdaki koltuğa bindirmedim fakat bu bir tercihti. Yapamadığım bir şey değil.” Tercih olduğu Nil’i kolayca bindirmesinden belliydi.

Gözleri aniden benimkilerle buluştuğunda kendimde o cesareti aradım. Ve buldum.

“Onu çok mu seviyordun?”

“Evet,” dedi. Evet. Evet. Evet. Beni bin parçaya bölen dört harf.

Yatağın üzerinde duran elinin üzerine dokunduğumda hâlâ göz gözeydik. “İsmi neydi?” diye sordum. Bunu neden öğrenmek istediğimi bile bilmiyordum. Tunç da o kızın ismini bilmiyordu. Ama Tunç’un diğer anlamda haklı çıkıyor olması canımı çok acıtıyordu.

Emir ona sorduğum soruya cevap vermeden önce dudaklarını araladı. Kapattı ve tekrar araladı. Bir süre gözlerimin içine, ta en derinlerine sızır gibi onları izledi. Kaybetmiş gibi bakıyordu bana.

“Defne,” dedi. “İsmi buydu.”

BAK

NASIL DA YAKIYOR?

Yıkmak kelimesi az, dağılmak hiç kalırdı. Onların çok daha ağırını yaşayan bin beter bir varlıktım şu anda. Aşkı beni toparlamaya yetmeyecek gibi görünen ne Eysan, ne insan ne de can... Sadece nefes alan...

Eline dokunan parmaklarım kor bir ateşten kaçarcasına geri çekildi. Vücudumdaki kan, olduğu yerde kaldı. Akmadı. Akamadı. Ağlamıyordum. Gözyaşlarım yine de sızıyordu. Belki de onlar ağlıyordu. Yanaklarıma, boynuma ve de şakaklarıma... Sessiz sessiz ve de çaresiz...

“Bak,” diye fısıldadı saçlarımı okşarken. “Bu cehennem seni nasıl yakıyor? Ve ben nasıl senden uzak kalamadım? Kalamadım çünkü seni çok seviyorum. Yanacağını bile bile sana geldim çünkü...” dedi alçalan sesiyle. “Birbirimize duyduğumuz sevginin her şeye yetmesini istedim.”

Tutulup kalmıştım ama sordum. “Ona o ismi sen mi verdin?”

“Pınar istedi,” dedi. Gözyaşlarımı silecek gücü kendisinde bulamıyor, bu hareketinin anlamsızlığını o da biliyordu.

“Defne’ye benziyor mu?”

Samimi ve onaylayıcı bir sessizlik genzimi yaktı.

Defne sayesinde kızın hayali bir an gözümün önünde belirdi. Emir ve onu yan yana düşünmek içimi acıttı. O an, saçlarımı bir daha gerçek rengine asla döndürmemeyi, hep gri kalmalarını istedim. Sarıya...

“Bu yüzden mi? Defne’ye benzediği için mi koydu?” diye fısıldadım boğuk sesimle. Hayır anlamında başını salladı. Sözlerini beni kırmak istemezmiş gibi sarf etmişti.

“Onu ne kadar çok sevdiğimi bildiği için yaptı.”

Bu cevaplar ve de sorular... Ölümdü. Dürüstlüğü ise kavurucu, ateşten bir ödül.

“Bu seni mutlu etti mi?”

Bana cevap vermek istemiyordu. “Etti, değil mi?” Defne’ye her seslendiğinde sevdiği kızın ismini anıyor, onun anısını çok sevdiği o küçük kızla beraber yaşıyordu.

Yüzümü yastığa bastırarak kolumla başımı çevreledim. Bu duruma isyan etmeye bile hakkım olmadığını bilmek beni tüketiyordu.

“Yalnız kalabilir miyim?”

Hayatımı ona seve seve teslim ederken, kalbimi ona bütünüyle vermişken onunkinin de bende olduğuna inanmışken neden paramparçaydım? Çünkü Emir onu çok sevmişti. Çünkü Emir, Defne’ye onun isminin verildiği için mutlu olmuştu. Çünkü Defne’ye onun ismi, Emir mutlu olsun diye verilmişti. Ve... Emir onun adını her andığında ben hep onun kalbinin asıl sahibinin o olduğunu düşünecektim.

Elimde değildi. Evet ona deliler gibi âşıktım. Ama ben sadece kusursuz bir şekilde âşıktım. Asla kusursuz bir âşık değildim.

Bana bir süre cevap vermediği gibi ayağa da kalkmadı. “Bana inanmayacaksın,” dedi. “Ben sana ne söylersen söyleyeyim, bu durum seni mutsuz edecek, değil mi? Belki de hiçbir zaman tam anlamıyla sana gelemediğimi düşüneceksin.”

Sarsılarak ağlamaya başlamamın sebebi söylediklerinde haklı olması ve benim bunu ona söyleyemememdi. Ardından odayı terk etti.

Ağlaya ağlaya derin bir uykuya daldıktan sonra sırtıma vuran güneş ışığının sıcaklığıyla uyandım. Gözlerim acıyla yanıyordu.

Onları zar zor araladığım sırada yanımdaki yastığın üzerinde duran o notu fark ettim. Göz kapaklarımı birkaç defa kırparak bulanık görüşümü netleştirmeye çalıştım. Orada yazılanları okuduktan sonra okumamış olmayı, o notu bulmamış olmayı diledim

“Cemal seni evine götürmek için bahçede bekliyor. Seni çok seviyorum.”

Emir.

Gitmişti. Oysa birkaç saat içinde İtalya’ya gidecektik. Bu bir zorunluluktu. Emir öyle diyorsa kesinlikle öyleydi. Birden pişmanlık üzüntü ve de panik duygularıyla çevrelendim.

Dün geceki yağmurdan dolayı ıslanan kıyafetlerime doğru koştum. Biraz nemli sayılsalar da onları giyebilirdim. Onları hızla üzerime geçirerek merdivenlerden aşağıya indim. Yerde duran hırkamı ve koltuktaki çantamı kaparak kendimi evin dışında attım. Bahçedeki çardakta oturmakta olan Cemal beni gördüğü anda ayağa kalktı.

“Beni ona götür,” diye haykırdım. Teknelerin bulunduğu yöne doğru koşmak için sağa sola bakındığım sırada Cemal’in hareketlenmediğini fark ettim. Ona “Hadi!” diye çıktığımda aldığım cevap yüreğime ağır geldi.

“Emir Bey bu sabaha karşı İtalya’ya gitti.”

Hızla Cemal’e doğru yürüyerek, çardağa giden yoldaki taşlara basmadan çamurların içine daldım. “Ne demek gitti? Defne’yi de götürmesi gerekiyordu.” Defne’nin adını andığım anda karnıma bir acı saplandı. “Evet, gerekiyordu ama yapmadı çünkü siz olmadan bunu yapamaz.”

“Biliyorum. Bunun çok zorunlu olduğunu söylemişti.” Ona istemeden bağırıştım ama öfkem hem kendime hem Emir’eydi.

“Hala çok zorunlu fakat Emir Bey yalnız gitti.”

“Defne de gitmek zorundaydı Cemal. Emir benden bunu istediye ölüm kalım meselesi bile olabilir.” Bu sözleri söyledi-

ğim anda Cemal'in siyah gözleri hayret dolu bir ifadeyle irileşti. "Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet," dedim başımı hızla ve kızgınlıkla sallayarak. "Kahretsin Cemal! Onunla İtalya'ya gitmemi istedi. Ailemden zor alınacak bir izni sırf keyfiyetten istemez. Bana ne olduğunu söyle! Ya da Defne'yi almama yardım et ve İtalya'ya gidelim."

Cemal cesaretimin ve Emir'e olan inancım karşısında bir adım geri attı. "Ben bunları yapamam Eyyan Hanım." Onun bu hâllerinden nefret ediyordum. Hırkamı sertçe yere çarparak ellerimi yüzüme kapattım. "Deliriyorum. Hata yaptım. Lütfen yardım et."

"Edemem," dediğinde onun Emir'in otoritesine bu kadar boyun eğiyor oluşu beni çileden çıkarttı. "Emir Bey oraya Defne'yi götürmediyse bu durum sizinle ilgilidir."

Ellerimi yüzümden çekerek suçluluk duygumu görmesine izin verdim. "Evet, öyle ve ben Emir'i böyle bir karara iterek neyi mahvettiğimi bile öğrenemiyorum."

Neyi mahvetmişim? Neyi? Neyi?

"Cemal lütfen söyle."

Cemal dudaklarını birbirine bastırarak üzgün bir ruh hâline büründü. "O kadar kötü mü?" diye inledim. "O kadar kötüyse Emir belki de onu bu karara ittiğim için benden nefret edecektir."

Emir hakkında konuşabileceğim tek insan Cemal'di ve o da bana resmen Çin işkencesi yaparak susmayı yeğliyordu. Umurumda değildi. Nasıl olsa her şeyi biliyordu. Bence biliyordu. "Söylediği her şeye inandım Cemal. Bir şekilde kendimi ikna ettim ve ona teslim oldum. Ama dün gece Defne'nin ismini öğrendiğim an..."

Cemal öksürerek başını öne eğdi. "Onun hatırası hep yaşayacak Eyyan Hanım. Verdiğiniz tepkide haklısınız ama Emir Bey sizi çok seviyor."

“Bana böyle mi anlatıyor?” diye bağırdım. “Defne’yi ve beni burada bırakarak mı?”

Cemal başını ağır ağır salladı. “Emir Bey oraya siz olmadan gittiyse sizin kuşkularınızdan arınmanız her şeyden daha önemlidir onun için.” Çamurların içindeki hırkamı alarak bana uzattı. “Sizinle ne küçük Defne’yi alabilmek için evleniyor ne de başka bir şey için. Sadece sizi sevdiği için yapıyor bunu. Ve bana inanın sizden uzak durmak için çok büyük bir mücadele verdi hem bu şekilde düşüneceğinizi biliyordu hem de...”

“Ve sırları,” dedim öfkeyle. “Onları bir türlü bana açıklayamıyor.”

Beni teselli etmek ister gibi sesini yumuşattı. “Onları Aras Karahanlı dışındaki hiçbir kuzeni bilmiyor. Büyük dayısı hariç, diğer akrabalarının hiçbirini bilmiyor ve Emir’e sonsuz saygı duyarak durumu kabulleniyorlar.” Fısıldadı. “İnanın bana, size gelebildiği kadar geldi. Eminim ki bunu size söylemiştir.”

Mahcubiyetle başımı salladım. “Onu her şeyiyle çoktan kabul ettim. Benimle beni sevdiği için evleneceğini de biliyorum. Sevgisini hissettim ama dün gece bir hata yaptım Cemal. Onun hatırasına sahip çıkmış olması beni çok yaraladı. Emir de bunu güvensizlik olarak algıladı. Şimdi de bana bunu yaptı.”

Bahçe kapısına doğru yürüyerek demir parmaklıkları kavradım. “Zorunlu bir durumu hiçe sayarak benim mutluluğumun onun için daha önemli olduğunu gösterdi ve ben şu anda pişmanlıktan ölüyorum.”

Gerçekten suçluluk ve pişmanlık beni boğuyordu. Emir gibi bir insanın bunu yapacağını bile bile çabalamamış, geçmişini için üzülmenin daha kolay olduğuna inanarak yüzümü yastığa gömmüştüm. İlk defa bu kadar güçsüzce davranmıştım. Oysa olağan olan buydu ve bu ilişkide olağanlara teslim olmak bizi ayırıyordu. Ben hep daha güçlü olmak zorundaydım.

“Sizi terk etmedi,” dedi Cemal. “Sizin için Defne ile ilgili

tüm planlarını ve mücadelesini altüst etti. Onu yine de alacak. Bunun için siz dâhil kimseye ihtiyacı yok ama inanın bana Eyşan Hanım; o, sizin için her şeye katlanır çünkü size gelmemek ve sizi bu olayların içine çekmemek için kendisiyle çok büyük bir mücadele verdi.”

Cemal gözlerini benden kaçırdı. “Siz çok cesur bir hanımefendisiniz Eyşan Hanım. Emir Bey sizin bu yönünüze tüm benliğiyle inandığı için size geldi. Emir Bey’in yaşadığı hayat hiç kolay değil. Siz de ona tüm kalbinizle destek oldunuz.”

Başımı güneşe doğru kaldırarak gözlerimi yumdum. “Değilim,” dedim. “Eğer öyle olsaydım dün gece öyle çaresizce ağlayarak onu üzmezdim.”

Ben de o insanlardan bir tanesiydim. En güvendiği parçalarından bir tanesi ile sınanan ve sınıfta kalan şu insanlardan biri. Benim o parçalarımın bir tanesi Emir’e duyduğum yüce, koşulsuz aşktı. Ona olan teslimiyetti ve saflıktı. Ama dün gece her şeyi göz ardı edip onun dudaklarından dökülen aşk sözlerine olan teslimiyetim Defne’nin ismini duyana kadar sürmüştü. Oysa aşk bazen bunu gerektirdi. Her şey aksini gösterse bile onun aşkına inanmak... Bazense tam tersini; her şey kusursuz olsa bile o aşka inanmamak. Ben birinci şıkka dâhil olanlardan dım ve sonsuz güvendiğim o büyük aşkımla sınanmış ve de o sınavı geçememiştim.

Şu anda kendimi, kendimde en güvendiğim yanımdan darbe yemiş, boyunun ölçüsünü almış gibi hissediyordum Oysa o büyük aşkım sayesinde Emir’in beni sevmediğini düşündüğüm anlarda bile koşa koşa ona gitmiş, ettiği her kelimeye canı gönülden inanmıştım.

İşin kötüsü hâlâ tam anlamıyla Emir’in Defne’yi unuttuğuna inanmıyordum. Güvensizlik beni yiyip bitiriyor ve ben biten tarafımı inatla yeniden inşa ediyordum. İçimde kısır bir döngü vardı ve ben onu durduramıyordum. Milyonlarca güvensiz o âşıklar gibi... Ama bu durum Emir’e sırtımı dönecek kadar beni

etkilemiyor, buna rağmen bana huzur da vermiyordu. Kahretsin ki Emir de o huzursuzluğumu biliyordu.

Tam da o sırada telefonum çaldı. Tunç arıyordu. Şu anda tüm öfkemi ondan çıkarmamak için kendimle insanüstü bir mücadele veriyordum. Yutkundum. Zihnimi toparlamaya alıştım ve ekranı kırarcasına telefona parmağımı bastırdım. “Eyşan nasılsın? Seni çok özledim.”

“Neden?” Onu döver gibi sormuştum adeta.

“Ne oluyor Eyşan?”

“Aslında bu soruyu ben sana sormalıyım. Ya da hiç sormadan sen anlatmalısın. Elbette Emir’e anlattığın şekilde olmalı. Sana olan duygularımdan bana da bahsetmelisin.”

Tunç’un buz gibi olduğunu suskunluğundan hissettim. “Emir sana anlatmış.” Bunu kendi kendine mırıldandıktan sonra savunmacı bir hâle gelen sesi yükseldi. “Sadece beni sevmeni istedim Eyşan, onu değil.”

“Bu mu senin aşkın Tunç?” diye haykırdım. “Çocukluk arkadaşına ihanet etmekten mi geçiyor?”

“Sen ne kadar âşıkısan ben de o kadar âşığım. Sen onu ne kadar çok seviyorsan ben de seni o kadar çok seviyorum. Hiçbir şeyi anlamasan bile bunu anlayabilirsin.” Akli sıra bunu, bana duyduğu aşk için yaptığını söylüyordu.

“Anlayamam Tunç. Çünkü ben kimseye ihanet etmedim. Sadece sevdim. Hepsini bu.”

“Kendini onun arabasının önüne attın ama Eyşan,” dediğinde hırsıyla gözlerimi yumdum. “Onun hassasiyetlerini görmezden geldin.”

Beni bu şekilde suçlayamazdı. “Ben,” dedim üzerine basa basa. “Ne hata yaptıysam ona karşı yaptım. Sen ise bana ihanet ettin. Ben onun nefretine bile razı olsam da ona asla ihanet etmedim çünkü aşkta buna yer yoktur. Senin seçtiğin yolu öleceğimi bilsem bile seçmem. Seçmem çünkü kimsenin arasına girmem. Aşkından ölüyor olsam bile ki girmedim.” Nihal ve Emir’i

kastediyordum. Her şeyi kabullenmiş İzmir'e gitmiştim.

"Ve hepsinden ötesi, Emir'e olduğum gibi gittim: hatalarımla, kusurlarımla ve sevgimle. Sen ise bana dost gibi görünerek sana karşı hissetmediğim duygulardan bahsettin ona. Söyle," diye bağırdım. "Senin aşkınla benimki bir mi?"

Sonra da yüzüne telefonu kapattım. Hiçbir mesajına cevap yazmadım. Çağrılarına dönmedim. Sesini duymak istemedim. Emir hayatımda olsa da olmasa da ilk defa bir insan benim için bitmişti çünkü ihanetin geldiği yer sırtımı yasladığı yerdi.

Emir beni terk etmemiştir.

Tam iki haftadır İtalya'daydı. Onun, orada ne yaptığını bir türlü soramıyordum. Zorunluluk... Tüm cevabı bu kelimede gizliydi. Daha fazlasını söyleyemiyordu. Cemal ile yaptığım konuşmadan sonra Emir'i bu mevzuda sıkılamaya karar verdim. Onunla haftada beş altı defa telefonla konuşuyorduk. Beni ansızın bırakıp gitmesinin sebeplerini söylemişti; Defne'yi de alıp onunla gitmek isteyeceğimden neredeyse emindi. O sabah benimle böyle bir tartışmaya girmek istememiş, bir gece önce aramızda sarpa saran işlerin daha da kötüleşmesini önlemişti. Muhtemelen bana söylediği anda öyle olacak ve yalnız gitmesine tüm benliğimle itiraz edecektim.

Aramızdaki konuşmalar daha çok yaşananların bizde bıraktığı izler ile ilgiliydi. Şu anki hislerimiz bir türlü dile gelemiyordu. Benim en yoğun hissettiğim duygu onu kaybetme korkusuydu artık. İtalya'ya bizsiz gitme kararı aldığı gün, Emir'in ne kadar gözü kara olduğunu ve hiçbir şeyden korkmadığını anlamıştım. Beni sevdiğini anlayabilmem için beni kaybetmeye dahi göz yumabilirdi.

Her telefonda bana ailemle aramın nasıl olduğunu soruyordu. Annem benimle konuşmuyordu. Büyüka'da kaldığım gece çılgına dönmüştü. Ona, o gece yaşadığım her şeyi, Emir ile yaptığımız konuşmalar dışında her şeyi ayrıntısına kadar an-

latmıştım. Bana en güvendikleri mevzu dürüstlüğümdü. Buna rağmen annem de benim gibi hiçbir şeyin arkasını kolay kolay bırakmazdı. Kuşkulu bakışlarını üzerimde gezdirerek bana Emir ile aynı yatakta uyuyup uyumadığımı sormuştu. Ben de doğruyu söylemiştim. Bir arada uyumadığımızı...

Evdeki tek desteğim ablamdı. Beni her fırsatta savunuyor, seçimime saygı duymak zorunda olduklarını ve Emir'in asla kötü bir insan olmadığını söylüyordu onlara. Onlar da zaten Emir'in kötü bir insan olduğunu düşünmüyorlardı. Sadece bu işin tam anlamıyla çözülmesini istiyorlardı. Hatta annem bu şehirden gitmeme bile razı olur hâle gelmişti. Ben de evdeki havaya daha fazla dayanamayarak adı sanı pek belli olmayan birkaç özel okula başvurmuşum.

Beni değiştiriyordu. Bana kendimi tanıtıyordu. Beni sevdiğim ve sevmediğim yönlerimle, bana hem acı hem de tatlı tecrübeler yaşatarak yüzleştiriyordu.

Miço'ya sarılmış bir hâlde uykuya dalmak üzereyken beş gündür aklımdan geçen, hiçbir telefonda söyleyemediğim o üç kelimeyi yazdım telefonun ekranına ve mesajı Emir'e yolladım.

Seni çok özledim.

Bekledim. Dakikalar boyunca telefon elimdeyken gözlerimi ekrandan bir saniye bile ayırmadım. Tam ümidi kestiğim anda telefonum titremeye başladı. Arıyordu.

"Emir."

"Ben de..." dediğinde yarım yamalak bir cümle ederek gözlerimi sevinç gözyaşlarıyla doldurdu.

"İyi misin?"

"Evet Eysan." Sesindeki o mutsuzluk her gün azalmıştı. Ama bugün çok azdı.

"Ne zaman geleceksin?"

"Yaklaşık on gün sonra." Ona, orada ne yaptığını bir defa daha sormadım. "Emir."

"Efendim."

“Bunu hiç konuşmadık ama öğrenmek istiyorum. Bana kızgın mısın?” Öyle olsa bile bunu, bana şu anda ailemle içinde bulunduğum durum gereği belli etmeyebilirdi.

Sessizliğin ardından derin bir nefes sesi duydum. “Yanıma gel,” dediğinde heyecandan titremeye başladım. Hızla yataktan doğrularak bağdaş kurdum. “Nasıl?”

“Bekle,” dedikten sonra ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Sesini tekrar duyduğumda dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. “Sabah beşte bir uçak var. Ona binebilir misin?”

“Defne ile beraber mi?”

“Hayır,” dediğinde sesindeki hoşnutluk içime işledi. “Sadece sen. Ailen kalmana izin vermeyebilir. Akşam on uçağıyla dönersin. İstersen babanı şimdi arayarak izin alabilirim.” Cesaretine bayılıyordum.

Onu kaç saat görebileceğime dair kafamda hesaplar yaptığım sırada düşüncelerimi böldü. “Burada olmalıyım Eyşan. Yoksa seni birkaç saat dahi olsa görebilmek için ben gelirdim.” Anlaşılan yanına gidip gitmemek adına bir karar vermediğini düşünüyordu. Daha da önemlisi beni gerçekten görmek istiyordu.

“Ben izin alırım ve gelirim Emir.” Gelmek istediğini söylemiş olması yeterliydi. Çünkü Emir’in kişiliği çok netti.

“Bana gerekli bilgileri atarsan biletlerini alabilirim.”

“Sorun değil. Biletleri kendim alabilirim.”

“Kendin alabilirsin. Bunu biliyorum.” Bu, alamazsın demekti. Yine de ısrar ettim. “Öyleyse alıyorum.”

“Al o zaman. Ben de alıyorum. Hangi koltuğu beğenirsen ona oturursun.”

Bir kahkaha atarak “Emir,” dedim. “Çok mutluyum. Yarın seni göreceğim aklımın kenarından dahi geçmezdi.”

Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattım. Ardından istediği bilgileri ona yolladım ve aileme planımdan bahsettim. Kalmayacağım için aşırı derecede karşı çıkmadılar. Bu saatten

sonra İtalya'ya gidecek olmam onlar için sorun değildi. Sorun Emir'i görececek olmamdı ki Emir ile evimizin önünde bile konuşacak olsam aynı tepkiyi vereceklerine neredeyse emindim.

Cemal beni havaalanına bıraktıktan sonra Milano'ya gidecek olan uçağa bindim. Yaklaşık iki buçuk saat sonra oradaydım. İçim içime sığmıyordu. Emir'i görecek ve onunla güzel olmasını umduğum bir gün geçirecektim.

Yanımda kırmızı büyük kol çantam dışında hiçbir eşya yoktu. Siyah tişörtümün üzerine geçirdiğim beyaz, dizlerime kadar uzanan ince triko hırkam, siyah dar parça kot pantolonum, aynı renk spor ayakkabılarım, gri saçlarım ve dudaklarımdaki, olmazsa olmazım olan kırmızı rujum. İstanbul'daki sonbahar günlerinden bir tanesini burada yaşayacak gibi giyinmişim.

Havaalanının dışına çıktığımda İtalya'nın havasını üçüncü defa soluyordum. Emir'i gördüğüm anda yerini aniden harlanan bir ateş vardı heyecanımın içinde. Ancak onu göremiyordum. Uğultulu kalabalığın arasında etrafa bakarken güneş gözlüklerimi saçlarımın üzerine taktım. Tam da o anlarda omzuma dokunan o elin sahibi, sanki kim olduğunu biliyormuşum gibi nefesimi kesti. "Emir," diyerek ona döndüğümde yüzüne dahi bakmama fırsat vermeden beni kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı. "Eyşan," diye fısıldadı. Başka hiçbir şey söylemedi ama yemin ederim her hücremde hissettirdi. Nasıl da sevip özlediğini...

SAKIN KORKMA

Beni sert göğsüne bastırarak kaybetti. Toprak kokusu... Çok özlemiştim. Kollarımı beline dolayarak “Sana çok kızgınım Emir,” dedim. “Hem sana hem de kendime...”

Bana cevap vermek yerine yanağıma bir öpücük kondurdu. Çenemi tutarak yüzüme özlemle baktı. Bu bakışında bile bana verdiği değer gizliydi.

“Bugün hepsine ara ver.” Benden uzaklaşarak başını bana doğru eğdi. Gözlerinin koyu lacivertini ve de o engin derinliğini, durgunluğunu, durgunluğunun arkasındaki güçlü fırtınalara hazır ruh hâlini nasıl da özlemiştim! Bakışlarının insana hem güven veren hem de tedirgin eden o gücünü görmeyi nasıl da arzulamıştım. Alnına bir tutam siyahımsı saç düştü. “Hoş geldin.” hâlâ fazla konuşmuyordu.

“Hoş buldum.”

Doğrularak elini omzuma attı ve beni koltuğunun altına aldı. “Como Gölü’ne yaklaşık kırk dakikalık yolumuz var. Oraya kadar kahvaltı yapmadan dayanabilir misin?”

Como Gölü mü? Oraya daha önce hiç gitmemiştim. “Açlığa okulda genelde dördüncü dersin sonuna kadar dayandığım düşünülürse hiç sorun değil.”

“Bu taraftan.” Beraberce taksinin arka koltuğuna oturduktan sonra Emir adama İngilizce olarak bir şeyler söyledi ve sonra da bir adres verdi.

Büyükada’da geçirdiğimiz o gece giydiği gibi üzerinde siyah

bir tişört ile incecik siyah bir mont vardı. Altında da çok koyu lacivert bir kot pantolon. Bu hâliyle bile haddinden fazla etkileyici bir görüntü sergiliyordu.

Harika manzaralar yavaş yavaş görüş alanımıza girmeye başladığında esnemeye başladım. Fazlasıyla uykusuz bir o kadar da Emir'e karşı özlem doluydum.

“Yolculuk nasıl geçti?”

Başımı omzuna yaslayarak gözlerimi yumdum. “Çok uzun sürdü.” Sesimde gizlenen özlem, yanağımı okşamasına sebep oldu. Sonra bir daha konuşmadı ve ben kısacık ama çok huzurlu bir uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda otobanın gişelerinden bir tanesinde sıra bekliyorduk. Biraz gerinerek arkaya, öne ve etrafımızdaki araba kalabalığına göz attım. “Sabahın bu saatinde oldukça kalabalık.”

Emir etrafa bakmaya gerek duymadı. “Yazları daha kalabalık oluyor.”

Bu, şu demekti; Emir, bazı yazlarını burada geçirdiğini söylüyordu. Bununla övünmüyor, aksine hayatındaki bazı özel dönemleri benimle paylaşıyordu ki onun yazlarını Como’da geçirdiğini veya buraya uğradığını bizim sokakta kimse bilmezdi. Ablam, Emel hatta Tunç bile... Emel demişken; Emir ile evleneceğimizi duyduğunda önce şok olmuş, sonra da bana bir süre önce zaten ondan vazgeçtiğini söylemişti. Ben de ona inanmış gibi yapmıştım. Kıskanç Eyşan’ı o da bilirdi. O yüzden bana sürekli mutluluk dileyip duruyordu.

Araba seyrine devam etmeye başladığında “Ne kadar uyudum?” diye sordum.

“Yaklaşık yirmi dakika.”

“Sanırım şoför koltuğunda Cemal’i görmeye çok alışkınım. Bu amca bana aşırı yabancı geliyor şu anda.”

Emir başını bana doğru çevirerek kaşlarını alaycı bir ifadeyle çattı. “Cemal’in İstanbul’da kalması gerekiyordu. Yoksa o da bu-

rada olurdu.” Ardından tatlı bir sitem etti. “Sanırım annemden sonra hayatımda en çok onu gördüm.”

Buna şaşırmamıştım. Bu da özel bir bilgiydi. Nedenini sormayacağım, Emir’in isterse açıklayabileceği bir bilgiydi. Soracak olursam onu zor durumda bırakabilir, konuyu kestirip atmasına, bana cevap veremediği için huzursuz olmasına sebep olabilirdim. Artık ilişkimizi çözmüştüm. Susmam gereken yeri biliyordum. Onunla konuşmak buz üstünde yürümek gibiydi ve artık öğrendiğime göre bu, Emir’in seçimi değildi.

Mecburdu. *Karahanlı ailesinde sadece üç kişinin bildiği sırları benim bilme şansım yüzde kaçtı? Belki hiç, belki onlardan daha çok. Bunu zaman gösterecekti.*

Konuyu tekrar Cemal’e getirdim. “Onun bazı huyları beni deli ediyor.”

“Mesela...” Aslında çok ilgisiz sormuştu bu soruyu. Sanki cevabını vermesem de olurmuş gibi.

Elbette ben Emir gibi değildim ve onun gibi olma zorunluluğum yoktu. Bu ilgisizliğimi Cemal’in huylarını coşkulu bir sesle anlatmama engel olamadı. “Mesela ağzından kerpetenle bile laf alınamayacak bir insan. Dilini dahi koparsam senin karşı çıkacağın bir şey hakkında konuşmuyor. Gören de seni mafya babası, onu da fedaisi zannedecek.”

Emir’in dudakları alayla kıvrıldı. “Hayal dünyanın çok geniş.” Sözlerinde bir küçümseme aradım. Pek bir şey bulduğum söylemezdi. “Ayrıca, arabaya her bindiğimde bir şekilde beni bekletiyor ve senin kendi arabana bineceğini düşündüğüm anlarda bile o arabayı hareket ettirmiyor.”

“Ettirmez,” dedi. “Ben kendi arabama binip gitmeden asla oradan ayrılmaz.”

“Bekleyen ben oluyorum ama...” diyerek dudaklarımı bük-tüm. “Ve sen hiçbir zaman kendi arabana binmiyorsun. Hep öyle mi yaparsın?”

“Nasıl?”

“Yani Cemal oralardaysa arabayı alakasız yerlerde bırakarak onun arabasına mı binersin?”

Aklıma Emir’in arabasına çarptığım gün geldi. Sonra da kumarhaneden beni kovduğu gece... Her ikisinde de kendi arabasını bırakmış ve Cemal’in kullandığı arabaya binmişti. Ve her ikisinde de birbirimize aşırı öfkeliydik. Ayrı arabalara binmenin tam sırası olduğu anlardı.

Yüzünü bana döndüğünde suratı epey asılmıştı. Sözlerimden hoşlanmadığına yordum bu hâlini ama o, yorumlarımı başka bir şeye kaydırıldı. “Eğer senin yanında olabilecek durumdaysam o dâhil başka bir erkekle yalnız yolculuk yapmandan hoşlanmadığımı biliyor.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ne?”

Kabul ediyorum. Aşırı tepki vermiştim. Beni kısıkanıyor muydu? Cemal’den bile... Aşırı dediğim tepkim onu gülümsetti. Beni utandıracağını bile bile sordu.

“Hoşuna mı gitti?” Ciddi yüz ifadesi beni daha çok utandırdı. Açıkçası bozuldum da.

“Hayır. Ben... Ben çok şaşırdım.”

Kekeleydim işte. Aptal Eyşan. Bunu da kabul ediyorum, ondan böyle bir şey beklemiyordum.

“Aslında,” dedi. “Bunu ona hiç söylemedim. Sanırım o arabaya ilk bindiğin gün arabanın kapısını sana açmasına engel olduğum için bunu anladı.”

Elbette benden kolay kolay kurtulamazdı. “Demek beni kısıkanıyorsun!”

Hala göz gözeydik. “Boyutlarını tahmin bile edemezsin ama sana asla ne yapman gerektiğini söylemem ya da hayatınla ilgili bir konuya karışmam.” Tam da Emir’e göre kibir ve özgüven arasındaki o meşhur mekânını işaret eden sözlerdi bunlar. Ya kışkançlığını göstermeye tenezzül etmiyordu ya da kendisine çok

güveniyordu.

“Nasıl?” dedim başımı geriye doğru çekerek. “Yani hem kıskanıyorsun hem de bunu belli etmiyorsun.”

“Sana her konuda olduğu gibi bu konuda da çok güveniyorum. İstedğini yapmakta özgüsün.”

Bakışları dudaklarıma kaydı ve bir süre orada asılı kaldı. “Oysa ben senin dudağındaki kırmızı rujun seni bu kadar muhteşem göstermesini bile kıskanıyorum,” dedikten sonra o kahrolası lacivert derin bakışları gözlerime değdi. “Sana çok güveniyorum. Seni saklayamam fakat güzel dudaklarının sadece benim olduğunu, seve seve bir tek bana teslim olacağını biliyorum. Öyle değil mi?”

Sözlerinde sevgime duyduğu inancın rahatlığı vardı. Bildiğim birçok ilişkide sevildiğinden emin olan erkekler yine de kız arkadaşlarını kıskanıyorlardı. Ama Emir farklıydı işte. O duygusunu çok güzel kontrol ediyordu.

“Öyle,” diye fısıldadım heyecanla.

Elini elimin üzerine koydu. “Bu ellerin bana nasıl uzandığını ve bırakmadığını Büyükağa geldiğin o gece gördüm,” dedi ve ekledi. “Söyle, saçma kıskançlıklar sence de aptalca olmaz mı? Canın ne istiyorsa onu yap. Beni üzmeyeceğine çok eminim.”

Parmakları benimkilere sımsıkı kenetlendiğinde onu neden sevdiğimi bir kere daha anladım. Sevgimi görmeyecek kadar kör bir insan değildi.

“Mesela o gece sana Buğra’dan bahsettim. Evet, onun yanında olman beni deli ediyor.”

Sözünü keserek başımı omzuna yasladım. “Ama bana bir daha onunla görüşmememi söylemedin.”

“Çünkü görüşmeyeceğini biliyorum. Bunu söylemek sana haksızlık yapmak olur.”

Aynen öyle yapacaktım. “Ya görüşürsem...” diye mırıldandığımda “Beni şaşırtırsın,” dedi. “Bunu yaparsan seni tanıyamadığımı düşünürüm.”

Bence söylediği son cümle, bana yaşatacağı onlarca kıskançlık olayından bin beterdı. O kıskançlık ateşini aratacak üşütücü bir cümleydi. Bu düşüncenin sonu belki de Emir'in benim hakkımdaki bazı fikirlerin değişmesiydi. Böylesi çok daha zordu. Kıskançlık kavgaları bir şekilde tatlıya bağlanabilirdi ama uzaklaşmaları bağlamak diye bir şey yoktu.

“Yapmam,” diyerek Emir'in üzerime yüklediği sorumluluğun ağırlığından kurtulmak için derin bir nefes soludum. “Peki Buğra...”

Emir boğazını temizlemek için öksürdü. “Ondan uzak dur Eyşan. Kontrolsüz ve tehlikeli. Bunun kıskançlık ile bir alakası yok.”

“Sen istemesen de duracağım,” diyerek doğruldum. Yolculuğumuz bitmek üzereydi. Yine içimde etrafa bakma isteği uyanmıştı. Başımı şöyle bir arkaya çevirdiğimde gözlerimi kısarak hafızamı yokladım. “Şu beyaz araba Emir... Otobandaki gişelerde durduğumuz zaman onu görmüştüm.”

Emir arkasına bile dönme gereği duymadı. “İçinde dört kişi var. Siyah güneş gözlüklü garip tipler.” Emir'in yine ilgisini çeke-medim. Kolunu tutarak adamların siyah takım elbise giydiğini söylemek yerine “Emir,” dedim korkuyla. Aklıma Cemal ile o villanın önünde yaşadığımız, silahların patladığı gece geldiğinde bu ihtimalden kolayca söz ettim.

“Bunu söylersem bana gülebilirsin ama takip ediliyor olabilir miyiz?”

Yanaklarımı avuçlarının içine alarak dikkatimi ona vermemi istedi. Sözlerini sarf ederken fazlasıyla soğukkanlıydı fakat benim kalbim ağzıma yürüdü. Ayrıca arkasına bakmaya gerek duy-mayacak kadar durumdan emin oluşu nefesimi korkuyla kesti.

“Evet, takip ediyoruz Eyşan,” diye fısıldarken bu sözleri sarf etmekten hoşlanmadığı belliydi. Farkında olmadan tırnaklarını kollarına batırdım. Paniklelemeye başlayan hâlimi sakinleştirmek için kollarını bedenime dolayarak beni kendisine doğru çekti.

“Sakın korkma. Yanındayım.”

KARAR

JULIET: Dünyada istemem senin burada görölmeni.

*ROMEO: Saklar beni onlardan gecenin pelerini;
Beni bulsunlar ne çıkar, yeter ki sen sev beni.*

Bana korkmamam konusunda telkinde bulunmasına rağmen yaşadığım acı bir tecrübe vardı. Metanetimi korumaya çalıştım. “Emir o adamlar çok tehlikeli olabilir. Polisi arayalım.”

“Hayır. Bize yaklaşamazlar. Sakin ol ve bana güven. Günlerdir onların varlığı etrafımda.”

Başımı ona doğru kaldırarak “Ne diyorsun?” dedim endişeyle. “Seni sürekli takip mi ediyorlar?”

Beni rahatlatmak için saçlarımı okşadı. “Seni buraya çağırdım. Onların hep etrafımda olduğunu bildiğim hâlde seni, sana zarar getirecek duruma düşürür müyüm sence?”

Kalbimin atışları yavaş yavaş düzene girmeye başladı. “Yapmazsın.”

“Öyleyse onları aklından çıkar ve benim gibi yok say.”

“Peki, kim olduklarını biliyor musun ya da senden ne istediklerini?”

“Evet,” dedi ve ağırlaşan taksinin durması gereken yeri söylemek için şoföre döndü. Ona göl kenarındaki bir kasabanın hemen girişindeki büyük bir villayı işaret ederek İngilizce konuştu. Taksinin parasını uzatırken bana döndü. “Geldik.”

Çantamı koluma takarak aşağıya indim. Bakışlarım birkaç metre arkamızda duran beyaz ürkütücü arabanın üzerindeydi.

“Kim olduklarını boş ver,” diyerek elimi tuttu. “Sadece bugün yapacaklarımızı düşün.”

“Emir onlar senden ne istiyor?” Üstüne basa basa sözcükleri vurgulamam sinirlerini gerdi. Ardından adamlara çok ters bir bakış fırlattı. Sonra tekrar bana döndü. “Onları unut.”

Yürümeye başladığında arkasından onu takip ettim. “Hayatına kastedebilirler,” diye bağırdım. “Seni öldürebilirler.” Bana cevap vermedi. Yolun karşısına geçerek lüks sarı boyalı villanın bahçe kapısını açtı. İçeri girmemi beklerken hâlâ gergin görünüyordu. Hızla bahçeye girmek üzereyken kolumu tuttu. “Öldüremezler. Ne sana ne de bana hiçbir şey yapamazlar.”

Sözlerinin teyidini almak istercesine omzumun üzerinden adamlara döndüm. İki tanesi arabadan inmiş, arabaya yaslanmış bizi izliyordu. Çok rahatsız edici ve bir o kadar korkutucu görünüyordular. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Emir artık iyice kontrolden çıkmaya başlamıştı. “İçeri gir artık,” dedi sert bir tavırla. “Ve bu konuyu kapat.” Konuları kapatmak ve hiç açmamak artık bu ilişkideki uzmanlık alanım olmuştu. Daha fazla üzerine gidersem beni tekrar havaalanına götürecek gibi bir hâli vardı. “Sana söyledim Eyşan. Seni tehlikeye atmam.”

Nihayet pes etmiştim. “Peki. Nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Katil tipli suratsız adamların gözlerinin üzerimizde olduğunu unutmaya çalışarak bahçenin içine doğru ilerledim. Como Gölü’nün kenarındaki bu minik kasabanın tüm cezbediciliği bir anda gözümde yok olmuştu. Ve bahçenin içinde duran kırmızı spor araba...

“Bu senin mi Emir?”

“Evet.”

Beni onunla bile bile almaya gelmemiş olması biraz kanıma

dokundu. Kendimi tuttum. Emir'e hiçbir şey söylemedim ama kendi kendime yaptığım alaycı mırıldanmayı duymasına engel olamadım. "Hala o koltuk bana yasak anlaşılan." Duramıyor, her şeyi olduğu gibi kabullenemiyordum işte. Ama onun duymasını istememiştim.

Bu sefer kontrolden çıktığında mırıltımı duyduğunu anladım. Yemin ederim Emir bu sefer bile bile üzerime yürüdü "Sakin..." dedikten sonra yutkundu. "Beni bir daha bu mevzuda iğneleme Eyşan."

Ah, elbette ondan korkmuyordum! Yine de ağzımı açamadım. Çünkü bu meselenin dayanacağı nokta kaybettiği kız arkadaşıydı ve ben onun yarasını kanatmak istemiyordum.

"Özür dilerim," diyerek çantamı bahçedeki beyaz masanın üzerine bıraktım. Emir ile olmak gerçekten çok zordu ve her geçen gün daha çok zorlaşıyordu.

Haklıydı. Bir cehennemi vardı ve ben ona beni yakmasını söylemişim. Söylemişim çünkü cehennemi ateş sanıyordum. Meğer ne ile karşılaşacağını bilmemekmiş. Bilmeyip de baştan kabullenmekmiş. Bense yaşadığımız her sarsıcı olayın ardından ya büsbütün Emir'in yanında oluyordum ya da onu sorularıyla çileden çıkararak yine onun yanında oluyordum.

Yanıyordum.

Gerçekten yanıyordum.

Kapattığı her konuda, vermediği her cevapta, hayatımızın ortasında beliren her tuhaf olayda, suskunluklarında, kaybettiği kız arkadaşına duyduğu büyük aşkı bana hatırlatıp yüzüme vuracak olan minik Defne'nin ismini her seslenişinde ben Emir'in cehenneminin tadına varacaktım. Bu anlar içimde bir yangın başlatıyordu. Diğerleri ise cennette hissettiriyordu.

Cehennem bazen, sevdiğin insanın yanında geçirdiğin kimi yakıcı anların toplamıydı. Cennetse geri kalanı...

Kendimi sandalyelerden bir tanesine bırakarak bir elimi ya-

nağıma yasladım. Arabasına kimseyi bindirmeme mevzusu bir tercihse bunu kolaylıkla aşabiliyorsa ve de aşmışsa neden hâlâ bana yasaktı? Kırgın ve küskün görüldüğüme emindim. Diğer elimle pantolonumun üzerindeki tüyleri didiklemeye başladım. Beni orada bırakarak evin içine girdi. Yaklaşık on dakika kadar dışarı çıkmadı. Yine gözümün yaşına bakmayacak tarafının varlığını hissettiriyordu. O tarafının varlığı o kadar aşikârdı ki bunu anlamak için onu sevmeye gerek yoktu. Onunla birkaç dakika sohbet etmek Emir'in bu gücünü görmek için yeterliydi.

Bir süre sonra sıkılarak ayağa kalktım. Ellerimi arka ceplerime koyarak bahçe kapısına doğru aylak ve sıkkın adımlarla yürüdüm. Como Gölü'nün olağanüstü manzarasını daha yeni sindirebiliyordum. Bulunduğumuz kasabanın ismini bile öğrencek fırsatım olmamıştı. Villanın önündeki yolun yanında geniş bir kaldırım, kaldırımın bittiği yerde de gölün kıyısı vardı. Gölün içindeki minik tekneler koyu renkli suyun üzerine konmuş beyaz büyük kuşlar gibi görünüyordu. Havaşı çok ferah, tepelerdeki yeşillikler büyüleyiciydi.

Göl üzerinde gözlerimle yaptığım keşfimi sonlandıran olay bizi izleyen adamların yanında duran polis arabaları oldu. Arabalardan inen polisler onlara bağırıp çağırmaya başladı. Adamlar polisleri sessiz sessiz dinleyerek ellerini itaatkâr bir şekilde havaya kaldırdılar ve üzerlerinin aranmasına müsaade ettiler. Gördüğüm manzara şok ediciydi. Her bir adamın üzerinden neredeyse iki üç tane silah çıkıyordu. Bir elim ağzımda, diğer elimle de demir parmaklığı ölümüne sıkarken arkamdan belimi saran o kolları hissettim. Adamların ekip arabalarına alınışını izlerken "Sen mi aradın?" diye sordum. "Yani polisleri."

"Evet," diye fısıldadı. "Fakat birazdan yeni adamlar gelecek."

"Bunu bildiğin hâlde neden yaptın?"

Çenesini omzuma yaslayarak adamları soğukkanlılıkla izlemeye başladı. "Senin için."

Ellerinden bir tanesine dokundum. “Üzgünüm Emir. Çok korktum. Polisleri aramanın bir çare olmadığını bana göstermek zorunda kaldın.”

Bu durum bana büyük bir ders olmuştu. Endişe etme diyorsa ve o etmiyorsa ben de endişe etmeyecektim. Asıl mesele Emir’in içinde bulunduğu bu karmaşık hayattı. Karahanlı ailesi ülkenin en zengin ve en olaysız seçkin ailelerinden bir tanesiydi. Emir’in şu an yaşadıkları ise o aile ile uzaktan yakından ilgisi olmayan olaylardı.

Beni kendisine doğru çevirerek bir şey söyleyecekmiş gibi bir süre suskun kaldı. “Tunç’un evinde o kazayı bildiğini öğrendiğim gün Nil’i arabama aldım çünkü senin benim arabama binmek için önüme atlamanın ne kadar saçma olduğunu görmeni istedim. O arabaya binmek zor bir şey değil.”

“Bense birilerini yanına bindirmekten korktuğunu düşünüyorum ve o korkunla yüzleşmeni istiyordum.”

Dudaklarında hüznü bir tebessüm belirdi. “Korkmuyordum,” diye fısıldadı. “Hiç korkmadım da.” Kulağıma doğru eğilerek fısıldadı. “Çok kıymetlisin.”

Yaşadığı çok acı bir tecrübe, sevdiği ve kaybettiği bir kız vardı. Şimdi ise sevip de kaybetmek istemediği başka bir kız... Ona hak veriyordum. “Bana biraz zaman ver Eysan,” dediğinde anlayışla ona gülümsedim. Hüznü havayı dağıtmak için elimi karnıma bastırdım.

“Çok acıktım.”

“Hadi arka bahçeye geçelim.”

Önce evin içine girmemiz, oradan arka bahçeye geçmemiz gerekiyordu. Karşımızda duran yaklaşık elli altmış senelik şahane yapıyı süzdüm. “Bana bu evi anlat.”

“Burası benim doğduğum ev.”

Benden biraz uzaklaşarak eve doğru döndü. Sonra beni kendisine doğru çekerek dudaklarımın kenarına bir öpücük bıraktı.

“Eğer istersen sen, ben ve Defne yaz mevsimlerini bu evde geçiririz.”

Kalbim önce büyük bir mutlulukla çarptı sonra Emir’in ağzından o ismi duymak o mutluluğu yerden yere çarptı. Defne... Ona her Defne dediğinde ne kadar süre ben, diğer Defne’nin Emir’in kalbindeki yerini anımsayacaktım? Elimde değildi.

Emir, küçük kızıdan bahsetmişti ama ben Emir’in kalbindeki insanın ismini nasıl seslendiğine şahit olmuştum. Sanki defalarca o ismi seslenmiş, dudakları bu isme çok aşınaymış gibi... Sanki bu ismi seslenmeyi çok özlemiş gibi... *Defne...*

Kalbim çok acıdı.

O sırada Emir’in telefonu çaldı. Emir bir süre hattın diğer ucundaki insanı dinledi. Bakışları kararsa da soğukkanlılıkla sarmalandı. “Karakoldaki dostların demek sana hemen haber uçurdu.” Sonra bir süre suskun kalarak karşı tarafı dinledi. “Yapma,” dedi. “Eğer yine gönderirsen yine polisi arayacağım.” Yalvarmadı. Dilenmedi ancak sert de konuşmadı. İsteğinin kabul olmadığını anlamam geç olmadı. Tişörtünün kısa kolundan görünen kasları gerildi. Yüzünde ise bu olaya verdiği yegâne tepki, gölün sularına odaklanan soğuk bakışlarıydı.

Telefonu kapatmadan önce sesi haddini bilen bir kararlılıkla çıktı. “Adamlarına bugün bizden uzak durmalarını söyle.”

Elimi tutarak bana güven verici bir tebessüm ettiğinde kalbimdeki acı körüklendi. Öyle ki bana onların kim olduğunu söylemeyeceğini gösteren bu gülümseme ihtiraslı sevgimin beni yine ele geçirmesine, kontrolümü çalmasına sebep oldu. Oldu çünkü hırçın bir deniz gibi olan sevgim böyleydi benim. Sevgim de korkum da çok büyüktü. Ona bir şey olma ihtimali beni onunla karşı karşıya getirdi.

“O adamlar kim Emir?” diye bağırdım. “Bana artık söyle çünkü senin için çok korkuyorum. Telefondaki adam kimdi? Senden ne istiyor?”

Cevabını asla alamayacağım bir sorulardı. Çatılmaya başlayan kaşları yüzünden korkularım birbirleriyle çarpışıp karıştı. Onu kaybetme korkum yüzünün soğuk ifadesiyle daha çok tuttu. “Görmüyor musun nasıl korktuğumu? Sen böyle sıra dışı bir telefon görüşmesi yaparsan ben de elimde olmadan korkar ve sorarım.”

“Sen beni duymuyor musun?” diye fısıldadı sertçe. Sonra sesi beni suçlarcasına yükseldi. “Sen bana güvenmiyor musun?”

Güveniyordum elbette. “Korkmamam gerektiğini söyledin ama elimde değil. O silahları gördüm az önce,” diye haykırdım titreyen ağlamaklı sesimle.

Sadece birkaç saniye içinde, yüzüme binlerce koyu lacivert öfke dalgası çarptı. “Sana bir daha seni asla bırakmayacağımı söylemiştim, hatırladın mı?” Sık nefeslerinin arasında öldürücü anlar gizliydi adeta.

Bırakacak mıydı? Dehşetle büyüyen ve dolan gözlerime aldırmadı. Bu sözleri ona söylettirmiş olmamın ağırlığı üzerime akıyordu. Başımı öne eğerek sorusuna cevap vermiş oldum. Omuzlarımı tutarak “Güzel,” dedi buz gibi sesiyle.

Hala başım öndeydi. Beni hem üşüttü hem kavurdu. “Öyleyse,” dedi. “Seni bir daha bırakamayacak olan beni o eşığe getirme. Orası bize huzur vermez.”

“Emir...” desem de sözümü kesti. “Bizi mahvetme Eysan çünkü sen ve ben güzel bir şeyler yaşadıkça bu soruların ve benim veremediğim cevaplar bizi o eşikte tutacak.”

Sonra da şunu söyledi. “Ne kopabileceğiz ne de mutlu olacağız.”

ZM

ÖDEŞELİM Mİ ARTIK?

Ona karşı duruşumu dikleştirdim. “Çok korktum.”

Bakışları milim yumuşamadı. “O zaman birbirimizi hem mahvetmeye hem de benimle kalmaya kendini alıştır. Ya da bana güvenmeyi dene.”

Evin içine doğru birkaç adım attıktan sonra içeri girmekten vazgeçtim. Sırtım hâlâ ona dönük, başım öne eğikti. “Acı beni zorluyor. Onu unutmuş olsan bile Defne’nin adını her andığında sendeki yerimi sorgulayacağım. Az önce sorguladım. Bunu ben yapmadım. Kalbim benden izinsiz yaptı.” Sesim gitgide ağlamaklı bir hâl aldı. “Karşılığında da senden sırlarını, verdiklerinin fazlasını istiyorum. Korkularımı açıklama yaparak gidermeni istiyorum. Bana özel bir şeyler arzuluyorum. Lütfen kendini sadece birkaç saniyeliğine de olsa benim yerime koy. Koy Emir, ben ol.”

Ona doğru dönerek ellerimi iki yana açtım. “Görmüyor musun seni deliler gibi kıskanıyorum. İçim-içimi yiyor ve kendimi durduramıyorum. Seninle ilgili her duyguyu en uçlarda yaşıyorum.” Bir öz eleştiri yaptım. “Belki de hırçın bir aşığın tekiyim ama Eyşan’ın sevgisi bu. Eyşan bu. İçinde ne var ne yoksa hepsi bu.”

Kendimi ondan sakınmıyordum. Sakınmamıştım. Ne şimdi ne de daha önce... Duygularımı dizginlemek bana göre değildi. Bunu aileme bile yapmıyordum.

Dürüstlüğüm çaresizliğimden mi yoksa gücümünden mi kaynaklanıyordu artık bunun ayrımını yapabilecek durumda bile

değildim. Yanıma doğru yaklaşarak bir adım karşımda durdu. “Eyşan...” derken oldukça mesafeliydi. “Sana veremediğim cevapların beni nasıl çileden çıkardığın bildiğin hâlde soruyorsun.”

Göz kapaklarım yüzüme örtüldü. Tam da bu sözlerini istemeye istemeye kabullendiğimi gösterircesine derin bir nefes verdim. “Biliyorum. Yemin ederim, biliyorum ama duramadım işte. Sınanıyorum Emir. Sana olan sevgimle ve bana sunduğun o cehennemi kolayca kabul etmenin sonuçlarıyla yüzleşiyorum.”

Ona duyduğum sınırsız sevgim neden bu acı ile baş edemiyordu? Oysa bu acı ile baş edebilmemin tek yolu yine Emir’e olan sevgimdi. Bu hâlimden nefret ediyor, Emir’in bana olan sevgisine karışan acım ile her ikimizi de yıpratıyordum. İstemedem...

İmkânsıza yürümek gerçekten çok zor, geçilen yollar çok çetindi. Gerçekleşmesi ise mucizeydi. Ben mucizemi yaşarken gerçeği deneyimliyor, Emir’in geçmişi ve sırlarıyla yaşamayı tecrübe ediyordum. Bir de boyumun ölçüsünü alıyordum; “Beni yak,” dediğim anların bedelini ödüyordum. Ve uslanmıyordum. Yine olsa yine derdim.

“Alışacağım,” diye fısıldadım. “Ona duyduğun sevgiye, saygı duyuyorum. Sustuklarına katlanıyorum. Sadece şunu bil. Ben böyleyim ve hissettiğim hiçbir şeyi kendime saklayarak arkandan dolap çevirmiyorum. Bu yönümle kavga etme çünkü sana olduğum gibi geliyorum.”

Sanırım beni anlıyordu. Kollarımı tutarak bana güç verircesine onları sıvazladı. Şefkati yine onunlaydı ve aşılmaz duvarlarının hemen yanında duruyordu şu anda. “Ve de o büyük sevginle geliyorsun Eyşan.”

İç çekerek alnını alnıma yasladı. “Sen mükemmel ve olduğun gibi olan bir kızsın. Ve ben o kıza çok aşığım. Gidersen...” Sesini alçaltarak sözcükleri kalbimin içindeki bilmediğim o denize demirledi. Sonsuza kadar... “Benim kalbimi de götürürsün.” Başını sağa sola sallayarak ona sarf ettiğim o sözcüğe itiraz etti. “Ben

kalpsiz değilim. Bunu bana ancak sen yaparsın.” Beni anladığını biliyordum.

“Defne,” dedim korkuyla.

“Defne kalbimi toprağın altına götürmüştü,” dedi. “Kalbimi orada bıraktığımı zannederken sen onun varlığını hatırlattın.”

“Nasıl?”

“Çarptırarak...” İtirafını dile getirirken sergilediği kendinden emin görüntüsü beni iyileştiriyordu. “Eğer kalpsiz olsaydım çarpabilir miydi?”

“Hayır,” diyerek gözlerinin içine baktım. Sonra da kollarımı boynuna dolayarak bir süre ona sarıldım ve bir itirafta daha bulundu. “Hangisinin beni daha çok tükettiğini bilmiyordum. Onu kaybetmiş olmak bir yana, Defne’nin hayatının son bulmasının bana yaşattığı suçluluk mu yoksa ona duyduğum özlem mi?”

“Artık biliyor musun?”

Suskunluğunun ne kadar sürdüğünü anlayamadım. Tek anladığım şey zihninde bir kıyametin koptuğuydu. Onu neredeyse duydum. Hatta bana sarılırken sürdürdüğü suskunluk boyunca ben de o kıyameti yaşadım. “Her iki duygu birbirini büyüttü. Tek bildiğim bu.”

Benden biraz uzaklaştı. “Sana âşık olmadan bir süre önce her iki duyguyu da kontrol etmeyi, onlarla yaşamayı öğrendim. Kabullendim ve Defne’nin yokluğuna alıştım. Sonra sen geldin.”

Emir, Defne’yi kendisine unutturacak gücü ben dâhil hiç kimseye vermemiş ama kapılarını da kimseye açmamıştı. Ben onun, kalbini bile bile toprağın altına bıraktığı zaman gelmiştim. Defne’nin hatıralarında kaybolduğu zamanlarda değil.

“Bana ne zaman âşık oldun Emir?”

Ondan uzaklaşarak evin içine girdim. Bu sorunun cevabını düşündüğüm anlarda önceki sözlerinin üzerime yağdırdığı mutluluğu soluyordum. Bir adım karşımda durarak kaşlarını bir şey düşünür gibi çattı. “Arabamın önüne atladığın gün sana çok

öfkeliydim. Sonra bizim evde sana o paraları verdim ve seni incittim. Çünkü bir daha böyle bir şey yapmaman gerektiğini sana duyduğum öfke ile beraber gösterdim.”

O gün gururumu hem çok kırmış hem de beni çileden çıkarmıştı. “Sana çok sinirlendim Emir,” dediğimde yüzünden suçunu kabullendiğini gösteren bir gülümseme geçti ve hemen yok oldu. “Sonra senin kapma Defne için bir iyilik istemeye geldim.” Kısa bir an duraksadı. “Onu o gün almam gerekiyordu ve benim tek şansım bir gün önce kalbini kırdığım bir kızdı.”

Kapıma gelirken ne kadar seçeneksiz olduğu besbelliydi. “Ve sen bir saniye bile düşünmeden benimle geldin,” dediğinde o hareketimin kendisinde yaşattığı şaşkınlığı hâlâ yaşıyordu. Dudaklarımı aralayarak yaptığım hareketin gerekçesini açıklayacağım anda işaret parmağımı dudağıma bastırdı. “Hiş!” dedi. “O gün bana doğru attığın ilk adımda benim kalbim sonsuza kadar sana kaydı Eyşan.” Dudaklarımı kapatarak nefesimi tuttum. “Ben *“Bu kızın nasıl bir kalbi var?”* diye düşündüm.”

“Gelirdim ki...” diye mırıldandığımda yutkundum. “Bir insanın kalbini sevebilirsin, değer verebilirsin ama ona hayran kalmak çok farklıdır Eyşan. Ben...” dedi sesini alçaltarak. “O gün senin kalbinin güzelliğine önce hayran kaldım, sonra da âşık oldum. Aynı, yüzünün güzelliğine olduğum gibi...”

Ne kadar kolay affetmişti beni? Onun yerinde olsam benim de ona yapacağım gibi.

“O yüzden Eyşan, seni affetmemek gibi bir şans vermedin bana.”

“Emir...” dedim hisli bir ruh hâliyle. “İnan, ben de olsam aşkı seçerdim, affetmemeyi değil. Biz çok farklı gibi görünüyoruz. Aslında seninle aynıyız.”

Beni onaylamadı ama sözlerini sürdürdü. “O yüzden içkine ilaç karıştıran Buğra’yı hastanede ziyaret etmene bir şey demedim çünkü edersin. Sen başkasın,” dedi yanaklarımı avuçları-

nın arasına alarak. “Senin kalbinin eşi benzeri yok. İçinde kin, nefret, öfke yok. Sadece sevgi ve onu korumak adına verdiği uğraşlar var. Her ne kadar o uğraşlar seni ve sevdiklerini zaman zaman hırpalasa da çok büyük bir sevgin var.”

Şu anda Emir’in sadece bana gösterdiği kişiden ibaret olmadığını görüyordum. Emir beni sevdikçe değişmemiş, bana iyi davranmaya başlamamıştı. Yaptığı ilk hareket dışında beni zaten hiç incitmemişti. Aslında benden uzak durmaya çalışmış ve bunu da benim iyiliğim için yapmıştı. Benden uzak dururken de ona duyduğum sevgiyi asla inkâr etmemiş ve yok saymamıştı. Hatta değer vermişti.

“Bana bir daha ‘Git!’ deme Emir,” dediğimde parmaklarını benimkilere daha sıkı kenetledi. Geniş salondan çıkarak arka bahçeye geçtik. Emir oldukça leziz görünen kahvaltı sofrasının başında durdu. Aklımız hâlâ az önceki sözlerimizdeydi. Yüzüne vuran güneş ışığından dolayı gözlerini kısarak bana şöyle bir baktı. Ama bir şey söylemedi. Bu sefer suskunluğunu sevdim. Çünkü iliklerime kadar aşkı hissettim.

Kendimi aşk dolu bakışlardan zar zor kopardıktan sonra sandalyemi çekerek oturdum. O da hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. “Bunları senden duymak... Film gibi.” Sevincimi dürüstçe yansıtmış olmam hoşuna gitmiş olsa gerek yanağını okşadı. Sonra da istediği zaman ne kadar cömert olduğunu gösterir gibi “Eyşan,” dedi. “Sana evlenme teklifi etmek istediğim gün benimle gelseydin zaten hepsini açık açık söyleyecektim. Neden saklayayım? Buna Defne’nin ismi de dahil.” Alt dudağını dişleyerek omuz silktim. Sonra da Defne’nin ismi meselesi araya girmişti. “Saklamazsın, biliyorum.”

Bunları benimle konuşmaktan hiç çekinmiyor, rahatsız da olmuyordu. Bana verebileceği her cevabı tüm benliğiyle veriyordu. Hatta rahatsızlıklarını bile canı isterse dile getiriyordu. Duygularıyla savaşımayan, ondan korkmayan ve benim hislerimi

yok saymadan affetmeyi bilen bir insandı o. Kendine olan özgüveni ve kararlılığı ile beraber çok güçlü bir erkekti. Bunların yanında da tavizsizdi. “Tunç seni her gördüğümde sana sarılıyordu.” Kıskançlığını nasıl da hissettirdi! Hem de anlık da olsa gözlerinden geçen karanlıktan...

Tunç yüzünden yine o bulantı hissi midemi mahvetmeye başladığı sırada masanın üzerindeki su dolu bardaklardan bir tanesini ağzıma dayadım. Bir nebze olsa da bulantı hissini geçiştirmeyi başardım. “Arkadaşçaydı,” dedim telaşla. “Yani ben öyle düşünüyordum.”

“Biliyorum ama benim o evde olduğum gece, senin benim arabamın önüne bile bile atladığın gerçeğini, dostluğumuzu bitirmeye göze alarak bana duyurdu. O gün, onun seni ne kadar çok istediğini anladım.”

Artık konuyu kapatmak istiyordu. “Her neyse, yeter artık,” dedi. “Kahvaltını yap ve bugünü planladığım gibi yaşayalım.”

Emretmeyi bazen çok seviyordu. “Tamam ama bunu sen söylediğin için değil, karnım çok acıktığı için yapacağım.”

Kendi kendine gülümseyerek beni izlemeye başladı. Gerçekten çok acıkmıştım. Üzerimdeki bakışlarından hoşnutum. Onu düşünceleriyle baş başa bırakarak çok aç olduğum için rahatça yedim. “Bu sofrayı bir erkeğin hazırladığına inanmak zor.”

“Kadın hazırladı zaten. Evde sürekli yaşayan İtalyan bir karı koca var. Biraz önce çıktılar.”

“Ve sen hâlâ İtalyanca konuşmuyorsun.” Onu biraz aşağılamış, küçümsemiştim. “Yerinde olsam ders verecek konuma gelirdim.”

“Ukala,” dedi ama bunu ciddi ciddi söyledi. Beni şımartmak için değil.

“Sensin o. Bunu bütün sokak bilir. Ayrıca soğuksun ve bir de kibirli görünüyorsun.”

Çenemi tutarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. Yüzünde aşırı gergin ve sert bir ifade vardı. Zaten kaşlarını çatdığı zaman bakışları hem daha çok sertleşir hem de insanı onları keşfe zorlayacak bir derinliğe inerdi, arzulatırdı. O koyu mavi denizlerin derinliklerindeki meçhul düşünceleri çözebilmeyi arzulatır, beni kendisine çağırırdı. Hem de farkında olmadan... Yine öyle bakıyordu. “O zaman neden benimlesin?”

Birden öylece kalakaldım. Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Kendinde beni buluyorsun da ondan. Sen de benim gibisin. O kadar kibirlisin ki kendi sevgine toz kondurmuyor, benimkinden şüphe ediyorsun.”

“Alakası yok,” diye bağırdım.

Sonra kahkahaya atmaya başladım. Onun gibi miydim? Başını yana eğerek beni izlemeye başladı. Bir yandan gülüyor, diğer yandan konuşmaya çalışıyordum. “Ben soğuk değilim. Kibirli de değilim.”

Kahkaham sona erdiğinde yutkunarak ona doğru yaklaştım. Gözlerimiz birbirine büyüğü bir bağla kenetlenmiş gibiydi. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdığım anda “Eysan,” diyerek beni kendisine çağırdığını zannetmiştim. Meğerse beni durdurmuş. “Şu kırmızı ruju silmediğin sürece seni asla öpmem.”

Bozuldum. Hem de çok fena... Omuz silkerek geriye doğru çekildim. “Avucunu yalarsın. Bu ruju çok seviyorum. Onu sürmediğim zaman gri saçlarım ve beyaz tenimle hayalet gibi görünüyorum.”

“Seni öpmüştüm hatırlıyorsan.” Hatırlıyorsan mı? Bu soru olur muydu hiç?

“O gün dudaklarında ruj yoktu ve çok güzel görünüyordun.”

“Peki bu rujla?”

“Senin dudaklarında olduğu sürece muhteşem.” Beni ele geçirebilecek güçte bir arzu vardı sesinde.

Hemen bu gücünü bertaraf ederek bakışlarımı ondan kaçır-

dım. Rujumu silerek aptal durumuna düşmem işten bile değildi. Hatta rujumun belirgin kırmızı renginin onun dudaklarına bulaştırmama ramak kalmıştı. Kahvaltıma devam ettiğim sırada ismimi tekrar seslendi.

“Eyşan.”

“Efendim.”

“Rujun mu ben mi?”

Yüzündeki muzip ama kendine müthiş güvendiğini gösteren o gülümsemeyi görmüyordum ama baktığım her yerde gözümün önüne geliyordu. İlgisizce lokmamı çiğnemeye devam ettim. Aklımı bilerek karıştırmıştı.

Kahvaltımız sona erdiğinde bana klasik eşyalar ile döşenmiş lüks villayı gezdirdi. Gerçekten her ayrıntısı çok özeldi.

“Yaz mevsimlerinde buradayız. Olur mu?”

“Sen varsan neden olmasın?” diyerek iki kanatlı pencereyi açtım. Dışarının harika havası odaya dolarken onu da hissettiğim duygu gibi soludum. “Çok mutlu olurum.”

Ardından Como Gölü’nü daha güzel izleyebileceğimiz bir yerlere gittik. Orada saatlerce oturduk ve sohbet ettik, lezzetli bir öğlen yemeğinin ardından tekrar tepeleri gezmeye başladık. Bana annesi ile olan ilişkisini anlattı. Sonra da annesinin neden bizim sokaktaki villada yaşadığını söyledi. Bunu ona ben sormuştum çünkü Nergiz Karahanlı’nın bu seçimi sokağımızdaki birçok insanın en merak ettiği konulardan bir tanesiydi. Karahanlı ailesinin büyük üyeleri boğazdaki lüks yalılarda yaşıyordu çünkü onlar ülkenin sayılı zengin ailelerindendi. Çok farklıydık.

“Sen de mi merak ediyorsun?” Benimle biraz dalga geçiyordu. Dudaklarımı bükerek “Evet,” dedim. “Senin hayatınla ilgili olan her şeyi merak ediyorum. Söylemek istemezsen kırılmam.”

“Annemin de yalısı var ama yaşadığı evin onun için özel bir anlamı var.”

Biraz tereddütlü bir hâli vardı. Söyleyip söylememek konusunda kararsız gibiydi. “O evi anneme babam hediye etmiş.” Emir’in ağzından o kelimeyi duydum. “Ama hiç orada yaşayamamışlar. Sadece hayalini kurmuşlar.”

Bu sorunun altından böyle buruk bir hikâyenin çıkacağını bilseydim asla sormayacağımı ona gösterircesine başımı öne eğdim. Babası ile ilgili sorular da kırmızı çizginin arkasında kalıyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu. Ayağa kalkarak toprak yolda yürümeye başladım.

Sohbetimiz tekrar başladığında bu sefer o sordu. “Neden saçlarını griye boyatıyorsun? Sarı da çok yakışıyordu.” Saçlarımın orijinal rengini hatırlıyor olması içimi ısıttı.

“Seviyorum. Bir nedeni yok. Bilirsin ben...” dediğim sırada sözümü kesti.

“Bir şeyleri severken asla bir sebep aramazsın. Sadece seversin.”

Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde parktaki o anları hatırlattı. “Sen söylemiştin. ‘Sadece sev,’ demiştin.”

Konuştukça konuştuk. Mutluluğu yaşadıkça yaşadık. En çok ben konuştum. O kadar çok konuştum ki hepsi mantıklı şeyler değildi. Ama dinledi. Ona saçma gelebilecek her şeyi ilgiyle dinledi. Bir erkeğin bu kadar iyi bir dinleyici olduğunu asla ummazdım. Oysa bir sürü erkek arkadaşım vardı. Genelde ilgilerini çekmeyen mevzuları dinlemekten hoşlanmazlardı. Mesela ona, hararetle kız arkadaşarımla yaşadığım saçma sorunlardan birkaçını bile anlattım. Bana gülmedi ya da anlattıklarımın gereksiz mevzular olduğunu düşündüğüne dair bir duruş sergilemedi. Oysa Emir’in, onunla konuşurken bile insanı tedirgin eden bir havası, uzak bir duruşu vardı. Yine bu duyguyu hissettim ancak beni dinlerken bakışlarında beliren anlık sıcaklıklar o hâllerinin izlerini sildi yüzünden.

“Sıkılmadın mı?” diye sordum sonunda. Tepelerden bir ta-

nesinde oturmuş yemyeşil ağaçların serinliğine kendimizi bırakmıştık. Başımı göğsüne yaslamıştım.

“Hayır ama kalkmamız gerekiyor. Akşam yemeği için seni özel bir yere götürmek istiyorum.”

“Kıyafetimin oraya uyup uymadığını bilmek istiyorum.”

Kıyafetime bakma gereği duymadı. “Uymuyor ama bence sorun değil.”

“Senin için değilse benim için de değil.”

“Yine de istersen istediğin gibi bir elbise alabiliriz.”

“Gerek yok,” diyerek üstümü başımı silkelemeye başladığım sırada, ormandaki yürüyüşümüzün ve oturduğumuz yerlerin izlerini taşıyan pantolonumun toz toprak içinde kaldığını fark ettim. Sonra da itiraf ettim. “Bence gerek var.”

Yaklaşık bir saat sonra üzerimdeki pudra rengi, bileklerime kadar uzanan düz ve dar elbiseyle makyaj yapmak için aynanın karşısındaydım. Kıyıdaki lüks butiklerin birinden almıştık. Daha doğrusu Emir hediye etmişti. Aynı renkli topuklu ayakkabılarım da onun hediyesiydi. Aslında bu hediyeler beni biraz utandırmış, ısrarla kendim ödemek istemiştim. Yine aynı taktiği uygulamıştı.

“O zaman sen de aynılarını al ve hangimizin aldıklarını giymek istersen onları giy çünkü bunları ben alacağım.”

Beni deli ettiğini düşünerek aynanın karşısında kendi kendime hem gülümsüyor hem de omuzlarımın hemen üstüne kadar uzanan gri saçlarımı ensemden sımsıkı mı toplasam yoksa yandan ayırarak açık mı bıraksam diye düşünüyordum. İnce askılı elbiseye şöyle bir göz gezdirdikten sonra siyah şalı omuzlarıma attım. Saçlarımı da açık bırakmayı tercih ettim. Bir kısmını kulağımın arkasına atarak diğer kısmının yanağıma perdelemesine izin verdim. Kırmızı rujumu elime aldığım sırada kapı çaldı.

“Girebilirsin Emir.”

“Hazır mısın?” diyerek kapıyı araladı. Bir eli ile kapının kolunu tutuyordu. Beni, merak uyandıran etkileyici bakışlarla süzerek gözlerini elimdeki rujun üzerinde sabitledi. Kıyafetime iltifat etme gereği duymadı. Bu sebepten yüzüm biraz ekşiyeceği sırada “Eyşan...” dedi. Kıvrılan dudaklarındaki tehlikeli gülümseme eşliğinde başını hayır anlamında sağa sola salladı. “Şimdi sürme.”

Rujun kapağını açmamı bekledi. Ben de Emir’in varlığına aldırımıyormuş gibi açtım. Bu bir tehditti ama yerinden kıpırdamadı. “Bence şimdi sürmeyeceksin.”

“Neden?”

Bana doğru yaklaşarak ellerini belime koydu. “Çünkü sen de istiyorsun.”

“Neyi?”

Kaşlarını havaya kaldırarak o sözleri söyledi. “Seni öpmemi...”

“Evet,” diye fısıldadığımda çok sevdiğim dudakları bir nefes ötemdeydi. Tenime değip geçen ılık nefesi beni nefessiz bıraktı. Sanki o nefes bana aйтmış gibi hissettirmişti. Benim de nefesimmiş gibi... Ölebilirdim. Heyecandan... Ilık nefesinin, görünmez dokunuşlarının bıraktığı o bilinmedik histe, o anda dudaklarının küçücük dokunuşunun hissettirdiği ateşte seve seve eriyip gidebilirdim. Onu nasıl da seviyordum böyle.

“Emir...” İsmi mırıldanırken ruj, parmaklarımın arasından kayıp gitti. Öptü. Durdu ve bir daha öptü. Dudakları bir kere daha aklıma fıkrime ve kalbime Emir’in adını yazdı.

“Eyşan,” dedi alnını benimkine yaslayarak. Ardından ağzının kenarına bir öpücük bıraktı. Nefes nefeseydi. “Aşksın sen.”

Kalbim öyle bir kanatlandı ki bu sözleriyle bir anda bomboş kaldım. Bir anda onun ses tonundaki aşkla, güçlü inançla doldum. “Yemin ederim, aşkın ta kendisisin.”

“Öyle miyim?”

Yine mucizeme inanamıyor, onay istiyordum. Bir eli saçlarımın üzerinden boynuma kaydı. Parmaklarının arasına aldığı

saç tellerimi izledi. Sanki onları değil de ruhumun bütünü izliyor gibiydi. Böyle hissettiriyordu. Beni bir tek bakışıyla ele geçirmiş, kendisine tutsak etmiş gibi... Böyle bir gücü vardı. Saçlarımı tutan parmakları ruhumu da sarıp sarmalamış gibi... Sonra da hep bana bakmasını istediğim o anlamlı, keskin bakışlar yüzüme değdi geçti. Değip de geçtiği her yere Emir'in varlığını bıraktı.

"Öylesin," dedi ve bana sımsıkı sarıldı. Yanağımı göğsüne yaslayarak sıcaklığında kaybolduğum anlarda bir elini sırtıma bastırdı. Kendimi kaybettiğim varlığını kastetti. "Bak, buraya aitsin. Ait olduğun yerdesin."

Bir süre öyle kaldıktan sonra benden uzaklaşarak elimi tuttu. "Ne zaman evleneceğiz Emir?"

İlk adımını henüz atmıştı ki durdu. "Bana kalsa hemen şimdidi." Beni çok mutlu eden sözlerinin ardından sıkıntılı bir nefes aldı. "Bunu daha sonra konuşalım."

Ona nasıl da teslim olduğumu bilmeliydi artık. "Gel artık. Hep yanımda ol." Beni teselli eden o sözler yüzümü güldürdü.

"On gün sonra yanındayım."

Berberce evin dışına çıktık ve göl kıyısındaki caddeden yaklaşık yüz elli metre kadar yürüdük. Kıyıya sıfır bir yerdeki gerçekten lüks, oldukça şık bir kulübe geldiğimizde üzerimdeki şalı çıkardım. Ekim sonları olmasına rağmen hava sonbahar serinliğini çoktan geçmiş, soğumuştur. Buna rağmen kulübün içi fazlasıyla sıcaktı. İçerideki loş aydınlatma ve yumuşacık melodiler çalan piyanistin yaptığı müzik gerçekten çok etkileyiciydi.

Oturduğumuz masa hemen cam kenarındaydı. "Dün akşam bana Como Gölü'nün kıyısında seninle baş başa yemek yiyeceğimi söyleyen olsaydı buna güler geçerdim."

O sırada bana bir yerlerden tanıdık gelen bir erkek sesi duyuldu. "Baş başa kısmı için tam emin olma sevgili Eysan."

Emir'in hemen arkasındaydı. Emir aniden başını arkasına çevirdiğinde İlker Yazıcı ile göz göze geldi. Onu hemen hatırlamıştım. Kudretli duruşunu, karizmatik ses tonunu ve simsiyah bir ışık yayan ıssız bakışlarını. Hepsi bir yana birden endişeyle ürperdim.

Emir ayağa kalkarak siyah saçlı, uzun boylu adamla yüz yüze geldiğinde oldukça soğukkanlıydı. "Bu ne demek?"

İlker Yazıcı ise ondan bin beter bir soğukkanlılıkla "Bir sürpriz," dedi. Adamın her sözünde bir meydan okuma havası vardı. "Adamlarımı polise ihbar ettiğin için..." Sonra beni işaret ederek zalim bir tebessüm etti.

"Ve onunla yaptığım hoş sohbeti bölerek Eyşan'ı, onca insanın önünde benim gibi bir adamın yanından götürme cüretini gösterdiğin için küçücük bir sürpriz Emir Karahanlı." Ellerini iki yana açtı. Tavrı tehditkâr değildi. Daha çok alay eder gibiydi. "Ödeşelim mi artık?"

KARMAŞA

Her ikisi de ayakta duruyordu. Ne hissedeceğimi tam olarak bilemiyordum ne düşüneceğimi de. Bu adamın Defne'nin annesine düşman olduğunu Buğra'dan duymuştum. Emir'in etrafında olması ve onu takip ettirmesi çok olağan gibi gelmeye başladı her ne kadar bu korkutucu bir durum olsa da. Yoksa o da mı Defne'yi istiyordu? Pınar'dan intikam alabilmek için bunu düşünmesi çok normaldi. Ancak böyle bir güce sahip adamın Defne'yi alması tereyağından kıl çekmek kadar kolay olmalıydı.

Ben kendi teorilerimin içinde çırpınırken Emir bana doğru döndü. Çok sinirliydi. Hiç ummadığım kadar. "Gidiyoruz Eyşan." Ardından İlker Yazıcı ile göz göze geldi. "Sen de gidiyorsun."

Hemen ayağa kalkarak Emir'in yanına geçtim. "Memnun olurum. Bence de gidelim."

İlker Yazıcı'nın huzurumuzu kaçırmaması çeneme hâkim olmamı engellememişti. Adam hafifçe öksürerek kaburgasını tuttu. Yüzünde çok ufak bir acı ifadesi belirdi. Sahip olduğu güç o acıyı ezip geçmiş olmalıydı ki ses tonu oldukça sert, metanetli ve bir o kadar, hatta bizi rahatsız edecek kadar, kibar çıktı. "Yemek yiyeceğiz ve bu akşamın tadını çıkaracağız. Kimse hiçbir yere gitmeyecek," derken keskin kaşlarından bir tanesi havaya kalktı. Ancak yüzünde Emir'e karşı takındığı alaycı bir tavır vardı; sanki burayı o istemez ise terk etmemizin mümkün değilmiş gibi.

Eli hâlâ kaburgasının üzerindeydi. Emir'in bakışları da adamın elinin üzerinde. Sonra Emir'e, boş sandalyelerimizi işaret

ederek resmen davetini ona dayattı. “Lütfen oturun. Başka çaren olmadığını biliyorsun Karahanlı. Bu gece, burada yemek yemeye kararlıyım.”

Emir’in elini tutarak ileri doğru bir adım attığım sırada emredici bir ses duyuldu. “Otur Eyşan.”

Bu sözlerin sahibi Emir’di. Önce fazlasıyla şaşırdım. Sonra düşüncelerini ve ne hissettiğini anlamak ister gibi yüzünü inceleme gereği duydum. Korkuyor muydu? Elbette korkmalıydı. Yüzünde bu duygudan eser yoktu ama adam bizi silahlı adamlarına izlettirmiş, cesurca masamıza gelmiş ve de Emir’in yaptığı ters hareketlerin karşılığında bizimle yemek yemek istemişti. Emir burada kalmaya mecburdu. Kesinlikle mecburdu. Ama kalacak bir insan değildi.

“Otur lütfen,” dedi bu sefer elimi bırakarak. Buz gibi terler dökerek yerime geçtim. Emir’in kabulü mü yoksa İlker Yazıcı gibi tehlikeli bir adamla yemekte beraber olmak mı beni altüst etmişti? Bunu çözemiyordum. Ona itiraz etmeden yerime geçtim. Garsonlardan bir tanesi İlker Yazıcı’ya sandalye getirdiğinde karşımda oturan Emir ile aramıza oturmuş bulundu.

Arkasına yaslanarak önce benim, sonra da Emir’in üzerinde simsiyah karanlık bir güç saçan bakışlarını gezdirdi. Dudakları memnuniyetle kıvrılırken masanın üzerinde duran elimi izlemeye başladı. Emir’in hediye ettiği kare, pırlanta taşlı yüzük parmağımdaydı. “Tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim.”

İlgisi hâlâ parmağımdaki yüzükteydi, benim ilgim de Emir’in üzerinde. İlker Yazıcı’nın varlığının onun üzerinde meydana getirdiği duygular konusunda hiç renk vermeyen bir suskunluğa bürünmüştü. Kirpiklerinin altından serinkanlı bakışlarını adamın üzerine yönlendirmişti. İlker Yazıcı da Emir’in kendisini nasıl izlediğini biliyormuş gibi belli belirsiz bir tebessüm etti. “Bugün seni adamlarım yüzünden korkuttum mu Eyşan?”

“Biraz.”

“Dürüstlüğüne takdir ettim,” diyerek dudaklarını kıvrıdı. “Dürüstlük güç gerektiren bir kavramdır, bunu biliyorsun, değil mi?”

Bilmiyordum. Bilmekte istemiyordum. O sırada genç bir garson yanımda belirdi. Adam onun yüzüne bakmadan İtalyanca bir şeyler söyledi ve garson yanımdan bizim siparişlerimizi almadan ayrıldı. Sadece birkaç saniye içinde etrafımızdaki insanların yemeklerini seçtiği bordo kaplı menüler yerine beyaz özel bir menü getirildi. Garson onları masaya bıraktığında Emir ve ben orali olmadık.

İlker Yazıcı bu hareketimize gülümseyerek “Aferin,” dedi bana. “Hem dürüstsün hem de kimsenin otoritesini kabul etmiyorsun. Benim bile.” Menüye okumamış olmamı kastediyordu. “Güçlü Eyşan.” Geniş omuzlarını yükselten bir nefes aldı. “Güçlü bir erkeği sevmeyi göze aldıysan eğer sen ondan daha güçlü bir kadınsındır. Bunu hep sevdiğim tek kadına söylemişimdir.” Sevdği kadın mı? Bu adam sevse bile sevgisini göstermek yerine o kadını gücüyle tutsak ederdi bence. Korkuturdu.

“Ancak bu bir ikramdı küçük hanım. Asla otorite değil.” Menüleri eline aldı ve garsona uzattı. Ona yine İtalyanca bir şeyler söyledikten sonra özel bir tepside getirilen farklı bir kadehin içindeki şarabından bir yudum aldı. Emir’in güçlü bir insan olduğunu düşünüyor olması ilgimi çekmişti. Kendisini de araya sıkıştırmıştı ki zaten bu su götürmez bir gerçektir. Onlar dost olabilir miydi? Öyle olsaydı Emir onu gördüğünde neden burayı terk etmek istesindi ki? Hem kim dostunu silahlı adamlara takip ettirirdi? Kim dostuyla ödeşmeye kalkardı?

“Siz kimsiniz?” Bu sorum ortamda buz gibi bir hava estirdi. Emir adamın yüzüne ters bir bakış fırlatarak “Eyşan,” dedi. “O, şu anda asla yanımda olmaması gereken davetsiz bir misafir.”

İlker Yazıcı’yı iğnelerken sanki onun dengi gibi bir havası vardı.

“İleri gidiyorsun Karahanlı. Bu cesaretin kime çekti? Annene mi yoksa babana mı?”

Bu soruyu Emir’e Buğra’nın babasının otelinde de sormuştu. Emir yine ona cevap vermedi. Acaba adamın Emir’in babasıyla özel bir meselesi mi vardı? Bana dönerek “Bir gün ondan bu sorunun cevabını alacağım,” dedi.

“Sana bu sorunu cevabını asla vermeyeceğim.” Emir’in sakinliği benim bile sinirim bozdu ancak adamın yüzünde yine memnuniyet dolu bir gülümse belirdi. “Vereceksin Karahanlı,” diye mırıldandı. Mırıldanışı bile insanın tüylerini korkuyla ürpertecek derecede etkiliydi.

Bu arada garson masamızın üzerini çeşit çeşit mezelerle donatmaya başlamıştı. İlker Yazıcı gözlerini birkaç defa kırparak aklımı karıştıran bir soru sordu. “Bana olan borcunu hatırlıyor musun Eyşan?”

Emir başını iki yana sallayarak “Hayır, bunu yapma,” diye itiraz etse de adam onu dinlemedi. Birden korkmaya başladım. Böyle adamlara borçlu kalmak iyi bir şey değildi. Buğra’dan bu konuya dair tatsız bir deneyim edinmiştim. Emir’in huzursuzluğuna kayıtsız kalarak kaşlarını kaldırdı. “Buğra Kartal’ın sana verdiği içeceği elinden almasaydım ve seni yanıma çağırmasaydım şu anda...” dediğinde Emir onun sözünü kesti. “Hiçbir şey olmazdı. Bunu çok iyi biliyorsun.”

Adam Emir’e dönerek “Öyle mi?” diye sordu. “Buğra’nın otelinde hapın etkisine girmiş Eyşan’ı bulduğun zaman biraz geç olmaz mıydı sence?”

Emir önce susmak istese de kendini tutmaya gerek görmedi. “Olmazdı. Bunu biliyorsun.”

Ne şimdi? Bu adam bana bilerek mi yardım etmişti? Dolayısıyla Emir’e... Şimdi de yardımının karşılığını mı istiyordu? Sorularımın cevabını düşündükten sonra fikrimi belirtmekte sakınca görmedim. “Sizin gibi adamların insanlara ne amaçla

yardım ettiğini bilmeyecek kadar aptal bir kız değilim. Onları kendinize mecbur bırakıyorsunuz.”

Tespitim hoşuna gitmiş olmalı ki onu, başka bir tür adam olarak itham etmiş olmamdan rahatsız olmadı. “Bana bu sözleri söyleyebilecek kadar cesur bir kızsın. O zaman söyle,” dedi. “Seni Buğra’nın elinden kurtararak seni mi yoksa Emir’i mi kendime mecbur bıraktım?”

Saçma mı yoksa tehlikeli mi olduğunu bilemediğim sorusunun cevabını Emir’in yüzünde aradım. Emir “Yeter artık,” dedi ayağa kalkarak. “Bunu yapamazsın.”

İlker Yazıcı, Emir’in sözlerine karşılık elini bana uzattı. Korkutucu rahatlığı ve yumuşaklığı bütün bedenimden buz gibi terler döktü. “Neden Karahanlı?”

Emir yineledi. “Yapmayacaksın çünkü biz gidiyoruz.”

“Yapacağım Emir.” Sonra bana zafer dolu bir gülümse sundu. “Değil mi Eyşan? Kaybettiğim kızımınla böyle bir dans etme şansım olmadı. Emir bana bu dansı çok görmeyecektir. Ona olan sevgimi çok iyi biliyor. Beni anlayacaktır.”

Kaybettiği kızı mı? Şimşek hızıyla kafamda bir olasılık belirdi. Emir’in kız arkadaşı olan Defne onun kızı olabilir miydi?

Sözün bittiği yerdeydim.

KURALLAR

Adam en azından benimle yapacağı dansın niyetini açıklamıştı. Niyetinin kahredici yönü yüzünden bütün vücudum yine o bilindik acıyla yağmalanmaya başladı.

Defne...

Emir hâlâ ayaktaydı. Onun da benden pek bir farkı yoktu. Bu öyle ünlü ve karanlık bir mafya babasına karşı çıkma durumu değildi. Kötü de olsa bir babanın kızını almak ile ilgiliydi belki de. Bilemiyordum. Onun kalbinin karanlığıyla mecburen yüz yüze gelmekti ya da değildi. Neden öyle konuşmuştu?

Emir'in kabullenmiş bakışları adamın üzerindeydi. "Dans edip etmeyeceğini Eyşan'a sor. Bence şu anda çok büyük bir hata yapıyorsun."

Emir bu dansa onay mı vermişti şimdi? Mecburen... Kesinlikle o yüzden. Bu adamın bizi hayatımızda tehdit edeceğini bildiği için yapmıştı. Ancak benim bildiğim Emir ölecek bile olsa bunu yapmazdı. Sanırım dengem bozuluyordu.

Ayağa kalkarak İlker Yazıcı'nın yanına yaklaştım. "Sizinle dans edeceğim. Bunun Buğra'nın elinden beni kurtarmış olmanızla ilginiz yok. Tamamen kaybettiğiniz kızınızla ilgili..." Kalbim sızlıyordu. Bu masadaki herkes adına. Ben de dâhildim, benim kalbim de...

İlker Yazıcı da ayağa kalktığı anda yüzünde ona hiç yakışmayan yine fiziksel bir acı ifadesi belirdi. "İyi misiniz?"

"Tahmininden daha fazla iyiyim." Elini yine kaburgasına

bastırdı. “Bedenim küçük bir rüzgâra maruz kaldı. Üşüttüm sanırım.”

“Sizin gibi birisi bu kadar hassas olmamalı.”

“Buyurun Eyşan Hanım.” Eli ile yuvarlak pisti işaret etmişti. Beraberce oraya doğru adımlarımızı yönlendirdiğimiz anda Emir’i düşünüyordum. Daha onunla bile dans etmemiştim. Adam bana fazla yakınlaşmadan bir elini belime koydu ve diğer eli ile parmaklarımı avuçlarının arasına aldı. Vals müziği çalıyordu. Bu dansı bildiğini fark ettiğim hâlde müziğin ritmine ayak uydurmak yerine ağır ağır hareket etmeyi tercih etmişti. Beni yönlendiriyor, bu alanda da gücünü sergiliyordu.

“Teşekkür ederim. Bana bu dansı lütfetin.”

Beni mecbur bıraktığını kolayca göz ardı etmek onun için hiç zor olmamalıydı. Ona cevap vermedim. Şu anda elleri, bedenim yerine hissettiğim aşırı gerginliği tutuyordu bence.

“Söyle, Emir’i ne kadar çok seviyorsun?”

“Sizi ilgilendirmez.”

Biraz daha dans ettik. “Siz söyleyin. Emir’den ne istiyorsunuz? Kaybettiğiniz kızınızın intikamını alacağınız anı mı bekliyorsunuz?”

Bir anda boş bulunarak başını geri çekti ama kendisini hemen topladı. “Kaybettiğim kızımın intikamını aldım zaten,” dediğinde buz gibi oldum. “Ben, kimsenin yanına bana yapılanları bırakmam.”

Bu sözleri tehditvari ve de hırs dolu bir tavırla değil de oldukça sakın ve olağan bir ses tonuyla söylemişti. Yediği herhangi bir yemekten bahsedercesine...

“Kızınızı kaybetmiş olmanıza çok üzüldüm.”

“Acı...” diye fısıldadı. “Asla geçmez. Seninle nefes alan başka bir candır o duygu.” Birden hüzünlenerek başımı öne eğdim. “Bu yüzden Emir’i suçlamayın.”

Zaten ağır giden adımlarını iyice ağırlaştırdı. Ona odaklan-

mamı istiyordu. “Bilmediğin mevzular hakkında konuşmak seni yormuyor mu? Bence başka bir konuya geçelim.”

“Merak ediyorum İlker Bey.”

“Etme,” dediğinde gözümler Emir’e takıldı. Bizi izlemiyordu. İzlemeyecek kadar gururluydu.

“Doğru. Her şey ortada. Emir’in hayatını ona zehir ettiniz. Etrafında sizin silahlı adamlarınız var. Kaybettiği kız arkadaşı Defne’nin sizin kızınız olduğunu kimseye söyleyemiyor. Onu sizin kadar sevmesi mümkün değildi ama o da Defne’yi kaybettiği için çok üzüldü.”

İlker Yazıcı başını bana doğru eğmeden önce Emir’i şöyle bir süzdü. Bu arada, birçok kadının gözü adamın üzerindeydi. Yaşma göre inanılmaz bir yakışıklılığı ve çekiciliği vardı. Güven verici havası da cabasıydı. “Onun ne kadar üzüldüğünü çok iyi biliyorum ve Defne benim kızım değildi.”

Dilimi damağımı kurutan itiraf üzerimden buz gibi terler boşalmasına sebep oldu. Rahatlayamıyordum bile. Sonuçta ortada sonsuz bir acı vardı.

“Öyleyse neden onun hayatını mahvettiniz?”

Sesi hükmediciydi. “Güçlü bir kız ol ve merakınla baş etmeyi öğren. Yoksa Emir ile mutlu olmazsın.”

Uyarısı canımı sıkırsa da haklıydı. “Peki Pınar... Ona düşman olduğunuz için mi Emir’e düşmanlık duyuyorsunuz?”

Sözlerim alçak sesli bir kahkaha atmasına sebep oldu. “Bunu sana küçük mafyacık arkadaşın mı söyledi?” Gerçekten çok ki-birli bir adamdı. Buğra’yı küçümsemiş beni de ihmal etmemişti. “Ondan uzak duracağına hakkımda bilgi mi topluyorsun?”

Omuz silkerek çenemi dikleştirdim. “Kimse sizin istediğiniz gibi davranmak zorunda değil.”

“Maalesef öyle,” dedi. “Emir dâhil birçok insan benim kararlarımı uygulamak zorunda. Yoksa bunun bedeli canları olur.”

Birden korkuyla titremeye başladım. Bu adam ne hakla

Emir'in hayatını yönetiyordu? "Emir'e ne yapması gerektiğini söylüyorsunuz demek!"

"Evet," dedi. "Beni dinlemek zorunda. Her ne kadar bu onu deli etse ve tutsak hissetmesine sebep olsa da başka şansı yok. Onu tanıyorsun. Çok güçlü bir karakteri var ama ben ondan daha tecrübeli ve çok daha güçlüyüm."

Adam bana açık açık Emir'in hayatını nasıl da kısıktırarak avuçlarının arasına aldığı anlatıyordu. "Çok zalimce değil mi?"

Dansımız tam anlamıyla bir söz savaşma dönüşmüştü. O siyah gözlerle bakıp, içindeki muazzam güce maruz kaldığım her an bu savaşın kazananını görüyordum. Emir ile olan savaşını kazandığı gibi, hatta girdiği her savaşı kazandığı gibi bunda da zafer onundu. İlker Yazıcı kaybedecek bir adam değildi.

"Asla kaybetmezsiniz, değil mi?"

"Asla buna izin vermem." Ona acır gibi baktığımı fark ederek aklımdakiler tam anlamıyla okudu.

"Kaybettim zaten," dedi. "O duyguyu bir daha yaşamamak için dünyayı yakarım." Bana sahte bir kızgınlıkla baktı. "Neden bu güzel müziğe uygun hoş bir şeyler konuşmuyoruz? Tatsız mevzuları bırakalım artık."

Düşmanca bakışlarım onu gülümsettiğinde başımı başka yöne çevirdim. Sonra aklıma bir şey takıldı ve aniden ona döndüm. "Emir'i burada zorla tutuyorsunuz. Emir İtalya'ya ayak bastığından beri çok mutsuz. Haksız mıyım?"

Bezgin bir nefes alarak başını ağır ağır salladı. "Maalesef çok mutsuz."

Adımlarımı durdurarak ona meydan okudum. "Öyleyse onu özgür bırakın."

"Bıraktım zaten," dedi Emir'i şöyle bir süzerek. "Emir hayatı ne kadar elveriyorsa o kadar özgür."

Benimle dalga geçiyordu bence. Ona karşı duyduğum öfke adamın her sözünün arkasında bir art niyet aramama sebep olu-

yordu. Sonuçta bizi silahlı adamlarına takip ettiriyor, Emir onları polise ihbar ettiği için masamıza gelme ve benimle dans etme cüretini gösteriyordu.

“Size inanmıyorum,” diyerek başımı yine başka yöne çevirdim. “Emir’den ne istiyorsanız umarım alamazsınız. Onu rahat bırakın.”

Onu öldürmek istiyordum. Emir’in hayatını mahvediyordu. Parmaklarını Emir’in boynuna kenetlemiş, onu hem öldürüyor hem de yaşamasına müsaade ediyordu. Tam da öyle bir havası vardı. Defne’nin annesine olan düşmanlığı yüzünden Emir’e cephe alması da ayrı bir olaydı. Sanırım delirmek üzereydim. “Artık oturabilir miyiz?”

“Emir’den ne istiyorum?” Sözlerimi tekrar ederken iç çekti. “Bunu çok yakın zamanda öğreneceksin,” diyerek adımlarını durdu. Bakışlarını milim kıpırdatmadan yüzümü izliyor, ona bir tepki vermemi bekliyordu. “Öğrendiğin zaman sen de benim kurallarına göre yaşamak zorunda kalacaksın.” Kulağıma doğru eğildi. “Aynı Emir gibi...” Fısıldadı. “Buna hazır mısın Eyşan?”

Başımı geriye doğru çektim. Çok ciddi görünüyordu. Eli ile masamızı işaret ederek bana teşekkür etti. Gerçekten hem korkutucu hem güçlü hem nezaket dolu hem de çok çekici bir adamdı. Tüm bu özelliklerini karşısındaki insana aynı anda hissettirebiliyordu.

Beni mahvetmişti. “Emir ile yaşayacağım her şeye sonuna kadar hazırım,” dedim korkularımı içime saklayarak. Beni yıldırmadığını görmesini istiyordum. Cevabı tek kelimeden ibaretti. “Güzel.”

Bu adam yüzünden Emir kimseye açıklayamadığı hareketler yapıyor, kimsenin bilmediği sırlar taşıyordu. Hepsinden önemlisi susmak zorunda kalıyordu.

Emir’in yanına doğru yaklaşmama fırsat kalmadan Emir yanımıza geldi. “Artık gidelim Eyşan.”

Elimi tuttuktan sonra İlker Yazıcı'nın karşısında durdu. Ona tam anlamıyla çıkıştı ki kontrolünü kolay kolay kaybetmezdi. "Mutlu musun?"

"Çok," dedi. "Bana izin verdiğin için sanırım sana borçlu kaldım. Ödeşiriz."

Emir'in dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. Adama ettiği tehdit kanımı dondurdu. "Umarım bu borcunu ödeyecek kadar yaşama şansın olur çünkü bu geceden sonra buna emin değilim."

İlker Yazıcı ellerini iki yana açarak "Hazırım artık," dedi. "Herkesten alacağımı aldım." Emir elimi daha çok sıkarak yürümeye başladı, sonra da ona seslendi. "Ben dönmeden sakın ölme."

"Bekliyorum Karahanlı. Sana söz veriyorum, ölmeyeceğim."

Oradan aceleyle çıktık. Emir sanki sert bir rüzgâra kendisini bırakmıştı. Bıçak açmayan ağzının içinde büyüyen sözcükleri tahmin edebiliyordum. Hızla eve doğru yürürken bağırdım.

"Sakın düşündüğüm şeyi yapmaya kalkma."

Emir elimi bırakarak ilerlemeye devam etti. Eteklerimi yukarı çekerek arkasından koşmaya başladığımda bahçedeki kırmızı arabanın anahtarını cebinden çıkardı. "Seni arabada bekliyorum. Üzerini değiştir ve hemen gel."

"Beni sen mi götüreceksin?" Ne garipti! Onun yanına oturabilmek için neler neler yapan ben şu anda bunu hiç istemiyordum. Bu düşüncemi anlaması zor olmadı.

Bana bağırarak üzerime yürüdü. "Evet Eyşan." Bu çıkışının bir hata olduğunu fark ederek alnını ovaladı. "Taksinin yavaşlığına tahammül edebilecek durumda değilim çünkü bir an önce dönmeliyim."

İlker Yazıcı'yı öldürecekti.

Adamın bu gece Emir'i bu şekilde tahrik etmesi Emir için bardağı taşıran son damla olmuştu. Kendi hayatını geri istiyordu. Benim yanımda araba kullanmaya onu hazır hâle getiren bu isteği Emir'i bir katil mi yapacaktı?

“Hayır. Asla o arabaya binmem.”

“Seni tek başına taksiye bindirmem mümkün değil ve ben onun yanma gitmek zorundayım.” Sözcüklerin üzerine basa basa yineledi. “En kısa zamanda... İster bin ister binme. Ben yine de bunu yapacağım.”

Telaşlı değildi ancak haddinden fazla kararlıydı. İçinde bulunduğum çıkmaz yüzünden ağlamaya başladım. “Onu öldüremezsin. Adamları seni öldürür. Bize ve kendine bunu yapma.”

Kollarımı tutarak beni sakinleştirmeye çalıştı. “Lütfen bin.”

“Emir hayır.”

“Lütfen,” dedi kollarımı farkında olmadan sıkarak. “Sana söz veriyorum, bize bir şey olmayacak.”

“Buna nasıl inanırım?”

“Bir kere de olsa bana güven,” diye fısıldadı sertçe. “Bunu bir kere yap Evşan.”

Beni yine otoriter hâlinin tutsağı hâline getiriyordu. “Bunu yapmak zorundasın. Aksinin beni nasıl deli ettiğini biliyorsun.”

Ona güvenmediğim takdirde beni hayatından çıkarmak ona tek çare gibi geliyordu önceden. Ancak bugün söylediğine göre artık asla bunu yapmayacak ve bu duygumun bizi mahvetmesine engel de olmayacaktı. Biz, böyle bir arada olacaktık.

“Tamam,” dedim çaresizce. Aklım fıkrim bu sözcüğe isyan etse de.

Ondan uzaklaşarak evin içine girdim. Üzerimi değiştirdikten sonra ilk defa onunla bir arabada baş başa kaldım. Kolunu omzuma dolayarak beni kendisine doğru çektikten sonra alnıma bir öpücük bıraktı. Dudakları bir süre orada kaldı. İç çekti ve yüzünü biraz benden uzaklaştırdı. “Seni çok seviyorum.”

Her ne kadar Emir’in sakin hâllerinin tahmin edilemez duyguları barındırdığını bilsem de bu hâli az öncekinden daha iyiydi. Başparmağıyla dudaklarımdaki ruju silerek oraya da bir öpücük bıraktı. Sonra bir daha ve şu anda içindeki ateşin sıcaklığını bana aktardığını bilemediği bir yakıcı öpücük daha...

Emir hakkında beni altüst eden o gerçekleri de yanıma alarak başımı arabanın koltuğuna yasladım. Beni, hız sınırlarını aşan bir sürüşle havaalanına bırakmasını bekledim.

Ne yapacağını ve bizi nasıl bir geleceğin beklediğini bilme-yerek uçağa bindim. Yolculuk boyunca İlker Yazıcı'nın Emir'in hayatına neler yaptığını düşündüm. Bugün şahit olduklarımız bile ondan nefret etmem için yeterliydi. Sevdiğim insanı huzursuz ediyordu.

Adamın dediğine göre ondan ne istediğini öğrendikten sonra ben de onun kurallarına göre yaşayacaktım. Emir'e bu konuş-mamızdan bahsetmedim. Ne gariptir ki o da sormadı. Belki de sormadı.

Acaba Emir bir de bu yüzden mi günlerce bana gelememişti? Sevmediği Nihal'i istemişti çünkü ona hiçbir açıklama yapmak, onunla bunları konuşmak zorunda değildi. Bana karşı susmak onu boğuyordu çünkü beni seviyor ve sırlarının aramıza girmesi-ni istemiyordu. İlker Yazıcı tarafından yönetilen hayatını herkes-ten saklıyordu: annesi, dayısı ve Aras'tan başka tüm ailesinden ve dostlarından.

İçimi kemiren bir şey daha vardı. Emir benim bu hayatı İlker Yazıcı'nın kurallarına göre yaşamama asla izin vermezdi. Bunu bile bile bana gelmezdi.

Ona bunu sormadım. Eğer öyleyse neden bile bile geldiği-ni... Bence zaten odasında beni öptükten sonra bunun cevabını vermişti.

Şu anda tek istediğim Emir'in sesini duyabilmektir. Ara-larındaki restleşmeden sonra o adamın Emir'e bir şey yapmamış olmasıydı.

MUCİZE

Ben, ben olmak üzereyim. Hissediyorum o yoldayım. Cahit Kartal'ın oğlu Buğra Kartal'a herkes saygı duyuyor ama Buğra'ya için için acıyorlar. Beni bu hâllere düşüren insandan aynı zamanda çok şey öğreniyorum. Aldığım nefes bile planlarımdan habersiz. Ben, ben olma yolundayım.

Kendime doğru yürüyorum.

Ve Eyşan...

Eminim onun gözünde de bir hiçim artık.

İtalya'dan döndüğümde eve girmeden önce Tunç'u kapının önünde gördüm. Benden binlerce defa özür diledi. Ciddan kabul etmek istedim çünkü ben kin tutan bir insan değildim.

"Buraya sırf bunun için mi geldin?"

Çok üzgün görünüyordu. "Daha önce gelecektim ama sınavlarım vardı. Lütfen Eyşan dostluğumuz..." dediğinde sözünü kestim. "Aslında sana kızamıyorum bile Tunç. Kendime kızıyorum çünkü bu yanlıştı."

"Değil," dedi ısrarla. "Sen ve ben çocukluk arkadaşınız."

Çok yorgun ve bitkindim. Aklım hâlâ Emir'deydi. Onunla konuşacak hâlim bile yoktu. Yine de bizi kurtaracak bir şeylerin varlığını yoklamak için yüzünü bir süre izledim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Yapamam Tunç." Onun yüzüne her baktığımda yaşadığım kandırılmışlık hissi kendimi aptal gibi hissetmeme sebep olacaktı. Belki bana başka türlü bir hata yapmış olsaydı

onu çoktan affetmiştim. “Yapmamalıydın,” diye mırıldandığımda mağrur bir ifadeyle başını öne eğdi. “Yapmamalıydın çünkü ben zaten Emir’e ulaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ona yalanlar söylemene gerek yoktu.”

“Yaptım,” dedikten sonra kendisini hiç beklemediğim sözlerle savundu. “Sana eninde sonunda âşık olmasından korktum.” Buna o kadar inanmıştı ki sesi alçaldıkça kelimeleri daha çok vurguladı. “Emir’in hayatına almadığı o kadar çok kız var ki... Seni de almayacağından emin olmalıydım, değil mi?” Başını öne eğerek yumruklarını sıktı. “Ama söz konusu kız sendin. Sen...” dedi ama gerisini söylemedi.

Boğazım düğümlendiğinde geri geri birkaç adım attım. “Keşke bunu bana söyleseydin ve ben biraz umutlansaydım. Sana belki inanmazdım ama en azından umut ederdim Tunç.”

Onunla başka hiçbir şey konuşmadan eve girdim. Tunç ile aramızda geçen konuşma ona olan kırgınlığımı katlamıştı; ihanet şöyle dursun, umutlarımı da çalmıştı. Sabaha karşı uykuya daldığımda telefonumun sesiyle uyandım.

“Eyşan...”

“Emir iyi misin?”

“İyiyim ya sen?”

Sesi gerçekten öyle gibi geliyordu. “Merak ettim. Dün gece ne oldu?”

“Ona gittim.”

Şu anda Emir ile konuşabiliyor olmam içime bir umut saçmıştı. “Yaşıyor, değil mi? Ona bir şey yapmadın.” Bana cevap vermeden konuyu değiştirdi. “Dün gece yolculuğunun nasıl geçtiğini Cemal’den öğrendim. Sorunsuz geçmesine sevindim.”

“Neden benden öğrenmedin? Hem telefonun kapalıydı.” Sanırım yine biraz sertleşmiştim.

“Dün gece seninle konuşacak durumda değildim. Sebebini biliyorsun.”

“Onu hâlâ öldürmeyi düşünüyor musun? Bitti, değil mi?”

“Bu mümkün değil.” En azından kabullenmiş ve öfkesi yatışmıştı. Artık o adamın varlığını düşünmek istemiyordum. Yine içimde bir mide bulantısı başladı.

“Artık yanımda olmalısın Emir.”

“Geleceğim,” dedi ve bana armağan gibi gelen bir soru sordu. “Geldiğim zaman seninle nişanlanmak istiyorum. Sen de istiyor musun?”

Birden bahar havasına bürünen düşüncelerim yüzünden kendimi yatağa bıraktım. “Soruyor musun?”

“Düğünümüz için belki de ablanın düğününü beklemeliyiz. Annen bunu istiyor. Senin ve ailen için en iyisi olmalı.” Ona annemin düşüncelerinden bahsetmiştim.

“Hayır,” diye çıktım. “Altı ay çok geç olur. Defne’yi alsan bile onun, annenin evinde yaşamasını istemediğini söylemiştin. Tek başına çok zor olur senin için. Bu durum hepimizi mutsuz eder.” Artık her şeyden fazlasıyla emindim. İspatlara ihtiyacım yoktu.

“Kapatmak zorundayım. Hemen evlenmek zorunda değiliz çünkü aklını karıştıran en ufak bir olayda benim sevgimi sorguluyorsun. Buna katlanamıyorum. Söyledim sana, gerçek mutluluk için beklemeye değer.” Birden sustu. “Yeter ki Eyşan’ın sevgisi bizi mahvetmesin ve bana tam olarak teslim olsun.”

“Haklısın ama artık alıştım. İtalya’da haftalardır ne yaptığını bilmediğim hâlde sana sormadığımı görüyorsun. Sırf sen çıkmazlara girme diye kendimi tutabildiğim kadar tutuyorum. Saçma sapan fikirler yürütüyorum.”

“Ne gibi?” Bıkkınlığını hava gibi soludum.

“İlker Yazıcı’nın sana bir tür psikolojik işkence ederek seni orada tuttuğu gibi. Hatta bunu ona bile söyledim.”

“Eyşan...” Bunun anlamı susmam gerektiğini belli etmesiydi. Yine de kendimi tutamadım. “Hak ettiğim cevapları var ama susuyorum işte.”

Razıydım suskunluğunun ağır uzaklığına.

Telefonu kapatmadan önce son bir şey söyledi. “Bütün çabam bu yönde. Sana o cevapları verebilmek için...”

Telefonu kapattıktan sonra şakaklarımı ovaladım. Emir’in beni sevdiğini bilmek aklımdaki her soru işaretini kendince birer noktaya çeviriyor, soruları yok ediyordu. Sorduğum her sorunun cevabı sevgisiydi. Alamadığım cevaplar yerine, onu koyuyor ve kendimi uyuşturuyordum. Belki de asıl gerçeğe uyanıyordum. Açıklayamadığı bir gerekçeyi bilmeden ondan istemekten korkuyordum. Mahvoluyorduk.

Bazı sevgiler gerçekten sırat köprüsünün üzerinde yaşıyordu. Ne geçebiliyor ne de dönebiliyordun. Ateşin yakıcılığı ensendeyken sen cenneti arzuluyor, sevdiğin insanın kollarındayken bile ensedeki ateşten kurtulamıyordun. Tam da o köprüünün ortasındaydık. Oraya mahkûmduk.

Ama beni seviyordu. Bu duyguyla yetinmeyi öğreniyordum. Tam da bu ilişkide...

Diğer telefon görüşmelerimiz hep sıcacıktı. Emir’i beklediğim günler zor da olsa geçmişti. Geleceği gün, yer ile gök arasında bir yerdeydim. Uçağa binmek üzere olmalıydı ve şu anda beni arıyordu. Sıra dışı bir durum olmalıydı çünkü rutinlerinin dışına pek çıkmazdı; yaklaşık bir saat önce beni aradığında ona zaten iyi yolculuklar dilemiştim.

“Efendim Emir...”

“Eyşan...” İsmimi öyle bir seslenmişti ki ne hissedeceğini bilemiyor gibiydi. Hatta heyecanlı olduğuna bile yemin edebilirdim eğer heyecanlı Emir ile daha önce karşılaşmış olsaydım.

“Emir neler oluyor?”

“Defne,” dedi. Durgunlaştı. “Biraz önce teyzesi beni aradı. Defne’yi bana vereceğini söyledi.”

“Nasıl?” Ne söyleyeceğimi ve hissedeceğimi bilemiyordum çünkü o kadına güvenmem mümkün değildi. Sanırım Emir de benim gibi hissediyordu şu anda.

“Bilmiyorum. Beni aradığında mahkemeden vazgeçmemi istediğini, Defne’yi alabilmem için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söyledi.”

“Bu çok güzel bir haber!”

Sevincime ortak olmadığı gibi şüphelerini bana aktarmadan edemedi. “O kadın bütün gücüyle Defne’yi benden uzak tutmaya çalışırken neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum. Araştıracam çünkü bu hareketinin arkasında bir tür art niyet olabilir.”

Emir’in Defne’yi ne kadar çok istediğini biliyordum. “Mucizelere inanmak zordur ama sen yine de tedbiri elden bırakma.”

“Evet, şimdi Aras’ı arayacağım.”

“Tamam, umarım sen uçaktan ininceye kadar bir şekilde hâllerler.”

Saatler geçmek bilmedi. Gerginlik, mutluluk ve endişe duygularıyla beraber havaalanında Cemal ile birlikte Emir’i bekliyordum. Acaba Aras o kadınla konuşabilmiş miydi? Birazdan tırnaklarımı bile yemeye başlayabilirdim ki böyle bir alışkanlığım yoktu. Nihayet uçak indi ve sayılı dakikalar tükendi.

Sonunda çıkış kapısında görüldüğünde elimi kalbimin üzerine bastırdım. Şimdi yerinden çıkacaktı. Cemal hemen Emir’in elindeki valizi alarak onun elini sıktı ve yanından uzaklaştı. Ayaklarımı olduğu yere çivilenmiş, yüzümdeki gülüş de sular seller misali çağlıyordu. Geldi. Geldi ve tam bir adım karşımda durduğunda kollarımı boynuna doladım. Kendimi tutmak ona normal insanlar gibi sarılmak istedim ancak yine hislerimi dizginleyemedim. Öyle sıkı sarıldım ki kendi kemiklerimi ağrıtmayı başardım. Sonunda tek eliyle belime sarılarak beni havaya kaldırdı. “Neden bana daha önce böyle sarılmadın?” hâlinde fazlasıyla memnundu.

“Bu huyumu bırakmaya çalışıyorum.” Saçlarımın arkasını okşayarak yanağını öptü ve beni yere bıraktı. “Sakın bırakma,” dediğinde ona bir daha sarıldım. Geleneksel öldürücü Eysan sarılmasıyla o da tanışmıştı. “Hoş geldin.”

“Hoş buldum,” dedikten sonra saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktı. Omuzlarımdan tutarak benden biraz uzaklaştı. Bu hareketine artık alışmıştım. Bana sarıldıktan sonra mutlaka yüzümü görmek isterdi. Güzel bakışları beni izledikçe ben de onların içindeki sevgiyi izledim. Elimi tutarak benimle beraber yürümeye başladı.

Özlemim dile geldi. “Seni çok özledim.”

“Ben de...” dediğinde bizi birkaç metre ötede bekleyen Cemal’in yanındaydık. Beraberce arabaya doğru yürümeye başladığımızda bir elinin parmaklarını sımsıkı benimkilere kenetlemiş diğeri ile de telefonunu tutuyordu. Sanırım Aras’ı arayacaktı.

Bir süre sonra onunla konuşmaya başladı. Daha çok Aras konuşuyordu anlaşılan. Emir’in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Anlıyorum.” Onun hayal kırıklığı yaşamasını istemiyordum. Arabanın yanına geldiğimizde yanıma oturdu. “Tamam, senden haber bekliyorum.

Emir düşünceli bir hâlde burnunun üstünü sıkarak Cemal’e seslendi. “Şimdi eve gitmek istemiyorum.” Ardından bana döndü. “Aç mısın? Yemeğe gidelim mi?”

“Olur,” dedim. “Ama önce bana bir sorun çıkmadığını söyle.”

“Hayır. Uçağa binmeden önce Aras’ı aradığımda önemli bir duruşmaya girmek üzereydi. O kadının yanına şimdi gidiyor.”

“Neden sen gitmiyorsun?”

“Onun bu ani uzlaşmacı tavrı Aras’ı da şüphelendirdi. Benim muhatap olmamamı istiyor.”

Kadının bizim evde çıkardığı rezilliği düşündükçe Emir’in o eve ayak basmamasının, görüşmeyi avukat olan kuzeni vasıtasıyla yapmasının daha doğru olacağına ikna oldum. Bu da bir tür tedbirdi.

Beni koltuğunun altına alarak boynumu kokladı. “Aras o evden çıkana kadar yaşayacağım huzursuzluğu bir tek sen unutturabilirsin. Baş başa olalım.”

Kollarımı beline dolayarak “Olalım,” dedim. “Nasıl ister sen...”

Aradan tam bir buçuk saat geçmişti. Sonbahar havasını iyice hissedebildiğimiz bir kafede oturuyorduk. Karanlığı ağırlayan ağaçların sarı yapraklarının üzerine hafiften bir rüzgâr esiyordu. Etrafımızdaki masaların kenarındaki sandalyelerde oturan üç beş insan dışında kimsecikler yoktu. Yaşadığım gerginliğin sebebi Araş’tan hâlâ gelmemiş olan telefondur. “Neden hâlâ aramadı sence?” Kim bilir kaçınıcı defa soruyordum.

“Sabırlı ol Eyşan.”

Gayet sakin görünüyordu. O sırada çalmaya başlayan telefonu açtı. “Efendim...” Dinledi. Dinledi. Bakışları koyulaştı ama sonunda o içten tebessüm dudaklarında belirdi. “Tamam. Gerekli olan her şeyi sen hazırlarsın.” Telefonu kapattıktan bakışları beni buldu. Heyecandan ölmek üzereydim. “Doğru mu? Veriyor, değil mi?”

Bu sefer dudakları aşağıya doğru kıvrıldı ama gözlerinin içi parlıyordu. “Anlamıyorum Eyşan. Kadın çok anlayışlı davranmış. Benim ona teklif ettiğim her şeyi kabul etmiş ve bunu Pınar’ın isteği için yaptığını söylemiş.”

“Şimdi mi aklına gelmiş?” diye bağırduğimde Emir bu tepkime gülümsedi. “Ben de çok inandırıcı bulmadım açıkçası.” Ellerini iki yana açtı. “Sonuçta Defne benim yanımda olacak artık. Sabah onu alabileceğimizi söylemiş.”

Çok mutlu görünüyordu. Hiç olmadığı kadar... Belki fazla yansıtamıyordu ama öyleydi. Ben de öyleydim ve kollarımı boynuna dolayarak bu müjdeyi yaşamaya bıraktım kendimi. “Her şey çok güzel olacak,” diye mırıldandığımda avucunun içi ile sırtımı ağır ağır okşadı. “Yanımdasınız,” dedi. “En sevdiğilerim artık benimlesiniz.”

Sözleri sevincimin taşmasına sebep oldu. “Çok mutluyum. Çok... Çok... Çok...” En çok da Defne adına mutluydum.

Emir'in bu süreçte yaşadığı sıkıntıların bitmiş olması da cabasıydı. Tekrar ondan uzaklaştığında hâlâ gülüyordum. Omzuma dokundurduğu eli önce koluma kaydı sonra da parmaklarıma dokundu. "Güldüğün zaman çok güzel oluyorsun." İltifatları böyleydi. Birden gök gürültüsü gibi kopar, tatlı bir aşk yağmuruna tutardı beni.

Sandalyelerimiz yan yana olduğu için başımı onun omzuna yasladım. Bir süre onu kendisiyle ve için için yaşadığı mutlulukla baş başa bırakarak ağaçları izledim. Aklından neler geçirdiğini bilmiyordum. Uzunca bir sessizlik sonunda sesini duydum.

"Eyşan'ın hırçın ama sonsuz sevgisini çok seviyorum. Hep sevgisi kazanıyor. Bana inandığın ve yanımda olduğun için çok teşekkür ederim."

Teşekkürünün yanında sevgim hakkında ne düşündüğünü dürüstçe söylemesine alınmanıştım. Kendimi biliyordum zaten.

"Hı hı!" dedim başım omzunun üzerindeyken. "Emir'in de sevgisi böyle. Ondan hem vazgeçilmiyor hem de beni bazen tüküyor."

O da bana alınmadı. Zaten alıngan bir insan değildi. "Ancak senin gibi güçlü bir kız benim hayatıma dayanabilir."

Çenemi tutarak dudaklarıma kendininkileri değdirdi. "Sonunda seni ve çok istediğim o mutluluğu kazandım." Sözlerinin ardından nefesini serbest bıraktı. Tutulduğumuz onca fırtınayı arkamızda bırakmış olmanın özgürlüğüydü bu. Fırtınanın uğultusu belki hâlâ dinmemişti ama geride kalmıştı işte.

"Seni çok özledim." Sesindeki sıcaklık ve arzu benimde bir ateş yaktı. "Öyleyse neden daha önce gelmedin?" Ona olan özlemimi anlayabilmesi için öylesine söylemiştim işte.

Yine bıçak sırtı bir soru sorduğumu kapıldığı sessizlikten hemen anladım. "İlker Yazıcı yüzünden..." Beklemediğim cümlenin gerçekten onun dudaklarından dökülüp dökülmediğini iyi-

ce idrak etmek istercesine başımı omzundan kaldırdım. Ağzım bir karış açılmıştı.

“Ondan kurtuluş yok mu Emir?”

Alçak sesli, durumuyla dalga geçen bir kahkaha attı. Fısıltısı gerçekten ürkütücüydü. “Ondan kurtuluş yoktur. Hiç kimse bunu başaramaz.”

Belki de bana, onunla yaşamayı kabul etmem gerektiğini ima ediyordu. Onun soluğu ensemizdeyken mutlu olacağımıza Emir gerçekten inanıyor muydu?

“Sana ne yapıyor? Bir şeylere mi zorluyor? Onun bizim hayatımızda olmamasının bir yolu yok mu?” Bana sinirlenmemesi için sorularımın sebebini açıkladım. “Merak ettiğim için değil. Bu sefer korkumdan soruyorum.”

Aslında sinirlenmemiştii. Hatta beni bu sefer anlamıştı çünkü beni rahatlatmak istercesine bir eli ile yanağıma dokundu.

“Beni bazen istemediğim şeylere zorladığı oluyor.” İç çekerek başını gökyüzüne kaldırdı. “Onun bizim hayatımızda olmaması mümkün değil. Her an olmadık bir yerlerde karşımıza çıkabilir. Buna alışsan iyi olur.”

Karşımıza çıkmasına belki alışabilirdim. Ama Emir’i istemediği şeylere zorlaması kolay kolay kabul edebileceğim bir durum değildi.

“Senden ne istiyor?”

“Susmamı...” dedi Emir hiç tereddütsüz ve hiç beklemediğim bir şekilde. “Ama bunun ne olduğunu sana şu anda söylemem mümkün değil.”

Ben de tedirginlikle de olsa başka bir soru sordum. “Susmazsan ne olur?”

Emir’in gözlerine bile ulaşan anlamını çözemediğim tebessüm hem düşündürdü hem de tüylerimi diken diken etti.

“Büyük ihtimalle ölürüm.”

Ölür müydü? Benim sevdiğim... İmkânsızım... O adam, onu

benden alır mıydı? Yüz yüzeydik. Cesareti beni hem korkuttu hem de yüreklendirdi. O gözlerde ölümle nasıl dalga geçildiğini gördüm ve ben o an Emir'in hayatta hiçbir korkusu olmadığına şahit oldum. O adamın Emir'i böyle bir tehditle yaşatması haksızlıktı. "O yüzden bana bir şey anlatmıyorsun değil mi? Bunları duymamı istemiyorsun."

Dehşete kapılmıştım. "Öyleyse neden söyledin? Neden?"

O kadar şiddetli tepki vermiştim ki Emir bana bu durumu açıklamasının arkasındaki gerekçeyi söyledi. "Evlendiğimiz gün, ilk işim sana bunun sebebini açıklamak olacak. Ama o zamana kadar bir daha asla bu konuyu açmayacaksın. Söz mü?"

Aman Allah'ım! Söyleyecek miydi? En yakınlarının bile bilmediği o sırrı benimle paylaşacak mıydı?

"Söz."

HEDİYE

ROMEO: *İşte senin dudaklarınla dudaklarım arındı.*

JULIET: *Öyleyse şimdi günah dudaklarımda kaldı.*

O gecenin üzerinden tam altı koca ay geçmişti. Ablamın düğününden önce evlenmemize asla razı olmayan annemin istediği olmuştu.

Emir'i her geçen gün daha çok seviyordum. Onun sevgisini belki kolayca kabullenip inanamamıştım ama ben böyleydim. Karşımdaki insanın, hele ki bu insan kendisini tam olarak ifade etmekte sıkıntılar yaşıyorsa, beni sevdiğine körü körüne inanacak bir kız değildim. Ve bu tutumumu Emir'den saklamamıştım.

Ona, olduğum gibi gitmiştim. Olduğum gibi onun yanındaydım. Emir en çok bu yönümü seviyordu. Belki de böyle olduğum için hayatıyla ilgili gerçekleri parça parça alabiliyordum. Her şeyi olduğu gibi kabullenseydim ne o bana bir açıklama yapabilecek az da olsa rahatlayabilecekti ne de ben huzura erebilecektim. Belki bu huzur katıksız değildi, Emir'in sıra dışı sırlarının varlığıyla tam anlamıyla yaşanamıyordu ama onunlaydım işte. Elimden geldiğince ve sahip olduğum tüm gücümle...

Annemin kararını anlayışla karşılayan Emir, aileme bu konuda karşı çıkmamam konusunda benden söz almıştı. Annemin zaten Emir'in gayrı meşru bir çocuğu olduğunu düşünerek çok üzüldüğünü, evlilik ve nişanla ilgili her şeyin onun istediği gibi olması gerektiğinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Emir, annemin mükemmeliyetçi yapısını biliyor ve beni de buna saygı

duyma konusunda ikna ediyordu. Bir de şu vardı; annemin ve diğer insanların Defne'nin Emir'in çocuğu olduğuna dair bir düşünceye sahip olması Emir'i asla üzecek bir şey değildi. Emir duygusal olarak kolay kolay yıpratılabilecek, ona yöneltilen suçlamaları pek de kafasına takacak bir insan değildi.

Bu arada aylardır İlker Yazıcı denilen o adamın ismini, Emir'e verdiğim söze sadık kaldığım için anamıyordum. Zaten ortalarda görünmemişti. Belki de Emir bana söylemeden onunla görüşmüştü. Bunu tam olarak bilmiyordum.

Nişan günümüz nihayet gelip çatığında su yeşili, belden aşağısı dökümlü uzun elbisemle artık platin sarısına yakın bir renge sahip saçlarıma şöyle bir baktım. Saçlarımin orijinal rengine dönmesinden hoşnuttum. İkinci dönemin başında çalışmaya başladığım okulda bana *gri saçlı öğretmenim* diye hitap eden küçük çocukların sözlerini hatırlayarak gülümsedim. Şimdi de *sarı saçlı öğretmenim* diyorlardı. Bir tanesi de çizgi film gözlü öğretmenim diye sesleniyordu. Ona bunun sebebini sorduğumda “Gözleriniz çok büyük ve bala benzeyen bir kahverengi. Aynı çizgi filmlerdeki kızlara benziyorsunuz,” demişti. Bunu Emir'e anlattığımda gülümsemiş ve tek kelime etmişti. “*Haklı.*”

Kırmızı rujum yine dudağımdaydı. Elbisemin v şeklindeki yakası, yarım kolları ve baştan ayağa taşlarla işlenmiş kumaşı hepsi annemin seçimiydi. Açıkçası ben de bu elbiseyi çok beğenmiştim. “Yine mi kırmızı ruj?” dedi annem. “Neden daha farklı bir şey sürmedin? Kırmızı ruj seni kadınsı değil de daha çok asi bir ergen gibi gösteriyor.”

Omuz silkerek eteklerimi düzelttim. “Emir nerede?” diye sordu. “Artık aşağıya inmeniz gerekiyor. Yoksa vaz mı geçti?” Annem geç kalan insanlardan nefret ederdi. “Sadece on dakika önce buradaydı anne,” diyerek Nil'e telefonumu işaret ettim. “Verir misin?”

Nil telefonumu uzattığı sırada annemin telefonu çaldı.

Anladığım kadarıyla yeni konuklar gelmişti ve onları karşılaması gerekiyordu. Odadan çıktığı sırada telefonumdaki çağrıyı ve mesajı gördüm.

Seni aradım. Acilen çıkmam gerekiyordu. O geldi. En kısa sürede döneceğim.

Telefonu hazırlandığım odanın duvarına çarparak “Aşağılık herif!” diye haykırdım. “Bugünü özellikle seçti. Bunu özellikle yaptı.”

Yanımdaki koltuğa oturarak hırısından gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalıştığım sırada Nil çoktan yanıma gelmişti. “Eyşan ne oluyor? O sözleri Emir’e mi kullandın?”

“Hayır. Hayır. Asla.”

“Kime peki?”

“Boş ver,” diyerek telefonuma doğru hareketlendim. “Emir ile ilgili bir sorun yok. Senden rica etsem onu bulur musun? Otelin içinde bir yerlerde olabilir. Telefonum çalışmayacak muhtemelen.”

Beni o hâlde bırakmak istemiyor gibi görünüyordu. “Emir’e hemen seninle ilgilenmesini söyleyeceğim çünkü iyi görünmüyorsun.”

Ardından odayı terk ettiğinde telefonumu kurcaladım. Hâlâ çalışıyordu. Nil’i bilerek göndermiştim. Hemen Emir’i arayarak nerede olduğunu sormak istedim. Annem kıyameti koparabilirdi. Ona hak veriyordum. Konuklarına karşı rencide olduğunu iddia ederek kendi nişanına geç kalan damadına çok uzun bir süre zıt gidebilirdi. Zaten Emir ailemin gözünde fazlasıyla mimliydi.

Bu ilişkide hem kendi dengemi hem de ailemle ilişkim arasındaki dengeleri sağlamak beni bazen çok yoruyordu. Emir’in böyle bir problemi yoktu. İlker Yazıcı’dan başka... Emir telefona cevap vermedi. Tam da beklediğim gibi bir sonuçtu. Bir daha aradıktan sonra ona bir mesaj yazdım. Adama duyduğum bütün kini, şu anda zirveye çıkmış gerginliğimin etkisiyle mesajda kustum.

O aşâğılık adamın bugünü özellikle seçtiğini biliyorum. Varlığını yine sana hissettiriyor. O bir psikopat. Seni biraz yaşatıyor ama en ummadığın anda öldürmeye kalkıyor. Buna mecbur olduğunu, ona karşı çıkamadığını biliyorum ama Emir lütfen çabuk gel. Bu gece burada ol. Annemin de senin de daha fazla üzülmeyi ve uzaklaşmanızı istemiyorum.

Geç mi kalacaktı, yoksa hiç mi gelemeyecekti? Belki de İlker Yazıcı'nın bize izin verdiği mutluluk bu kadardı. Adi herif, nişanımızı mahvediyordu. Odamın kapısı çaldığında ayağa kalktım. Güçlü görünmeye çalışıyordum. Annem ve ablam kapıdan hızla içeri girdikleri sırada annem bağırmaya başladı.

“Nerede? Nişanlanacağın insan nerede?” Kolundaki saatin üzerine işaret parmağını birkaç kere vurdu. “Saat sekizi geçiyor. İnsanlar yemeklerine başladı bile ama çiftimiz hâlâ ortada yok.”

Başımı öne eğerek “Gelecek,” dedim. “Bir işi çıkmış.”

Annem hayretle karışık kızgınlıkla kolumu tuttu. Sanırım benim hâlâ Emir'in geleceğini iddia etmem, ona kızmamam anemi çileden çıkarmıştı. Ablam araya girdi. “Dünya hâli anne. Emir'in eminim çok mantıklı bir açıklaması vardır. Konuklarla ilgilenelim. Çiftin bir aksilik yaşadığını açıklarız.”

Sağa sola bakındı. “Ne bileyim? Eyşan'm heyecandan tansiyonunun düştüğünü falan söyleriz.” O sırada içeri, üzerindeki uçuk sarı elbiseyle muhteşem görünen bir kadın girdi. Emir'in annesi Nergiz Hanım'dı. Duruma vakıf olduğu fazlasıyla belliydi. Her iki anlamda da... Yanıma gelerek yanaklarımı şefkatle tuttu. “Emir gelecek. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sadece biraz sabırlı ol.”

Onun ellerine dokunarak annemin yüzüne baktım. “Biliyorum. Siz lütfen konuklara benim tansiyonumun düştüğünü kendimi iyi hissettiğim zaman orada olabileceğimizi söyleyin.”

Annem, Emir'in annesinin varlığına duyduğu saygıdan dolayı ağzını bile açmadan odayı terk etti. Muhtemelen şu anda

kontrolden çıkan organizasyon onu çileden çıkarıyordu ve bu kontrolsüzlük, pek de istemediği damat adayı yüzünden kaynaklanıyordu.

Saat dokuz buçuğa gelirken annem dördüncü defa yanıma geldi. “Rezillik,” dedi. Artık daha sakın ama yaralayıcıydı. “Böyle sorumsuz bir insanla evleneceğine asla inanamıyorum. Konuklar kalkmak üzere artık.”

“Anne gerçekten özür dilerim ama gelecek.”

O sırada içeri giren Emir ile yüz yüze gelen annem ona çok sert bir bakış attı. Nihayet gelebilmişti. Çok mutluydum.

Annem fazlasıyla sinirliydi. “Nerede kaldın?” Emir ona duyduğu saygının etkisiyle “Özür dilerim,” dedi. “Şimdi iniyoruz.”

“Daha sonra bunu bana açıklayacaksın Emir.” Annem, Emir’in özrünü kabul etmediğini belli edercesine başını sağa sola sallayarak hızla odayı terk etti. “Sadece beş dakika içinde aşağıda olun.”

Emir siyah kravatını düzelterek yanıma yaklaştı. Ellerimi tutarak dudaklarıma sakın bir öpücük bıraktı. Beni içinde bıraktığı durumun bana yaşattığı sıkıntılarını benden almak ister gibi hafifletici bir öpücüktü ve de istemeden işlediği suçu affettirmek ister gibi... İyileştiriciydi. “Mecburum Eysan.” Bense sadece gelebilmiş olmasının mutluluğunu yaşıyordum.

“Biliyorum,” diyerek başımı göğsüne yasladım. Saçlarımı okşadı. “Çok anlayışlısın.” Elimi tutarak beni kapıya doğru yönlendirdiği anda parmaklarımı avucunun içinden kurtardım. “Neden gelmiş?”

Aslında saçma bir soruydu ama şu anda o adama o kadar öfkeliydim ki âdeta patlamıştım. “Seni karşısına geçirip oturttu ve nişanına geç kalmanı zevkle seyretti.” Emir başını geriye doğru çekerek psikopatça fikirlerimin kaynağı olan adamın ismini zikretti.

“İlker Yazıcı mı?”

“Evet Emir. Aynen o.” Sesim kontrolsüzce yükselmeye başla-

dı. “Bunun başka bir açıklaması olamaz. Tabi eğer sen yapmazsan...” Neredeyse iki saattir annemin söylenmelerine maruz kalyordum. “Bence yapmalısın. İnan bana, bu gece bir açıklamayı hak ettim.”

Emir yavaş yavaş seyrekleşen öfkemin yerini alan merak duygusuna daha fazla dayanamadı. Sonunda pes ederek cebinden siyah kadife bir kutu çıkarttı. “Sana bunu vermeme istedi.”

Kutuyu başparmağıyla açarak içindeki kare mavi taşlı bir pırlanta yüzüğü parmaklarının arasına aldı. Öfkem yine geri geldiğinde Emir başını sağa sola salladı. “Seni sinirlendirmemek için sana vermemeyi düşünüyordum.”

Kaşlarımı havaya kaldırarak söyledim. “Bana bunu hangi cesaretle yolladı?” Gözlerim yüzüğün üzerindeydi. Sanırım özel bir tasarım bir yüzüktü. Emir onu kutuya koyarak avucunun içinde sakladı. “Ona, senin bu hediyeyi asla kabul etmeyeceğini söyledim.”

“Hediyeyi bile dayatan bir ruh hastası o. Aynı dans meselesi gibi...”

“Kararı bana bıraktı Eyşan.” Emir de yüzüğü alarak bana vermemeyi tercih etmişti anlaşılan. “Asla takmam. Onu çöpe at. Bu gece yeterince mahvoldu. Hem de onun yüzünden.”

Emir kutuyu cebine koyduğunda isteğimi yerine getirmemiş olması keyfimi kaçırmıştı. Buna rağmen üstelemedim çünkü yeterince geç kalmıştık. “Artık inelim. O yüzüğü bir daha görmek istemiyorum.”

Bu adam, Emir gibi güçlü bir erkeğin gücünü öyle iyi tüketiyordu ki bu durum beni öldürüyordu. Tarzı gerçekten insanı zarafetle lime lime ediyordu. Geriye dönerek yüzüğü istedim. Ben de aynı taktiği uygulayacaktım öyleyse. “Onu bana ver.”

“Neden?”

“Takacağım çünkü İlker Yazıcı’nın verdiği bir şey bana onun varlığını hissettirmiyor. Kulağımdaki küpeler gibi sıradan bir süs eşyası benim için.”

“Emin misin?”

“Evet. O yüzüğü parmağıma taktığım zaman onun bize yaşatmak istediği korkuları parmağıma geçirmiş olmayacağım. Bunu göreceksin. Hatta elimin fotoğrafını çekerek ona gönder ve altına ‘Eyşan yüzüğe bayıldı,’ yaz.”

Emir’in gözlerinde ilk defa böyle bir hayret ifadesi açığa çıktı. “Bayıldın mı?”

“Evet, bak objektif olabilecek kadar o adama karşı duygusuzum. Ondan korkmuyorum, bizi zorlamasına aldırmiyorum.”

Emir’e rahatlatıcı bir gülümseme verdim. “Cidden çok beğendim. Bu şahane yüzüğü İlker Yazıcı’nın almış olması beni ilgilendirmiyor. Sonuçta bana bir nişan hediyesi veriyor kendince. Önemsiz işte.”

O adama karşı takındığım bu tavrın Emir’i gevşetmesini umut ederek sol elimi uzattım. Sağ elime Emir’in hediyesi olan nişan yüzüğü dayısı tarafından takılacaktı. Oraya başka bir yüzüğü asla taktırmazdım.

Emir’in dudaklarındaki içten gülümsemeyi daha önce göreceğimi bilseydim yüzüğü ilk gördüğüm anda takacağıma emin dim. Sanırım o adamın duygularımı sarsmasına izin vermeyişim Emir’e iyi geliyordu. Beni kırmayarak yüzüğün parmağındaki hâlimin fotoğrafını adama gönderdi.

Eyşan bayıldı. Teşekkür ediyor.

Fotoğrafın altına bu mesajı yazdıktan sonra nişan törenimizin yapıldığı salona ilerledik. Heyecanım, Buğra’nın, bu âlemin bir numarası, en korkulunu, idolüm dediği imparator İlker Yazıcı’nın bana yollayacağı cevaptaydı. İtiraf ediyordum. Umursamamak mümkün değildi ama bugün bir adım atmıştım. Emir’in ruhunu ondan geri alacaktım çünkü Emir onunlaydı. Onunla!

Emir ile dans ederken kollarımı boynuna dolamış, etrafımızdaki kalabalığa aldırmadan başımı göğsüne yaslamıştım. “Kaçınıcı dansımız?” diye sordum. “Üç.”

“Hepsini sayacağım Emir.”

“Hayatın boyunca mı?”

“Hı hı!”

“Delisin,” diyerek benden uzaklaştı. “Gerçekten öylesin Eyşan.” Sonra elimi tutarak aklından geçeni söyledi. “Bu kalabalığa daha fazla tahammül edemeyeceğim. Hadi oturalım.”

Şu anda nişan törenine sırf benim için katlandığına eminim. Daha doğrusu annem ile aramın açılmaması için katlanıyordu. Onun ruhuna aykırıydı böyle durumlar. Beraberce masamızın yanındaki sandalyelere geçtiğimizde ona doğru döndüm. “Telefonuna baktın mı?”

Kaşlarını çatarak “Neden?” diye sordu.

Merak etmiyor muydu? “Tabii ki o adamın ne yazdığını öğrenmek için.”

Kendinden emin bir tavırla fikrini belirtti. “Bu hareketinin ona ne hissettirdiğini çok iyi biliyorum. Bir şey yazmasına gerek yok.”

Merakla avucumun içini gösterdim. “Telefonunu verir misin? Ben yine de okumak istiyorum. Ve neyden eminsin?”

“Ona karşı beslediğin düşmanca duygulara rağmen o yüzüğü takmış olmana hayranlık duyacaktır.” Telefonunu cebinden çıkararak avucuma bıraktı.

Dudaklarımı aşağıya doğru kıvırdım. “Tabii, ne demezsin!” Ona, İlker Yazıcı’nın yazdıklarını okudum. “*Düğününüz için çok daha güzel bir hediyem olacak. Eyşan’a söyle, buna hazır olsun.*”

Birden ürperdiğimde telefon parmaklarımın arasından kaydı. “Bu ne demek Emir? Şaka mı yapıyor yoksa tehdit mi ediyor?”

Telefonu eline alırken mesajı okumama izin verdiği için pişman gibi görünüyordu. Elini sırtıma bastırarak endişemi gidermeye çalıştı. Yine de sıkıntılıydı. “Unut gitsin. Kafanı karıştırmasına izin verme.”

GİTMEKTE ÖZGÜRSÜN

ROMEO: *Uçsuz bucaksız kıyılar kadar uzak olsan da sen,
sana ulaşmak için açıldım denizlere.*

JULIET: *Biliyorsun, gecenin maskesi var yüzümde.*

Yaz gelmişti. Tam bir senedir onunlaydım. Sevdığım insanla, sakın, huzurlu, telaşsız ve sonsuz mutluluğa uzanan bir ilişki yaşıyordum.

Emir ile başlayan çalkantılı ilişkimiz üç ay sonra anneme göre muhteşem bir düğün ile taçlandırılacaktı. Annem için muhteşem olacak olan düğünümüzdü, evliliğimiz değil. Defne'yi o da çok seviyor, ona bir sürü hediyeler alıyor ama Emir'in DNA testi yaptırarak hakkında çıkan söylentileri açıklığa kavuşturmamasını bir türlü kabul edemiyordu ki kendine göre haklıydı bence.

Annemin, evlilik tarihimizi uzatmasına hâlâ karşı çıkamıyordum çünkü Emir tarafından durduruluyordum. Yine de bizim için sorun yoktu. Bekleyebilirdik. Nasıl olsa birbirimizi çok seviyorduk. Karşılıklı bir aşk... Bunun ne demek olduğunu anlayıp kıymetini iyice bilebilmem için bir sene öncesine dönmem yeterliydi; Emir'in o kızla evleneceğini söylediği ana, sonrasında ateşler içinde yanan bedenime ve de kararan ruhuma...

Tahammülsüzlüğümüz, sadece birbirimize daha çok ait olmak içindi. Ben artık sabahları uyandığımda Emir'in gece mavis gözlerinin içinde kaybolmak istiyordum.

Emir'in kuzeni Aras'a ait ultra lüks tekne de sıcak yaz gününün tadını çıkarıyorduk. Bu tekneye yağmurlu bir gecede zaten bin-

miştım. Benim için özel bir yeri vardı. Aras, onun ressam olan eşi Rüya, Emir'in diğer kuzeni Çağrı Mert Karahanlı ve onun hayat dolu eşi Ceylan ile bir aradaydık.

Çağrı Mert tekneyi Büyükkada'ya yakın bir yerlere demirlemişti. Hepimiz bir arada teknenin arka tarafında oturuyorduk. Çağrı Mert'in eşi Ceylan, çocuksu yüzünü ekşiterek üzerindeki kırmızı elbiseyi düzeltti. "Nihayet eski elbiselerimin içine girebildim."

Mert, rahatça oturduğu yerden eşinin beline sarılarak onu kendisine doğru çekti. "Bana, senin gibi mavi gözlü olmasa da yeşil gözlü çok yakışıklı aynı bana benzeyen bir bebek verdin. İstedğin kiloda kalmak sana sonsuza kadar serbest. İstersen yüz elli kilo ol."

Ceylan gözlerini kocaman açarak ona bağırmaya başladı. "Öncelikle Fırat sana değil, dünyanın en yakışıklı erkeğine yani dayısına benziyor. Ayrıca yüz elli kilo olmak istediğimi kim söyledi? Çok istiyorsan benim yerime sen al ve kal o kiloda."

Sonra telefonu eline alarak bize şöyle bir baktı. "Annemi arıyorum. Oğlumu göreceğim. Bebeği görmek isteyen parmak kaldırsın." Ceylan telefonu eşinden kaçırarak omuz silkti. "Sen görmeyeceksin Çağrı. Şu anda cezalısn." Sadece Ceylan ve Mert'in annesi ona Çağrı diye seslenirdi. Bizler ise Mert...

Rüya ve ben, Ceylan'ın abisinin ismini verdiği minik Fırat'ın güzel yüzüne bir türlü doyamıyorduk. Ceylan ve Çağrı Mert, şu anki mutluluğunu Ceylan'ın abisi Fırat'a borçluydu. Onlar da kendilerince bu borcu, çok sevdiği yavrularına onun ismini vererek ödemişti. Ablamın da arkadaşı olan, ünlü ralli pilotu ününü elinde tutan Fırat'a ben de kısmen borçluydum. Beni Buğra'nın elinden kurtaran insan oydu. İlker Yazıcı'nın bana bilerek yardım ettiğine inanmıyordum hâlâ.

Minik Fırat Karahanlı'yı yine görmek isteyerek Ceylan'a doğru hareketlendik. Bu arada Ceylan'dan izin alamayan Çağrı Mert, kuzenleri Aras ve Emir'in yanına geçti. Onlara doğru dönerek

Ceylan'ın sorusuna karşın yerinden bile kıpırdamayan Aras ve Emir'e söyledim. "Gelmiyor musunuz?"

Aras'ın onca yoğunluğunun arasında kuzeninin evine sırf bebeği görmek için uğradığını defalarca duymuştum. Emir de ondan aşağı kalmıyordu. Bazen Defne'yi alarak Fırat'ı görmeye gidiyorduk. "Göreceğiz," dedi Aras. Arkasına yaslanmış bir hâlde şapkasının altından beni izleyen Emir'e döndüm. "Gelmiyor musun?"

Her ikisi de yerlerinden kalkmaya niyetli değil gibiydi. Ceylan ellerini beline koyarak onlara yüklendi. "Bırak şunları. Çağrı'ya izin vermediğim için kuzenlerini satmıyorlar akılları sıra. Gelmezler." Cıvılda gibi konuşan Ceylan'ın ardından Emir ismini seslendi. "Eyşan..."

"Efendim..."

"Buraya gel. Yanıma otur."

Emir'in bakışları dört beş metre uzağımızda demirlemiş olan teknenin arka kısmında ayakta duran genç bir adamın üzerindeydi. Kaşları çatılmıştı. Adamı resmen bakışları öldürmek istiyor gibiydi. Genç adama daha dikkatli bakarak olayı anlamaya çalıştım. Gözleri üzerimdeki kısıcak şortu fırsat bilerek bacaklarıma dalmıştı ve Emir bunu fark etmişti.

"Fırat'ı göreceğim," diyerek adamın görüş alanından çıkarak Çağrı Mert'in kalktığı yere oturdum. Emir dirseklerini dizlerine yaslayarak başını öne doğru eğdi. Şu anda bana kaşlarının altından çok karmaşık duygularla bakıyordu.

"Yanıma gel," diye fısıldadı. Bu sefer rica eder gibi bir hâli vardı. Omuz silktim. Dudakları yavaş yavaş anlaşılabilir bir tebessüme kıvrıldığında arkasına yaslandı. Artık beni izleyip izlemediğini bilmediğim adamın bulunduğu yere tekrar baktım ve yokluğunu fark edince Emir'in onu bakışlarıyla durdurmuş olduğunu anladım.

Sonra da bana alaycı bir tavırla bir şey söyledi. "Yanıma gelmeyerek sen kaybettin." Ne demek istediğini anlamaya çalıştığım

anlarda ilgisi Mert'in elindeki telefonun ekranına kaydı. Sonra da Emir bana şunu söyledi. "O zaman Fırat'ı göremezsin Eyşan."

O sırada Mert'in sesi duyuldu. "Oğlum mışıl mışıl uyuyor mu anne?" Emir beni, ikinci sefer çağırdığında bunu bebeğe bakabilmem için yapmıştı çünkü Mert çoktan annesini görüntülü bir şekilde aramıştı.

Aras ve Emir'in bakışları da ekrandaydı hâlâ. Aras, Rüya'ya gülümseyerek "Asla..." dedi. "Biz kaybetmeyiz ufaklık. Ceylan bunu hâlâ öğrenemedi."

Ceylan topuklarını yere vurarak eşine doğru yürüdü ve telefonu onun parmaklarının arasından çekti. "Ver şunu. Demek benden önce aradın!" Oğlunu gördüğü anda bakışları yumuşadı. Çağrı Mert onunla dalgasını geçti. "Çok konuşursan kaybedersin *Bayan Çenesi Düşük*."

Rüya ve ben kıkır kıkır gülmeye başladığımızda Mert'in yüzünde beliren zafer gülümsemesi Ceylan'ı çileden çıkardı. Emir ve Aras'ın bize katıldığı pek söylenemezdi. İkisi de diğer kuzenleri Çağrı Mert'e göre daha donuk ve duygularını saklamak konusunda birer uzmandı.

Aras yine de Rüya'nın kulağına tutku dolu olduğunu düşündüğüm birkaç cümle ediyor olmalıydı ki Rüya'nın yanakları o anlarda pembeleşiyor, gözlerini ondan kaçırarak kendi kendine gülümsüyordu. Çağrı Mert ise Ceylan'a haddi hesabı olmayan iltifatlar ve aşk dolu sözcükleri her an herkesin önünde sıralıyordu. Ama Emir her ikisi gibi de değildi. Başkalarının yanında asla bu şekilde davranarak sevgisini belli etmezdi. Sanki duygularını bile bile saklıyor gibiydi. Baş başa kaldığımız zamanlarda sevgisini fazlasıyla hissettiriyor, bana duyduğu tutkuyu sonuna kadar itiraf ediyordu. Ancak en yakın kuzenleriyle bile bir aradayken mesafe giriyordu aramıza. Hatta Ceylan ve Rüya bizi gerçekten tanımıyor olsalar Emir'in benimle pek ilgilenmediğini bile düşünebilirdi. Mesela üzerimdeki kısıcık şortu gören Ceylan sabah şok geçirmiş "Demek kıskançlık duygusunu kontrol edebilen bir

Karahanlı varmış!” diye söylenmişti.

Tercihini buydu. Doğası böyleydi. Aramızda asla kıskançlık çekişmeleri olmuyor, başka insanların yanında, birbirimize duyduğumuz tutkuyu ve aşkı gösteren sözcükler havada uçuşmuyordu.

Fırat bebeğe bir sürü öpücük yolladıktan sonra elime bir tane soda alarak Emir’in yanına oturdum. Kuzenleriyle iş konuşuyorlardı.

“Enerji sektörü çok büyük kar getiriyor,” dedi Çağrı Mert. Sözlerine ilgisiz kalarak buz gibi sodamı bitirdikten sonra Emir’in dizlerine başımı koyarak yere uzandım. Güneşin tadını sevdiğim insanın dizlerine uzanarak çıkarmak istiyordum.

Yüzümü yakmaya başlayan güneşten korunmak için Emir’in başındaki siyah şapkayı alarak yüzüme kapattım. Biliyorum, biraz bencilce bir hareketi ama tekrar yerimden kalkamayacak kadar mayışmıştım. Emir de zaten güneşin altında eriyeceğini bilse bile ağzını açmaz ve benden o şapkayı geri almazdı. Bunun gibi birçok hareketi onun seni seviyorumlarıydı. Zaten o iki kelimeyi benden asla sakınmazdı.

Aras sıkıcı iş konuşmalarını sürdürdü. “İyi yaptın,” dedi Mert’e. “O ihaleye girmek için babamı ikna ettin.”

“Karahanlı Holding’e adım attığın yok ama her şeyden haberin var Aras.”

Aras, Mert’e kayıtsız bir cevap verdi. “Orası senin ve Emir’in mekânı. Benim işim olmaz.”

“Benim değil,” dedi Emir. “Mert yönetiyor orayı.”

Oysa Emir’den duyduğum kadarıyla o şirketin en büyük hissedarı Aras’ın babası Ender Karahanlı’ydı. Mert’in babasının payı ondan daha azdı. Ama Aras orada olmak istemiyordu. Çağrı Mert dayısından sonra oranın tek hâkimiydi. Emir’den duyduğuma göre şirketi mükemmel yönetiyordu. Ve Emir.. Onun annesinin payı, Aras’ın babasının kurduğu ve sonradan kardeşiyle ortak olarak büyüttüğü bu şirkette azdı.

Yine de ortada tuhaf bir durum vardı. Emir bugün şirkette Çağrı Mert kadar söz sahibi olmak istese tüm kapılar ona sonuna kadar açılacak gibi duruyordu. Özellikle Aras'ın babası, onu fazlasıyla koruyor ve kendi çocuklarından ayırmıyordu.

Çağrı Mert bu düşüncelerimi haklı çıkarırcasına Emir'e seslendi. "Sen *evet* dediğin anda Ender dayım koltuğunu sana bırakır, biliyorsun, değil mi? Bir numara olursun."

Emir'in ses tonu birden ciddileşti. "Dayım senin verdiğin emeklerin farkında. Asla bunu yapmaz. Yapacak olsa bile ben kabul etmem." Bu arada bir eli ile çenemi kavramış başparmağı ile ağzımın kenarına dokunuyordu. Yine beni ele geçiriyordu. Sahip olduğu o güçlü arzunun büyüyle beni kendisine bağlıyor, tüm bedenimi alev alev yakıyordu.

"Fark etmez Emir. Biz üçümüz kardeşiz." Birbirlerine duydukları bağlılıkları gerçekten imrendirecek kadar güçlüydü. Çağrı Mert konuyu biraz değiştirerek Aras'a bir soru sordu. "Yazıcı Holding ile ilgili çıkan söylentileri duydun mu? Adımız onun yanında geçiyor."

Anlaşılan, duyduğu söylentiler Mert'i şu anda bile kışkırtabilecek kadar onu huzursuz etmişti. "İlker Yazıcı denilen o adam, Karahanlı hisselerinin büyük bir kısmını almak istiyormuş. Doğru olmadığını söyle. Gerçi bunu o şirketi vekâleten yürüten Amerikalı yönetici de yapmak istiyor olabilir. Bildiğim kadarıyla Yazıcı denilen şu adam holding işleri ile hiç ilgilenmiyor." Çağrı Mert cık cıklandı. "O şirketin ona ait olduğunu kamuoyunda bilen kimse yok. Kendisini çok iyi gizliyor imparator. Hiçbir özel davete katılmıyor. Tek tük... O da kendisi gibilerin olduğu ortamlara gidiyor. İş dünyası toplantılarında görülüyor çünkü onun dünyası farklı. Yine de Holding'i çok temiz iş yapıyor. Ne büyük bir çelişki ama!"

Birden nefesimi tuttum. Bu adam Karahanlı Holding'e mi göz dikmişti? Çağrı Mert bu durumdan hoşnut değildi. "Yazıcı Holding'in piyasa değeri bizim neredeyse üç katımız.

Söylentiler o yüzden keyfimi kaçırdı. Bunda bir art niyet aramıyor değilim.”

Aras ve Emir’in sessiz yüz ifadelerini görebilmek için kalkmak istedim. Ani bir tepki vermekten korktuğum için yerimden hiç kıpırdamamaya karar verdim. Sadece dikkat kesildim.

“Böyle bir şey olmayacak Mert. Sadece söylenti.” Aras’a inanmayı çok istedim. O adamı tanımamış olsam inanırdım da.

Bu arada Emir’in dokunuşları hâlâ yüzümdeydi. Emir’in dokunuşları sadece dokunuş değildi. Bin bir türlü duygu selinin ta kendisiydi. Sustukları kadar dokunur, söylemedikleri boyunca dokunduğu her yeri kat eder, bana hislerini anlatırdı. Oysa bana şimdiye kadar hep böyle masum masum dokunmuştu. Asla daha ileri gitmemişti. Güneş yüzünden iyice kavrulmaya başlayan bacaklarımı ovaladığım sırada Emir kulağıma doğru fısıldadı. “İyi misin?”

“Evet ya sen?”

“Çok...” dedi. Hepsini buydu. Biliyorum o üç harfe dünyaları sığdırıyordu ama etrafımdaki diğer çiftleri, hatta uzaklara gitmeme gerek yoktu, kuzenlerini gördükçe bozuluyordum. Farkındaydım, yanlış yapıyordum çünkü zaman zaman da olsa onların yanında bana duyduğu sevgisini belli etmesini istiyordum.

“Ne kadar çok?”

Emir niyetimi hemen anlamıştı. Yetinmediğimi, daha fazlasını duymak istediğimi ve Eysan’ın bir türlü rahat durmayan sevgisinin içindeki çalkantılardan bir tanesinin daha başladığını kavramıştı. “Tahmin ettiğinden daha çok,” diyerek arkasına yaslandı. “Yeter artık, beni daha fazla zorlama Eysan.” Yine kapıları bir çırpıda kapattı.

O sırada gözlerim Mert ve Ceylan’a takıldı. “Hayır Ceylan,” diyordu Mert. Ceylan dudaklarını büktüğünde Mert ona sarıldı. “Tamam, sen istiyorsan öyle olsun. Senin için bu tekneyi ters çevirir, suyun dibine gömerim.”

Kara talihe bak! Tam da ben ihtiraslarımla boğuşurken onlar

aşklarını gözüme sokuyordu. hâliyle ben de Emir'den böyle bir ilgi istiyor ve çok sinirleniyordum şu anda. Aslında yıllar önce ablamın doğum gününde tüm ilgi ona kaydığı için geçirdiğim kıskançlık krizi yüzünden sokakta deliler gibi ağlarken Emir benim bu yönümle tanışmış ve Miço'yu hediye ederek beni susturmuştu. Artık çocuk değildim. O da elbette kıskançlığımı dindirmek için Mert'in tarzında şakalar yapacak bir insan değildi. Kendi tarzına da razıydım ki ben. Mert'in vaatleri bile mizacına uygundu. Ayrıca Ceylan'ı mutlu ediyordu. İkisi beraber gülüşmeye başladığı sırada Aras "Yavaş ol," dedi. "Tekneyi batırırsan seni vururum."

Mert kakhaha atarak ona cevabı yapıştırdığında aslında Ceylan'a verdiği değeri belli etti. "Parasını öderim. Ceylan'dan kıymetli değil." *Eyşan'ı tutun. Şimdi kendisini kıskançlık denizine atacak.*

Aras dudaklarını birbirine bastırarak gri gözlerini kısıtı. Rüya'nın yüzüne bir tebessüm yerleştirdi söyledikleri. "Bu tekneyi batırırsan seni vururum Mert çünkü üzerinde Rüya'nın ismi yazıyor." *Of, ölüyorum Emir! Sen de benim için denizleri aşacağımı söyle.*

"Ha!" dedi Çağrı. "Yaparsın tabii. Buna hiç şüphem yok Aras Karahanlı."

Çağrı, Ceylan ve Rüya, Aras'ın sözlerine kâh gülümsedi kâh kakhaha attı ama şaka da olsa hepsinin gönlü oldu. Eminim hepsinin birbirleri için yaptığı çok büyük fedakârlıklar vardı. Bizim de öyleydi. Emir için neleri göze aldığım, Emir'in benim için nelerden vazgeçtiği ortadaydı. Bunları kıyaslamıyordum asla ama ben de Emir'in bana duyduğu sevgiyi birilerinin önünde belli edecek olan bu sözleri duymak istiyordum. Çünkü hiç yapmıyordu. Hiç... Belki duymamak ölüm değildi ama duymak da kötü değildi. Ne olmuştu? İşte birileri bir kere daha sevgisini belli etmiş, diğerleri sevildiklerini şaka yollu da olsa yine duymuştu.

Emir'in dizlerinden kalkarak üzerimdeki beyaz tişörtü ve mavi şortu çıkardıktan sonra teknenin ucuna kadar yürüdüm.

“Mert tekneyi batırmadan ya da Aras, Mert’i vurmadan önce denize giriyorum.”

Herkes aynı anda sözlerime güldü. Gülmez dediğim Aras bile... Yine umursamazlık maskemi takınmışım. İçimdeki fırtınaların şiddeti yükseldikçe umursamazlığım daha da yükseldi. Benim mızızlanma yöntemim buydu. Emir’e zaten bunu itiraf etmişim. Gözlerimi kaygısız bir tavırla devirerek Emir’e döndüm.

Emir şapkasını başına geçirerek bana anlamlı ve derin bir bakış attı. İçimden geçenleri okuduğuna kalıbımı basardım. “Eyşan,” diye seslendi beni durdurmak için. “Efendim.”

Tek bir kelime dahi etmeden yanıma geldi. Başını bana doğru eğerek dudaklarıma bir öpücük bıraktıktan sonra gizemli bir gülümseme sundu. “Bu hâline bayılıyorum.”

Ellerimi göğsümün üzerinde birleştirerek teknenin kenarına doğru bir adım attım.

“Neymiş o?”

Esrarengiz gülümsemesi alaycı bir hava yaymaya başladı. “Umursamaz olmana... O anlarda sevgini çok güzel gösteriyorsun. Artık iyice öğrendim.”

Bir daha omuz silktim. Çünkü şu anda çok üzgündüm. Sanırım bizim aşkımızın kendine has dili buydu ve ben Emir’e olan sevgimle yanıp tutuştuğum anları böyle belli ediyordum.

“Müsaade edersen denize gireceğim. Umarım su soğuk değildir. Şu anda tek kaygım bu. Ha, bir de teknenin batmaması... Malum burada çok ateşli ve çılgın âşıklar var.”

Nedense ben konuştukça, Emir’in yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirliyordu. Göz ucuyla diğer çiftlere bakarak dudaklarımı büktüm. “Bir daha bana ‘*Deli, hırçın, şımarık, âşık Eyşan,*’ deme. Onlar benden daha fena. Bana haksızlık etme.” İmalı sözlerime yine alınmadan hatta eğlenerek bir ekleme yaptı.

“Kıskanç Eyşan’ı unuttun. Ayrıca kıskanma,” diye fısıldadıktan sonra omuzlarıma dokundu ve beni ansızın suya ittirdi. “Emir!” diye çığlık çığlığa bağırarak suya düştüğümde arkamdan

atlamadı bile. Suyun yüzeyine çıktığı zaman elimi sertçe suya çarparak bağırdım.

“Şaka mı yaptın şimdi sen?”

Bana hiçbir şey söylemeden başını keyifle sağa sola salladık-tan sonra aşağıya doğru eğildi. “Öfkeni kıskançlığına tercih ederim Eyşan.”

Yüzümü ekşiterek arkamı döndüğümde kendi kendime hem keyiften hem de sinirden gülüyordum. Onları kıskandığımı anlamış ve bana bu duyguyu yaşatmak yerine, başka bir duygu hissettirmeyi mi tercih etmişti şimdi? Bir süre sonra Ceylan da bana katıldı. Sonra da Aras ve Çağrı Mert... Rüya yüzme bilmediği için suya girmeydi. Emir bilerek benden uzak kalmak istediği için gelmedi. Bir de bu yönü vardı; canı istemiyorsa fazla üstelemez, uğraşmazdı. Onun beni çok sevdiğini biliyordum ama Emir böyleydi.

Çünkü kaybetmenin tadını biliyordu. Bu, onu korkutmuyordu.

Daha önce en ağır şekilde deneyimlediği bu acı, Emir’in dayanıklılık sınırlarını ona göstermişti. Bu, bana duyduğu eşsiz sevgi ile ilgili değildi, Emir’in kendisi ile ilgiliydi. Onun katı iç dünyasının bana, *gidersen kalbimi de götürürsün* dediği Eyşan’a en açık şekilde yansımasıydı. Emir’in aşkı “*Seni de kaybedemem,*” demezdi, “*Seni de kaybetmeye dayanırım,*” derdi. Fakat tüm bunların yanında bir de şu vardı; beni asla bırakmazdı.

Akşam olduğunda tekne gezimiz bitmişti. Hâlâ arabasının içindeydik. Evlerimizin önüne geldiğimizde elimi tuttu. Dudaklarına minik bir öpücük kondurarak geri çekilmek istedim ancak bana müsaade etmedi. Başımın arkasından tutarak beni sakın ve telaşsızca bir süre daha öptü. Nasıl yaktığını biliyor muydu acaba? İçimde tutuşturduğu ateşleri teninin eşsiz kokusuyla harladığını, dudaklarını her hissettiğimde o ateşin rengine boyanmak istediğimi biliyor muydu? Geri çekildiğim anda nefes nefese kaldım. “Sayıyorum,” dedi.

“Neyi?”

“Beni sevdiğini söylediğin anları.”

Kıkırdadım. “Danslarımızı saydığım için beni delilikle suçlamıştın. Asıl deli olan sensin.” Yanağına dokunarak alnımı alnına yasladım. “Seni çok seviyorum. Söyle o zaman kaç etti?”

“Benimkiler kadar değil.” Benimle dalga geçiyordu.

“Neden sayıyorsun Emir? ‘Aşkta hesap kitap olmaz,’ derler ama.” Ben de onunla dalga geçiyordum.

“Saymıyorum. Sadece bir kere daha söylemeni istedim. Ben seninle yaşadığım hiçbir şeyi sayamam Eysan. Sen aşksın, aşk sadece yaşanır.”

Bu sözlerini, teknede yaşadığımız anlar yüzünden gönlümü almak için söylemediğini biliyordum. Bu da söylediklerinin hem sahiçiliğini hem de etkisini arttırıyordu. Teknedeki anları çoktan unuttuğumu, meseleyi uzatmayacağımı bilirdi. Az önceki sözleri, içinden geldiği için söylemişti.

Arabadan indiğimde o da indi. Evimin önüne doğru beraberce yürüdük. Gündüz sergilediğim vurdumduymaz tavırlarımı kastederek bana sarıldı. “İstedğin gibi davranabilirsin. Senin her hâlini seviyorum.” Ona sımsıkı sarıldıktan sonra kollarından ayrıldım. “İyi geceler.”

Bahçeye girmeden önce sokağın diğer ucundaki siyah arabaya bakarak gözlerimi devirdim. “İlker Yazıcı’nın adamlarının uykusu gelmiştir. Bugün elli metre uzağımızdaki teknede bizden daha çok yüzdüler.”

Uzun süredir beni, Emir’i ve Emir’in ailesinin evini izliyorlardı. Emir bu konu hakkında sadece bir defa konuşmuştu. Onların varlığını ilk fark ettiğim gündü. Emir korkmamam gerektiğini söylemiş, elinden hiçbir şey gelmediğini belirtmişti. Tıpkı İtalya’da olduğu gibi... Neden etrafımızda olduklarını açıklamamıştı. Açıkçası Defne, Emir’in yanına geldikten sonra görünmeye başlamışlardı. Belki de Pınar ve Yazıcı düşmanlığından payımıza düşeni biz de alacaktık. Bu, benim çıkarımdı. Emir’e göre ise hiçbir şey olmayacaktı. Gideceklerine yürekten

inanıyordu. Ona güvenmekten başka çarem yoktu. İlişkimizin en can alıcı ve can yakıcı konusu buydu, benim yapabileceğim tek şey ona güvenmekti.

Sabah olduğunda spora giderken giydiğim siyah taytımı ve beyaz kalın askılı tişörtümü üzerime geçirdim. Saçlarımı topladıktan sonra çantamı da koluma asarak evden çıktım. Döndüğüm zaman Miço'yu Defne'ye götürecektim.

Spor salonunun önüne geldikten sonra arabamı kaldırımın hemen kenarına park ederek içeri girdim. Gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra koşmaya karar verdim. Tam koşu bandına çıkacağım anda yanımda Buğra'yı gördüm. Aylardır onunla hiç karşılaşmamıştık. Bu ortama hiç uymayacak bir şıklıkta giyinmişti. Siyah takım elbise ve beyaz gömlek...

“Konuşabilir miyiz Eysan?”

“Toz ol Buğra.”

Buğra sözlerime alındığını gösterir gibi dudaklarını büktü. “Mecbursun,” dedi. “Burası açıldığından beri seni bekliyorum ve salon sahibinden izin alarak konuşacağımız odayı bile ayarladım.”

“Asla seninle konuşmayacağım.” Ona arkamı dönerek ilerleyeceğim anda kolumu yakaladı. “Özür dilerim, sana karşı asla zor kullanmam ama bunu bilmen gerektiğini düşündüm.”

Kolumu sertçe geri çektiğimde bana engel olmadı. “Tabii, zor kullanmak yerine meyve suyuma ilaç atarsın, değil mi? Öylesi daha insanca sana göre!”

“Özür dilerim Eysan ama benimle konuşmak zorundasın,” dedi dişlerini sıkarak. “Bunu kendi isteğinle yapmadığın takdirde seni kaçıracağım ve sen yine de bugün beni dinleyeceksin.”

Dehşetle geriye doğru bir adım attığım sırada nazikçe koluma dokundu. “Söz veriyorum. Şu güvenli odada dinleyeceklerinden sonra gitmekte özgürsün.” Göz kırptı.

“Bağırdığın anda buradaki kaslı herifler üzerime çullanacaktır. Kısacası güvendesin.” Sonra da odaya doğru yöneldi.

HİÇ OLMAK

Ben kazandım.

Ben, yıllardır sabırla beklediğim o huzura erişmenin kapısında'yım artık. Babama kendimi ispatlasam da ispatlamasam da ben kazandım. Ben Buğra'yım artık.

Sadece Buğra.

Âşık ve güçlü bir erkek.

Tamamlanmak üzereyim. Onun benden çaldıklarını geri almak üzereyim. Onun gibi olarak hem de...

Buğra'nın oturduğu siyah deri koltuğun benzerine oturmak üzereydim. "Başla," dedim sanki bu konuşmaya onu ben mecbur etmişim gibi. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Eyşan 'Sakin ol,' dedim sana. Burada sana evlenme teklif edeceğimi zannediyorlar. Salonun müdürü o yüzden odasını kullanmama müsaade etti." Kurnazca gülümsedi. "Oysa amacım, seni izleyen şu adamlardan kendimi gizlemek."

"Başla o zaman."

Buğra burnundan uzun soluklu bir nefes aldı. "Önce sana bir soru soracağım. Cevabından emin olmama rağmen usulen sormak zorundayım. Hazır mısın?"

Biraz tedirgin olmama rağmen göz kapaklarımı sıkıntıyla aşağıya indirdim. Bana odaklanarak gergin bir gülümseme sun-

du. “Defne denilen o çocuğun babasının kim olduğunu biliyor musun?”

Hazırlıklı olmadığım bu soru yüzünden başımı geri çektim. Paniklemişim. “Bunu neden soruyorsun? Tabii ki biliyorum. Defne doğduktan kısa süre sonra ölmüş.” Bir de Pınar ile evli olmadığını ve sonradan öğrendiğim ismini kendime sakladım.

“Bilmiyorsun,” dedi Buğra. Ardından yüzünde bir rahatlama belirdi. “Zaten senin değil, bu saatten sonra artık benim biliyor olmam önemli.”

Birden ellerim nedensizce titremeye başladığında Buğra bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Aslında şöyle başlasam beni daha iyi anlarsın. Benim bir babam var. Kim olduğu ve ne tür pis işler yaptığı malum olan bir babam. Onun tek oğlu gibi görünsem de onun için hiçim. Piç bile olsam bir şey olurum herhâlde,” dedi zavallı gibi gülererek. “Ben hiç ve tutsak bir Buğra’yım. Özgürlük benim için bir hayal.”

“Saçmalama Buğra.”

Babasının onun için ne düşündüğü umurunda değilmiş gibi eliyle *boş ver* der gibi bir işaret yaptı. “Yıllar önce ölen abim, babamın gözünde onun tek oğluydu. Bense işe yaramaz pislğin tekiydim ona göre. Canım kadar sevdiğim kız kardeşlerimi pek saymaz zaten. Ben, onun yerine ölmeliymişim. Zavallı karakterim bu imparatorluğun kapısında süpürgeci olmaya bile layık değilmiş.”

“O kadar da değil. Aslında kendin olabilseydin böyle düşünmezdi.”

“Tabii Eyşan. Senin için söylemesi kolay. Kendim olmama izin verdi mi sence?”

Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Üzerindeki siyah ceketi çıkardıktan sonra onu masanın üzerine fırlattı. “Benim başarabileceğim tek şeyin evlenmek olduğunu, seni sevip de Karahanlı’ya kaptırdığımı öğrendiği gün, bunu bile başaramayacak kadar beceriksiz olduğumu söyledi.”

Ellerini iki yana açarak işaret parmaklarını kendisine doğrulttu. “Karşında kendisini, babasına ispat etmeye adanmış bir Buğra var. Aynı zamanda seni hiç kırmayan, Karahanlı ile gitmene hep göz yuman sana çok fena âşık bir Buğra.”

“Buğra yeter artık! Bunu duymak istemiyorum.” Başımı koltuğun arkasına yaslayarak isyan ettim. “Vazgeç benden.”

“Olmaz,” diye fısıldadı. Önce ayağa kalktı sonra da bana doğru eğildi. “Çok seviyorum be Eyşan seni!” Gardını tam düşürmek üzereyken hırsla sözlerine devam etmeyi tercih etti. “Babama kendimi ispat etmek için ömrümü adadığım o hayatta ben var ya hep bir insanın peşinden koştum. Kimsenin yapamadığını yapmak, başaramadığını başarmak ve böylece kendimi babama ispat ederek özgürlüğüme kavuşmak istedim. Bu cümleyi sana hastanede sarf etmiştim hatırlıyor musun?”

Hayal meyal hatırlıyordum o sözlerini. “Kimin peşinden koştun?” Aslında çok da ilgilenmiyordum ama Buğra’nın içli hâli beni üzmüştü. Evet, aynı zamanda ona çok acıyordum.

Bir elini siyah saçlarının arasından geçirerek “İlker Yazıcı...” dedi. “Abimin canını alan adam.”

Abisinin canını alan adam... Katil! Gözlerim kocaman açıldığında Buğra başını ağır ağır salladı. “Evet, o Eyşan. Ona ulaşamazsın, dokunamazsın ama ben yaptım. Çünkü hayatım boyunca buna motive oldum ki aslında daha yirmi dört yaşındayım.”

“Ne yaptın?”

“Ona da sıra gelecek. Sabırlı ol güzelim.”

Bir şeyleri tasvip etmiyormuş gibi dudaklarını büzdü. “O adam beni vurdurttu. Hastaneye geldiğin gündü.” Bunu zaten biliyordum. İlker Yazıcı gerçekten zalim ve çok tehlikeli bir adamdı. “Bunu neden yaptı?”

“Beni öldürtmedi çünkü abim onun için yeterliydi. Şimdi benim peşimde çünkü onu rahatsız ettim. Ensemde ve baktığım her yerde. Bu onun tarzıdır.”

Yanaklarım öfkeden alev alev yanmaya başladı. O adamın bu tarzını en iyi Emir biliyordu ve elbette artık ben.

Buğra bir süre suskun kalarak başını öne eğdi. Parmaklarını birbirine kenetledi. “İlker Yazıcı’nın canını alırsam babamın gözünde, tüm âleme karşı onurlu bir evlat olacağım. Çok sevdiği oğlunun kanı yerde kalmayacak ve bunu hor gördüğü diğer evladı olan ben yapmış olacağım. Asla yapacağını ummadığı, onun gözünde beceriksiz birisi olan ben.”

Gözleri dolmuştu. Sesi soldu. Benzi de ona keza. “Ama kendim için bir hiç olacağım. Bunu fark ettim.”

“Ne güzel! Yapma o zaman,” diye mırıldandım.

“Yapmayacağım ama bunu nasıl fark ettiğimi bilmen ve neden yapmayacağımı öğrenmen gerekli Eyšan?”

“Ben mi?”

“Hı hı!” diyerek iç çekti. “İlker Yazıcı’nın zaafının olmadığını söylemişim sana, hatırlıyor musun? Bu da onu çok güçlü kılıyor.”

Buğra’nın siyah gözleri birden pırl pırl oldu. “Ben onu buldum Eyšan. Bir tek ben. Bu bilginin tek hâkimi olmak adına, araştırmalarımı yaparken en yakın adamlarımdan dahi ne haltlar karıştırdığımı sakladım. İdolüm de kimseye güvenmez çünkü. Böyle davranmayı ondan öğrendim.”

Açıkçası İlker Yazıcı’dan alacağı intikam benim de içimi soğutuyordu ama onu böyle bir konuda yüreklendirecek kadar merhametsiz değildim. “Kendin ol Buğra. İntikamı bırak. Her ne kadar baban seni yıllarca bu duyguyla doldursa bile bırak.”

“Kendime *‘Bırakacağım,’* dedim. O intikamı almaktan vazgeçersem seni kazanabileceğimi anladığım an bunu söyledim. Çünkü seni kazanma şansım o intikamdan vazgeçtiğim an olacak ve ben,” dedi bana kendimi değerli hissettirdiğini düşünerek. “Seni seçtim.”

Yine saçmalamaya başlamıştı. “Benim kalbimi kazanamazsın Buğra ama saygımı alırsın,” dediğimde önümde diz çöktü.

“Kalbini de kazanırım. Bana fırsat ver. Yanımda ol.” Parmaklarımı tutarak nişan yüzüğüne baktı. “Onu bırak ve yanımda kal.”

Çok çaresiz ve saplantılı bir hâli vardı. Elimi hızla geri çekerek “Hayır,” diye itiraz ettim. “Emir’den asla vazgeçmem. Benimle bunları konuşacağını bilseydim asla seni dinlemezdim.” Hızla ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüm. İçimde bir sıkıntı vardı. Konuşmamızın başında Defne’den bahsetmişti. Anlattıkları ile o küçük kızın arasındaki olası bağı bilinçsizce reddetmeye çalıştıkça sıkıntı boğazımı tırmaladı.

“Eyşan.” İsmimi seslendikten sonraki sözleri dizlerimin bağı-
nı çözdü. Kahretsin ki beni yanıltmadı. Bir bağ varmış. Hiç um-
madığım kör olası bir bağ. “Defne ismindeki o minik kız İlker
Yazıcı’nın öz kızı.” Durdu. Söylediklerini daha iyi idrak etmemi
ister gibi fısıldadı.

“Kıymetlisi, tek evladı, herkesten sır gibi sakladığı. Seninse
üvey kızın olacak.”

AŞK ADAMA NELER YAPTIRIYOR?

Nefesim endişeyle kesildi. Kabul etmek istemiyordum. “Ne dedin sen?” Sorumu duyduğuma emin değildim. Sesim titriyor, daha çok sesli düşünüyor gibiydim.

“Duydun işte. O adamı başka türlü öldürmenin yolunu biliyorum artık.”

“Hayır,” diye bağırdım üzerine doğru yürüyerek. “Bu mümkün değil. Hata yapıyorsun. Defne’den uzak duracaksın. Onun annesinin, o adamın milyar dolarlık deposunu ihbar ettirdiğini söyledin sen. O kadına düşmandı. Onun kızı olamaz.”

Buğra itirazlarıma aldırmadı. “O konu görüldüğü gibi olmayabilir. Bizim âlemde böyle olaylar çoktur. Kadını izlemeye aldırıştım. O kadının Emir ile bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Daha doğrusu çocuğunun babası. Sizi ayıracaktım güya.”

Yumruklarımı sıkıyordum. Buğra beni ikna etmeye çalışıyordu. “Kadın delirmiş ya da o yoldaymış. Geceleri sayıklıyormuş. İçeride bana hizmet eden kadın tutuklulardan bir tanesi söyledi. Bir gece ‘İlker Defne’yi al. Ondan al. Ondan al,’ diye bağırmış tuvaletteki aynanın karşısında. Benim kadın duymuş.”

Tavrı biraz alaycıydı. “İlker ismine karşı saplantım olsa da bunu ciddiye almadım elbette. Saplantı bir yana, bu arada Pınar denilen kadının hapishanede korunduğunu öğrenmiştim. Sence kimin tarafından?”

Onu hem dinlemek istiyor hem de arkama bile bakmadan bu odayı terk etmek için çabalıyordum. “Kimin tarafından?”

“Bu ülkede İlker Yazıcı’nın sağ kolu olan Kenan Ekşi tarafından. O adam seni ve Emir’i de koruyor.”

“Saçma. O adam bizi korumuyor.”

Dans ettiğimiz gün Emir’in düşmanca bir tavırla onu ölümle tehdit etmesi bile yeterdi buna inanmamam için. Yine de kafamın içindeki karmaşa beynimi patlatmak üzereydi. İlker Yazıcı ve Emir düşmandı. Bu adam, en kıymetlisini Emir’e mi emanet ediyordu? Daha da önemlisi Emir bu gerçeği biliyor muydu? Ayrıca biz korunmuyorduk. Rahatsız ediliyorduk. Birden aklımda bir ihtimal belirdi. Yoksa İlker Yazıcı’nın Emir’den susmasını istediği şey Defne gerçeği miydi? “*Konuşursam muhtemelen ölü-rüm,*” dediği mesele bu muydu? İlker Yazıcı onu öldürür müydü?

Buğra parmaklarını kütleterek Kenan Ekşi ile ilgili bir yorumda bulundu. “İlker Yazıcı sağ gözünün gördüğünü sol gözüne göstermez. Kenan Ekşi, kızın İlker Yazıcı’nın kızı olduğunu bilmiyordur. İlker Yazıcı’nın en büyük düsturu, kendisine bile güvenmemektir. Adam bir kale Eyşan. Kalede hiç gedik yok. Asla bırakmaz. Kimseye güvenmez,” dedi üstüne basa basa.

Babalık meselesine inanmam çok zordu. “Bu söylediklerin doğru olsa bile Defne’nin babasının İlker Yazıcı olduğundan emin olamazsın.”

Buğra itirazlarımdan sıkılmıştı. “Eyşan,” diyerek cebinden çıkardığı kâğıtları elime tutuşturdu. “Önce beni dinle, sonra da kâğıtları incele. Babam hep, benim beynimin ilkokul birinci sınıf çocuğunun beyni kadar çalıştığını söyler biliyor musun? Ben de,” dedi alaycı bir kahkaha atarak. “İlk defa ona hak vererek öyle düşündüm. Böylece, bir ilkokul çocuğunun sorabileceği basit sorulardan çıktım yola.”

“Buğra...” Sözümlü kesti. “Şşşt,” diyerek masanın arkasındaki sandalyenin üzerine oturarak oraya kaykıldı. “İlkokul fişleri

okuduğunu düşün. Çok yalın cümleler kuracağım. Kadın, *‘İlker çocuğu al,’* dedi. Adam, Kenan Ekşi ile görüşmeye geldiği gece Emir ve Eyşan kumarhanedeydi. Buğra’ya o gece telefon geldi. Kenan Ekşi’nin yanındaki ajanı, Kenan Bey’in bu gece birisiyle görüşeceğini ama kim olduğunu bilmediğini söyledi. Malum bizim adam, Ekşi’nin her adımını bize rapor ediyor. Hoş,” diyerek gözlerini kocaman açtı. “Adamımız Kenan Bey’in yanında dış kapının dış mandalı gibi bir şey. İşte öğrenebildiği kadarını bize rapor ediyor. Buğra sonradan öğrendi; İlker Yazıcı o gece Emir ve Eyşan’ın da uğradığı villadaydı.”

Panikleyerek bağırdım. Onu haksız çıkarmak istiyordum. “Peki, İlker Yazıcı’nın o villada olduğunu nasıl anladın?”

Bu arada o görüşmenin İlker Yazıcı ile yapıldığını ben zaten Emir’den öğrenmiştim. O gece patlayan silahların Yazıcı’ya yapılan bir suikast girişimi olduğunu ve Emir’in olayların ortasında kaldığını Emir bizzat anlatmıştı.

Buğra gözlerini kocaman açarak bana doğru eğildi. “Sana, onun benim idolüm olduğunu söylemiştim.”

“Abini öldüren bir insana bu kadar hayranlık duymak çok anormal değil mi?”

“Evet, aynen öyle maalesef. Babam ona bilendikçe ben İlker Yazıcı’yı araştırdım. Araştırdıkça, onu gördükçe her hareketini izledikçe; bu âlemin en büyüğü oluşuna, yönettiği milyar dolarlık servetlere -ki bu servetin bir kısmı da temiz işlerden geliyor- aklına, fikrine, giyimine, soğukkanlılığına hayran oldum. Düşmanıma güzelim. Benim gibi bir ahmak ancak düşmanına mı hayran olur yoksa İlker Yazıcı gibi güçlü bir adam düşmanını bile kendisine hayran mı eder, çözemedim.”

Adam, Buğra’nın beynini ele geçirmişti anlaşılan ki bunu yapmak onun gibi kudretli bir karizmaya ve sınırsız güce sahip olan birisi için hiç de zor olmamalıydı.

“Tıpkı ergenlerin, pop yıldızlarının özel zevklerini araştırdı-

ğı gibi ben de onun her şeyini araştırdım. Mesela,” dedi. “Çok iyi dans eder. Beş yabancı dil konuşur. Aslında Harvard Hukuk Fakültesi mezunudur.”

Hayretler içerisindeydim. Emir bunlardan bahsetmemişti. Muhtemelen bilmiyordu.

“Bitmedi Eyşan.” Yüzünde ve sesinde adama duyduğu hayranlığın izleri dans ediyordu. “O gün otelimize ilk defa ayak basmıştı. Sen gittikten sonra ona hizmet eden garsonu buldum. Onun seçimleri, zevkleri o kadar ilgi alanıma giriyordu ki ne içtiğini bile sordum.”

Buğra gözümde her sözüyle zavallı bir hâle düşüyordu. Doğup büyüdüğü yanlış ortam kişiliğini yok etmişti. Düşüncelerimden habersiz bir şekilde açıklamalarına devam etti. “O gün alkol almadığını ama korumalarından bir tanesinin mutfaka daha önce hiç kullanılmamış bardaklar getirdiğini aktardı. O bardaklarla kendisine özel servis yapılmasını istemiş. Hatta içeceklerini bile kendisi getirmiş ve koruması, Yazıcı’nın içecekleri doldurulurken mutfakta beklemiş.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Bu kadar düşmanı olan bir insanın zehirlenmekten korkması gayet normal, değil mi?”

“Hı hı! Ama sadece zehir meselesi değil. Adam çok titiz. O yüzden kullanılmamış bardak istedi bence. Bunu, bizim otele gelen bazı müşteriler de talep eder. Nadir görülen ama aslında alışlageldik bir durumdur.”

Dans ettiğimiz gece garsonun ona getirdiği özel kadehi hatırlayarak Buğra’yı dinlemeyi sürdürdüm. “Her neyse, Kenan Ekşi’nin yanındaki adamım konumu gereği bana yarım yamalak rapor verebildi. O gece Kenan’ın birisi ile görüşeceğini, o anda Kenan’ın İzmir’den henüz uçağa binmek üzere olduğunu aktardı. Kendilerini, görüşme yapacağı yere önden yollayacağını ama bir sebepten dolayı onları beklettiğini anlattı. İçeri asla girmemelerini emrettiğini söyledi. Bir de şunu ekledi Eyşan.”

“Neyi?”

“Kenan Ekşi’nin sağ kolu olan adamının bunların eline hiç kullanılmamış bir kutu bardak vererek içerideki korumaya vermelerini emrettiğini söyledi.”

Nefesimi tuttuğum anda Buğra sıırttı. “Sen de benim o gece düşündüğümü düşünüyorsun, değil mi? İlker Yazıcı’nın en has adamı olan Ekşi o bardakları bizim oteldeki titiz turistler için ısmarlamadığına göre.”

Gözlerinin içi ışıldıyordu. “Küçük bir detay ama İlker Yazıcı’nın bu titizliğini anlaşılan sadece ben ve Kenan Ekşi biliyoruz.”

Gururla göğsünü şişirdi. “Babamın birkaç adamını arayarak büyük bir şevkle o villaya yolladım. Babamdan izin bile almadım. Çünkü onları almama asla müsaade etmezdi.” Gururu öfkeye dönüştüğünde Buğra’nın siyah bakışları karardı. “Ona, ne yapmaya çalıştığımı açıklasaydım muhtemelen benim bir aptal olduğumu söyleyecekti. Gitmeleri biraz zaman aldı ama yanılmadım,” dediğinde o gece patlayan silahların asıl sahibinin Buğra olduğunu anlamış bulundum.

“Kenan Ekşi’nin hiç kullanılmayan bardak kullanan özel misafirinin İlker Yazıcı’dan başkası olmadığına adım kadar emindim. O gece içime dolan inancı ve coşkuyu sana anlatmam mümkün değil. Emir, seni eve götüreceğini söylediğinde bile ona aptal aptal sırtıyordum.”

Buğra bir kahkaha attı. İlkokul fişi okur gibi söylediklerini ağzım açık bir hâlde dinliyordum.

“Buğra, Kenan Ekşi’nin babasına düşman olabileceğini bile bile riski göze aldı. Buğra’nın gözü hiçbir şey görmüyordu. Buğra oraya giden adamlarından bir tanesine öleceğini bilse bile o adamı vurmasını emretti. Adamım, İlker Yazıcı’nın oraya sadece iki tane korumayla geldiğini öğrenince işi kolaylaştı. Zaten Kenan ona koruma gönderdiğine göre az kişiyle gelmiş olduğuna ne-

redeyse emindim. Ve diğer adamlarım Yazıcı'nın iki koruması ile dalaştığı sırada tembihlediğim adamım, benim avımın peşine düştü. Sonra da İlker Yazıcı'yı vurmaya başardı. Fakat hazırlıklı olan Yazıcı kolundan çok önemsiz bir yara almış.”

Buğra yüzüne sahte bir üzüntü takındı. “Buğra'nın en has adamı oracıkta İlker Yazıcı tarafından öldürüldü. O gece İlker Yazıcı'nın yanında senin Karahanlı'nın olduğunu ve senin de dışarıdaki arabanın içinde bulunduğunu sonradan öğrendim.”

Suratı asıldı. “Yazıcı'nın iki koruması, benim diğer üç adamımı vurmuş ama kendileri de vurulmuş. Benimkiler bir şekilde oradan kaçmayı başarmış neyse ki.”

Kaşları çözemediği bir olay yüzünden belli belirsiz çatıldı. “Duyduğuma göre İlker Yazıcı çok hafif yaralanmasına rağmen benim adamın saldırısına o kadar sinirlenmiş ki onu vurduktan sonra yaralı koluna rağmen adamın boğazına sarılmış.” Buğra dudaklarını kıvrırdı. “Belki de birilerinin, kendisinin burnunun dibine kadar sokulmuş olmasını hazmedemedi. Bu durumun sebebini açıkçası tam olarak anlayamadım çünkü İlker Yazıcı çok soğukkanlıdır ve kontrolünü asla kaybetmez. O gece ne olduysa adamımı hem vurdu hem de ondan hıncını alamayarak boğazını sıktı.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Kenan'ın yanındaki ajanım, onun boğazındaki el izinden bahsetti. İlker Yazıcı hastaneye bile gitmeye gerek duymadan orada tedavi olmuş anladığım kadarıyla. Çok da sinirliymiş.” Omuz silkererek “Oysa küçücük bir sıyrık almış,” dedi.

Buğra ayağa kalkarak işaret parmağını şakağına bastırdı. Asıl mevzusuna geri dönüyordu. “Bak Eyşan. İlkokul çocuğunun beynine sahip Buğra o günden beri kendisine şu soruları sordu. Şimdi soru fişlerine geçelim.”

“Kadın neden *‘İlker çocuğu al,’* diye sayıkladı? Emir Karahanlı DNA testine karşı çıkarak neden o çocuğu almaya çalışıyor? Çünkü onunla hiçbir kan bağı yok ve bunun ortaya çıkmasını

bilerek istemiyor. Ve Emir Karahanlı'nın İlker Yazıcı ile nasıl bir dostluğu var? Bir de konumuzla alakası yok ama İlker Yazıcı gibi bir adam neden o villaya sadece iki en yakın korumasıyla geldi? Sanırım düşündüğüm kadar zeki değil. Neden o villaya girmeden önce Kenan Ekşi'nin korumalarının gelmesini beklemedi?"

"Vardır bir bildiği," diyerek gözlerimi devirdim.

"Haklısın. Söz konusu oysa elbette bir bildiği vardır. Benim aklım buna ermiyor olabilir." Bir kahkaha attı. "Kendime 'Hemen bu basit ama cevapları çok zor olan soruları cevapla,' dedim. Ah Eysan! Ben senin ve Emir'in peşinden koştukça İlker Yazıcı'ya adım adım yaklaştığımı geç de olsa bu sorular sayesinde anladım."

Onun aklına yığılan sorular sayesinde İlker Yazıcı hakkında bildiğim her şey ters yüz oluyordu.

"Tüm bu basit ötesi soruları bir araya getirdiğimde ve Emir ile Yazıcı'nın meçhul dostluğunu düşündüğümde küçük bir araştırma yaptım."

"Mantıklı ol. Bu söylediklerin sadece birer varsayım," dediğimde Buğra iç çekti. "Aşığım. Mücadeleciyim ve ne keşfedeceğini bilmeyen şu mucitler gibi azimliyim. Her neyse elbette bu söylediklerim yeterli değildi. Kenan Ekşi'nin yanındaki adamımızdan, bizim ölen adamı nereye gömdüklerini öğrendim. Biz de adettir, yok ettiğimiz düşmanı kıyafetleriyle gömeriz. Bilirsin işte, hemen kurtulma psikolojisi."

Birden üzerimden boşalan terleri fark eden Buğra su isteyip istemediğimi sordu. *Hayır* anlamında başımı salladım.

"Onu gömdükleri yeri öğrenerek kıyafetlerini aldım. Onu usulüne uygun gömdürdüm ve kıyafetlerin hepsini Rusya'ya yolladım. Elbette bunları yaparken amacımı en yakın korumam dâhil herkesten sakladım. Onlara, adamımı usulüne uygun gömmek istediğimi söyleyerek niyetimi perdeledim." Göz kırptı. "İlker Yazıcı taktiği. Babana bile güvenme."

Buğra'nın kişiliksiz tavrını göz ardı ederek asıl soruyu sordum. "Neden o mezarı açtırdın?" Buğra bu sefer sinsice gülümsedi.

"İlker Yazıcı'yı vuran adamımın kanlı kıyafetlerinin üzerindeki her milimetre kana DNA testi yapılmasını istedim. Malum onun boğazını sıkıydı. Üzerine kan damlatmış olabilirdi. Bu arada Defne'nin paragöz teyzesi sağ olsun bana Defne'nin saç telini verdi."

Hain kadın. Anlaşılan Buğra ile iş birliği yapmıştı. Buğra yüzüme baygın bir bakış attı.

"İlker çocuğu al, Emir - İlker ilişkisi ve çocuğun yıllar önce ölen babasının Pınar ile hiç de güçlü bir bağının olmaması ve bir de Pınar İlker düşmanlığı. Tüm oklar Yazıcı'yı tersten de olsa gösteriyor." Ukalaca gülümsedi. "İdolüm İlker Yazıcı olduğuna göre bende de birazcık da olsa bir ışıık olmalı, değil mi? Kadının İlker Yazıcı'nın sağ kolu tarafından korunması da cabasıydı. Az önce saydıklarımı bilmek, bizim âlemdeki kimseye huzur vermez. İlla ki peşine düşersen ki söz konusu kişi İlker Yazıcı ise bu gerçekleri kurcalamadan duramazsın."

Duyduklarıma inanamıyordum. Daha fazlasını nasıl kaldıracabileceğimden şüpheliydim. "Bu arada Emir Karahanlı'ya senin için yaptığım iyilik var Eysan."

"İyilik mi?"

Buğra pis pis sırıttı. "Seni ve Emir'i hastanede gördüğüm zaman aranızda bir şeyler olduğunu iyice anlamıştım. Ben de senin ona gitmemen için Defne denilen çocuğun peşine takılarak kızın teyzesini buldum. Söyledim sana; amacım Defne'nin Emir'in çocuğu olduğunu sana göstermek, aranızı bozmaktı. Kadını biraz sıkıştırdığımda döküldü tabii." Sinsi Buğra.

Buğra'nın çabasının boşuna olduğunu göstermek için ona acır gibi baktım. "Sanırım ben o kadına gitmeden birkaç gün önce sizin eve gelmiş ve bir rezillik çıkarmış. Bana o olaydan

bahsetti. Seni tanıdığımı bilmeden bana, Emir ve senin evliliğini de Pınar'dan duyduğunu aktardı.”

Onunla alay ederek sinirimi belli ettim. “Epey samimi olmuşsunuz.”

Buğra hiç tepki vermeden bir süre sustu. “Önemli olan evliliğinizdi ve ben o kadına Emir’in kendisine teklif ettiği parayı teklif ederek kızı hemen Emir’e vermesini söyledim çünkü kadın Emir’in seninle o küçük kızı kendisinden almak için evleneceğine inandığını söyledi bana. Güya kadın, Emir’den böyle bir istekte bulunarak onu zorluyormuş.”

Gözlerim hayretle büyüdü. Sebebi son sözleri değildi çünkü Emir, Defne’yi zaten alacaktı. Kadın bunu bilmiyordu. “Bunu sen mi yaptın? Oysa o kadın, Emir ona çok büyük meblağlar teklif ettiği hâlde Defne’yi bırakmıyordu.”

“Ah!” diye inledi Buğra. “Teklifimi kabul etti elbette çünkü Emir’in verdiğinin üzerine bir şey daha hediye ettim ona.”

Yutkunarak Buğra’nın tehlikeli bir hâl almaya başlayan sözlerini dinlemeye devam ettim. “Canını bağışladım Eyşan.” Ağzım bir karış açıldı. “Eğer senin bana gelmene engel olacak bu evliliğe mani olmak için kızı Emir’e vermez ise ona neler yapacağımı anlattım. Bana evlenseniz dahi kızı zaten vermeyeceğini söyledi ama taktım bir kere kafaya. Elbette bir de polise ya da Emir’e ağzını açarsa bu düşüncelerimin yine geçerli olacağını belirttim. Benden nasıl korktuğunu anlatamam sana. Para da tatlıdır ama can çok daha tatlıdır güzelim. Benim teklifim çok daha muhteşemdi gördüğün gibi. Akrep Buğra’yım ya ben.”

Nasıl? O kadın Defne’yi Emir’e bu yüzden mi bu kadar kolayca vermişti? “Emir bu yolu asla seçmedi?” diye bağırđım. “Bunu öğrendiğı zaman, inan bana, hiç iyi şeyler olmayacak.”

Buğra gerçekten Emir ile dalga geçercesine bir kakhaha attı. “Ne yapacak? Beni polise mi şikâyet edecek?” Ona çok sinirlendiğim hâlde ağzımı yormak istemedim.

“Bence bana teşekkür et,” dedikten sonra bana doğru eğildi. “Sana asıl söylemek istediğim konuya geçelim. Ben, Emir ve seni ayırmaya çalışırken neler bulduğumu öğrenmen gerekiyor.”

Başımı ona doğru kaldırdığımda “Bingo!” dedi. “Aylarca süren testlerin sonucunu bekleme işkencesi sonrasında bingo! Ben kazandım. Bir hayalin peşinden gittim. Parçaları birleştirdim ve dün öğrendiğime göre bilmem kaçınıcı kan testinden sonra adamımın gömleğinin yakasına sıçrayan bir damla kandaki DNA ile Defne’nin DNA’sı uyumlu çıktı ama benim ölen adamımın kanıyla değil. Başka bir kanla.”

Şimdi elindeki kâğıda bak. Titreyen ellerimle kâğıdı açtım. Rusça bir şeyler yazıyordu. *DNA* yazısını ve bazı sayısal verilerini anlamak hiç de zor değildi.

“Görüyor musun güzellik? Aşk adama neler yaptırıyor? Onu ya çok güçlü kılıyor ya da âcizin teki yapıyor. Sence bana ne yaptı?”

Ne yaptığı umurumda değildi. Birden sesimi yükselttim.

“Bu kanın ona ait olduğunu nereden bileceğim?” Aslında cevaptan adım kadar emindim artık.

Defne o adamın gerçekten öz kızı mıydı? Yoksa Emir, o adamın kızını evlatlık almaya mecbur muydu? Belki de bunu isteyerek yapıyordu. Neden?

BENİM HAZİNEM SENSİN

Babama bir gün şunu sordum. "Neden para için savunmasız bir insanın ailesini yok ettin?" İlker Yazıcı ve ailesini kast ediyordum. "Onun bu hâle geleceğini bilseydin yaparmıydın?" Ardından ilk defa ona bağırdım. "Abimi aslında sen öldürdün. Keşke senin değil de o adamın oğlu olsaydım. Çünkü beni senin gibi aşağılamak yerine benimle gurur duyar, göğsünü gere gere yanında gezdirirdi." Sesim iyice yükseldi. "Herkes bana ona da duyduğu gibi saygı duyardı. Bana asla acımazdı. Benden utanmazdı."

Babam yüzüme bir tokat attı. Elimini yanağımın üzerine götürmeden çenemi dikleştirdim. "O adamın canını yakacağım. Bunu, sırf kendim için yapacağım. Beni bu hâle getirmene izin verdiği için, asla abimi aldığı için değil. Sonra da bir daha senin yüzüne bakmayacağım çünkü sen para için işlediğin günahın bedelini oğullarına ödeten bir babasın."

Ama vazgeçtim çünkü Eysan var artık. Ben onunla ben oldum. Eysan yoksa intikam yine var çünkü bu ikisinden biri yoksa ben eksiyim.

"O odada vurulan tek kişi İlker Yazıcı'ydı," diyerek yüzüne yıllardır beklediği bir zaferin gülümsemesini takındı. "Kanı akan tek kişi."

Beni ikna etmeye gerek duymuyor, zaferini kendisine tekrar hatırlatırken gözlerinin içi parlıyordu. "Bunun teyidini diğer

adamlarımdan defalarca aldım. Emir'in vurulmadığını, kendileri ile mücadele eden korumalarında İlker Yazıcı'yı vuran adamımla hiçbir münasebette bulunmadığını söylediler. Ölen kişinin üzerinde Yazıcı'dan başka kimsenin kanı yoktu.”

O gece Emir'in üzerinde bir damla bile kan olmadığına, en ufak bir yara görmediğime emindim çünkü geçirdiğim şok sonrasında, durumunu ona hem defalarca sormuş hem de gözlerimle görmüştüm. İyi olduğuna emin olduktan sonra da beni eve bırakmasını istemiştım.

Ayağa kalkarak onu ittirdim. “Ne bulmuş olursan ol, beni ve Defne'yi asla bu pislige karıştırmayacaksın.”

Buğra az önce ellerimle göğsüne vurduğum ve onu ittirdiğim yere bakarak iç çekti.

“Olmaz Eyšan,” derken çok hastalıklı bir sakinliğı vardı. “Bu bilgiyi satabileceğim ve karşılığında milyon dolarlar alabileceğim kaç aç kurt var, haberin var mı? Meksika'daki en büyük rakibi bile yeter. Kalede koca bir gedik var artık. Yazıcı'nın ciğerini yakabiliriz. O kızı kaçırabiliriz. Ancak...” Yüzüne sahte bir üzüntü takındı. “O aç kurtların vereceğı hazineleri istemiyorum.” Sesi alçalarak çok ama çok inandırıcı bir hâl aldı. Teslim oldu. “Benim hazinem sensin.”

Çıldırarak üzereydim. Özellikle bu sözlerine yürekten inanıyor oluşu beni çileden çıkardı. “Buğra, Ben senin hiçbir şeyin değilim.”

“Öylesin. Neden mi? Defne ismindeki o küçük kız İlker Yazıcı'nın tek varisi. Adamın milyar dolarlık servetinin tek sahibi. O kız bir hazine. O kız acımasız İlker Yazıcı'nın en büyük zaafı. O kız intikam Eyšan. O kız İlker Yazıcı'nın bir sır gibi sakladığı gerçek hayatı. Hem babam hem de bizim âlemdaki birçok adam için öyle ve ben seni bu eşsiz sırda tercih ediyorum.”

Paniğimin katlanarak artmasına sebep olan takıntılı ruh hâminden onu sıyırmak istiyordum. “Hayır Buğra. Bunu yapma.

Her ne planlıyorsan aklından çıkart.”

Önümde diz çökerek yalvaran gözlerini üzerime sabitledi. O bakışların sahte uysallığının ardında acımasız bir planı olduğu o kadar belliydi ki. “Sana ölüyorum. Bu erişilmez gerçeği sırf senin için saklarım. Oysa onurum söz konusu. Benliğimi adadığım her şeyden sırf senin için vazgeçiyorum. Lütfen beni anla.”

“Yapma Buğra.” Bir de onu bu hâle getiren bir çaresizliği vardı. Bana duyduğu karşılıksız aşkına esir oluşundan kaynaklanıyordu ve işin ilginçini bunu bana yansıtmaktan hiç çekinmiyordu.

“Ayağa kalk.”

Dediğimi yaparak gözlerini yumdu. Çok ciddi görünüyordu. “Emir Karahanlı’nın İlker Yazıcı ile tanışıklığının eskiye dayanıp dayanmadığını öğrenemedim. Bizim otelde ayaküstü sohbet ettikler ama bildiğim yegâne baş başa görüşmeleri kumarhanedeki gecenin sonrasında yaptıkları görüşme. Bunun dışında tek bildiğim şey, Defne’nin annesi ile Emir’in o meşhur fotoğrafları. Nişanlın, Defne’nin bebekliğini biliyor ve onu gerçekten çok seviyor. Belki de o kadına bir şekilde borçlu ve o kızı o yüzden alıyor.”

Buğra yüzünü ekşiterek “Her ne haltsa Eyşan,” dedi. “Elimde tapu gibi bilimsel bir gerçek var. Her şeyi anlamasam da olur.”

“Ya İlker Yazıcı o çocuğun babası olduğunu bilmiyorsa ne yapacaksın?”

Buğra benimle alay ettiğini gösteren bir kakhaha patlattı. “O adam bunu biliyor. Hatta Emir’den bile daha iyi biliyor. Belki de Emir bilmiyordur. İlker Yazıcı’dan bahsediyorum sana. Bu piyasada bir numara olan bir adam kendi çocuğunun kim olduğunu mu bilmeyecek? Ayrıca o kadına düşmansa neden onu Kenan Ekşi’nin adamlarına korutuyor ki DNA araştırması yaptırmamadaki en büyük sebep buydu? Elbette çocuğunun annesi olduğu için yapıyor.”

O adam aldığımız nefesi dahi biliyordu.

“Bak Eyşan,” diyerek bana kapıyı işaret etti. “Her şeyi çezecek kadar olaylara vakıf değilim ama elimde bir kanıt var. Kaledeki

o bir geddiği sen bu kapıdan çıktığın anda herkese, özellikle de Meksika'daki kana susamış en büyük rakibine göstereceğim. Gösterip benden çaldıklarını ondan geri alacağım.”

“Hayır Buğra. Sen bu kadar zalim değilsin. Küçük bir kızın intikamına alet edemezsin.”

Simsiyah bakışlarını üzerime diktiği anda tekinsiz ruh hâli tüylerimi ürpertti. “Aşığım ama...”

Gözlerim neredeyse dolmak üzereydi. Sanki tüm kalbiyle ilk defa kendisi gibi karşımdaydı. “Çok fena aşığım. Uğruna hayatımı adadığım bu gerçeği saklayacak kadar sana yanığım Eyşan. Seninle doluyum. Eskiden gri ama şimdi sarı olan saçlarına. Ne renk olursa olsunlar o ipek saç tellerinin yüzünün kenarlarına dökülüşüne, güzel yüzünü sır gibi saklayışına, kocaman hayat dolu kahverengi gözlerine, pürüzsüz tenine, asi sözler döken o dudaklarına çok aşığım be sevgili!” Gözlerini benden kaçırarak kendi kendine mırıldandı.

“Yemin ederim, sana çok aşığım benim olmayan güzel sevgili.”

Onu yatıştırmak ama incitmemek istiyordum. “Ben seni sevmem. Bunu yapamam. Benim kalbim de hayatım da ona ait. Varlığım onsuz yapamaz.”

“Yapar Eyşan. Sen çok güçlü bir kızsın. Sen sevmediğin bir insanı eninde sonunda sevebilecek kadar kalbine söz geçirebilecek bir kızsın. Sen çok başkasın. Arkadaş ortamımda herkes bana ya acıyor ya da korkuyor. Ama sen beni ilk tanıdığın zamanlarda bunların hiçbirini bana hissettirmedin. Neşeni benden de saklamadın.”

“Hayır,” diye isyan ettim. “Bu bilgiyi sakla ve yoluna devam et. İlker Yazıcı’dan intikamını başka türlü al. Bu duyguna ne beni ne de Defne’yi karıştırma.”

Emir’in Defne’yi evlat edinmeye mecbur olup olmadığını bilmiyordum ama onu nasıl sevdiğine şahit olmuştum. Hem de defalarca. Onsuz nefes alamazdı o. Belki de gerçekten Emir’in, Defne’nin onun kızı olduğundan haberi yoktu. Eğer varsa Emir

neden o kızın babasını dans ettiğimiz gece ölümle tehdit etmişti? Karmakarışıkım.

Buğra dudaklarını birbirine mühürleyerek yüzüme keskin bir bakış attı. Gözlerini yumdu. Tekrar konuşmaya başladığında oldukça mesafeliydi. “Kapı orada. Şu anda Defne’nin bulunduğu evin etrafında, benim onlara önemli bir görev vereceğimi düşünerek bekleyen elli tane adamım var. Muhtemelen görevlerinin benim aşk oyunumla ilgili olduğunu düşünüyorlar. Gördüğün gibi gerçeği kimseye söylemedim ancak an meselesi.”

“Sen hastasın.”

Bağırışıma aldırmandan tüm ciddiyetiyle açıklamalarını sürdürdü. “Kenan Ekşi’nin orada sadece dört tane adamı var. Bana göre İlker Yazıcı, Kenan Ekşi’ye Pınar’a olan düşmanlığından dolayı o kızı izlettirdiğini söylüyor. Her neyse,” dedi masanın üzerinde duran ceketini alarak. “Şimdi bir karar vermen gerekiyor. İşimi şansa bırakamam. Benimle gelersen adamları oradan çeker, bu sırrı mezara kadar götürürüm. Odadan çıktığın anda kızı alırım. Artık geri atmam mümkün değil çünkü o adam beni mahveder.”

Elimi ağzıma kapatarak öylece kaldım. Gözlerimden süzülen yaşları izlemeye başladı. Kendince beni teselli ediyordu. “Sen, Emir ve Defne diye bir mutluluk artık olmayacak Eyşan. Kapıdan çıktığın anda Defne’siz kalacaksınız.”

Bu adaletsizlikti. “Karar senin,” dedi pencerenin perdesini hafifçe aralayarak.

“İlker Yazıcı seni öldürür Buğra.”

Sırtı hâlâ bana dönüktü. “Her şeyi göze alarak planlarımı çoktan yaptım. Gidersen de kalırsan da her durumda ben kazanıyorum.”

Sessizlik iğne gibi batmaya başladığı sırada dostça bir tavırla ama kendi kendine konuşmaya başladı. Sanırım Defne’nin hayatını ne kadar önemseydiğimi tam olarak kestiremiyordu.

“Emir’in o kızı çok istediğini biliyorum. Bana kızacaksın ama belki de bunun sebebi Pınar’dır. İlker Yazıcı olmayabilir.”

“Saçma.”

Emir ile konuşmalıydım. “Beni böyle bir seçim yapmak zorunda bırakamazsın. Küçücük bir kızı kaçıramazsın. Hem şimdi sana *evet* diyerek sonra seni terk etmeyeceğimi nereden biliyorsun?”

Buğra’nın yüzü hayal kırıklığı doluydu. “Beni hafife alıyorsun,” dedi. “Bulduğum ortamı, nasıl yetiştigimi yok sayıyorsun. Ben sabah işine gidip akşam dönen sana âşık bir devlet memuru değilim. Bunu söylemekten artık nefret ediyorum ama ben sana âşık Buğra Kartal’ım. Çok ünlü bir mafya babasının oğlu.” Duraksadı. Bir süre sessiz kaldı. Hâlâ göz gözeydik. “Ben bir kadını aldıktan sonra onu nasıl ve hangi yöntemlerle elimde tutacağımı çok ama çok iyi bilirim.”

Kafamdan aşağıya kaynar sular döküldüğünde bütün bedeni hararet bastı. “Gidemezsin,” dedi. “Sen, Emir’e benim yanımda kendi isteğinle kaldığını söyledikten sonra asla ve asla bir daha ona dönemezsin. Defne olayını da bildiğimi Yazıcı’ya iyi niyetle bile açıklamış olsan, bunu söylediğin anda İlker Yazıcı beni de seni de öldürür. Bana bu konuda güven çünkü onu bu âlemde en iyi ben bilirim.”

Evet, Yazıcı beni öldürebilirdi. Ancak Buğra’ya da güvenmiyordum.

“Sadece şu ana sahipsin. Seni bu bilgiyle yollayamam.”

Birden kalbim acıyla kavrulmaya başladı.

NIŞANLINA SEN Mİ SÖYLEERSİN?

Küçücük bir kızın geleceği bana bağlıydı. Kendimi tutsak hissediyordum. “Hadi Eyşan! Onu aramak ve ilişkinizi bitirmek zorundasın. Şu anda parmağım tetikte. Ya çektiir bana onu ya da sonsuza kadar silahı bıraktır.”

Umutsuzca başımı öne eğdim. İsteksizliğimi gördüğü anda “Git,” dedi. Cebinden telefonunu çıkardı. “Adamlarıma kızı almalarını söylüyorum. Başka türlü kazanırım ben de.”

“Telefonu cebine koy.” Her an yere yığılmak üzereydim. Baskı beni dağıtmak, paramparça etmek üzereydi. Bu odadan öylece çıkarak sevdiğim insanın gözünün içine baktığı savunmasız küçük bir kızın kaçırılmasına, belki de ölümüne nasıl göz yumardım? Bunları yaparsam hayatıma nasıl devam ederdim?

“Güzel,” dedi Buğra. Ardından kafasında hazır tuttuğu planını dökmeye başladı. “İşte Eyşan bu! Şimdi telefonunu bana veriyorsun ve az önce binmek üzere olduğun koşu bandının üzerindeki, koyu lacivert eşofman giyen beyaz tişörtlü genç adamlarla beraber buradan çıkıyorsun.”

Ne saçmaladığını anlayamamıştım. Yanağıma dokunmaya çalıştı ama eline sertçe vurdum. “Sakin ol. Buradan benimle çıkarsan peşindeki adamlar bir haltlar yediğimi hemen anlayacak. Salondaki adamımı tanımıyorlar. Onu, senin ne yapacağından emin olmak için yanma vermek zorundayım. Malum, senin elinde büyük bir sır var. Beraber arabana bineceksiniz ve seni bir dostumun çiftliğine götürecektir. Sonra da Emir’e on-

dan ayrılmak istediğini, bir süre kafa dağıtmak için yurt dışına çıkacağını söyleyeceksin.” Dudaklarını kıvırdı. “Eğer istersen çıkarız tabii.”

Buğra bir ruh hastasıydı. Eğer istersemmiş. Sersem. “Emir bana inanmaz,” diye itiraz ettim. “Benimle yüz yüze konuşmak isteyecektir. Onu telefonda terk etmeyeceğimi bilir ama yüzüne karşı onu istemediğimi söylersem ancak o zaman, o da belki inanır.”

Emir’in yüzünü görmeliydim. Bir şekilde ona, şu anda çok zor durumda olduğumu anlatmalıydım ki Buğra’ya söylediklerim de zaten birebir doğrudu. Ayrıca ben Buğra ile bir saat dahi yalnız kalmamalıydım. Şeytani planları olan bir manyaktı o.

“Biliyorum güzelim. Yüzüne söyleyeceksin zaten. Telefonda söylersen birisinin bunu sana zorla yaptırdığını düşünebilir. Çünkü sonrasında uzun bir süre eve gitmeyeceksin. Dikkat çekmemelisin.”

“Hı hı!” dedim telaşla. “Sence de tuhaf değil mi? Telefonda terk et ve ortadan kaybol. Ben İlker Yazıcı denilen o adamın kızıyla yaşayacağım hesapta. Beni koruduğunu söylüyorsun. Sence o adam bu durumdan kuşkulalmaz mı?”

“Zaten tüm amacım o adamın dikkatini çekmemek. O yüzden Emir ve senin medeni bir şekilde ayrılmanızı istiyorum. Her şey gerçekçi olsun.” İşaret parmağını yüzüme doğru sallarken beni çok ciddi bir yüz ifadesiyle uyarıyordu. “Emir’e, artık benimle olacağını benim önümde söyleyeceksin. Ben de bu arada adamlarımı Defne’nin bulunduğu evin önünde bekletirim. Eğer,” dedi. Ciddiyeti yavaş yavaş soldu ve ağzından akan kötü planı duymuyor olsam gerçekten sevimli olabileceğine inanabileceğim bir gülümseme verdi. “Ona Defne hakkında ağzından bir şey kaçırırsan hemen adamlarımı ararım. Defne’yi alırlar. Emir de orada öldürülür ve sen yine benimle kalırsın. Biz de ölene kadar o adamdan saklanırsız çünkü Emir’e kızını verecek kadar aralarında çözemediğim bir dostluk var. Emir’in dayısıyla

Yazıcı'nın bir samimiyeti var. Belki sebep budur. Onu öldürürsem beni rahat bırakmaz.”

Gür siyah kaşlarını havaya kaldırdı. “Ama senin için kaçak gibi yaşarım Eyşan. Değersin.”

Bebeksi yüzü ve sevimli gülümsemesine rağmen sesi bir canininki gibi soğukkanlıydı. Gözlerimi kısmış ona olan nefretimi saçıyordum. Karnıma giren krampın acısını dindirebilmek için elimi karnıma bastırdım.

Susmadı. “Peşindeki herifler beni görmeden önce eve girmek zorundayım. Şimdi sen çık, beni görmesinler. Sonra da ben çıkacağım. Siz biraz yavaş geleceksiniz ve benim aramamı bekleyeceksiniz. Bu arada senin telefonun ben de kalıyor.”

Artık karnımdaki acıyla iki büklüm olmuştum. İçler acısı hâlimiz gözlerimi bir daha doldurdu. Acaba hangimiz daha acınacak durumdaydık? Zar zor doğrularak arkasından seslendim. “Sen aşağılık bir ruh hastasıydın. Seni bir şekilde mahvedeceğim Buğra. Bunu sakın aklından çıkarma.”

“Yaparsın, bilirim,” dedi yüzüme bile bakmadan. “Senden gelecek her şey beni mutlu eder.”

İstanbul'un epey dışındaki çiftliğe, hiç tanımadığım bir adamla beraber gelmişim. Koskoca, dikdörtgen şeklindeki kasvetli salonun ortasındaki koyu renkli koltuğun üzerinde dizlerimi kendime çekmiş, kollarımı onlara sımsıkı dolamış otuyordum.

“Kenan Ekşi'nin adamları, senin yediğin aşk nanelerini çoktan Kenan'a haber vererek gülüşmüşlerdir. O da rapor vermek amaçlı da olsa İlker Yazıcı'ya, elbette Yazıcı da çocuğunu emanet edeceği Karahanlı'ya.”

Çenemi dizime yaslamış yerdeki kahverengi ayı postuna odaklanmışım. “Bu işten bu kadar kolay paçayı kurtaramayacaksın seni manyak.”

“Endişe etme,” dedi. “Buraya sadece Emir gelecek çünkü olay sadece aşk kaçamağı gibi görünüyor. İlker Yazıcı durumdan

şüphelenmeyecektir. Hiç tanımadığı bir adamla spor salonundan çıktın sonuçta. Ne yapacak? Senin her hareketinde arkana ordu takıp mı yollayacak Emir'i arkandan?"

Arkamdaki pencerenin önünde durmuş Emir'in yolunu göz-lüyordu. "Emir gittikten sonra çok eğleneceksin."

Babasının otelindeki davette içeceğime attığı sersemletici ilaç hâlâ aklımdaydı. "Hayvan!" diye bağırdım. "Emir seni burada gördüğü anda bir terslik olduğunu hemen fark edecek."

Buğra kendinden emin bir kahkaha attı. "Sen hâldeceksin ya Eysan. Yoksa bedeli ağır olacak malum."

Bu sefer de "Geber," diye bağırdım. "Emir'in arkasından bu evden çıkacağım."

"Hayır Eysan. Seni ikna edeceğim. Görmüyor musun?" diye sordu. "Hayatımı adadığım gerçekten senin için nasıl vazgeçtiğimi görmüyor musun? Hiç mi saygını hak etmiyorum? Yaptığım fedakârlık hiç mi umurunda değil?"

Şu anda yine karşımda çırlıçıplak bir ruh hâlindeydi. Onu sevmemi çok istiyordu. Sevgimi kazanabilmek için sonuna kadar diretiyor, sonra da kendi kötü yöntemlerine başvurmaya kalkı-yordu. Kollarımı sıvazlayarak, kendimi ondan koruma içgüdü-süyle derin bir nefes aldım. Buğra ile asla yalnız kalmamalı ve Defne'yi almasına izin vermemeliydim.

"Nerede kaldı?" dedi saatine bakarak.

"Geleceğinden çok eminsin."

Cebinden telefonumu çıkardı. "Tam yirmi bir defa aradı. Sen salondan çıktıktan sonra telefonun hiç susmadı. Onu kıs-mak zorunda kaldım. Mesajlar da attı. O adamın kim olduğunu ve nereye gittiğinizi yazdı. Haklı bence."

Yaz tatili başladığından beri her sabah Miço'yu Defne'ye biz-zat götürür, bu düzeni asla aksatmazdım çünkü Defne bu tür de-ğişikliklerden rahatsızlık duyardı. Spor salonundan sonra onla-rın evine gidecektim ki bu konuda azami hassas gösteriyordum. Planlarımdaki ani değişiklik büyük ihtimalle Emir'i şaşırtmıştı.

Buğra sağına soluna bakarak kendine bir bardak içki almaya gitti. “İster misin?”

“Öleceğimi bile bilsem senin elinden hiçbir şey içmem.”

Alaycı tavrı iğne gibi battı. “Nereye kadar?” O sırada merdivenden yakın koruması indi. Beni gördüğü anda birden durdu. Öksürerek boğazını temizledi. “Toprak yola siyah bir araba girdi. Sanırım misafiriniz geliyor.”

Anladığımı kadarıyla Cemal ile birlikte geliyordu çünkü Cemal’in aslında, gideceği iki günlük yurt dışı iş gezisi için Emir’i şu anda havaalanına bırakıyor olması gerekiyordu. Kalbim güm güm çarpmaya başladı. Telaş, korku, umut ve umutsuzluk ciğerimin her köşesinde sarmalandı ve nefesimle beraber dışarı çıktı. Bir diğeriyle tekrar içeri girdi. Çıkmazdaydım.

“Arkasında başka bir araba var mı?”

“Bir araba daha var ama yolun başında durdu.”

“Bu iyi. Rutin takipteki Kenan Ekşi’nin adamları. Neyse sen de burada kalıyorsun.”

Koruma onun bir adım arkasına geçtiği sırada Buğra kenara çekilerek çenesiyle onu işaret etti. “Eyşan,” dedi. “Senin buraya geleceğinden o kadar emindim ki senin için bugün korumasız çıktım. Onu buraya yolladım ve bizim için özel bir şeyler hazırlamasını istedim.”

Koruma, yüzüme yan yan baktığında birden öğürdüm. “İğrençsin Buğra.”

“Daha çok *tedbirli* diyelim. En özel misafirime, en güzel hazırlık yapılmalı. Benden korkma. Sana asla kötü bir şey yapmam. Lütfen bunu düşünme.” Yüzüme baka baka adama birkaç soru sordu. “Eyşan’ı gördüğün zaman şaşırdın, değil mi Fuat? Yoksa sen de babam gibi onu kaybettiğime mi inanıyordun?”

Adam beni şöyle bir süzdü. “Çok şaşırdım Buğra Bey.” Adamla bir daha göz göze geldiğimde düşmanca bakışlarımı onun üzerine diktim. Buğra, Defne olayını, hayran olduğu düşmanından öğrendiği gibi ondan dahi gizliyordu. Hazine gibi bir

bilgiyi babasına dahi vermeyecek kişi ondan mı saklamayacaktı?

“Emir Karahanlı mı geliyor?” diye sordu adam başını öne eğerek. “Hı hı!” dedi Buğra. “Eyşan şimdi onu terk edecek. Eyşan beni seviyormuş. Öyle söyledi.”

Pis yalancı. İlker Yazıcı’yı taklit ederek, onun gibi davranabilmek adına ölüp bitiyor, kişiliğini böyle var edebileceğini düşünüyordu.

Adam ellerini birbirine bağlayarak başını öne eğdiğinde Buğra onun omzuna vurdu. “Karahanlı’nın yanında şoförü de varmış. Sadece şoför olmayabilir o herif. Tetikte ol.”

Az sonra kapı deliler gibi çalmaya başladığında elimi kalbimin üzerine bastırarak bir adım geriye doğru attım. Buğra oldukça sakin bir şekilde içki bardağını tuttuğu eliyle kapıyı işaret etti.

“Nişanlını sen mi karşılamak istersin, yoksa ben mi karşılayayım?” Fuat’ın duymaması adına kulağıma fısıldadı. “Bu arada ağzından tek kelime dahi kaçırırsan sana bahsettiğim kişi hayal olur.” Defne’ydi o. Bir daha fısıldadı. “Beni çıkmaza sokarsan Karahanlı’yı öldürürüm.”

AŞKIMIZIN KENDİNE HAS DİLİ

JULIET: *Onun için biraz daha kal;
gerekmez gitmen hemen.*

ROMEO: *Varsın yakalasınlar, varsın beni öldürsünler.
Umurumda değil, sen böyle istedikten sonra.*

Kapı hâlâ deliler gibi çalıyordu. Hızla kapıya doğru yürüyerek onu birden açtım. İşte Emir karşımdaydı. Gözleri tam anlamıyla alev alevdi. Yüzümü gördüğü anda kendine hâkim olarak omuzlarımı tuttu ve şu anki hâkimiyetini ne kadar da zor sağladığını gösterircesine sözcüklerin üzerine basa basa sordu. “Bana, neler olduğunu ve burada o adamlar ne yaptığını hemen açıkla.”

Nefesim boğazımı yakıyordu. Gözlerim onunkilere kenetliydi ve ben ağzımı açamıyordum. “Eyşan neler oluyor? Konuş!”

Beni sarstığı sırada, Buğra kapının arkasından çıkarak Emir’in görüş alanına girdi.

“Eyşan bana geldi,” dediğinde Emir benden uzaklaştı. Yaşadığı şoku hemen atlattıktan sonra Buğra’nın üzerine doğru yürüdü. Bir anda çok büyük bir öfke selinin içinde kalmıştı.

“Sana mı geldi?” diye kükredi. “Ağzını topla. Seni öldürürüm.”

Onu gerçekten öldürecek gibi bir hâli vardı. O sırada aralarına girerek “Hayır,” diye bağırdım. “Ona dokunamazsın.” Buğra seni öldürür, diyemedim.

Emir birden dondu kaldı. Gece mavisi gözleri beni o donukluğun içinde acı bir yok oluşa sürükledi. “Ona dokunamaz mıyım?” diye fısıldadı. Sonra sesi yükseldi. “Eyşan sen ne söylediğinin farkında mısın?”

İ-na-na-mı-yor-du. Söylediğim şeyin saçmalığını idrak etmemi ve onu sakinleştirmemi istercesine bakışları yüzümde dolanıyordu. Ama ben, ona gidemedim. Salonun ortasına doğru ilerleyen Buğra’nın yanına geçtim. “Biz onunla beraberiz. Artık öğrenmen gerekiyordu.”

Göz ucuyla kapının dışında bekleyen Cemal’e baktım. Yüzünde hiç renk yoktu. Buğra dalga geçercesine söylendi. “Kapıyı kapat güzelim. Emir’in nasıl aldatıldığını şoförü duymasın bence.”

Emir tekrar onun üzerine doğru hareketlendiği sırada “Dur!” diye bağırdım. “Git buradan. Ona dokunursan bir daha asla yüzümü göremezsin.”

Emir bu sefer beni dinlemeden Buğra’nın boğazını yakaladı. “Sen kime o kelimeyi kullanıyorsun?” Tek eli ile onu sıkmaya başladığı anda Buğra’nın koruması silahını Emir’e doğrulttu.

“Onu bırakın.”

Emir ona aldırmadı bile. “Seni öldüreceğim.” Parmaklarının uyguladığı baskıyı arttırdı. Bileğinin nasıl gerildiğini, kaslarına sızan öfkeyle onların nasıl da kaskatı kesildiklerini görebiliyordum. Buğra, Emir’in parmaklarını kendi boynundan çekmek için uğraşıyordu.

Emir’in soğukkanlılığı taş gibiydi. “Sana Eyşan’dan uzak durmanı söylemiştim.”

Korumanın parmağı tetiğin üzerindeydi. Cemal de adamın bu hareketine karşılık kendi silahını çoktan Buğra’ya doğrultmuş, içeri girmişti. “Adamına söyle, o silahı Emir’in üzerinden derhal çeksin.”

“Durun. Yalvarırım, herkes dursun.” Buğra öksürmeye başladığında Emir’in kolunu yakaladım. “Onu öldürürsen ikiniz de

buradan sağ çıkamazsınız. İstedğim bu değil Emir.”

Gözlerim birden dolmaya başladığında Emir’in bakışlarından merhamet dolu bir an gelip geçti. Buğra’nın boynundaki elini çekerek “İstedğin ne?” diye kükredi. “Ben değil miydim?” Sakinliği can yakıcıydı. Canının nasıl da yandığının gösterge-siydi. “Yoksa zorla mı tutuyor seni? Bu pislikten başka bir şey beklememi sakın düşünme.”

O sırada Buğra araya girerek bana Defne’yi hatırlattı. “Onu zorlamadım. Senden ve çocuğundan sıkıldığını söyledi.” Emir’e içinde bulunduğum durumu belli etmemem için beni tehdit ediyordu.

Emir hayal kırıklığı dolu ve yaralı bakışları kalbime saplandı. “Defne’den mi sıkıldın?”

Buğra “Hadi açıkla Eyşan!” dedi. “Aylardır her gece telefonda konuştuğumuzu, bugün dayanamayarak bana geldiğini ve peşindeki adamların bunu Emir’e söyleyeceğini bile bile yaptığını anlat.”

“Hı hı!” Boğazımdaki düğümü zorla yutmaya çalıştım. “Artık bitti Emir. Seni daha fazla kandıramam. Aldatamam. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim ama eninde sonunda öğrenecektin.”

Sanırım şu anda acıdan ölüyordum.

Kendi sözlerimle kendi kalbimi dağlıyordum.

Emir başını *hayır* anlamında sağa sola salladı. Kendisinden ve benden öyle emindi ki... Koyu mavilerinde engin bir inanç vardı. “İnanmıyorum Eyşan. Seni burada zorla tutuyor.”

Buğra tekrar araya girdi. “Eyşan,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Onunla gidebilirsin. Seni burada zorla tuttuğuma inanı-yorsa kapı sana da ona da sonuna kadar açık.”

Emir sinirli bir nefes çekerek Buğra’ya döndü. Kuşkulandı. “Onu neyle tehdit ediyorsun?”

“Hiçbir şeyle etmiyorum. Nişanlını al ve git. Tabii eğer istiyorsa.”

Buğra'nın kendine olan aşırı güveni, Emir'in kuşkularını gidermemişti. Yine de Emir elini bana uzattı. Cemal, Buğra'ya doğru hareketlendi. "Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğiz? Önce siz gideceksiniz."

Buğra'nın sinir bozucu rahatlığının arkasındaki şeytani plan, sesinin cana yakınlığıyla iyice gizlendi. "Olur. Hatta sizi yalnız bırakalım. Tehdit ettiğim bir şey varsa Eyşan sana anlatsın."

Korumasına *hadi* der gibi eliyle bir işaret yaptığında Emir hâlâ benim elimi tutmak için bekliyordu. Buğra Defne'nin kaçırılması talimatını vermek için telefonunu cebinden çıkardı. Kalbim acıyla paramparça olmak üzereydi çünkü Emir'in elimi tutmak yerine Buğra'nın elini tuttum. "Git," dedim Emir'e. "Ben onunla olacağım. Tuzak falan değil. Kimse beni zorla tutmuyor."

Emir, Buğra ile benim elime bakarak kaşlarını öfkeyle çattığı sırada, Buğra'nın yüzünde memnuniyet dolu bir tebessüm belirdi. "Gördün. Onu burada sadece aşkımla tutuyorum. Eyşan'a inan ve kabullen."

O kadar inandırıcıydım ki Buğra bile şu anda onunla kalmak istediğime ikna olmuş olabilirdi. Ama Emir'e anlatmalıydım. Buradan çıkmalı, Buğra gibi aşağılık yöntemlere sahip birisiyle asla yalnız kalmamalı ve Defne'ye zarar vermesine engel olmalıydım.

Delirmek üzereydim. Nasıl yapacaktım? Nasıl?

Bunların birini yapmaya kalkmak diğerini imkânsız hâle getiriyordu.

Emir keskin gece mavisi soğuk bakışlarıyla ne yapacağı belli olmayan bir insan gibi görünüyordu şu anda. Cemal'in silahı hâlâ Buğra'nın üzerinde, Buğra'nın korumasının namlusu da Emir'in üzerindeydi. Yüreğim de darağacında...

"Eyşan," dedi kavurucu bir ateş misali yakan buz gibi sesiyle. "Buradan seni almadan gitmeyeceğim. Benimle geleceksin. Seni bırakmayacağımı sana daha önce söyledim."

Emir'in kararlılığını ablam bile biliyordu. Çok zor karar verir ama asla geri adım atmazdı. Buğra elimi, canımı yakacak derecede sıkarak beni yine tehdit etti. Emir'e hiçbir şey belli etmeden onu buradan artık yollamamı istiyordu.

"Hayır Emir," diyerek ona doğru yürüdüm. "Lütfen git. Sen ve ben diye bir şey yok," Bağırđım ama içinde bulunduğum çıkmaz yüzünden delirmek üzereydim. "Git artık!"

Bağırışımın zerre kadar etkilenmedi. "Sana ne oldu Eyşan?"

"Olan bir şey yok. Sen bana istediğim o sevgiyi hissettirmiyorsun. Özür dilerim. Seninle çok güzel günler yaşadık ama bu ilişkiyi daha fazla sürdürmek istemiyorum. Her gece telefonda Buğra ile konuşuyorum. Artık daha fazlasını istiyorum. Kendimi kandırdım."

İkna edici olmaya çalışıyordum. Bu arada sanırım aklımı yitiriyordum. Benden Emir'i terk etmemi istemek, bana "*Kalbini yerinden kendin sök Eyşan,*" demekten farksızdı. Ben beni kalpsiz bırakıyordum şu anda.

"Sanırım buraya kadarmış. Bıktım artık anla."

Emir gözlerini yumarak dişlerini sıktı. Bir elini sımsıkı bir yumruk yapmıştı. Bence Buğra'ya vurmamak için kendisini zor tutuyordu. Sözde aldatılmışlığını burada, başka insanların önünde açıklıyor ve onu küçük düşürüyordum.

"Onunla mutlusun demek!" hâlâ çıkmazdaydı. Bence bana inanamıyordu. Sesimi alçaltarak inandırıcı olmaya çalıştım çünkü Buğra'nın elinde telefon vardı hâlâ. "Çok mutluyum. Seni aldattım Emir," dedim yok olan varlığımla. "Ben seni aldattım. Bunun dahası var mı sence?"

Emir'in gözlerinin içine bakarak kollarını tuttuğum sırada Emir sanki bir enkazın altında kalmış gibiydi. Dudakları aralandı, sonra da ıssızlığa büründü. Sonra kendisinde o gücü zar zor bularak sordu. "Beni istemediğini söyleyeceksin ama burada o aşağılık herifin önünde değil."

Son bir defa daha duymak istiyordu belki de. Ancak Emir

kararlılığı diye bir şey vardı. Özellikle bana karşı. Beni bırakmayacaktı. Bıraksa bile bunu, şu anda Buğra'nın yanında asla yapmazdı. Bileğimi sımsıkı kavradı. "Yürü! Buradan çıkıyoruz."

Buğra'nın iğrenç sesi bir daha duyuldu. "O zaman buraya kadar Eyşan. Anlaşılan Emir bize huzur vermeyecek çünkü sana inanmıyor. Onu ikna edemedin. Hadi, git onunla!"

Telefonunu sıkarak aynı eli ile kapıyı işaret etti. Bu, kahrolası bir tehditti yine. Beni, taşıdığım bu sırla asla Emir ile baş başa göndermezdi. Ya Emir'i öldürecekti ya da Defne'yi alacaktı.

Emir'in parmakları hâlâ bileğimde sarılıydı. Onu istiyordum. Özellikle şu anda deliler gibi istiyor, gözlerindeki o kederi oradan kazımak istiyordum. Onunla tekrar göz göze geldiğim anda, aklıma bir şey geldi. Bir şey... İşe yarayıp yaramayacağını bilemediğim ama şu anda deneyebileceğim tek şey...

Dudaklarım heyecandan titremeye başladı. Şu anda bir uçurumun kenarındaydım. Ya düşecektim ya da kurtulacaktım. Emir bu evden, içinde bulunduğum çok zor durumu anlayarak gitmeli ve bir çare bulmalıydı. Ama bu evden şimdi çıkmalıydı. Ölecekti yoksa.

"Gözlerimin içine iyice bak. Seni aslında artık hiç istemediğimi anlayacaksın."

Önce Cemal'e, sonra Buğra'ya baktım ve tekrar Emir'e döndüm. Buğra'nın beni takdir eden bir hâli vardı. Benimse son bir kozum...

Emir'in koyu mavilerinin içine sızmaya çalışırcasına ona gergin bir tebessüm verdim. "Seni umursadığım yok," dedim. "Tam da şu anda, aynı o anlarda hissettiklerimin aynısını hissediyorum." Sesim kupkuru olsa da ruhumda volkanlar patlıyordu.

"Anlıyor musun?"

Emir'in kaşları karmakarışık duygular eşliğinde çatıldı. "Hangi anlar?"

"Hatırlıyor musun? Nihal ile kavga ettiğim gün, senin odanda yaptığımız konuşmada benim tek derdim, arkadaşlarımla ya-

nına giderken ne giyeceğimi düşünmekti.” Bileğimi ondan kurtararak kaygısızca ellerimi iki yana açtım. “Şu anda da öyleyim. Akşama ne giyeceğime karar verememek senin hissettiklerinden çok daha önemli.”

Onu hâlâ nasıl sevdiğimi anlamalıydı. Ama bir tek o anlamalıydı. Emir başını biraz daha bana doğru eğdiğinde sesimi yükselttim. Onu istemiyormuş gibi bir havam vardı. “Arabanın önüne atlayarak seni kırdığım o anlarda, dün denize girmeden önceki anlarda ve şimdi.” Esrarengiz ve kararlı bir fısıltıyla “O anlarda ne hissettiysem şimdi de öyleyim. Seni,” dedim Buğra’nın istediğini vererek ve de aslında Emir’e onu çok sevdiğimi haykırarak. “Hiç umursamıyorum Emir. Özellikle şu anda.”

Bitmiştim. Tükenmiş, elimde ne var ne yok ortaya dökmüştüm.

O sırada Buğra’nın sesi duyuldu. “İkna oldun mu Karahanlı? Eyşan’m seni hiç umursamadığını duyuyorsun.” Sonra bir kahkaha attı. “Ne giyeceğini düşünüyor, seni değil!”

Emir başını ağır ağır sallayarak bileklerimden bir tanesini tuttu. “Beni umursamıyorsun,” dediğinde göz kapakları birkaç kere kırpıldı. Beni anlamaya çalışıyordu.

Çabası bile beni heyecanlandırdı. “Aynen öyle Emir. Anladın, değil mi? Buradan gitmek zorundasın.” Sesimi alçalttım. “Buna mecbursun. Ben sana hep ne derdim? Seni en umursamadığım an...” Daha fazla konuşamayacağım belli ederek boğazımı temizledim. “Her neyse şimdi git.”

Sözlerimi tekrar etti ama ben onun, cümlemi tamamladığını kavradım. “Beni en çok umursamadığın an...” Sustu ve gözlerimin içine baktı. Ona gözlerimin içine varan bir gülümseme vererek göz kapaklarımı usulca yumdum ve bu hareketimle cümlesini içimden tamamladım. “*Seni en çok istediğim an...*”

Aşkımızın bize ait bir dili vardı ve biz şu anda onu konuşuyorduk.

Esas cümle yerine söylemem gerekeni söyledim. “Bence artık

gitmelisin Emir. Zor kullanmaya kalkarsan olaylar çığırından çıkabilir ama buna gerek yok.”

Emir’in kaşları merak ve endişeyle çatıldı. Yutkunarak gergin bir gülümseme daha verdim. Buğra’nın hiçbir şeyden kuşkulanamamasını, Emir’in onu ne kadar çok sevdiğimi anlamasını fakat şu anda susmak zorunda olduğumu bilmesi için çabalamıştım. Eğer Buğra’yı tahrik edecek olursam hata yapacağımızı, ona şu şartlarda yapabileceğim tek yöntemle anlatmaya çalışmıştım. Ona duyduğum aşkla...

Emir beyaz gömleğinin üstten ikinci düğmesini de açarak başını öne eğdi. Onu tekrar kaldırdı ve derin bir nefes alarak yüzümü duygusuz bir ifadeyle bir süre seyretti.

Ansızın Buğra’ya doğru yaklaştığında Buğra’nın koruması hareketlendi. Elbette Cemal de altta kalmadı. Şimdi dört adam birbirine çok daha yakındı. Kendimi ölümün tam ortasında kalmış gibi hissediyordum. Nefesim kesilmek üzereydi. Emir’in ne yapacağını kestiremiyordum. Ama ölmemeliydi. Emir, içinde bulunduğumuz duruma aldırmadan Buğra’nın burnunun dibine sokuldu.

“Onu,” dedi. “Canımı onun için ortaya koyacak kadar çok seviyorum. Ve biliyorum ki o da beni seviyor.”

“Buna ne kadar da eminsin,” dedi Buğra alaycı bir ifadeyle. “Kendini kandırma. Duydukların yenilir yutulur şeyler değil.”

Emir geniş omuzlarını yükselten bir nefes aldı. “En çok şu anda eminim aslında. O yüzden hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ölürsün,” dedi Buğra. Tehdit değildi. Buğra da Emir gibi kendisinden emindi.

KALBİM YERİNDEN SÖKÜLDÜ

Sessiz ve derinden gitmiştim. Onu öyle sevmiş, gerçeklere de bu şekilde ulaşmıştım. Şimdi ise mutluluğa dokunmak üzereydim.

Emir onu benden daha çok sevemezdi.

Kimse kimseyi benim Eysan'ı sevdiğim gibi sevemezdi. Çünkü ben sevdiğim kız için özgürlüğümü katlediyor, babamın gözünde hiç olmayı tercih ediyordum.

Benliğimi çalan o adamda benliğimi bırakıyordum.

Emir elini bana doğru uzatarak parmaklarını benimkilere sımsıkı kenetledi. "Onu, burada senin gibi bir pislikle bir dakika bile yalnız bırakmayacağım."

Buğra artık beni tehdit edecek durumda değildi. Üzerime düşeni yapmıştım. Defne konusunu olayın dışına atmıştım. En azından o güvendeydi. Top bir nevi Buğra'daydı ama Emir beni anlamış olsa da şimdi gitmeliydi. "Hayır Emir. Gelemem, anlıyor musun?" Parmaklarını birkaç defa sıkarak ona mesaj vermeye çalıştım.

Emir başını hayır anlamında salladığında Buğra Emir'in kolunu yakalayarak onu durdurdu. "Seni, şimdi burada öldürürüm. Benimle baş edemezsin Karahanlı."

Emir kolunu sertçe geri çekerek önce elimi bıraktı. Sonra da

Buğra'nın ceketinin yakalarını tuttu. Gözü kararmıştı. "Öldür," diye bağırdı. "Şunu bil ki sonuçları asla bu işten kolayca kurtulmak ve Eysan'la hayatına devam etmek olmayacak." Kulaklarımı bile yırtan bir öfkeyle kükredi. "Ona rüyada bile dokunamayacaksın. Derdin ne haltsa Eysan'ın eteklerine saklanmayı bırak ve erkek gibi bana anlat."

Buğra korumasına dur işareti yaptığında Emir'in göğsüne dokundum. Paniklemişim. "Yalvarırım git Emir. Kimsenin ölmesine gerek yok. Gitmen gerektiğini iyi biliyorsun."

"Sen karışma Eysan," diye bağırdı haddinden fazla bir kararlılıkla. "Seni tehdit ettiğini biliyorum. Bunu şimdi burada açıklayacak, yoksa buradan sen hariç hepimizin ölüsü çıkacak."

Buğra, Emir'in bileklerini yakalayarak "Yeter!" diye kükredi. "Son şansın Karahanlı. Seninle bir sorunum yok benim. Kız benimle kalmak istiyor. Onu tehdit ettiğim falan da yok."

Emir onun yakalarını bırakarak benim elimi tuttu. Hızla beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Gidiyoruz Eysan." İlk defa benim canımı yakıyordu.

"Hayır Emir. Yapma. Seni vurur." Sevdığım insandan tüm gücümle kurtulmaya çalıştığım sırada Buğra "Emir," diye seslendi. Şimdi de Buğra silahını Emir'e doğrultmuştu. "Eysan benimle kalıyor. Duydun, seni istemiyor."

"Kalmıyor," dedi Emir üstüne basa basa. Beni silahın menziline çıkarmak için arkasına sakladı. "Özellikle senin gibi birisiyle asla! Bunun için önce beni öldürmen gerekiyor."

Buğra'nın ne mal olduğunu o da biliyordu. Beni arkasında bırakırsa Buğra'nın benim için planladıklarını düşünmeye bile asla tahammülü yoktu.

Buğra, silahını sallayarak ona doğru bir adım attığında Emir'in önüne geçerek kollarımı ona siper ettim. Ağlıyordum. "Onu vurursan yemin ederim, seni öldürürüm."

Buğra tehditkâr bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Eysan," diye fısıldadığında Defne'yi kaçırtacağını anladım. Emir kolumdan

tutarak beni kenara doğru çektiğinde parmaklarının arasından kaçarak Buğra'ya doğru koştum. "Bir şey yok. Senin yanımdayım. Sadece Emir dâhil kimsenin ölmesini istemiyorum." Yalvaran bakışlarım onun üzerindeyken Emir'in nefesini ensemde hissettim. Bence Buğra onu öldürmemek için var gücüyle direniyordu. Ancak zehrini akıtma zamanı geldiği zaman bunu sakınmazdı.

Artık Emir tam bir adım arkamda duruyordu. "Buradan onu almadan çıkmam."

Tüm bu olaylara noktayı koyar gibi söylemişti. Ortalık buz kesti. Ben alev alev kavrulmaya başladım. Emir'in korkusuzluğu sürdürdü. "Beni öldürürsen senin canını almaya gelecekler."

Buğra ciddi ciddi bir kahkaha attı. "Kim? Holding çalışanların mı?"

Kolumu sımsıkı kavrayan Emir, beni Buğra ile kendisinin arasından çekerek uzaklaştırdı. İşaret parmağını Buğra'nın yüzüne yaklaştırdı. "Ben çok ciddiym Buğra. Ölümü göze alıyorsan beni öldür ama Eyşan'a asla sahip olma şansın olmayacak. Ölerken bile onu sana bırakmam."

Bu sözler üzerine Buğra öfkeyle silahını ona doğrulttu. "Bunu sen istedin Karahanlı." Parmağını tetiğe dokundurdu. Birden ağlamaya başlayarak haykırdım.

"Git artık Emir."

Cemal Buğra'ya, Buğra'nın koruması da Emir'e doğru birer adım attı. Silahlar çapraz bir şekilde farkı farklı hedefleri gösteriyordu. Emir'in kararlılığı, saplantılı Buğra'nın inadı ve benim göz yaşlarım. İçerideki ölüm havası bu duygular ve yaşlarla ağırlaşmıştı.

Emir Buğra'nın bileğini usulca kavradı. "Öldür," dediğinde hem korkusuzluğu hem de Buğra'yı ikna etme isteği açık seçik belli oluyordu. "Bunu yaptığın anda sen de öleceksin. Şimdi olmasa bile sonra. Çünkü İlker Yazıcı, sen dâhil yedi sülalenin canını alacak."

Buğra elini geri çekerek bu sefer silahı Emir'den birkaç karış geride tutmaya başladı. Olmadık bir şeyler duymuş gibi yüzünü

ekşitti. “Bizim dünyamız hakkında bir şey bildiğin yok Karahanlı. Kimse dostu için bu âlemin kurallarını bozmaz. Ona olan dostluğuna güvenme. Bizler, ailemize zarar verenler dışında kimse için kimsenin soyunu kurutmayız. Bu kuralları en çok İlker Yazıcı uygular ki o bile kızının canına karşılık abimi vurdurduğu hâlde bana ve kardeşlerime dokunmadı.” Çenesi ile Emir’i işaret etti. “Eyşan’ı ve beni bulabilirse öldürür. Bunu zaten göze aldığımı görüyorsun. Ama ailem güvende. Onlara dokunmayacağını, hele senin için dokunmayacağını bilecek kadar o adamı iyi tanıyorum.”

Yazıcı’nın kaybettiği kızını, Buğra’nın babası mı öldürmüştü? Sarsıcı gerçeğin ardından Buğra’nın attığı alaycı kahkaha ile kendime geldim. “Onunla samimiyetin ne olursa olsun Karahanlı, o adam asla ihtiraslarının kurbanı olarak kontrolünü kaybetmez. O yüzden en büyüğümüz o. Adaletine herkes çok güvenir,” dediğinde gözlerini silaha çevirdi. Emir’i vuracaktı. “Son şansın, Git buradan.”

Emir’in kayıtsız hâli hem kan dondurucu hem de tehdit doluydu. “Senin ve ailenin hayatı,” dedi sözcükleri vurgulayarak. “Benim buradan Eyşan ile sağ olarak çıkmama bağlı. Kız kardeşlerinin hayatı için o silahı bırak.”

Buğra’nın çenesi kasıldı. Sabrı taşmak üzereydi. Emir’in İlker Yazıcı’nın kızını evlat edinecek olmasının bile, İlker Yazıcı’nın intikam ile yanıp tutuşmasına yetmeyeceğini düşünüyor, Emir’in bunu anlamasını istiyordu ve elbette benimle huzurlu bir ilişki yaşayabilmek için Emir’i öldürmek istemiyordu. Belki de kendince haklıydı.

“Bu,” dedi Buğra. “Benim, senin ve Eyşan’ın arasındaki bir aşk üçgeni. Söyledim sana,” diye bağırды. “En fazla benim peşime düşecektir.”

Yine de bir nebze olsun kontrolünü kaybetmeye başlamıştı çünkü kız kardeşlerine ne kadar düşkün olduğunu, onunla ilk tanıştığımız zaman sürekli anlatır dururdu. “Kardeşlerimi öldürmez. Özellikle de kızları asla bu işe karıştırmaz.”

Artık Emir'in gitmesini istiyordum. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla eşliğinde koluna sarıldım. "Sana yalvarıyorum git. Beni birazcık olsun seviyorsan dediğimi yap."

Ardından Cemal'e dönerek boğazım yırtılırcasına bağırdım. "Götürsene onu!"

Emir benim haykırışlarımdan zerre kadar etkilenmedi. Bir türlü geri adım atmıyordu. Atmazdı zaten. "Asıl senin ve ailenin son şansı Buğra." Deli olmak üzereydim. Bile bile ölüme yürüyordu.

Emir'in tüyler ürperten sakinlikle söylediği sözler Buğra'yı çıkmazlara soktu. Belli ki Emir'in Buğra'nın doğrularını altüst eden kararlı tavrı onun canını sıkıyordu. Buğra, her ikisi arasındaki savaşa son noktayı koymak için o sözleri bağıra bağıra sarf etti.

"İlker Yazıcı'ya asla güvenme. Kenan Ekşi'nin abisi," dedi. "Bilmiyor olabilirsin ama İlker Yazıcı'nın can yoldaşıydı. Yazıcı, geçen sene onu kaybettiği hâlde onu vuranların sülalesini kurutmadı. Sadece onu öldüren adamın canını aldı."

Emir'in yenilgiyi kabul etmesi için silahının namlusunu ona biraz daha yaklaştırdı. "Beni korkutamazsın Karahanlı. Senin için benim sülalemi toprağın altına sokmaz. Böyle bir intikam almaz." Kendinden emin bir tavırla kükredi. "Almayacak!"

Emir namlunun ucunu kendi göğsüne bastırdı. "Beni vur öyleyse. Vur ve gör." Sonra da beni sarsan o sözleri sertçe fısıldadı. "Çünkü oğlu için bu söylediklerimin hepsini gözünü kırpmadan yapacak."

Oğlu mu? Birden kuruyan damağımı ıslatmak için zorla yutkundum. Nefes almak için direndim ve gözlerimi kırpmadan Emir'in o sözleri veren dudaklarına kilitlendim. Söyledikleri zihnimdaki büyük depremin uğultusuna karışmıştı. Defne ve Emir kardeşti.

"Sana yemin ederim Buğra, sana ve ailene aklının hayalinin dahi almayacağı yapar. Bunu sen istiyorsan bile ben istemiyorum. Ölecek olsam dahi."

Buğra'nın gözleri şu anda baş edemeyeceği derecede büyük

bir şaşkınlıkla açıldı. Bense bu gerçeği bilmeyen hâlimi düşünerek mahvoldum. Mahvoldum.

Sesi titriyordu. “Oğlu mu?” Simsiyah ve solmuş bakışları Emir’in varlığını iyice idrak etmek istercesine onun üzerinde keşif turuna çıkmıştı. Gözlerine baktı. Saçlarına, omuzlarına, ellerine, kollarına... Aslında Emir’e değil de boşluğa bakıyor gibiydi. Emir’i değil de yıllarca intikam duygusu ile dolduğu o adamı görüyor gibiydi. İlker Yazıcı’yı...

“Silahlı sık ve senin sadece bedenini değil, ruhunu bile acımasızca yakalayacak olan babamın, tüm kardeşlerini diri diri toprağın altına nasıl soktuğunu onunla beraber izle.”

Yapar mıydı? Bu sorunun cevabını hepimiz biliyorduk. Onu tanıyorduk.

“Bu acıları sana yaşatmadan asla seni öldürmez.” Emir onu tehdit etmiyor, gerçekleri söyleyerek Buğra’nın durmasını istiyordu sanki.

Ruhunu, yıllarca yoğrulduğu intikam duygusuna teslim etmek için hazırlanan Buğra’nın burnunun dibine sokuldu. “En son da sen... İnan bana Buğra,” dedi. “Her gün öleceğini zannedersin ama ölemediğini görürsün. Bu acıları bir tek benim için yaşatır sana.”

Emir, bu işin onu aştığını gösteriyordu. Buğra’nın ailesine bir zarar gelmesini istemiyor ama kendisinin şu anda ne olursa olsun ölümü göze aldığı da korkusuzca Buğra’ya gösteriyordu.

Emir’in benden sakladığı asıl sır buydu. Benden bile, her şeyi mahvetmek uğruna sakladığı bu sırrı, tam şu anda en büyük düşmanının eline veriyordu. Sırf benim için. Oysa babasının ondan susmasını istediği konu buydu belli ki. Emir’in “*Susmazsam muhtemelen ölürüm,*” dediği gerçek. Şu an olmak üzere olduğu gibi... Ölmek üzereydi.

Kalbim Emir’in kalbinin üzerini hedef almış silah yüzünden deliler gibi çarpıyor, zihnim İlker Yazıcı ile ilgili yaşanan ve konuşulanları hatırlamaya çalışıyordu. İki ayrı insan gibiydim. Biri Emir’in

hayatı için korkuyor, diğeri Emir'in saklı hayatının yaşattığı sarsıntı-
nın altında kalan parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Buğra'nın titremeye başlayan ellerini fark ettiğim an biraz
umutlandım. Silahını indirerek başını yana doğru eğdi. Tükenmiş
gibiydi. Emir, tetikte bekleyen Cemal'e dur işareti yaptı. Anlaşılan
Cemal'in Buğra'yı vurması an meselesiydi.

Buğra derin bir nefes aldığı anda kendisini bir nebze olsun to-
parlamıştı. Onun asıl istediği Defne gibi küçük bir kız çocuğu
değildi. Asıl istediği, abisinin kanına karşılık kan alabileceği bir
erkekti ve şu anda tam karşısında duruyordu.

"Defne de senin kardeşin Emir."

Defne'yi biliyor olması, Emir'in içindeki tüm soğukkanlılığı
bir anda emdi. Buğra'ya doğru hareketlendi. "Sakin düşündüğün-
mü yapmış olma."

Buğra bir eli ile silahı tekrar ona doğrulttu. Diğer elini cebine
attığı anda tüm gücümle haykırdım. Ok yaydan çıkmak üzerey-
di. "Emir durdur onu! Evinizin etrafında adamları var. Bu evden
çıktığım anda Defne'yi kaçırarak."

Emir, Buğra'ya içinde bulunduğu zor duruma rağmen emret-
ti. Hedefinde bulunduğu namluya rağmen Buğra'nın üzerine bir
daha yürüdü. "Onlara çekilmelerini söyle seni adi herif!" Sonra
da hayatını çok sıradan bir şeymiş gibi rahatlıkla ortaya koydu.
Ellerini iki yana açarak kendisini hedef gösterdi.

"Ben buradayım. Onu ve Eyşan'ı bırak."

Buğra önce sinirle, sonra da keyifle bir kahkaha atmaya baş-
ladı. Ardından başını ağır ağır salladı. "Şimdi anlıyorum. O gece
villada onun yanında sen olduğun için adamımın ölüsünü bile
boğmaya kalktı. Sana bir şey olma ihtimaline dahi tahammül
edemiyor." Emir'i bir daha süzdü. "Haklısın. İlk evladı için sa-
dece abimi aldı ama bu sefer o kadar yetmez ona."

"Aynen öyle." Emir'in onayı Buğra'yı ikna etmek adınaydı.

Buğra birden yüzüme bakarak az önceki kahkahasını bir ben-
zerini attı. Zevkten dört köşe olmuştu. "Bırakamam," diye mırıl-

dandı. “Ne yazık ki İlker Yazıcı’nın iki evladı da şu anda benim elimde.” Göz ucuyla namluya baktı.

Emir bu sözler yüzünden çileden çıkarak Buğra’nın boynuna yapışacağı anda Buğra silahını oynattı. “Sakın,” dedi. “Bir hata yapma. Küçük kardeşinin hayatı sana bağlı ki seninkini şimdi alacağım.” Gözü dönmüştü. “Senin baban, benim hayatımı mahvetti. Beni bir hiç yaptı. Baban seni gözünden bile korurken, ben babanın yaptığı şey yüzünden her gün aşağılandım. Şimdi diz çök!”

Kapana kısılmıştık. O sırada Emir’in önüne geçerek tüm gücümle bağırdım. Çıldırılmış gibiydim. “Asla! Benim canımı almadan onu öldüremezsin. Evladını kaybeden tek insan baban değil. O adam da kızını kaybetmiş. Bitsin artık.”

Buğra silahını daha sıkı kavradı. Gözlerine kenetlenmiş olan karanlık daha da koyulaştı. “Bak. Sevdiğim kızı bile aldınız. Ne kaldı bana?” Tüm gücüyle yeri göğü inletircesine bir daha bağırdı. “Bana ne kaldı Emir? Sen ve babana verebilecek bir tek canım kaldı onu da zaten alacak artık.”

“Hayır Buğra.” Hıçkırarak ağlamaya başladığım sırada Emir kolumu tutarak beni Cemal’e teslim etti. “Emir’in hayatı da hiç kolay değil. Senin de değil ama bu hayatları siz seçmediniz. Yalvarırım, bırak da gidelim.”

O sırada Emir bana sertçe bağırdı. “Sakın ona yalvarma Eyşan. Onu buradan götür Cemal,” diye emrettiğinde Buğra’nın bakışları silahına kaydı. Artık iyice dibe batmıştı. Emir, onun Defne’yi bildiğini öğrenmişti. Dolayısıyla İlker Yazıcı da. Dönüşü olmayan yola girenler ne yaparsa o da onu yapacaktı. Bir farkla. Buğra bunu seve seve yapıyordu.

Buğra diğer korumasına seslendi. “Fikret.” Odanın içinden çıkan Fikret adındaki diğer koruma silahını Cemal’e doğrulttu.

“Dışarıdakiler eşit ama burada biz üç kişiyiz, siz sadece iki ve senin silahın yok Emir. Bu da demektir ki Eyşan kalıyor ve sen ölüyorsun. Ölecek olsam bile İlker Yazıcı’nın biricik oğlunun

kanı benim ellerimde olacak artık. Şimdi diz çök,” diye kükrediğinde tetiğe baskı uyguladı.

Kollarının gerginleştğini, bakışlarının boşalıp anlamsız bir sevinçle dolduğuna şahit oldum. Emir’i bu sefer vuracağını anladım. Ben Cemal’in kolundan fırlayarak Emir’in önüne geçmeye çalıştığım sırada Emir beni ittirdi ama hemen ona doğru tekrar yaklaştım. Bir el silah sesi duyuldu. Sadece bir el. Acıyla iç içe geçen korku bedenimi patlatmak üzereyken ellerimi yüzüme kapattım.

Ardından bir el daha ateş edildi. Sonra bir tane daha. Tam üç tane... Ve tam üç kere kalbim yerinden söküldü.

PARMAKLARIMDAKİ KAN

ROMEO: *Geç ölmektense senin sevginden yoksun,
Yaşamıma son versin kinleri daha iyi.*

“Emir...”

Ellerimi yüzümden çekmeden ağlamaya başladığımda ciğerimden kopan zehir ve acı yüklü parçalar her yerimi dağılıyor, beni yakıp kavuruyorlardı. Nefesim yine boğazımda takılı kalmıştı. Zihnim karanlık bir denize gömülmeye başladı.

Dizlerimin üzerine düştüğümde ellerimden güç alarak ayağa kalkmak istedim. Avuç içlerim ahşap zemine buluştu. Bedenimi kaldırmamın mümkün olmadığını anlayarak gözlerim kapalı bir hâlde yüzüstü yere kapandım. Güçsüz ve dermansız kalmıştım. Acı beni eritmişti. Dizlerimi kendime çekmiş bir hâlde iki büküm olmuşum yerden kalmak ile hâlâ patlayan diğer silah seslerinden birinin beni bulmasını dilemek arasında bir yerde asılı kalmıştım.

Canım acıyordu. Öyle böyle değil...

Alnım yerin parkeleri ile buluşmuştu. Yüzümde hissettiğim sıcaklık ve kan kokusu birisinin kanının gözüme, alnıma ve yanaklarıma bulaştığının göstergesiydi. Arka arkaya çığlıklar atarak ellerimi yüzüme dokundurdum. Parmaklarımdaki kanı gördüğüm anda bağırmaya başladım.

“Hayır Emir. Hayır.”

Parmaklarımdaki kan sevdiğimin kanı mıydı? Onları yüzüme yaklaştırarak bir daha bağırdım. “Hayır!”

Bu nasıl bir acıydı? Parmaklarımı gördüğüm o an zaman nasıl da durup dünyanın bütün acılarını her hücreme katabilmişti? Ölmeye ihtiyacım varmış gibi çaresizdim. O kadar çaresiz.

Gözlerim Emir'in cansız bedenini aradığında Buğra'yı gördüm. Yerde yatıyordu. Başının kenarından sızan kan yeri kırmızıya boyamıştı. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkmaya başladığında gözlerim Emir'i istedi. Ancak engel olamadığım koyu bir karanlık onları yuttu. Sadece birkaç saniye... İlk silah sesinin ardından yaşadığım her şey topu topu bu kadar sürmüştü ama canımın acısı o kadar ağırdı ki o saniyeleri bin yıllara bölerek uzatmıştı sanki.

Artık nefesim iyice tükenmişti. Sonra içimi titreten, hayal olduğunu düşündüğüm o sesi duydum. "Kalk Eyşan. Şimdi kendini bırakma." Güçlü kollarıyla beni ayağa kaldırdığında gözlerimi zar zor açtım. Buğra'nın birkaç metre gerisinde yerde yatan korumaları fark ettim. Fikret ve Fuat denilen her iki adam da vurulmuşlardı.

Emir beni arkasına doğru çekerek hızla Buğra'nın silahına uzandı ve pencereye doğru arka arkaya iki el ateş etti. Penceredeki adam elini tutarak homurdanma ve inleme arası acı bir ses çıkardıktan sonra geriye doğru çekildi. Sonra Cemal'in pencereye doğru koştuğunu fark ettim. Omzunun arkasından kan sızıyordu ama ayaktaydı. "O silahı bırak Emir. Hemen Eyşan'la arabaya gidin siz."

Emir beni omuzlarımdan kavrayarak ayağa kaldırdığında bacaklarımın titremesine rağmen onun hızına ayak uydurdum. Düşler, gerçekler ve de kâbuslar iç içe geçmişti. Neyi yaşadığımı bilmiyorum, üçünün arasında saniyeler içinde geçiş yapıyordum. Bu arada Cemal çoktan kapının yanma gelmiş, iki eli ile silahı kavramış, silah seslerinin ne taraftan geldiğini çözmeye çalışıyordu.

"Şimdi," diyerek arabaya doğru koşmaya başlamadan önce Kenan Ekşi'nin adamı olduğunu düşündüğüm eli silahlı bir adama, evin arkasına geçmesini işaret etti. Cemal adama emirler

yağdırdı. “Arkada bir kişi daha var. Diğeri yaralı. Buğra Kartal’ın silahını temizleyin. Benim parmak izim var.”

“Tamam, yolun başında başka adamlarımız var. Kenan abi tedbir amaçlı göndermişti.”

Az önce o silahla camdaki adama ateş eden Emir’in parmak izi vardı aslında. Anlaşılan Emir’e dair hiçbir iz kalmasını istemiyor ve bunu Kenan’ın adamlarından dahi saklıyordu.

Biraz soluklanmak için elimi kalbimin üzerine bastırdığımda Emir çok sert bir şekilde emretti. “Çabuk arabaya koş.” Emir’in bir eli kanlar içindeydi ama bir yara görünmüyordu. Anlaşılan benim ilk geçirdiğim şok sırasında Cemal’in omzundan akan kanını durdurmaya çalışmıştı. “Hadi Eyşan!”

Dizlerimde hâlâ pek derman olduğu söylenemezdi. Bedenim deliler gibi sarsılıyor, yüzüme bulaşan kanın kokusu başımı döndürüyordu.

Üçümüz arabanın yanına geldiğimizde Emir arka tarafa geçmeme yardımcı oldu. Başımı koltuğun oturma yerine doğru eğmemi sağlayarak “Sakin kalkma,” dedi ve direksiyonun başına geçti. Cemal de onun yanına ve ben ellerimi kulaklarıma bastırarak yüzüm göz kan içindeyken gözlerimi yumdum. Burnuma dolan ağır kan kokusu yüzünden birden öğürmeye başladım.

“Eyşan iyi misin?”

“Sorun yok, sen devam et. Cemal nasıl?”

“Daha iyi olacak.”

Emir hızla arabayı sürmeye başladıktan kısa bir süre sonra Emir’in sesini duydum. “Cemal vuruldu. Buğra Kartal, evin önüne Defne için adamlar yollamış. Eyşan’ı kaçırmış. Onu aldık ama Defne,” dediğinde hattın diğer ucundaki insan ona bir şeyler söyledi. Emir telaşla onu onayladı. “Tamam baba. Öyle yapacağım.”

Yaklaşık yarım saat sonra büyük bir kavşakta bizi Aras ve onun sağ kolu olduğunu bildiğim bir adam olan karşıladı. Yavuz hızla benim bulunduğum tarafın kapısını açtı. “Yenge, sen Aras

abimin arabasına geç.” Sonra Emir’e döndüğünde Emir, Cemal’i işaret etti.

“Yanından hiç ayrılma. Hastaneye korumalar gelecek birazdan.”

“Tamam abim,” dedi Yavuz. Cemal o sırada bir eli omzunda olduğu hâlde Emir’e döndü. “Sen beni merak etme. İyiyim. Eyşan Hanım’la ilgilen.”

O sırada bir daha öğürdüm çünkü kolumla yüzümü sildiğim anda kolumun her yeri kıpkırmızı kan rengine boyandı. Adeta kan banyosu yapmış gibiydim ve bu kan ölü bir insanın kanıydı.

Aras’ın siyah cipine doğru hareketlenmeden önce Emir beni koltuğunun altına aldı. Aras çoktan kapıları açmış bizi bekliyordu. Arabanın arka tarafına geçtiğimiz anda ağlamaya başladım. Biraz önce yaşadıklarımın izlerini kirpik uçlarıma dahi bulaşmış olan kanlardan hissediyor, kendimden iğreniyordum. Emir gömleğinin koluyla yüzümü temizlemeye başladığında amacı bir an önce beni bu ağırlıktan kurtarmaktı. Yol boyunca onları sildi, sildi ama üzerimdeki beyaz tişört dâhil her yerimde yapışıp kalan lekeler daha çok ruhuma işledi.

Yaklaşık kırk dakika sonra ağaçların arasında gizli kalmış masallardaki evlere benzeyen bembeyaz muhteşem bir villanın önündeydik. Buraya daha önce beş altı defa gelmiştim. Aras hızla, bulunduğumuz tarafın kapısını açtı. “Onu arabadan çıkar ve en üst kattaki odaya götür. Rüya akademide. Evde kimse yok.”

Emir’in desteği ile arabadan indim. Bu sefer tüm bedenim kasılmıştı. Kollarını farkında olmadan sımsıkı kavramıştım. Başımı öne eğmiş bir hâlde koşar adım üst kata çıktık. Emir beni misafir odası olduğunu düşündüğüm bir odanın içinde sonra da onun içinde bulunan bir banyoya soktu. Hareketleri çok hızlıydı. “Az kaldı Eyşan. Şimdi kurtulacaksın.” Ayakta durmamı ister gibi beni seramiklerle kaplı duvara yasladıktan sonra duşu açtı. Üzerinde, telefon, cüzdan her ne varsa onların ıslanmasına aldırmadan akan suyun altında yüzümü yıkamaya başladı.

Su yavaş yavaş ılımaya başladığında, üzerimdeki kanlar da

yavaş yavaş akıp gitmekte olan suya karıştı. Saçlarımın arasındaki yapı yapış olmuş kanları yıkadı. “Bitti artık,” dediğinde ıslak tişörtümü çıkardı. “Arkanı dön.” Suyu omuzlarıma ve sırtıma da tuttu. Artık zor da olsa kendime gelmeye başlamıştım.

“Teşekkür ederim,” dediğimde ıslak saçlarımı okşadı. Sırtım hâlâ ona dönük bir hâldeydi. Siyah taytımdan bileklerime doğru kanla karışık sular hâlâ süzülüyordu. Gözlerimi yumduğumda karanlık bir boşlukta Buğra’nın cansız bedeniyle karşı karşıya kaldım. “Buğra öldü.” Ölümlere alışkın olmayan ruhum bedeni titretti. “Ben sebep oldum.”

“Hiş!” dedi Emir omuzlarımı tutarak. “Durması için defalarca onu uyardım. Ama bunu kendisi istedi.”

“Cemal onu vurdu Emir. Bunu senin ve benim için yaptı. Buğra suçlu olsa da bu gerçek beni mahvedecek.” Boğazım düğüm düğüm olduğunda kendimce bir teselli buldum. “Ama sen ölecektin.”

Ona doğru dönerek sarıldığımda “Eyşan,” diye fısıldadı ve çeşmeyi kapattı. “Cemal’i son ana kadar engelledim. Onu Cemal vurmadı. Kendi yakın koruması vurdu.”

Başımı geriye doğru çekerek ona doğru kaldırdığımda yanağıma dokundu. Acımasızca söylemedi. Ona acıdı. “Bu sonu kendisi hazırladı.”

“Koruması mı vurdu? Neden?”

“Bilmiyorum,” dedi Emir ve benden uzaklaştı. “Ama yakında öğreniriz.”

“Peki, Cemal ve sen?”

“Diğer korumayı Cemal vurdu. Öncesinde o adam, Buğra’yı öldürdüğü için Buğra’nın yakın korumasını vurmıştı zaten. Sonra da beni öldürecek.” Gerçekleşmeyen ihtimal dahi bednimdeki tüm kanı çekti. “Cemal’i yaralayan da oydu,” dediğinde Emir’in ve Cemal’in kimseye zarar gelmemesi adına sonuna kadar direndiklerini anladım. Öyle bir babanın oğlu olmasına rağmen sahip olduğu olanakları kullanmamayı tercih ediyordu. Emir bizim gibi sıradan bir hayat sürmeyi seçmiş olmalıydı. Ona

yakışan da buydu ama korkusuzluğu çok fazlaydı.

Bir süre her ikimiz de sessiz kaldığımızda suyun rahatlatıcı sesi ortalığı tekrar sardı. Çeşmeyi açmıştı. “Seni hemen kapının arkasında bekliyorum. Gerisini kendin hâlledebilir misin?”

“Evet,” diyerek elime bir daha şampuanı aldım. Tenimi kazıyacak bile olsam bedenimin her zerresinden Buğra’nın kanını arındırana kadar duşta kalmak istiyordum. “Ben hâllederim.”

Ne kadar süre duşta kaldığım hakkında bir fikrim yoktu. Çıktığımda yüzüm gözüm dâhil her yerim kıpkırmızıydı. Üzerimdeki beyaz bornozla yatağa oturdum. Emir beni odada beklemiş, hiçbir yere ayrılmamıştı. Hâlâ ıslak ve kan lekeleri ile dolu gömleğini işaret ettim.

“Hadi git! Sen de temizlen.”

“Yalnız kalabilecek misin?” Başımı yastığa bırakarak kıvrıldım. Oturacak gücüm bile yoktu. “Evet.”

Kanları temizlemiştim ama ruhumun nasıl arınacaktı? Emir’in hâlâ nefes alıyor olması... Tutunacak dalım buydu şu anda. Gözlerimi yumarak sessiz sessiz ağlamaya başladığımda yaşadıklarımın ağırlığına daha fazla dayanamayarak sızıp kaldım.

Gözlerimi araladığımda Emir yanımda oturmuş beni izliyordu. Elimi tuttu. “Nasılsın?”

Ona cevap veremedim. “İyi olacaksın,” dedi. “Geçecek Eyšan. Özür dilerim.”

Doğrularak kollarımı onun boynuna doladım. Kendisini suçlu hissetmesine izin veremezdim. “Buğra ile çok önceden tanışıyordum. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Hatta durduğumu zannediyordum ama beni mecbur etti.”

Hala suçlu gibiydi. “Senin ondan para istediğini gördüğüm gün onu hemen tanıdım. Babam sayesinde Nil’in durumunu öğrendim,” dedi iç çekerek. “Sırf sen ondan uzak kalabilesin diye Nil’e yardım ettim ama olmadı.”

Elinden gelen her şeyi tüm iyi niyetiyle yapmıştı. “Böyle konuşma,” dedim. “Buğra kafayı babana ve bana takmış.”

Emir eğilerek saçlarımın üzerine bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu. Komodinin üzerinde duran bana ait siyah spor çantamı işaret etti. “Polisler oraya gitmeden önce arabayı o çiftlikten aldırılmış babam. Eşyaların burada.”

“Polisler mi?”

“Evet. Onlara ifade vermeyeceğiz. Verirsek orada olduğumuz anlaşılır ve ikimiz de hedef tahtası hâline geliriz.”

Spordan sonra üzerime giymeyi planladığım eşyaları bana uzattı. “Sakın endişelenme. Her şey halledilecek. Sonuçta her ikimizin de suçu yok,” dediğinde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Olsaydı kendimi ihbar ederdim zaten.”

Yanağımdan süzülen yaşı sildi. “Ben de,” diye fısıldadı. “Aynısını yapardım sevgilim. Böyle olmaması için uğraştım.”

Buğulu bakışlarım onun üzerindeydi. “Ölümü göze aldın,” diye isyan ettim alçacık sesimle. “Öldüğünü sandım.” Boğazım acıyla yanmaya başladığında yaşlar durmaksızın ardı ardına akmaya başladı. Ona yakınlaştığım ilk andan beri can yoldaşım olan o duyguyu dile getirdiğimde hıçkırıklara boğuldum. “Seni kaybetmekten çok yoruldum.” Ellerimin tersi ile gözyaşlarımı sildiğimde beni kendisine doğru çekerek başımı göğsüne bastırdı. “Seni kaybettiğimi zannettiğim tüm o anlarda çok yoruldum.” Saçlarımı okşamaya başladığında canımın acısı beni tel tel döküyordu. Onun burada benimle olduğunu hissetmek isteyerek parmaklarımla belini tuttum. “Buradayım,” dediğinde varlığına iyice tutunmak ister gibi istemeyerek tırnaklarımı etine geçirip ruhunu tenimden geçirmek istedim. “Söz veriyorum, sonsuza kadar yanındayım.”

Yine ona sımsıkı sarıldım. Saniyeler, belki de dakikalar sürdü. Gözyaşlarım dindi. Sızlayan her hücrem uyuştı. Daha iyi olduğumu belli ederek derin bir nefes aldım ve ondan uzaklaştım. Yüzümün önüne düşen saçlarımı kulağımın arkasına attı. Yüzüme dikkatlice bakıyordu. Bana bakması bile ruhumu iyileştiriyordu. Kederli de olsa ona bir gülümseme verdiğimde karşılığını aldım.

“Aras, Rüya’yı dışarı çıkardı. Rüya senin burada olduğunu biliyor ama neler yaşadığını bilmemesi gerekiyor.” İyi olmamı istiyordu. “Seni böyle görmemeli. Yalnız kalmak istediğimizi düşünüyor. Yalıda kalacaklar.”

“Saat kaç?”

“Altıya geliyor. Ablanı arayarak bu gece Rüya ve Aras’ın evinde kalacağını söyle.” Buğra’nın bulunduğu evden buldurduğunu düşündüğüm telefonumu bana uzattı. “Seni merak etmesinler. Seni bu hâlde eve gönderemem.” Ardından ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. “Yemek hazır. Seni aşağıda bekliyorum.”

Dakikalar sonra alt kattaki mutfığa doğru inerken sürekli arkamı kontrol ediyor, üzerime doğrultulmuş soğuk bir silah olduğu hissine kapılıyordum. Hatta sık sık avuç içlerime bakıyor, biraz önceki kan lekelerinin temizlenip temizlenmediğinden iyice emin olmaya çalışıyordum.

Sabah yaşadığım dehşeti atlatmak kolay değildi. Arkama belki on defa bakarak basamakları indim. Salonun bir ucunda bulunan açık mutfığa doğru ilerlediğimde Emir’i orada görmüş olmanın verdiği güven biraz olsun huzur bulmamı sağladı. Sessizce masanın yanındaki sandalyeye oturduğumda sırf, hissettiğim baş dönmesinin geçmesi adına ağzıma birkaç lokma attım. Emir sessiz kalarak beni izledi. Oysa anlatacak ne çok şeyi vardı. Benim de artık cevabını alabileceğim tonlarca soru...

Başımı kaldırarak yüzüne bir an beklentiyle baktığım sırada gözümün önündeki insanda İlker Yazıcı denilen o adamdan izler, çok sevdiğim minik Defne ile de ortak bir şeyler arıyordum. Siyahımsı dediğim parlak saçları bana İlker Yazıcı’yı, gece mavisi gözleri ise Defne’yi hatırlattı. Oysa saçları siyah olan o kadar çok insan vardı ki... Ama ben onun, saçlarına o rengi artık İlker Yazıcı’nın verdiğini biliyordum. Gözlerim hâlâ üzerindeyken ne düşündüğümü anlamış gibi “Sadece yemeğini ye,” dedi. “Enerjini buna harca. Sana her şeyi anlatacağım ve Defne’nin artık güvende olduğunu bil.”

BANA HER ŞEYİ AÇIKLA

Yemeğin ardından Aras'ın muhteşem evinin içinde bulunan kapalı havuzun kenarındaydık. Suyun duru ve berrak mavisinin ruhumu dinlendirmesini istiyordum.

Havuzun kenarındaki beyaz şezlongun üzerinde yan yana oturuyorduk. Ellerimle şezlongun kenarlarını sımsıkı kavramıştım. Emir de parmaklarını birbirine kenetlemiş başı önde yerin öylesine bir noktasını izliyordu. Yaklaşık beş dakikadır bu hâldeydik. Ona, benden bu gerçeği sakladığı, İlker Yazıcı hakkındaki dehşet düşüncelere kapılmama izin verdiği için kırgın olmalı mıydım? Bilmiyordum.

Suskunluğunu sona erdiren o sözler başımı ona çevirmemi sağlamadı. “Sana,” dedi. “Bu gerçeği evlendiğimiz gece açıklayacaktım.”

Sorularım güçsüz ama yönünü bilen bir pınar gibi Emir'in kulaklarına sakın sakın o aktı. “Neden o gece? Neden daha önce değil? Neden ben onun sana bir tür işkence yaptığını düşündüğüm o anlarda değil?”

“Bu sır benimle ölüme kadar gidecekti. Babamın ve benim ortak aldığımız bir karardı ve ben ilk defa bir kararımдан döndüm.” Pişman gibi değildi. “Sana geldiğim günden beri onu ikna etmeye uğraştım. Ben İtalya'dan dönmeden önce zor da olsa ikna oldu ve senin benim yanımda kalacağından ancak evlendiğimiz zaman emin olacağına inandığı için o zaman söylememi istedi.”

“Emir,” dedikimde hâlâ bakışlarım havuzun üzerindediydi. “Bana güvenmiyor, değil mi?”

“Hiç kimseye güvenmiyor. Bu sırrın sadece bana ait olduğunu düşünmüyor. Aynı zamanda kendisinin sırrı olduğunu da söylüyor. Ben de öyle düşünüyorum.”

“Ama onu saklamak senin hayatını mahvediyor,” dediğimde “Hayır,” diye itiraz etti. “Sana kadar her şey yolundaydı. Öyle de gidecekti. Sonra karşıma sen çıktın ve ben sana hiçbir şey açıklamadım. Defne’yi, babamı, Pınar’ı ve bilmen gereken onca gerçeği sana anlatamadım. Bunları yapamadığım için de sana, benimle olmak istediğini söylediğin o an,” dedi ve sustu. “Sana o cevabı verdim ve deliye döndüm.”

Bunu söyleyen sen olmamalıydın.

Çenemi tutarak başımı kendisine doğru çevirdi. “Seninle olmak istediğimi ve sana çoktan kalbimde yer açtığımı bilmeni çok istedim çünkü bu sırrı senden saklayarak seninle olamazdım.” Nihal ya da bir başkası ile olmak onun için çok daha kolay olmalıydı. “Sonra,” dedi. “Sana geldim Eyşan. Sana bir açıklama yapıp yapamayacağımı bile bilmeyerek, seni ve kendimi cehennemine içine atarak geldim çünkü sensizliği tahammül edemiyordum.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladığında bir eli ile onları sildi. “Eyşan,” diyerek saçlarımin üzerine bir öpücük bıraktı. “Defne’nin benim kardeşim olduğunu sana söyleyememek beni mahvetti.” Sesindeki keder her şeyi açıklıyordu zaten. Kardeşini yanına alabilmek için verdiği uğraşlar gözümün önüne geldi.

“Defne’yi neden baban almadı? Buğra bile bunu kolaylıkla yapmış. Teyzesini tehdit etmiş çünkü bizi ayırmak istiyormuş.”

Defne’nin teyzesini ikna eden, daha doğrusu tehdit eden insanın adını o an öğrendiği hâlde hiç şaşırmadı. “Kolaylıkla ve çok büyük bir gizlilikle yapmış anlaşılan. Aylardır babam Defne’nin teyzesinin bu hareketinin arkasındaki gerçeği arıyor. Bir şeyler olduğunu anladığı için hepimizi koruyordu.” Demek

Emir İtalya'dan döndüğünden beri o yüzden takip ediliyorduk.

“Evet,” dedim. “Hiç kimseye söylememiş. Baban da bunu yapabiliirdi.”

“Aslında babam Defne'yi kolayca alabiliirdi ama ben bunun yasal yollarla olmasını istedim çünkü Defne'yi zaten alacaktık. Kardeşimi o kadına bırakacak değildim. Önce doğru olan yolu sonuna kadar denemeyi istedim.”

“Babanın almasını istemedin, değil mi?”

Sıkıntıyla şakaklarını ovaladı. “Bu hem en kolayı hem de en risklisiydi. Defne onun yanında özgür ve mutlu bir şekilde büyüyemezdi. Buğra gibi kaç tane düşmanı var biliyor musun? Özellikle Meksika'daki baş düşmanı yeter.”

İlker Yazıcı çocuklarını hem gözünden bile sakınıyor hem de onlar için en güvenli olanın kendisini onlardan uzak tutmak olduğuna inanıyordu anlaşılan.

“Peki, kadın onu vermeseydi ne olacaktı?”

Emir tereddütle iç çekti. “Babam onu gizlice Amerika'ya kaçırarak ve bana verecekti. Benim yaptığım bilinmeyecek olsa bile Defne'yi bir daha buraya asla getiremeyecektim,” dediğinde Pınar'ın sözlerini hatırladım. Emir'e, katlanacağı bir durumdan bahsetmişti.

“Peki, bunu bana ne zaman söyleyecektin?”

“İtalya'dan döndüğüm zaman. Seninle bunu tam olarak konuşma imkânım yoktu. Sadece benimle gelip gelmeyeceğini soracaktım.”

İtalya'dan döndüğü zaman buna gerek kalmamıştı zaten. “Annen,” diye mırıldandım. “Onu incitmek istemediğin için Defne'yi o evde büyütme istemedin, değil mi?”

“Annem Defne'yi çok seviyor. Fakat annem, babamı da hâlâ çok seviyor,” dediğinde içim sızladı. “Ölene dek de sevecek. Defne'nin orada olması doğru olmazdı.”

Nergiz Karahanlı'nın sevgi dolu bir yüreği vardı ama o da hassas ve kırılğan bir kalbe sahipti. O, oğlunun kardeşine verdiği

değeri yadsımıyor, Emir de annesinin hassasiyetini görmezden gelemiyordu. Gerçekten çok zor bir durumdu. Defne aylardır o evdeydi. Emir elimi tuttu. “Sonra sen çıktın ve bildiğim, planladığım her gerçeği altüst ettin. Nihal ile en çok da o yüzden evlenecektim. Ona ya da bir başka kadına hiçbir şey açıklamak zorunda değildim.”

Şezlonga sırtüstü uzandığımda o da yanıma uzandı. Kolunu omzuma sararak saçlarımı okşadığı sırada başımı göğsüne yasladım. “Sen, hislerini saklayarak kızlara işkence eden bir erkek değilsin. Bana ilk anda, benimle oyunlar oynamadan, duygusal bir mücadeleye girişmeden gelmek istemiş olmana inanıyorum Emir.”

“Evet çünkü sen bana *olmaz* dediğimi yaşattın. Kendine âşık ettin ve ben bundan kaçacak bir insan değilim. Ama...” diyerek yüzüme baktı. “O sır benimle ölüme gidecek bir sırdı.”

“Bu sırrını söylemek kolay olsaydı bana duyduğun aşkı hemen açıklardın.”

“Bir dakika dahi beklemezdim,” dediğinde muzip bir tebessüm etti. “Ama onu herkesin önünde benden hâlâ duyman mümkün değil.”

Yine o mevzuya gelmiştik. “Babamı her gördüğümde ona bir yabancı gibi davranmak zorunda kalarak duygularımı gizlemeyi öğrendim. Hemen değişemem.”

Haklıydı. Bu kolay bir durum değildi. Söz konusu kişi babasıydı. Kendi kanı. En ufak bir fire vermeden onunla insanların önünde sohbet etmek zorundaydı.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Birden aklıma sabah yaşadıklarım geldi yine. Tekrar avuç içlerime bakma ihtiyacı hissettirdi. Parmaklarımdaki kanların yokluğunu bir daha kontrol ettim ve Emir’e biraz daha sokuldum.

“Korkuyorum. Buğra’nın babası senin peşini bırakmayacaktır.”

“Bunları düşünme. Öyle bir şey olmayacak. Oğlunu kendi koruması vurdu. Bizim orada olduğumuza dair hiçbir iz yok.

Hepsi yok edildi ki tüm bunların olmasına sebep olan kişi, oğlu.”

Biraz heyecan biraz da endişeyle yutkundum. “Emin misin? Bir şekilde bizim orada olduğumuzu öğrenecek olursa. Sanırım Kenan Ekşi denilen şu adam sen çiftliğe gelirken arkandan tedbir amaçlı başka adamlar da yollamış.”

“Hayır, onları babam yollamış. Ayrıca Buğra’nın korumalarının hepsi vuruldu. Öyle olmasaydı bile bir şekilde halledilecekti. Buğra’nın babası, oğlunu kendisinden habersiz çevirdiği işler yüzünden vurulduğunu düşünecek çünkü,” dedi iç çekerek. “Kenan Ekşi’nin evine babam için de olsa silahlı saldırıda bulundu. Bunu herkes biliyor. Sadece babam için olan kısmını bilmiyorlar.”

Buğra’yı ve ihtiraslarını düşünerek yutkundum. Hâlâ Emir’i dinliyordum. “Buğra suçunu biliyordu. Babam da durması ve durumdan ders alması için onu hastanelik ettirdi ama canına kastetmedi. Babası, Kenan Ekşi’nin onun için geleceğini düşünüyordu ama babam buna engel olmuştu. Buğra’nın babası, bu kadarını bilmediği için oğlunun kendi hatası yüzünden öldürüldüğünü düşünecektir.”

“Peki, koruması,” diyerek gözlerimi kocaman açtım. “Olacak iş değil.”

Emir gözlerini düşünceli bir hâlde tavana dikti. “Ben de biraz önce babama onun aslında kimin adamı olduğunu sordum.”

“Kiminmiş?” Merakım mı yoksa vereceği cevap mı bilmiyordum ancak ikisinden bir tanesi Emir’i biraz da olsa gülümsetti. “Babamın.” Hayretle sordum. “Bilmiyordun, değil mi? Sana da mı güvenmiyor?”

“Hayır. Bana söylemedi ama bunun güvenle ilgisi yok. O, hiç kimseye tam olarak güvenmez. Benim, Buğra’nın korumasının onun adamı olmasını bilmemi istememiş. Buna güvenerek hiçbir zaman tedbiri elden bırakmama fırsat vermemiş.”

Bakışları aklındaki düşünce silsilesiyle yoğunlaştı. “O adamı

Buğra'nın o kadar yakınına nasıl yerleştirebildiğini ve o adamın babam için canını verecek kadar hâlâ ona nasıl sadık kaldığını anlatacaktır.”

Ona Buğra'nın bana anlattığı her şeyden uzun uzun bahsettim. Hatta Kenan Ekşi denilen o adamın yanında Buğra'nın bir adamı olduğunu da aktardım.

“Babam, villadaki saldırıdan bir süre sonra onun kim olduğunu öğrendi ama adam bir saldırı sırasında çoktan ölmüştü. Onların dünyasında her yer hain kaynıyor.” Babası Emir'i o dünyanın dışında tutmak istemekte sonuna kadar haklıydı. Omzuma sarılarak güven verir gibi sıvazladı. “Rahat ol. Kimse bize bir şey yapamayacak.”

Ona güveniyordum. “Baban,” dedim. “Nasıl bir adam Emir? Bana onu ve susmak zorunda kaldığın her şeyi anlat artık.”

Onu, Pınar'ı, Emir'in annesi ile olan ilişkisini, Emir'in doğumunu, babasının Meksika'da neden böyle bir hayatı seçtiğini merak ediyordum. Birden aklıma o gece geldi.

“Onu çok seviyorsun, değil mi?”

Hiç düşünmedi bile. “Evet.”

“O zaman bana ilk önce o geceyi açıkla. Benimle dans ettiği için onu ölümle tehdit ettiğin geceyi. Bunu benimle dans ettiği için yapmadın değil mi?”

“Hayır,” dedikten sonra gözlerini yumarak bir süre sessiz kaldı ve burnundan sinirli olduğunu anlamama yetecek bir nefes verdi. Yüzünü bana çevirdiğinde dudaklarında hüznü bir tebessüm belirdi. “Babam,” diye fısıldadı. “Yani İlker Yazıcı. Aslında kimsesizler yurdunda büyümüş bir insan Eyyan. Onun bütün dünyası bendim. Artık Defne ve sen de öylesiniz.”

ATEŞ ÇEMBERİ

Artık her şeyi biliyordum. Emir'i ve de onun derin acısını da umursamıyor gibi görünerek, Emir'i ne kadar istediğimi hem kendime anlatmak hem de ona haykırmak için arabasının önüne kendimi attığım günden sonra, aşkla sarmalanmış yakıcı ve bir o kadar tehlikeli bir ateş çemberine çekilmiştik.

Çekilmiştik çünkü öyle büyük ve tehlikeli bir sırrı vardı ki babası bile kimliğini ona, ancak Emir'e güvenebileceği ve bu sırrı saklayabileceği yaşa geldiğine inandığında söylemişti.

Emir doğduktan tam on altı sene sonra...

Sonra da babası ondan bir söz almıştı; oğlunu her aradığında Emir, onu görmeye gidecekti çünkü tekrar görüşebilmek adına bir başka şansları olmayabilirdi. İlker Yazıcı'nın tehlikeli hayatı, Emir'i bu sözü her seferinde hayatı pahasına da olsa tutmaya itmişti. Her görüşmeleri sanki son şanslarıymış gibi.

İlker Yazıcı hiç ummadığı anlarda onu arıyor ve görüşebileceklerini söylüyordu. Seyahatlerini önceden haber verme şansı asla olmuyordu çünkü planlarında her an bir değişiklik ve aksama baş gösterebiliyordu. Emir'in hayal kırıklığı yaşamaması için İlker Yazıcı dünyayı yakabilirdi.

Emir de bunun farkındaydı. Nişanlandığımız gece İlker Yazıcı bana, İtalya'da özel olarak yaptırdığı yüzüğü hediye etmek istemiş, nişanlanacak biricik oğlunun nişan günü birkaç dakika da olsa yanında olamamaya tahammül edememişti. İlker Yazıcı elinde olmadan o gün geç kalmıştı ancak Emir yine de ona gitmişti. Emir'in dayısı ile yakın arkadaş olduğu hâlde Emir ile hiçbir özel

bağı olmadığı izlenimini vermemek için nişana, dayısının dostu olarak dahi katılmamıştı. Düğüne de katılmayacaktı çünkü Buğra gibi bir düşmanı onların geçmişini araştırmaya kalkacak olursa ellerinde ikisinin bir bağları olduğuna dair en ufak bir koz vermek istemiyordu. Nitekim Buğra, Defne'yi çözmüş ama İlker Yazıcı ve Emir bağını, İlker Yazıcı'nın tedbirli davranışları ve Emir'e olan uzaklığı yüzünden bir türlü çözememişti.

Nergiz Karahanlı ve İlker Yazıcı Amerika'da tanışmıştı. İlker Yazıcı ilk eşini ve kızını henüz bir sene önce kaybetmişti. Emir'in aktardığına göre İlker Yazıcı, İzmir'deki kimsesizler yurdundan çıkma çok başarılı bir gençti. Amerika'da bulunan Harvard Üniversitesi burslu hukuk bölümüne uzanan öğrencilik hayatındaki en büyük gücü zekâsı ve ahlâkıydı.

Amerika'da okurken Meksikalı eşiyle tanışmış ve bir kızları olmuştu. Eşinin ailesi Meksika'da kendi çapında kirli işler yapan bir aileyken, Yazıcı'nın kızı o yaşamdan uzak kalmıştı. Yazıcı'nın okuduğu hukuk fakültesinden sınıf arkadaşı olan eşiyle mutlu birliktelikleri sürerken kızın ailesinin ters düştüğü Meksikalı güçlü bir mafya lideri her şeyi altüst etmişti.

İlker Yazıcı ve eşinin kirli işlerle hiç ilişkisi olmadığını bildiği hâlde, kadının babasından intikam alabilmek için İstanbul'da Buğra'nın babasına ve bazı başka adamlara İlker Yazıcı'ya, eşine ve küçük kızına, bulundukları arabanın içinde ateş açtırmıştı. İstanbul'a yerleşeli henüz birkaç ay olan İlker Yazıcı, saldırıdan yaralı olarak kurtulsa da ailesini, özellikle biricik kızı olan iki yaşındaki Maya'yı kaybetmişti.

O günden sonra İlker Yazıcı Amerika'ya dönmüş ve hayatına orada yalnız başına devam etmek istemişti. Kimliğini de değiştirmişti. O günlerde tanıştığı mavi gözlü, zarif ama güçlü bir kadın olan, hayat dolu Nergiz Karahanlı onun kederli kalbini zor da olsa iyileştirmişti. Genç adam, Nergiz Karahanlı'nın inanılmaz canlılığına ve neşesine kayıtsız kalamamıştı.

İlker Yazıcı ona durumundan bahsetmiş ve kimliğini değiştirmek zorunda kaldığını söylemişti. Her şey yoluna girene kadar ilişkilerinden ailesi dışında kimseye bahsetmemesini rica etmişti. Sonuçta İstanbul'da işini tam yapamamış ve kana susamış düşmanları vardı. Nergiz Hanım'ın annesi rahmetliydi. Öğrendiğime göre evlilik ile taçlanan mutluluklarını sadece Nergiz Karahanlı'nın babası ve büyük abisi biliyordu. Kendisinden bir yaş büyük olan küçük abisine ise her şey süt liman olduğu zaman söylenecekti çünkü Emir'in kuzeni olan Mert Karahanlı'nın babası o zamanlar biraz kaygısız ve özgür bir gençmiş. Büyük abisine göre daha geç sorumluluk alacak bir tip olduğu için bu sır ona hemen verilmemişti. Olaylar seyir değiştirdiğinde ise artık hiçbir zaman öğrenme şansı olmayacaktı.

Kızlarının ve eşinin güvenliği için, Karahanlı erkekleri hiç kimseye İlker Yazıcı'dan ve bu evlilikten bahsetmemişti. Nergiz Karahanlı sevdiği adam için her şey iyice yoluna girene kadar Amerika'da yaşama kararı almıştı. İlker Yazıcı her şeyin bir gün yoluna gireceğine o kadar inanıyordu ki kendileri için İstanbul'dan bir ev bile almıştı. Bir gün oraya dönecekler ve mutlu bir aile olarak orada yaşayacaklardı.

Ancak bu mutlu evliliğinin ilk ayında, Nergiz Hanım henüz hamile olduğunu bile bilmiyorken İlker Yazıcı eski eşinin ve kızının mezarını, ölümlerinin ikinci yıl dönümlerinde ziyarete gitmişti. Yanında Nergiz Hanım da olmasına rağmen bu ziyareti hava karardığı zaman gerçekleştirerek gizlenmek istemişti. Ölen eşinin babası, İlker Yazıcı'nın bu ziyaretini umduğu için gece yarısına kadar onu orada beklemiş ve İlker Yazıcı ile görüşme fırsatı yakalamıştı.

Adam ona, ailesinin diğer üyelerini teker teker kaybetmeye başladığını, o adamların bir gün İlker Yazıcı ve ailesini mutlaka ama mutlaka bulacaklarını söylemişti. Çünkü adamlar İlker Yazıcı'nın intikam alma ihtimalini ortadan kaldırmak istediklerini aktarmıştı. Meksikalı düşmanlarından kaçamayacağını

zaten bilen ancak bunun için umudu olan Yazıcı, öğrendiği bu gerçeklerden sonra sevdikleri adına çok fazla endişelenmeye başlamıştı.

İlker Yazıcı duyduklarının etkisiyle huzursuz günler geçirmiş ve hamile eşi ile doğacak çocuğunu düşünerek zor da olsa bir karar almıştı; artık gizlenmeyecekti. Ailesini, gizlenerek korumak ile bunu yapmadan korumak arasında kalmış, gizlenmenin onlara yaşatacağı korkuya artık tahammül edemeyeceğini, bunun karakterine çok aykırı olduğunu anlamıştı. Eski eşinin ailesi bir bir ölüyor, bu yüzden sıranın kendilerine de geldiğini düşünüyordu.

Durumu Nergiz Hanım'a aktardığında Nergiz Karahanlı onun yanında olmak istediğini söylemişti. İlker Yazıcı'nın belirsiz geleceği henüz netleşmediği ve o an ailesini koruyacak güce sahip olmadığı için onu riske atmamıştı.

Nergiz Hanım ağlaya ağlaya Amerika'dan ayrılmadan önce İlker Yazıcı'nın eski kimliği ile yaptıkları evliliği bitirilmişti. Eşi, tekrar gerçek ismi olan İlker Yazıcı kimliğine kavuştuğunda artık düşmanları için açık bir hedef hâline gelmişti.

Nergiz Hanım Como Gölü'nün kıyısındaki kasabaya giderek Emir'i doğurmuş ve İlker Yazıcı'nın sahte ismini dahi almaması için Emir'in doğumunu bir süre gizlemişti. İtalyan yetkililere çocuğun babasının belli olmadığını söyleyerek kendi babasının nüfusuna kaydettirmişti. Ne de olsa oğlunun babası, birileri onu mahvedene kadar çok ahlaklı, tırnaklarıyla kazıyıp başarılı olduğu bir hayat yaşıyordu. Nergiz Hanım oğlunun babası ile gurur duyuyordu, tıpkı Emir'in onun kim olduğunu öğrendikten sonra duyduğu gibi.

İstanbul'a tekrar döndüğünde Nergiz Hanım dedikodulara kulaklarını tıkamıştı çünkü o çocuğun bir babası vardı ve o çocuğa onunla evliyken hamile kalmıştı. İlişkileri gizli saklı olarak Meksika, Amerika ve İtalya arasında sürdürüldü. Emir, babası-

nın kim olduğunu bilmesine de Yazıcı'yı tanıyor ve onu seviyordu. Onu, dayısı Ender Karahanlı'nın çok yakın bir arkadaşı olarak tanımişti.

İlker Yazıcı, sevdiği kadını ve oğlunu koruması için yetimhaneden tanıdığı, çocuk aklıyla o zamanlar güvendiği ama yetimhaneden kaçarak sokaklarda yaşamaya başladığını öğrendiği Cemal'i koymuştu. Küçük bir çocukken Cemal'in bulunduğu yetimhaneye, Yazıcı geçici olarak verilmişti. Aynı yetimhaneden çıkma bile değillerdi. O yüzden Cemal ve İlker bağı kimsenin dikkatini çekmemişti.

Cemal, İlker Yazıcı'dan iki yaş büyüktü ve yetimhaneden kaçmadan henüz altı ay önce İlker Yazıcı'yı ölümüne yediği bir dayaktan son anda kurtarmıştı. Küçücük İlker'in üzerine kapanmış, onun ölmesini engellemişti. Cemal'in kendisinin yerine yediği dayak Yazıcı'nın hâlâ gözlerinin önündeydi. İlker Yazıcı, bir ona yapılan iyiliği bir de kötülüğü asla unutmazdı. Ona, canlarını emanet etmişti.

Nergiz Hanım yaptığı evliliği ve Emir'in babasının kim olduğunu kendi babası ve abisi dışında sonradan da olsa küçük kardeşine dahi söylememişti. İlker Yazıcı asla daha fazlasına izin vermemişti. Kendisine göre çok haklı bir gerekçesi vardı. Bu arada Meksika'da güçlendikçe düşmanları arttı ve ailesini yanına almaktan vazgeçmişti.

Böylesi çok daha güvenli ama çok da acıydı.

Cemal bile, canı pahasına koruduğu iki insanın kim olduğunu İlker Yazıcı'nın ağzından ancak beş sene sonra duyabilmişti. Sadece tahmin etmek ve susmakla yetinmişti.

Bu arada, kimsesiz bir çocuk olarak büyüyen İlker Yazıcı, eski eşinin ailesinin yavaş yavaş öldürüldüğüne şahit olmuştu. Bu ailenin kalan fertlerini korumuş, aklıyla ve zekâsıyla kollamıştı. Meksika'da en büyüklerin ve en zenginlerin arasında yer aldı. Belki mecburen bu hayatın içine çekilmişti ama yeraltı dünya-

sındaki yükselen gücü İstanbul'a da uzandı çünkü bitmemiş bir hesabı vardı.

Bu arada hiç kimseye güvenmedi. Bir tek Kenan Ekşi'nin abisine güvendi çünkü ailesini katledenler arasında o yoktu. Kendi isteğiyle bu işe karışmamıştı. İlker Yazıcı bu yakınlıklarına rağmen ne Ekşi'nin abisine sonra da onun yerine geçen Kenan Ekşi'ye Emir'in kim olduğunu söylememişti. İnsanlara bir yere kadar güvenilirildi ona göre. Çıkarlar bazen her şeyin önüne geçebiliyordu. Yaşadığı hayat ona, ölmez denilenlerin öldüğünü, ihanet etmez denilenlerin ona nasıl da sırtını döndüğünü göstermişti. Oğlu onun kalbiydi ve kalbini sakladığı gibi onu da sakladı.

İstanbul'a her ayak bastığında ilk önce Emir'i aramıştı. İki eski yakın koruması hariç, hiç kimsenin Emir ile yaptığı görüşmelerden haberi olmasını istemedi ki buna Kenan Ekşi de dâhildi. O gece villaya Kenan'ın adamları gelmeden önce Emir'i görmek istemişti. Hep o duyguyla yaşıyor, oğlunu bir daha görememe ihtimaline karşın bir dakika dahi olsa onu görme fırsatını hiç kaçırmıyordu. Zaten bu hayatı seçmesindeki en büyük sebep o değil miydi? Ama o gün işler ters gitmişti ve bir yerde yaptığı hatanın bedelini ödemişti. Neyse ki canından çok sevdiği oğluna bir şey olmamıştı.

İlker Yazıcı ve Nergiz Karahanlı ilişkisini bitiren taraf ise Nergiz Karahanlı'ydı. Sevdiği adamın daha fazla kendisine bağlı kalmasını istemediği için Emir babasının kim olduğunu öğrendikten sonra İlker Yazıcı ile tüm bağlarını koparmış ve onu sevmeye devam etmişti.

Emir'in annesinin hayatına giren ilk ve son erkek İlker Yazıcı'ydı ve Emir'in söylediğinde göre annesi hayatının sonuna kadar başka bir erkek ile beraber olmayacaktı. Belki tam anlamıyla kavuşabilmiş değillerdi ama onlar bir bütünün iki parçası, ruh eşi ve asla birbirlerinden vazgeçemeyecek iki in-

sandı. Buna rağmen Nergiz Hanım çok zor bir karar almıştı. Çok yakışıklı ve istediği her şeyi elde edebilecek bir duruşu olan sevdiği adamın artık kendisine olan bağlılığını istemiyordu. Çünkü onun yanında olamıyordu.

İlker Yazıcı, onu ve oğlunu kendisinden uzak tutuyordu. Nergiz Hanım yıllarca bu fikre karşı çıkmış olsa da oğlunun özgürce yaşıyor olması ve o kirli dünyanın içinde bulunmaması her şeye değerdi. Artık Nergiz Hanım eski eşine hak veriyordu. Emir ve kendisi için en doğru olanı buydu. Eski eşi bu acı uzaklığa bu yüzden katlanıyordu. Nergiz Karahanlı onu özgür bırakmak istedi. Bıraktı da. Emir babasının kim olduğunu öğrendikten sonra Nergiz Hanım eski eşiyle bir daha onunla hiç görüşmemiştii.

İlker Yazıcı bu ayrılıktan sonra aynı Nergiz Hanım'ın yaptığı gibi kalbini kimseye açmamıştı. Pınar denilen o kadın, İstanbul'dan Meksika'ya kurye olarak geldiğinde kötü bir ortamın içinde kalmış ve İlker Yazıcı'nın ihbar edilen silah deposunun suçu ona kalmıştı. Elbette İlker Yazıcı olayın iç yüzünü öğrenmiş, iyi geçinemediği üvey ablasından başka kimsesi olmayan Pınar'ı koruma amaçlı yanına almıştı.

Pınar onu çok sevmiş ve kendisine olan iyi davranışlarına bağlanmıştı. İlker Yazıcı silah deposunu onun ihbar etmediğini de kimseye açıklamamıştı çünkü Pınar ile artık bir ilişkisi vardı ve insanlara onu düşmanı gibi göstermek bu ilişkiyi saklamayı kolaylaştırıyordu. Bu ilişki asla sevdiği kadın ile yaşadığı türden bir ilişki değildi. Pınar, İlker Yazıcı'nın kol kanat gerdiği bir kadındı. Özgür bir adam olarak hayatına aldığı bir kadındı. Özgür ama kalbi sonsuza kadar tutsak bir adamdı o aslında. Defne'yi de kendisi ile hiçbir bağı olmayan bir adamın nüfusuna, ona yüklü miktarda para vererek kayıt ettirmişti. Adam ölmek üzere olan ellili yaşlarda fakir ve hasta bir adamdı. Kimsesi yoktu. Adamcağız parayı da kendisi gibi hastalara bırakmak için kabul etmişti zaten.

Bu arada Emir'i ve Defne'yi birbirlerinden uzak tutmamış, bunun için de Pınar ile Emir'i tanıştırmış, hatta kendisinin olmadığı zamanlarda bir araya gelmelerini sağlamıştı. Emir'in, kendisinin oğlu olduğunu ondan bile saklamış, yakın dostu Ender Karahanlı'nın yeğeni olarak tanıtmış, öz evladından farksız olduğunu söylemişti. Emir'in DNA testini ısrarla yaptırmama sebebi Defne ile olan kan bağına Pınar'ın ve ablasının öğrenmesine engel olmaktı. İlker Yazıcı kendisine ya da Pınar'a bir şey olduğu takdirde Defne'nin tek ailesinin Emir olacağını vasiyet etmişti Pınar'a. Pınar, onun isteğini hiç sorgulamadan kabul etmişti çünkü sevdiği adam, herkesten sakladığı kızını asla ve asla güvenmediği bir insana emanet etmezdi.

Emir, Defne ve Pınar ile hem İstanbul'da hem Amerika'da sık sık görüşmüştü. Oysa Pınar ve Yazıcı ilişkisi iki sene önce bitmişti. Buna rağmen Emir kardeşinden uzak kalmamıştı. Üvey ablasının geçirdiği trafik kazasının ardından aniden İstanbul'a gelen Pınar havaalanında tutuklanmıştı. Bir süre önce savcının tekrar açtığı ama bir zamanlar düşmüş olan kaçakçılık dosyasında adı geçiyordu. Evet, Pınar o suçu işlemişti ama dava bir şekilde delil yetersizliğinden düştüğü için dosya güya kapanmıştı. Geride bıraktığı kötü hayatının yakasını bırakmadığını anladığı gün Emir'i aramış ve Defne'yi almasını istemişti. Emir hemen Amerika'dan dönerek hukuk mücadelesine başlamıştı.

Ve Buğra... En yakın koruması İlker Yazıcı'nın adamıydı. Yazıcı ve Buğra'nın babası arasındaki düşmanlığı bilen Fuat kendi ayakları ile Cemal'e gelmiş ve Buğra'yı zaten öldüreceğini ve her türlü ölümü göze aldığını söylemişti. Bunun için de ondan yardım istemişti. Cemal onu defalarca reddetse de genç adamın kararlılığı onu canından bezdirmişti. Çünkü Buğra, iğrenç yöntemleri ile onun sevdiği kızın hayatını mahvetmişti.

Fuat'ın Buğra'yı vurmasına engel olmak isteyen Yazıcı, Fuat'ı tehdit etmiş ve Buğra'yı vurduğu takdirde kendi canına da kas-tetmiş olacağını söylemişti. Fuat bir türlü ikna olmayınca, sırf

Buğra'yı öldürmesin diye ona, Buğra'nın yanında olarak tüm zaafalarını öğrenme görevini vermişti. Fuat bu görevden çok hoşlanmıştı.

Fuat, Buğra'nın yakın koruması olmadan önce defalarca hayatını Buğra için bile bile tehlikeye atmış ve ona öyle yaklaşmıştı. O saldırıların hepsi İlker Yazıcı tarafından bilerek yaptırılmış saldırılardı. Ve o gün Emir'in İlker Yazıcı'nın oğlu olduğunu öğrendiği andan itibaren parmağının ucundaki tetiği tek bir kişi için çekmeye karar vermişti. Zaten eninde sonunda yapacağını İlker Yazıcı'nın oğlunu korumak için yapmış, Emir'in hayatını kurtarmıştı.

Oysa Emir o gün her şeyi göze almıştı. Dayanıklılık, dirayet ve suskunluk Emir'in en güçlü özellikleriydi. Özellikle babasıyla dans ettiğim gece, içinde kopan fırtınaların asıl sebebini öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Ama o, her daim, aynı o gün yaptığı gibi kendisini kontrol etmeyi çok iyi biliyor, aldığı kararlardan asla vazgeçmiyordu. Bir şekilde istediği her şeyi elde etmişti.

“Düşündüğün kadar sabırlı bir insan değilim Eysan.”

Onu duymazlıktan gelerek odanın ferah havasını içime çektim. Emir'e son söylediğim cümleyi tekrar ettim. “Önce duş alacağım.”

Elbette ondan uzaklaşmama izin vermedi. Bir yandan, valizlerimizi şirin ve beyaz boyalı müstakil odaya bırakmakta olan otel görevlisini, adamın acele etmesini ister gibi huzursuz edici bakışlarla izliyor, diğer yandan bileğimi sımsıkı tutuyordu.

“Hadi ama bırak beni.”

“Asla,” dedi ve adama bahşişini uzattıktan sonra kapıyı kapattı. “Hey! Kendi otelinde adama bahşiş vermek ha!” Kıkırdayarak ileriye doğru bir adım atmaya çalıştığım anda beni kendisine doğru çekerek belimi kavradı. “Konuyu değiştirme.”

“Konumuz ne Emir?”

Düşünüyor gibi yaparak tek kaşını havaya kaldırdı. “Konumuz, bir seneden uzun bir süredir bugünü bekliyor ol-

mam. Konumuz annenin kusursuz bir şekilde organize etmek istediği düğünü bir ay daha erteleyerek beni çileden çıkarması. Konumuz o düğünden hemen sonra, aylardır annenin senin üzerinde meydana getirdiği baskıdan kurtulmayı bahane etmen ve ilk gecemizi senin isteğinle uçakta yan yana oturarak heba etmiş olmamız.”

Kahkahalarla gülmeye başladım. Emir gülmedi tabii. “Düğünümüzün yapıldığı otelde kalmak, sonra balayı için yine yollara düşmek sence de sıkıcı, değil mi? Hem gerçekten bir an önce kaçmak ve özgür olmak istedim. Annem bizi çok bunalttı. Her ne kadar dayanmam konusunda bana çok destek olsan da bak sonunda sen de isyan ettin.”

Uçuk pembe, uzun ve ince askılı elbisemin askısını omzumdan kaydırıldığı sırada dudakları hafifçe kıvrıldı. Aklından her ne geçiyorsa hoşuma gittiğini gösterircesine ona aynı gülümsemeyle karşılık verdim. “Hadi git!” dedi benden uzaklaşarak. “Canın düşün almak istiyorsa al.”

Şu anda alınganlık göstermiyor aksine eğleniyordu. Beni hiç kırmamıştı. Bana karşı böyle davranmayı çok seviyordu. Aslında otoriter mizacını ben dâhil herkes bilirdi. Ancak bana karşı tercihi böyleydi; onun yanında şırmarmaya çok müsait olan beni şımartmaktan çok hoşlanıyordu.

Bunu nereden mi biliyorum? Beni yanıltmayacaktı yine. Banyo kapısı olduğunu düşündüğüm kapıya doğru ilerlediğim sırada ellerini cebine koyarak başını yana doğru eğdi. Omzumun üzerinden ona bakıyor ve gülümsüyordum. “Bu gülümsemeyi görmek,” dedi. “Onu o kadar çok seviyorum ki sırf onu görebilmek uğruna bazen sana karşı çıkıyor ve sonra da istediğin her neyse yapmanı söylüyorum.” Ona kızmadım. Gülümsemem daha da genişledi. “Biliyorum. Her ne yapıyorsan iyi yapıyorsun çünkü seni çok seviyorum.”

Bana doğru yaklaşarak belime sarıldı ve yanı başımızda duran

yatağa doğru uzanmamı sağladıktan sonra o da yanıma uzandı. Dudaklarını benimkilere bastırduğında gözlerimi yumdum. Zihnimi berrak bir mavilik doldurdu. Gözlerinin ışığından gelen o mavilik pürüzsüzdü.

“Eşşan,” dedi işaret parmağını çenemin altından önce boynuma, sonra da omuzlarıma doğru kaydırırken. Yine bakışları derinleşti. Sesi de. “Ya senin tenin benim toprağımsa...” Damağıma yayılan heyecanla nefes nefese kaldım. “Emir.”

Bu sefer boynuma burnunu dokundurarak derin bir iç çekti. “Ya benim dünyam senin teninin o güzel kokusuysa...” Sesinin ahengi, sarf ettiği her sözcüğü yine ikimize has bir tutkuyla doldurabilecek kadar başkaydı. Beni benden alabilecek kadar da gerçek.

Başını geri çektiğinde göz göze geldik. Ne dilersem yapabilecekmiş gibi vaat doluydu gece mavisi derin denizleri. Yine, oraların derinliklerine sızma arzusuyla doldum. Alnına dökülen saçlarının arasına parmaklarımı daldırarak huzurlu bir nefes aldım. Sadece bu nefesle içimden geçen her şeyi anlamasını istedim: onu nasıl sevdiğimi, beni nasıl ele geçirdiğini, hâlimden nasıl da memnun ve mutlu olduğumu.

“Seni çok seviyorum. Seni ve sana ait olan her şeyi.”

“Ben de,” diye fısıldadı. “Sana ait olan her şeyi.”

Gözlerini yumduğunda uzun siyah kirpikleri yüzüne örtüldü. Derin bir nefes daha çekti içine. Onu bir süre tuttu. Gözlerini açtığında dudaklarını araladı. Bakışları sorgu doluydu. “Senin kokunu tanımlayacak bir sözcük bile bulamadım kendime.” Güzel bakışları bu sefer ışıldıyordu. “Ona *Eşşan gibi*,” diyorum. “Senin teninin kokusuna o ismi verdim. Senin gibi eşşiz ve senin gibi kimseye ve hiçbir şeye benzemiyor.”

“Gözlerini asla benim karşımda kapatma,” dedim bir elini yanağına dokundurarak. “Gözlerin, onlar ışıldadığı zaman ben aydınlanıyorum, onlar hüznüldüğü zaman ben kahroluyorum

ve onlar, derinleştigi zaman ben oralarda boğuluyorum ama hep seninle oluyor. Yaşadığın her şeyi seninle seve seve paylaşıyorum.”

Gece mavisini derdim onlara hep. Beni ona hem deliler gibi âşık eden hem de imkânsızlıklara boğan kalbindeki o derin acının izleri geceyse mavisini ise bana olan aşkıydı benim için.

Aklı hâlâ az önceki sözlerimdeydi. “Boğulma,” dedi. “Hep yanımda kal çünkü seni çok seviyorum ama bir o kadar da güveniyorum.”

Sözlerine nasıl da inanıp teslim olduğumu anlaması için boynuna sarıldığında çok mutluydum. İşaret parmağını elbisemin diğer askısına geçirdiği anda hissettiğim mutluluk duygusunun rengini anında değiştirmeyi başardı. Aynı parmağı omzumdan aşağıya doğru kaydığında omzumu öptü. Küçük bir öpücükle duygularımın boyutunu değiştiriyordu işte.

Kalbim hızla çarpmaya başladığında yanaklarım yangın yerine döndü. Heyecanımı anlamış olmalıydı ki bir eli ile yanagımı tutarak başparmağıyla sakinleştirici dokunuşlar bırakmaya başladı. Sonra o dokunuşlar boynumda gezmeye başladı. Daha güzellerini vadedercesine...

“Emir,” diye fısıldadım. Gergin kaslarına avuç içlerimi dokundurarak, ellerimi omuzlarından kollarına doğru kaydardım. Sesimi titredim. “Çok güzel dokunuyorsun.”

Bana duyduğu güzel aşkı yaşıyordu sanki o belli belirsiz dokunuşlardaki tutkulu güç. Ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda bakışlarındaki karanlık beni kendisine çağırarak kadar cezbediciydi. Heyecanlı sesim onu gülümsetti. “Çok güzel bir kıza dokunuyorum.”

Tutku ve duygu yüküm gitgide ağırlaşmaya başladı. Daha önce hiç yaşamadığım anların kıyısından beni alıp da ona sürükleyen dalgalar vardı sanki ruhumda artık. Aşkım, sevgim, tutkum benimde harmanlanmış; daha çok yanmasını istediğim bir ateş yanıyordu sanki. Boynuma bir öpücük daha bıraktığında dudaklarındaki sakinliğe inat nefesim hızlandı.

“Eyşan,” dedi alçalttığı sesiyle. “Benim güzel sevgilim...”

Sevgilim... Bu sözcüğü her söylediğinde beni küle döndürecek bir aşkla söylerdi. Şimdi de öyleydi. Duygularından asla korkmayan bir adam sevdiğimi bir kere daha hatırlattı bu sözcükle. Ve ben de onu koşulsuzca sevdim. Öyle ki kalbinin bir tarafı paramparçaydı ve sonsuza kadar öyle kalacaktı. Belki tekrar toparlayamazdım ama severdim işte. Ömrüm yettiğince en özel ve hak ettiği şekilde.

Harika ve bir o kadar tutkulu geçen balayımızın ikinci gününde hâlâ Meksika’nın meşhur plajı Tulum’daydık. Tulum kentinin sahip olduğu muhteşem plajın hemen yanındaki otelimize dönecektik. Üzerime beyaz keten elbisemi geçirmek için ayağa kalkmıştım. Emir çoktan siyah tişörtünü giymiş, telefonla konuşuyordu. Güneş batarken denize girmeyi çok sevdiğimiz için hava neredeyse kararmak üzereydi. Güneşin turuncu ışıkları ile boyanmış durgun mavi denizin ve ayağımın altındaki yumuşacık kumun tadını çıkarmak için suyun içine ayağımı daldırdım. “Ayrılamıyorum sanırım. Ama karnım çok acıktı.”

“Duş aldık nasıl olsa, o zaman önce yemeğe gidelim,” dedi telefonunu siyah şortunun cebine koyarken. Emir’in önerisi aklıma yatmıştı. Kollarımı kocaman açarak “Harika!” diye bağırdım. Sonra ilk gecemizden beri ona sağda solda söyleyip durduğum için deliliğime verdiği o sözleri haykırdım. “Sen çok güzel dokunuyorsun.”

Etrafımızda bizi anlayan hiç kimse olmadığını bildiğim için bu kadar rahat davrandığımı biliyordu. Başını gülümseyerek sağa sola sallamakla yetindi. Sonra da imalı sözlerimin ardından beni baştan ayağa süzdü. Daha doğrusu siyah bikinimi. Diğer turistlerin bile ilgisini üzerime çeken neşeli bir kakhaha attım. “Yoksa beni kıskanıyor musun sen? Bu bakışı tanıyorum artık.”

Plaj eşyalarımızdan birkaçını eline alırken söylendi.

“Kıskanmak kelimesi şu anda hissettiğim duyguları tarif edemez.”

Keskin cümlesi bana bir kahkaha daha attırdığında yanma yaklaşarak ellerimi belime koydum. “Ne yani Emir? Denize giriyoruz burada.”

“Ben aksini söylemedim,” diyerek dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Noktayı koymuştu. “*Gireceksin tabii,*” demekti bu. *Ben kimsenin yanındaki kadına bakmıyorsam kimse de sana bakmayacak* anlayışına sahip olan Emir, başka insanlar yüzünden beni kısıtlamaya tahammül edemiyordu.

Beyaz elbisemi üzerime geçirerek başımı yana doğru eğdikten sonra parmaklarımla saçlarımı taramaya başladım. “Kıskançlık demişken; ben asla senin gibi değilim. Biliyorsun, değil mi?” Parmaklarını boynumun arkasından saçlarıma daldırarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarını benimkilere bastırdı. “Değilsin,” dedi. “İstesen de olamazsın.” Çok gizemli ve imalı söylemişti. Ne? O daha mı kıskançtı? Bunu mu kastetti şimdi? Neyse, böyle bir yarışın anlamı yoktu zaten.

Beline sarıldım ve beraberce otele doğru ilerledik. Yemekten sonra restoranın hemen yanındaki açık hava kulübüne geçtik. Çalmakta olan müziklerin güzelliğine ve denizin etkileyici kokuşuna kayıtsız kalamamıştık.

Babasının sahibi olduğu bu otel, onun Emir’e bırakacakları arasındaydı. İlker Yazıcı bir yandan zorla girdiği yeraltı dünyasında, kirli işlerden akıl almaz paralar kazanırken diğer yandan, bu işlere adım atmadan önce açtığı hukuk ofisinden yaptığı birikimleri bazı yerlerde çok akıllıca değerlendirmişti.

Yazıcı Holding’in sahibi artık Emir olacaktı. Emir ve İlker Yazıcı arasındaki bağın belli olmaması amacıyla Karahanlı Holding üzerinden bazı satın alınmalar yapılacaktı. Emir’in kuzeninin o gün teknede bahsettiği dedikodular bilerek çıkarılmıştı. Biraz önce bu konu hakkında konuşuyorduk.

Arkama yaslanarak meyve kokteylimden bir yudum aldım. “Her ne kadar aksi söylentiler çıkarılsa da Karahanlı Holding, Yazıcı Holding’den daha küçük ama uzun vadede orayı parça parça satın alacaksınız. Ailenin geri kalan üyeleri ortada bir adaletsizlik olduğunu düşünmeyecek mi?”

“Aras, dayım ve ben bunun planlamasını yapıyoruz. Karahanlı Holding’in verdiği parayı tekrar yerine koyacağız,” dediğinde bardağına uzandı. “Zaten ortada adaletsizlik yok. Olacak olsaydı asla izin vermezdim.”

“Sonuçta senin babanın şirketi,” dediğimde çalmakta olan müziğe kulak kesildim çünkü bir tür şaşkınlık yaşıyordum. “Düğün şarkımız çalıyor. Şaka gibi.”

Emir benim kadar şaşkın değildi ama şaşırmalıydı. Omuzlarından tutarak onu sarsmaya çalıştım. Gücüm ona yettiğince tabi. “Emir, Meksika’da Türkçe bir şarkı duyuyoruz ve bu bizim düğün şarkımız çıkıyor. Gerçekten şaka gibi.”

Birden müthiş(!) bir aydınlanma yaşadım. Emir bana sürpriz yapmış olmalıydı. Sonuçta bu otel onlara aitti. Şarkıyı çok seviyordum. Düğünümüzde ilk dansımız için bu şarkıyı seçmiştim. Tüm konuklara haykırmıştım ona da söylediğimi. *Yak.*

“Hayatımız boyunca bu şarkıyı her duyduğumuzda dans edelim bence. Mesela arabada çalacak olursa iner, dans ederiz.”

“Delisin Eyşan,” dediğinde kumlarla kaplı piste doğru ilerledik ve diğer çiftlerin arasına dâhil olduk. Uzun parmaklarını belime sardığında alnımı çenesinin altına değdirerek şarkıyı dinlemeye başladım. “Çok güzel dokunduğun gibi çok da güzel sarılıyorsun,” diye mırıldandığımda Emir beni hem biraz övdü hem de bozdu. “Sarılmak konusunda senin eline su dökemem bence. Bana sarılırken kendi canını acıtıyorsun.”

Haklıydı kemiklerimi ağrıtıyordum. İçimden bir kahkaha patlayacağı anda kendime engel engel olarak kollarımı boynuna iyice

* Duman grubunun: *Beni Yak* isimli şarkısı

doladım. Bizi uzaktan gören birisi Emir'i öldürmeye çalıştığını düşünebilirdi. "Hadi ama sadece sana, Miço'ya, Nil'e, anneme ve ablama böyle sarılıyorum ama en çok sen ve Miço."

"Bu kadar isim yeter zaten," diyerek avucunun içini sırtıma bastırdı. "Çocuğumuza karşı yine de dikkatli ol." O kadar da değildi.

O sırada kasti çıkarılmış kalın bir öksürük sesi duyuldu. Birden başımı çevirdiğim anda onunla karşı karşıya kaldım. Aylardır yüz yüze tanışmayı beklediğim, bugün günümüzde Emir'i sadece yarım saat görebilmek için saatlerce süren bir yolculuk yapan ama geliş saatini bize bildirmediği için kuaförden çıkıp da yanına gidemediğim o çok sevgili babanın sesini duydum. İlker Yazıcı elini bana uzatıyordu.

"Dünyanın en güzel geliniyle, daha doğrusu kızımla, dans edebilir miyim Karahanlı?"

MUTLULUK & KAVUŞACAĞIZ

Emir'in sevincini görebilmek adına tekrar ona döndüm Bu sürprizden haberdar olduğu besbelliydi. Gözlerinin içindeki o gizemli ışığı bir tek ben görebilirdim artık. Ben!

Babasına *hoş geldin* dedikten sonra yanımızdan ayrıldı. Ona, bunca insanın önünde sarılma şansı yoktu. Bunu biliyor olmak içimi sızlattığında İlker Yazıcı'ya elimi uzattım.

"Düğününüze katılamamış olmam bu şarkıyı bilmediğim ve onu burada çaldırmayacağım anlamına gelmez, değil mi?" Müthiş özgüveni ve oğluna olan düşkünlüğü yine kendisini göstermişti. "Hoş geldiniz," dediğimde biraz heyecanlıydım. Telefonda defalarca görüntülü konuşma yapmıştık. Ancak tekrar yüz yüze olmak çok farklıydı.

"Asıl siz hoş geldiniz."

Dans etmeye başladığımızda yine bu konudaki hünerlerini konuşturuyordu. Biraz da mütevazı takıldı. "Seninle dans ederken hep çile çekiyorum. Şimdi de rock ritimlerinde dans etmek zorundayım."

"Harikasınız," diyerek gülümsedim. "Kalbinizin bir santimetre üzerinde kurşun olmadığı sürece sizinle her zaman seve seve dans ederim."

Bu sefer İtalya'daki kadar zorlanmıyordu çünkü kalbinin üzerinde duran ve her an iç kanama geçirmesine sebep olabilecek bir kurşun yoktu. Oraya bizim için gelmişti. Bizi bir arada görebilmek, bir gün sonra gireceği riskli ameliyat sırasında hayatına veda

edecek olursa son yaşadığı mutlu anların o anlar olmasını istemişti. Oysa daha önceki günlerde olduğu gibi hiç kıpırdamadan yatağında yatması gerekiyordu.

Buğra'nın ona yaptırdığı saldırının hemen ardından İtalya'da bulunduğu sırada bir başka düşmanı tarafından baskına uğramıştı. Aslında hedef sadece o değildi. Sicilya'da toplantı yaptığı büyük mafya babalarının hepsiydi. Ortalık toz duman olmuş, helikopterle ile yapılan büyük baskın sonucunda kalbinin tam bir santimetre üzerinden bir kurşun yemişti. Onun hayatı buydu. Emir'in de kendisinin de asla beklemediği bir olay değildi. Ama ilk defa bu kadar ağır yaralanmıştı.

Hayati tehlikesi olduğunu Emir'den saklamış, buna rağmen Emir onu görmek isteyerek İtalya'ya gitmişti. Emir gerçekleri öğrendikten bir hafta sonra dönmüş ve öleceğini düşünerek kızını son defa görmek isteyen İlker Yazıcı için Defne'yi ona götürmek istemişti. Aramızda yaşanan olaylardan sonra Defne'yi oraya yalnız başına götüremeyeceği için benimle beraber onu da arkasında bırakmıştı.

Büyükada'daki sabah, ne olduğunu öğrenemediğim ve mahvettiğim gerçek buydu. Bir baba ve kızın son vedası... Gerçeği öğrendikten sonra Emir'e dakikalarca bağırıp çağırmış ve onu, beni arkasında bıraktığı için suçlamıştım. Ve Emir'i bir kere daha tanımıştım. Bana duyduğu derin sevginin gerçekliğine toz kondurmamak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Doktorlar, İlker Yazıcı'nın göğsündeki o kurşunu alabilmek için iç kanamanın durması gerektiğini ve hayati tehlikeyi atlattırmasının şart olduğunu söylemişti ki bu şüpheliydi. Ancak benimle dans ettiği gecenin ertesi günü girdiği ameliyat çok başarılı geçmişti ve şu anda bizimleydi.

Bakışlarım birden kalbinin üzerine kaydığında gözlerimi hemen oradan kaçırdım.

"O geceyi mi düşünüyorsun Eysan?"

Yüzüne bakmadan başımı öne eğdim. “Emir’in size öfkeyle sarf ettiği o sözler... Meğerse öfkesinin sebebi **size olan büyük sevgisiymiş.**”

İlker Yazıcı keyiflenmişti. “Siz gittikten sonra **öleceğimi düşünerek** söyledi. *Eğer hâlâ yaşıyor olursan...*” Ölümünden **hiç korkmuyordu.**

“Oğlunuza bu korkuyu yaşatırken beni de kendinize epey bir düşman ettiniz,” dediğimde siyah bakışları ıslıl ıslıl parladı. “O gece ben seni çoktan kızım olarak kabul etmişim. Söylediğin hiçbir söze alınmadım.”

Beraberce gülüştük. Birkaç metre ötesinde bekleyen korumaları fark ederek gözlerimi devirdim. “Benim kim olduğumu düşünüyorlar.”

“Benim kim olduğumu bildiklerinden senin için hiçbir şey düşünmüyorlar.”

“Nasıl?” diye sordum başımı geri çekerek. “Ben işte. İlker Yazıcı. İstedğim her kadınla dans edebilirim onlara göre. Ayrıca Emir’i bir iş ortağımın yeğeni olarak biliyorlar.” İlk bahsettiği aptalca düşüncenin işe yaradığını gösterir gibi adımlarını durdurdu. “Böyle düşündükleri için şanslıyım çünkü kızım ile rahat rahat dans edebiliyorum.”

Başımın kenarlarından tutarak babacan bir tavırla alnımı öptü. “Daima mutlu olun kızım,” dedikten sonra gözlerimin içine baktı. “Oğlum çok şanslı. Bunun da ötesinde çok mutlu.”

“Ben de öyleyim.”

Dansımız sona erdiğinde Emir’e doğru yürümeye başladık. O sırada yanımıza yaklaşan koruma, bu sıcak havaya rağmen giydiği takım elbisesinin ceketini ilikleyerek Emir’in babasına kadife bir kutu uzattı. Emir’e göz ucuyla baktığımda bu sefer, o gece yaşadığı endişenin çok uzağında bir duygu yaşıyordu. Mutluluk. Her ne kadar pek belli etmese de öyleydi.

Babası kadife kutuyu Emir’e uzattı. “Eşine bir hediyem daha vardı Karahanlı. Düğün günü vermedim çünkü bizzat yanınız-

da olmak istedim.” Şu anda onu korumalarının duymadığını bildiği hâlde oğluyla şakalaşmak için ona Karahanlı diye hitap ediyordu. Oysa yaptığımız görüntülü konuşmalarda ona hep *oğlum* diye seslenir, bu kelimenin hakkını sonuna kadar verirdi. Gururla, sevgiyle ama en çok da tüm kalbiyle söylerdi.

Emir kutunun içinden çıkardığı masmavi taşlı, göz alıcı gerdanlığı boynuma asmak için ellerinin arasına aldı. Yaklaşık sekiz on tane koyu mavi kare taşın etrafı pırlantalarla süslenmişti. Muhteşemdi. Daha da ötesi benim için çok özel bir hatıraydı.

Onu boynuma astığı sırada babasına mutlulukla teşekkür ettim. “Çok beğendim. Gerçekten çok beğendim.” Parmaklarımı gerdanlığın üzerine dokundurarak Emir’e doğru döndüğümde Emir çenemi tutarak ağzımın kenarına bir öpücük bıraktı. “Çok yakıştı.”

İlker Yazıcı bizi şöyle bir süzerek arkasına yaslandı. Mest olmuş gibiydi. Kollarını koltuğun kenarlarına koyarak ellerini açtı. “Bu günahkâr adam karşısındaki iki insanın mutluluğu için canını vermeye hazır.”

Birden ayağa kalkarak ellerini cebine koydu. Ayrılık vaktiydi. Emir bu durumlara alışkın olduğu için o da sakince ayağa kalktı. Bense telaşlıydım. Bu kadar mıydı? Bazı görüşmelerinin bu kadar kısa sürdüğünü öğrenmiştim ama yaşamak farklıydı. Her ikisi adına kahredici olmalıydı.

“Size iyi yolculuklar. Kızıma çok iyi bakın ve onu benim yerime her gece öpün,” dediğinde Emir başını ağır ağır salladı. Bu özlem dolu sözleri bir iş anlaşması yapar gibi onaylıyordu. Mecburen... Sonra da İlker Yazıcı yanımdan ayrıldığında korumaları onun etrafını çevreledi.

Gözlerim dolu dolu olmuştu. Hiçbir şey söylemeden Emir’in boynuna sarılarak onun adına duyduğum üzüntü yüzünden düğümlenen boğazımın acısını ötelemeye çalışıyordum. Beni anlamış gibi boynuna sarılı koluma dokunarak “Hişt,” dedi. “Sana

o gece bahsettiği kurallar bunlar. Arkasından asla üzölmek yok. Çünkü bu dünyada onu mahveden tek şey o.”

Muhtemelen düğünümüzde bulunamamış olmasının üzüntüsünü Emir’den almak için gelmiş, o şarkıyı çaldırmış, bana hediyesini vermiş ve bunları yaptıktan sonra da gitmek zorunda kalmıştı.

“Çünkü gitmek zorunda,” dediğimde onun yutkunduğunu fark ettim. “Sen buna çok alışkınsın Emir.” Benim kadar üzgün değildi. Hatta babasını birkaç dakika da olsa görebildiği için keyifliydi. Ya da bunu öğrenmişti.

“Ve...” dedi Emir. “En önemli kural Eyşan, onunla yaptığımız her görüşmenin en son görüşme olduğunu düşünerek onunla asla kavga etmek yok.”

“O gece kavga ettiniz ama Emir.”

“O yüzden ona yetişmeye çalıştım. Onu karşımızda gördüğümde deliye döndüm.”

Onu anlıyordum. “Öleceğini düşünerek bu kuralı asla bozmadığımı ona göstermek istedim. Ona söz vermiştim,” dedi ve ekledi. “İtalya’da dans ettiğiniz gece sen de bu kuralları kabul ederek bir nevi ona söz verdin.”

İlker Yazıcı’yı ve oğlunu düşündüm. Kurallar sadece onların mutluluğu içindi. Mutsuzluk ile çevrelenmiş talihsiz bir hayatları vardı zaten. Fakat İlker Yazıcı, görüştükleri o kıymetli anlara, bu duygunun sızmasını yasaklamış; Emir’e onunla baş etmeyi öğretmişti. Tam da bana bahsettiği kurallarla. Tam da kendine has o gücüyle ve oğluna özel duyduğu sevginin etkisiyle. Çünkü istemeden de olsa onu mutsuz etmeye tahammülü yoktu.

Bir baba ve oğul ancak bu kadar uzak kalıp birbirine ancak bu kadar bağlı olabilirdi.

Aylar sonra...

Mutluluk... Onun yüzüydü. Onun şu anda Defne'yi, biricik kardeşini babasının kucağında izlerken aldığı keyfe katkıda bulunabilmiş, bu anları görebilmek için sabredebilmiş olmaıktı.

Mutluluk, her aşkın kendi dilini konuşmasıydı.

Ve mutluluk sadece mutluluktu, her ne için hissediliyorsa mutluluktu işte.

Como Gölü'nün kıyısındaki o muhteşem villanın bahçesindeydik. Yaz tatili için Defne, ben ve Emir buraya gelmiştik. Defne babasının kucağında uyuyordu. Ona baba demiyordu. İlker Yazıcı buna izin vermemişti. Başkasının yanında anmaması için ismini de öğrenmesini istememişti. Defne babasına *Defne'nin arkadaşı* diyordu.

Kızının lüle lüle saçlarını okşayan İlker Yazıcı birkaç saat sonra Meksika'ya uçacaktı. İki koruması bahçe kapısının karşısındaki yolun başında oturuyor, bizi duyamıyorlardı.

"Şu," dedim. "Annene mi yoksa babana mı çektin muhabbeti nedir?"

Bu arada masanın üzerine içecek soğuk bir şeyler bırakıyordum. "Bardaklar yeni açıldı," dediğimde İlker Yazıcı bana çıkıştı. "Senin ne kadar temiz ve titiz olduğuna şüphem yok. Yeni bardağa gerek yoktu."

İçeceklerden bir tanesini İlker Yazıcı'ya uzattım. Diğerini de elime aldığım sırada Emir, Defne'yi kucağına alarak onu salıncağı yatırdı. Kardeşinin yanağına şefkat dolu bir öpücük bıraktıktan sonra sandalyesine geçti ve ben de onun yanına geçtim. "Evet, sizi dinliyorum." Ona *baba* dediğim hâlde sizli bizli ko-

nuşuyordum.

“Gerçekten çok meraklısın.” Sonra tok sesini oğlu için yükseltti. “Emir bu sorunun cevabını hiç vermiyor. *Her ikisine* de diyerek geçiştiriyor. Bizim aramızda bir tür çekişme.”

Emir kolunu omzuma doladı. “Özellikle yanımızda başka insanlar bulunduğu zamanlarda sormak gibi bir huyu var.” Babasını bana şikâyet ediyordu. “Anladın, değil mi? Duygularımı saklama alışkanlığım nereden geliyor?”

“Ben de seni tehdit ettiğini düşünmüştüm. Yani Buğraların otelinde sorduğunda.”

İlker Yazıcı ölçülü bir kahkaha attı. Bu gece çok keyifliydi. “Seninle dans ettiğim gece de sormuştum çünkü bana çok sinirliydi. Biraz keyfi yerine gelsin istedim ama oğlum o anlarda tüm gücünü sakın kalmaya harcıyordu.”

Hemen Emir’e döndüm. Gözleri yine koyu mavi birer alevdi. “İç kanama geçirebilirdin. Hayati tehliken henüz geçmişti.”

İlker Yazıcı arkasına yaslanarak oğluna olan bağını kendi tarzında belli etti. “Başka bir şans olmaması meselesi Emir,” dedi. “Beni hayata bağlayan felsefemi uyguladım o gece.”

Felsefesini düşünerek meyve suyum yudumladım.

“Ama sizi Emir’e Çin işkencesi yapmakla suçladım o geceden sonra.” Bunu ona daha önce de söylemiştim. Her seferinde konuyu otoriter bir tavırla değiştirmiş ve güzel mevzulardan konuşmamız gerektiğini, hepsinin geride kaldığını söylemişti. Emir bana daha önce yaptığı açıklamayı tekrar etme gereği duydu ki bu, onun tarzı değildi. Ancak mevzu oldukça hassastı.

“Sana bir açıklama yapamadım. Bizi koruyan adamlardan nasıl korktuğunu görünce,” dediği anda İlker Yazıcı bir kahkaha attı. “Emir onları sen üzülme diye polise ihbar etti.”

O adamlar İlker Yazıcı ile o aralar sık sık görüşen Emir’i geçici olarak koruyordu.

Emir başını babasına doğru çevirdi. “Sana onların ortaya çıkmasını söylediğim hâlde bunu yapmadın.” Emir’in şu anda sergilediği soğukkanlılığı babasından geçmişti ona. Bu hâlde bile bana karşı korumacı tavır takınmıştı.

İlker Yazıcı da benim gibi hissediyor olmalıydı ki oğlunu memnuniyetle baktı. “Senin eşin olacak bir insan eninde sonunda onlarla bir yerde karşılaşacaktı. Gerçeklerden kaçmayı sevmeyi bilirdin. Ayrıca akşam zaten yanınıza gelmeyi planlıyordum. Beni ya da onları görmüş olması arasında fark yoktu.”

“Ve beni ona veremediğim sorularla daha çok baş başa bıraktın. Eysan’ı sana anlatmıştım,” dedi Emir. Babasına sinirlenmiş ama bunu belli bir saygı seviyesini aşmadan belli ediyordu. Daha doğrusu kişiliğini ortaya koyuyordu. İlker Yazıcı oğlunu bana şikâyet etti.

“Görüyor musun? Oğlum o gün bana o kadar çok sinirlendi ki babasının adamlarını polise ihbar etti. Onu, bana karşı daha çok isyana şevk ettiğinin farkında mısın?”

Emir’in bu tavırları ve güçlü kişiliğiyle gurur duyan hâliyle çenesini dikleştirdi. “Babasına çektiğinin ispatı işte.”

Sohbetimizi yavaş yavaş keyifli bir hâl almaya başlamıştı. “Zaten,” dedi babası. “Sana gerçeği söyleyebilmek için beni mahvetti. O kadar çok ısrar etti ki ben de ancak bu duruma evlendiğiniz takdirde razı olabileceğimi söyledim.”

İlker Yazıcı bizim herhangi başka bir sebepten de olsa ayrılma ihtimalimizi göze alarak bu sırrı bana vermesine razı olmamıştı. Yanaklarım birden kızgınlıkla yanmaya başladı.

“Emir’i, gizemli hayatını bana açıklayamadığı için terk edebilirdim. Emir ve ben defalarca ipin ucundan döndük.” Sonra da üstüne basa basa vurguladım. “Sayenizde.”

İlker Yazıcı yaptığı hareketin hâlâ arkasındaydı. “Yine de senden emindim,” dedi. Sesi birden tavizsiz bir hâl aldı. “Oğlum kime ne söyleyeceğini iyi bilir zaten. Ancak sana gerçeği açıklaması konusunda ondan ilk ve son isteğim buydu. Seni böyle bir sırra göndermek hem senin hem de Emir için çok tehlikeliydi.”

Emir beni kendisine doğru çekerek saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktı. Çenesi ile babasını işaret etti. “Yine o kazandı çünkü senin beni terk etmeyeceğini söylemişti. ‘Hatta,’ dedi babasına dönerek. Emir’in babası oğlunun sözlerini tamamladı. “*Bunca cevapsız soruya rağmen seni bırakmadıysa Eysan seni*

evlendikten sonra asla bırakmaz. Sırrımızı elbette bilecek, dedim oğluma.

“Sırrınız mı?” diye söylendim. “Bu, daha çok Emir’in sırrı ve benim onu bilmemem hayatımızı mahvediyordu.”

“Değil,” dedi İlker Yazıcı ikna edici bir ses tonuyla. Şu anda her üçümüz de kendi arasında uzlaşmaya çalışan bir aile gibiydik. “Bu, benim de sırrım. Elbette rızamı alacaktı. Oğluma bile on altı sene sonra söyledim Eysan.” Sert yüz hatları ciddileşti. “Beni anlayabilmen için bunu bilmen yeterli değil mi sence?” Gözleri hafifçe kısıldı. “Ondan tek istediğim susup bu sırrı saklaması ve hayatını kendisi ve benim için korumasıydı. Oysa,” dediğinde sesindeki özlem başka türlüydü. “Babalar oğullarından derslerini iyi çalışmasını, güzel bir meslek sahip olmasını ister hep değil mi? Onlardan böyle sıradan isteklerde bulunur ve bulunmalı. Bense onun hayatta kalmasını istedim.”

Bunun ne demek olduğunu Buğra’nın gözlerindeki intikam ateşinde görmüştüm. Emir’in kanına susamış bir sürü düşmanı vardı babasının.

Böyle düşündüğünü bilsem de sebebini Emir bana söylememişti. Ondan duymam gerektiğini söylemişti. Ancak o zaman ona hak vereceğime inanıyordu. İlker Yazıcı’nın siyah bakışları yaşlarla nemlendiğinde bir mucize yaşıyor gibi hissettim. Koskoca bir dağın yerle bir olduğuna şahit olmak gibi bir manzaraydı.

“Ben, oğlumun canı için bu hayatı seçtim. Nergiz’den ayrılarak yoluma devam eder ve onların beni bulmasını bekleyerek günümü geçirirdim.” Yine sert çehresinde insanı ürpertecek bir karanlıkla çevrelendi. “Oğlum yaşasın diye girdiğim o yolda on altı koca sene dayandım. Ki yeryüzünde evladına en düşkün insanlardan bir tanesi ben olabilirim çünkü kanımdan olduğunu bildiğim tek insan oydu.” Bu duyguyu bilemezdim ama çok zor olmalıydı.

“Annesi bensizliğe dayandı ve sen ve Emir de bir şeylere dayanmak zorunda kaldınız. Bu bir kader.”

Fedakârlık... Bu ailenin en büyük sınavıydı ve bunu hiç kimse bilmeden yaşamak zorunda kalmışlardı. Ben de Emir’in sus-

kunluğuna rağmen onu öyle kabul ederek bilmeden bu duyguyu yaşamıştım.

Oğluna olan düşkünlüğünü gördüğüm zaman susmak zorunda kalmanın onun gibi bir adam için ne kadar zor olduğunu anlamam zor olmadı. Zar zor yutkundum. Hâlâ onu dinliyordum.

“Bana bak Eyşan,” dediğinde gözü masum ve dünyalar güzeli Defne’nin üzerindeydi. “Bir gün çocuğun olduğunda onun sırrının aslında senin de sırrın olduğunu, onun hayatını -onu çok seviyor olsa bile- asla bir başkasının iki dudağının arasına vermeyeceğini hissedeceksin. Umarım,” dedi kaşlarını çatarak. “Bunu yaşamazsın.”

Sonra o saçtığı yoğun ve etkili enerjiyle insanı olduğu yere mıhlayan keskin bakışlarını üzerime sabitledi. “Bunu yaşamamanız adına Emir’i herkesten sakladım ve son nefesime kadar saklayacağım. Çünkü...” Bu sefer gözleri oğlunun üzerindeydi. “Bu sır sadece ona ait değil. Onun hayatı, benim hayatım. Onun canı yanarsa benim kalbim durur. O ölürse ben de ölürüm.”

İlker Yazıcı’nın bilerek savunmasız bıraktığı bakışları ve isteyerek açtığı iç dünyası, başımı tekrar öne eğmeme sebep oldu. “O yüzden kızım, Emir benim rızamı almadan benim oğlum olduğu gerçeğini kimseye açıklamadı. Bir anlamda o da benim hayatımı ve kalbimi korudu.”

Sır, sadece Emir’in sırrı değildi. İlker Yazıcı o yüzden Emir’in en yakınlarına dahi söylemesine izin vermemişti. Hepsinden önemlisi İlker Yazıcı, Emir’in hayatını ve niyeti her ne olursa olsun, Emir’e ne kadar yakın olursa olsun zaruri ve hayati bir durum olmadıktan sonra nefes alan hiçbir varlığın iki dudağının arasına vermemişti. Emir’in hayatı sadece Emir’indi. Böyle olması için oğlu için her şeyi yaptı. Daha doğrusu bizler gibi olabilmesi için.

“Pınar örneğine bak,” dedi arkasına yaslanarak. “Aklını oynattı ve benim ismimi sayıkladığını duyduk. Emir’in benim oğlum olduğunu biliyor olsaydı şu anda böyle huzurlu olabilir miydik sence? Emir’in ismini anmayacağını nereden bilebilirdik ki Pınar Emir’e çok bağlıdır.”

“Haklısınız,” dedim. “Bu, sizin Emir’e ya da bana güvenmenizle ilgili değil. Bu, bu önemli sırrı bilen insanların Emir’i canından çok sevmesi ile de ilgili değil. Bu sadece riske atmakla ilgili.”

“Aynen öyle,” dedi Emir. Onu anlıyor olmamdan hoşlanmıştı. “Aslında sır bile değil. Asla dile gelmemesi gereken bir şey. Senin dışında bir daha hiç kimse öğrenemeyecek. Belki çocuğumuz bile.”

Şu anda Emir’e hak vermekle kalmıyor, ben de babası gibi bu sırrı bir daha hiç kimsenin öğrenmesini istemiyordum. Sevdiğim insanın hayatı bizim gibi akmalıydı.

İlker Yazıcı, aile büyükleri dışında benden başka gerçeği bilen ve Emir’den bir yaş büyük olan tek insanın adını andı. “Sadece Aras...”

“Neden?”

Bunu söylemek istemediği çok belliydi. Bir an Aras’ı düşündüm. Onun da Emir gibi kendine özel bir dünyası vardı. Ölen annesinin mezarını, onu çok küçük bir yaşta kaybettiği hâlde, babasının ve kız kardeşinin aksine asla ziyaret etmediğini duymuştum. Sebebinin hiç kimse bilmiyordu. İkisi de soruma cevap vermedi. O anda babası çalmakta olan telefonunu açarak İspanyolca konuşmaya başladı.

Emir’e dönerek sordum. “Aras ile ilgili bir durum, değil mi?”

Emir hafifçe çatılmış kaşlarının altından bana mesafeli bir bakış attı. Bu hareketi, onun sınırlarına ulaştığımı gösteriyordu. “Aras ve ben,” dedi. “Kardeşten de öteyiz. Sadece bunu bil. Bu sırrın benim hayatımı engellediği yerde, hiç düşünmeden benim adıma yola devam eder ve onun,” dedi. “Hayatı çıkmazlara girdiğinde ben ve babam hiç düşünmeden onun yanında oluruz. Başka hiç kimse değil çünkü Aras’ın iç dünyasını sadece biz biliriz. Bir de eşi.”

Aras’ın özelini daha fazla paylaşmayarak boynuma tüylerimi ürperten bir öpücük bıraktı ve konuyu değiştirdi. “Hadi artık söyleyelim ona!”

İlker Yazıcı telefonu kapattığında korumalarının bir tanesi-

nin yanına gitti. Onlara İspanyolca bir şeyler söyledikten sonra adamlar arabaya bindi.

Bize döndüğünde ceketini çıkarıyordu. Gömleğinin kollarını usul usul katladı ve Defne'ye doğru yaklaştı. "Hadi odanıza gidin! Ben kızım ile birkaç saat uyuyacağım."

Emir, Defne'yi kucağına alarak onu evin içeri götürdüğünde İlker Yazıcı karşıma geçerek durdu. Gayet candan bir şekilde sorduğu soruya karşın yine de kendine has o vakur duruşunun arkasında kaldı. "Sen ve Nergiz... Narin, kırılgan ama bir o kadar güçlü kelebeklersiniz. Hiçbir erkek," diyerek iç çekti. "Zor zamanlarında yanında olan ve ona güvenen kadından vazgeçemez. Geçse bile ondan daha iyisi olduğuna asla inanmaz. Sen de Emir'e inandın ve onun yanında oldun." Çok samimiydi. "Ben ve oğlum çok özel kadınlara sahibiz."

Emir'in annesini hâlâ çok seviyordu. Ona hâlâ sahip olduğunu söylemesi aklımı karıştırdı. Oysa çok uzun süre önce ayrılmışlar ve İlker Yazıcı yoluna Pınar ile devam etmişti. Aklımdaki karmaşaya belli ettiğimi bilemeden ismini sarf ettim. "Nergiz Karahanlı..."

Ağzımdan çıkan isim ellerini cebine koyarak derin bir iç çekmesine sebep oldu. Bakışları hâlâ bahçenin beton zeminindeydi. "Emir'in annesi," diye mırıldandı. "Benim canımın diğer yarısı."

O sırada Emir yanıma gelerek aramızdaki tuhaf havayı soludu. Babasının ağır adımlar ile evin içine gitmek yerine sandalyesine tekrar oturmasına şaşırmadı. Emir de onun karşısına geçtiğinde, beni kendisine doğru çekerek bir dizinin üzerine oturmamı sağladı. Babasının bir şeylere teslim olmuş hâlini izlerken başımı Emir'in omzuna dayadım. Emir ve ben sessizdik.

"Ben ve Nergiz," dedi. Sustu. "O ve ben... Biz bir araya gelemedik. O beni bırakmış olsa da kalplerimiz tek bir kalp gibi atıyor hâlâ. Ben sevdiğim kadından eminim."

Burnumu Emir'in boynuna yaslayarak onun sızlamasını dindirmek istedim. İlker Yazıcı başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Bu bir duaydı belki de. "İnanıyorum. Bu dünyada olmadı ama diğer tarafta bizi ayırmayacak. Ben," dediğinde bakışları bizi bul-

du. Umut doluydu. “Günahlarımdan arındıktan sonra onunla kavuşacağım.” Yüzünde kederli bir tebessüm belirdi.

Emir ile bir arada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek ona daha sıkı sarıldım. Emir de bana.

Sonra öksürerek hem kendini hem de sesini topladı. “Bana bir bardak daha meyve suyu koyar mısın?”

Hemen ayağa kalkarak dediğini yaptım. “En son anlarımızı neden daha keyifli bir sohbetle bitirmedik acaba?” Yine o kuralını uyguluyor, hüznleri ve mutsuzlukları kovuyordu.

Emir elini karnımın üzerinde gezdirerek son ana sakladığımız haberi, babasına vereceğini anladım. “Sen buradan gitmeden önce güzel bir haberi de yanında götüreceksin.”

Babası Emir’in elini fark etti. Gözleri ıslıl ıslıl oldu. “Bana dede yerine ne diyeceğini düşünmek zorunda kalacağım bir torunum mu olacak?”

“Sadece bunu düşünmen yetmez. Erkek olursa senin ismini alacak ve sen bunun tamamen bir tesadüf olduğu konusunda da insanları ikna edecek bir şeyler düşünmek zorundasın.”

Emir’in babasına tatlı sert dayatması babasının ayağa kalkmasına sebep oldu. “Öyle olsun Karahanlı. Sen kararını verdiğin bunun dönüşü yoktur. İyi bilirim.”

Sonra beni tebrik ederek eve girdiğinde hâlâ Emir’in dizinde oturuyordum. “Hadi göl kıyısında yürüyelim!”

İsteğimi reddetmeyen Emir ile beraber bahçenin dışına çıkarak yolun karşısındaki kaldırıma geçtik. Suyun serinliği etrafımızı sarmış, az önceki güzel anların keyfi kalbimizi ısıtmıştı. Parmaklarımız birbirine kenetliydi ve ben hâlâ bu gerçeğe inanmakta zorlanıyordum. Ansızın durarak karşısına geçtiğimde o da durdu. “Yine aklından neler geçiyor Eysan?”

“Seni ne kadar çok sevdiğim geçiyor.”

Bir adım geriye doğru çekilerek onu şöyle bir süzdüm. Gecenin karanlığı ile iç içe geçmiş, tıpkı gece gibi bakan koyu mavi bakışlarının ardındaki gerçekleri bir tek ben görmüş ve Emir’in aslında öyle bir insan olmadığına yürekten inanmışım. Hâlâ birçok insana karşı keskin sınırları vardı ama bana karşı

bambaşkaydı. Bu da kendimi özel hissetmem için büyük bir sebepti.

“Ben de öyle,” diyerek yanağıma bir öpücük bıraktı ve elimi tuttu. Sonra bana daha önce hiç söylemediği, belki de söylemeyi tercih etmediği bir şey söyledi. Onu çekici kılan o güçlü ışıği ve etkileyici duruşu daha çok belirginleşti. “Sen hep kendini tam tersine inandırdın ama...” Sustu. Omuzlarıma dokunarak kuşağıma reddedilemez bir kararlılıkla ve içimi ürperten bir vaat verir gibi fısıldadı. “Ben seni, senin beni sevdiğinden daha çok seviyorum.”

“Hayır.” Hem gülüyor hem de ona karşı çıkıyordum. Aslında seviniyordum. “Hayır, hayır, bin defa hayır.” Sevme yarışımızı uzatmayacağını, üstelemeyeceğini biliyordum. Eğer söylediyse gerçekten öyleydi. Zaten her durumda kazanan bizdik.

Şiddetle, içimde uçuşan keleklerle ona itirazlarımı sürdürmeye çalıştığım sırada eğlenceme ortak oldu ve beni kucağına alarak boynuma bir öpücük bıraktı. Gülmüyordu ama bu hâlim hoşuna gitmişti.

Bana kalbinde yer açmasını istediğim insan şimdi bana kendisinin beni, benim onu sevdiğimden daha çok sevdiğini söylüyordu. Aşkın gerçekten sihirli bir gücü vardı.

Omuzlarından güç alarak kucağından indiğimde hâlâ gülüyordum. Duymayı çok sevdiğim sesinde bu sefer sevgisi vardı. Öyle çok vardı ki bir zamanlar o kelimeyi her sarf ettiğimde içimi kaplayan kederi yerle bir edecek bir güçteydi sevgisi.

“Bana imkânsız mı diyordun sen?”

Şoktaydım. Bunu öğrenmiş olması beni utandırmamıştı ama şaşırtmıştı. Miço ile konuşurken Emir’i öyle anardım hep. Kimseye söylememiştim.

“Nereden biliyorsun?” Dudakları cevabı söylemesinin imkânsız olduğunu gösteren bir tebessüme doğru yol aldığı anda başını ağır ağır sağa sola salladı. Israr etsem bile söylemek istemiyorsa söylemezdi. Ancak bu sefer tabularını yıktı. “Defne seni Miço ile konuşurken duymuş. Bana o kelimenin anlamını sordu.”

Kahkaha atmaya başladığım anda Emir keyifle beni izlemeye

başladı. Yapmayı en çok sevdiği şeylerden bir tanesi de buydu. “Sen ne söyledin?”

Defne’ye verdiği alakasız fakat beni havalara uçuran cevabı verdi. “Seni çok sevdiğimi...” Oysa daha önce de bu sözcükleri ondan duymuştum ama yine kalbim deliler gibi çarptı. Emir bana bunu yapıyordu. Bin defa daha söyleyecek olsa yapacaktı. Belki ilk söylediği anlardaki heyecanı her seferinde hissetmem biraz imkânsızdı ama bundan emindim. İşte o kelime anlamını değiştirmiş ve hayatımızda başka bir yere konumlanmıştı. Denemek için sordum. “Bir daha söyle.”

Başını geriye doğru çekerek bir süre bekledi. “Söyle hadi, tıbbi bir deney yapıyorum.”

Bu çılgınlıklarına alışkın olduğu için iç çekerek hafifçe gülümsedi. “Seni çok seviyorum Eysan,” dediğinde elimi kalbimin üzerine bastırdım. Tekrar hızla çarpmaya başlamıştı.

Gözlerim ile kalbimi işaret ettim. “Emir bak!” dedim heyecanla. “Cevabı vermeme gerek yok, değil mi? Her söylediğinde böyle delice çarpacak. Bin yıl geçse bile.”

Sözcükler... Hayatımızı yaşarken onlara yüklediğimiz anlamlar hep değişiyordu sanırım. Benimkiler değişmişti. Aşk, imkânsız, sevmek ve Emir... Fedakârlık ve koşulsuzca sevmek denilen iki duygu sayesinde farkında olmadan o sözcüklere yeni anlamlar yüklemiştim.

Mutluluk, hepsi buydu artık benim için.

Emir alnımın kenarlarından saçlarıma doğru parmaklarını kaydırdıktan sonra alnımı öptü ve dudaklarını bir süre orada tuttu. Sonra yine bana o gerçeği gösterdi. Kalbimi böyle çarptıran tek insanın o olduğu gerçeğini... Oysa bu sefer hiçbir şey söylememişti. Sadece, kendine has o varlığıyla sarılmıştı; beni her gün bir öncekinden çok daha fazlaca seveceğini söyler gibi bana sımsıkı sarılmıştı.

S O N

